

ONSDAGEN DEN 5 MAJ 2010

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen 22 april 2010.

Protokollet för den 22 april 2010 har delats ut.

Finns det några synpunkter?

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Meddelande från talmannen: se protokollet

Talmannen. – Jag vill informera ledamöterna om att ett antal extra inspelningstekniker som använder en särskild utrustning kommer att närvara i kammaren under denna sammanträdesperiod. Dessa tekniker kommer att spela in debatterna och omröstningarna för att producera ett panorama i 360° över parlamentets arbete.

Denna film kommer att visas som en del av en permanent utställning om parlamentets arbete i en interaktiv modell av kammaren i det nya besökscentret i Bryssel. Jag har fått en tydlig försäkran om att teknikerna kommer att vara oerhört diskreta och inte orsaka något avbrott i vårt arbete. Tack för er förståelse.

4. Utskottens sammansättning: se protokollet

5. Inkomna dokument: se protokollet

6. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

7. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

8. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

9. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista, utarbetat av talmanskonferensen vid dess senaste möte i enlighet med artiklarna 140 och 155 i arbetsordningen, har delats ut. Jag föreslår, i överenskommelse med de politiska grupperna, följande ändringar i föredragningslistan för denna veckas plenarsammanträden:

Onsdagen den 5 maj 2010:

För det första kommer en gemensam debatt om två betänkanden av Íñigo Méndez de Vigo om Europaparlamentets sammansättning att vara den första punkten.

För det andra har en ny punkt med titeln "Förberedelse av toppmötet med euroområdet stats- eller regeringschefer den 7 maj – Uttalanden av rådet och kommissionen ", utan omröstning, lagts till föredragningslistan. Detta kommer att vara den andra punkten, och det kommer bara att vara en omgång med talare från de politiska grupperna och inget så kallat ögonkontaktsförfarande.

För det tredje har titeln "Standardisering av eldrivna bilar – Uttalanden av rådet och kommissionen" ändrats till "Eldrivna bilar – Uttalanden av rådet och kommissionen".

För det fjärde har ett betänkande av Vittorio Prodi, som skulle ha presenterats kortfattat i dag, flyttats till frågestunden torsdagen den 6 maj 2010 för omedelbar omröstning.

Torsdagen den 6 maj 2010:

För det första har omröstningen om ett betänkande av Vital Moreira om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om makroekonomiskt stöd till Ukraina skjutits upp till den andra sammanträdesperioden i maj.

För det andra har omröstningen om resolutionsförslaget om kommissionens förslag till förordning om riktlinjer för upprättande av en kompensationsmekanism mellan systemansvariga för överföringssystem och om en gemensam strategi för priserna för överföring av el tagits bort från föredragningslistan.

Finns det några synpunkter?

(Parlamentet godkände ändringarna.)

(Arbetsplanen fastställdes med dessa ändringar.)

10. Swift (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

11. Passageraruppgifter (PNR-uppgifter) (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

12. Förbud mot användning av gruvsdriftsteknik som utnyttjar cyanid (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

13. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

Jag har mottagit ett förslag om ändring av dagens omröstning: Efter gårdagens möte mellan talman Jerzy Buzek och premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero enades man om att en dialog skulle inledas omedelbart på högsta institutionella nivå om vissa förfarandemässiga aspekter rörande rådets ansvarsfrihet. Ordförandeskapet föreslår därför att omröstningen om denna fråga skjuts upp till nästa sammanträdesperiod.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Också jag har hört talas om mötet mellan Jerzy Buzek och José Luis Rodríguez Zapatero. Jag antar att de punkter där det råder meningsskiljaktigheter mellan oss och rådet angående frågan om rådets ansvarsfrihet fortfarande är av en sådan känslig natur att det är rimligt att föra vidare samtal. Det som vi skulle besluta om i dag, nämligen att skjuta upp rådets ansvarsfrihet, har allvarliga följder. Vi diskuterade därför detta igen i vår grupp i morse och sade att vi, om det finns möjlighet att ställa öppna frågor som sedan besvaras till parlamentets tillfredsställelse, borde ta tillfället i akt att göra det. Det skulle kanske också vara ett steg för rådet i riktning mot att skapa förtroende: inte bara med avseende på ansvarsfriheten utan också på andra områden, och vi kan följaktligen godkänna detta förslag.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag lyssnade till vad Martin Schulz sade. Jag är vice ordförande för budgetkontrollutskottet, och jag hör till de parlamentsledamöter som närvarade vid de informella förhandlingarna med rådet. Det betänkande som senareläggningen rör fick en majoritet på 27 röster i budgetkontrollutskottet, med inga röster emot och inga nedlagda röster, vilket innebär att det antogs enhälligt. Vi har fört informella förhandlingar med rådet vid två tillfällen för att försöka nå en överenskommelse. Rådet har konsekvent vägrat ingå en sådan överenskommelse. Den enda anledningen till att eventuellt senarelägga omröstningen skulle vara om rådet skulle förklara sig villigt i detta nu att lägga fram alla de dokument som vi begär.

Det andra problemet är av lagstiftningskaraktär. I enlighet med arbetsordningen och budgetförordningen måste ansvarsfrihet beviljas före den 15 maj år $n + 2$. Vi talar här om budgeten för 2008, och så $n + 2 =$ den 15 maj 2010. Nästa plenarsammanträde efter i morgon är först den 17 maj, vilket innebär att vi, om vi inte

röstas nu, kommer att begå en överträdelse av vår egen budgetförordning, vilket enligt min uppfattning skulle vara ett tecken på oerhört dålig styrning.

Ryszard Czarnecki, föredragande. – (PL) Herr talman! Jag är nu inne på mitt sjätte år i Europaparlamentet, och trots att jag inte vill läxa upp någon är det god ton att i denna nyckelfråga efterfråga föredragandens åsikt. Jag vill påminna alla om att parlamentet redan har beviljat rådet ansvarsfrihet under denna valperiod, så sent som i november förra året – för 2007. Man kan därför säga att rådet inte heller denna gång har lagt fram rätt dokument.

Personligen är jag förbryllad över att vi, om man ser på genomförandet av budgeten för 2008, fick dokument från 2007, så helt emot våra förväntningar och krav. Jag är emellertid känd som en man som kan kompromissa, så jag vill ge rådet en chans, och detta kan faktiskt bli den sista chansen rådet får att ta fram alla de rätta dokumenten och överge den olyckliga informella överenskommelsen från 1970, som enligt rådet i praktiken inte låter oss kontrollera denna institution.

Jag är därför för att göra ett undantag och senarelägga omröstningen för att ge rådet några veckor till – två eller sex – och sedan, i enlighet med vad Bart Staes sade, stödja en omedelbar omröstning, senast i juni.

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

13.1. Administrativt samarbete och kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt (omarbetning) (A7-0061/2010, José Manuel García-Margallo y Marfil)

13.2. Gemensamt system för mervärdesskatt när det gäller regler för fakturerings (A7-0065/2010, David Casa)

13.3. Begäran om upphävande av Miloslav Ransdorfs parlamentariska immunitet (A7-0107/2010, Francesco Enrico Speroni)

13.4. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – domstolen

13.5. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – revisionsrätten

13.6. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – Europeiska ombudsmannen

13.7. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – Europeiska datatillsynsmannen

13.8. Ansvarsfrihet för 2008: Översättningscentrum för Europeiska unionens organ

13.9. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning

13.10. Ansvarsfrihet för 2008: Gemenskapens kontrollorgan för fiske

13.11. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för återuppbyggnad

13.12. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för luftfartssäkerhet

13.13. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar

13.14. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska kemikaliemyndigheten

- 13.15. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska miljöbyrån**
- 13.16. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet**
- 13.17. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk**
- 13.18. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska läkemedelsmyndigheten**
- 13.19. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska sjösäkerhetsbyrån**
- 13.20. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet**
- 13.21. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska järnvägsbyrån**
- 13.22. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen**
- 13.23. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor**
- 13.24. Ansvarsfrihet för 2008: Euratoms försörjningsbyrå**
- 13.25. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor**
- 13.26. Ansvarsfrihet för 2008: Eurojust**
- 13.27. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter**
- 13.28. Ansvarsfrihet för 2008: Frontex**
- 13.29. Ansvarsfrihet för 2008: Tillsynsmyndigheten för det europeiska GNSS-systemet**
- 13.30. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska gemensamma företaget för Iter och utveckling av fusionsenergi**
- 13.31. Ansvarsfrihet för 2008: det gemensamma företaget Sesar**
- 13.32. Transportabla tryckbärande anordningar (A7-0101/2010, Brian Simpson)**
- 13.33. Avgifter för luftfartsskydd (A7-0035/2010, Jörg Leichtfried)**
- 13.34. Gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet (omarbetning) (A7-0030/2010, Brian Simpson)**
- 13.35. Allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden med avseende på förenkling**

av vissa krav och med avseende på vissa bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen (A7-0055/2010, Evgeni Kirilov)

13.36. Konsekvenser av Lissabonfördragets ikraftträdande för pågående interinstitutionella beslutsförfaranden (B7-0221/2010)

Takis Hatzigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Jag behöver bara några sekunder för att förklara tillbakadragandet av vårt ändringsförslag: Vi har dragit tillbaka vårt ändringsförslag med en absolut och stark övertygelse om att talmanskonferensen, som ska undersöka frågan, kommer att ta största hänsyn till andan i och lydelsen av vårt ändringsförslag.

Jag vill påminna parlamentet om att vi i ändringsförslaget uppmanar kommissionen att undersöka förändringen av förordningen om direkt handel mellan Europeiska unionen och de områden av Cypern som inte kontrolleras av Republiken Cypern.

13.37. Befogenhet att delegera lagstiftning (A7-0110/2010, József Szájer)

13.38. Strategiska mål och rekommendationer för EU:s sjöfartspolitik fram till 2018 (A7-0114/2010, Peter van Dalen)

13.39. Europeana – nästa steg (A7-0028/2010, Helga Trüpel)

13.40. Utvärdering och bedömning av handlingsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande 2006–2010 (A7-0053/2010, Marit Paulsen)

13.41. EU:s jordbruk och klimatförändringarna (A7-0060/2010, Stéphane Le Foll)

13.42. Jordbruk i områden med naturbetingade svårigheter: en särskild granskning (A7-0056/2010, Herbert Dorfmann)

13.43. En ny digital agenda för Europa: 2015.eu (A7-0066/2010, Pilar del Castillo Vera)

13.44. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget, avsnitt III – kommissionen

– Före omröstningen:

Ingeborg Gräßle (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill be om en teknisk rättelse. I punkt 248 bör orden "Kosloduj block 1–4" tillfogas efter "vid kärnkraftverket Kosloduj".

Talmannen. – Riktigheten hos alla dessa kommentarer kommer att kontrolleras.

Bogusław Liberadzki, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag kunde inte ta mig till Strasbourg, så jag vill rikta ett stort tack till mina kolleger som bidrog till debatten. Det glädde mig att rådet var företrätt, eftersom ansvarsfrihetsförfarandet inte bara berör EU:s institutioner utan också medlemsstaterna, som rådet företräder.

Det centrala innehållet i mitt betänkande utgörs av antalet förslag som syftar till att minska felprocenten, att identifiera problem och att förbättra matchningen av information från kommissionen och från revisionsrätten, vilket skulle innebära att vi i framtiden kan identifiera och hantera de verkliga problemområdena i vår budget. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft är det dags att se över själva ansvarsfrihetsförfarandet.

I mitt betänkande kräver jag en debatt på högre nivå med deltagande av EU-institutionerna och, naturligtvis, medlemsstaterna, som ansvarar för förvaltningen av omkring 80 procent av utgifterna. Trots att mitt betänkande handlar om ansvarsfriheten för 2008 innehåller det många frågor som är mycket aktuella i dagsläget. Vi vill alla se till att Grekland kan få bukt med problemen från det förgångna. Avsnittet om Turkiet

har väckt uppmärksamhet, och samtidigt som vi måste se till att föranslutningsmedlen används mer effektivt vill jag betona att vi inte kommer att ändra karaktären på EU:s förbindelser med detta land.

Alla de förbättringar som jag har belyst är nödvändiga. De nuvarande finansiella svårigheterna innebär att varenda euro måste användas förnuftigt och ge fördelar till människor i alla länder i EU – inklusive de euro som finns i sammanhållningsfonden och strukturfonden.

Jag ser fram emot att arbeta med kommissionen och revisionsrätten under de kommande veckorna och se till att kraven på åtgärder i mitt betänkande förverkligas, och jag ser fram emot att avlägga rapport för er om genomförandet av åtgärderna under de kommande månaderna.

13.45. Ansvarsfrihet för 2008: sjunde, åttonde, nionde och tionde Europeiska utvecklingsfonden

13.46. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – Europaparlamentet

Edit Herczog, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi vill flytta ett muntligt ändringsförslag till den första delen av detta ändringsförslag.

Texten skulle lyda som följer: "Europaparlamentet anser att det inom ett ändamålsenligt och effektivt förvaltningssystem måste tas vederbörlig hänsyn till förvaltningsrollen. Parlamentet anser att generaldirektörer, direktörer och enhetschefer bör utses på grundval av meriter och med beaktande av jämställdhet och geografisk balans ..."

I det muntliga ändringsförslaget ska alltså "med beaktande av jämställdhet och geografisk balans" infogas efter ordet "meriter".

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Skulle ni, för tydlighetens skull, kunna ange om vi precis röstade om ändringsförslag 6 med eller utan det muntliga ändringsförslaget?

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

13.47. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén

13.48. Ansvarsfrihet för 2008: EU:s allmänna budget – Regionkommittén

13.49. Ansvarsfrihet för 2008: byråernas verksamhetsresultat, ekonomiska förvaltning och kontroll

13.50. Ansvarsfrihet för 2008: Europeiska polisakademin

13.51. EU-strategin för förbindelserna med Latinamerika (A7-0111/2010, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra)

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Herr talman! Det ser ut som att vi inte har röstat om ansvarsfrihet för Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Jag kan ha fel, men jag tror att vi har gått direkt vidare till Regionkommittén.

13.52. Toppmöte EU-Kanada (B7-0233/2010)

13.53. SWIFT (B7-0243/2010)

Jan Philipp Albrecht, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill bara informera er om att ändringsförslaget till punkt 8 av GUE/NGL-gruppen och Verts/ALE-gruppen har samma lydelse som i

resolutionen från september 2009. Jag vill bara informera er om att det är precis samma synpunkt, och jag anser att denna synpunkt inte behöver ändras före Swift-förhandlingarna.

Jeanine Hennis-Plasschaert, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill bara informera mina kolleger om att vi inte har ändrat vår synpunkt. Den har införlivats i hela texten i denna resolution, vilket innebär att det ändringsförslag som lagts fram är överflödigt.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Enligt min uppfattning är det viktigt att ...

(Inpass från salen)

Jag ber mina kolleger längst ut på högerkanten att inte avbryta mig. Jag tror att de också vill informeras om detta – frågan är huruvida vi ska överföra bulkdata till Förenta staterna. Det är frågan i ändringsförslag 8. Vi har diskuterat om vi är för eller emot denna ståndpunkt, men det är bra att veta.

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

13.54. Passageraruppgifter (PNR-uppgifter) (B7-0244/2010)

13.55. Förbud mot användning av gruvdriftsteknik som utnyttjar cyanid

14. Röstförklaringar

Röstförklaringar

Betänkande: García-Margallo y Marfil (A7-0061/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag stöder den ståndpunkt som intagits av föredraganden från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) i denna fråga, samt kommissionens förslag om att bekämpa skattebedrägeri i Europeiska unionen. Enligt min uppfattning kan detta förslag förbättra det administrativa samarbetet i fråga om transaktioner inom unionen när det gäller att beräkna mervärdesskatt och övervaka korrekt tillämpning av denna skatt.

Det återstår att se huruvida kommissionens förslag att utvidga nätverket Eurocanet och inrätta en ny struktur, Eurofisc, som skulle drivas på frivillig bas utan någon rättskapacitet, kommer att öka framgången i kampen mot skattebedrägeri på EU-nivå.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Det europeiska administrativa samarbetet i fråga om mervärdesskatt måste förbättras utifrån kraven i rådets förordning (EG) nr 1798/2003. I det betänkande som utarbetats av José Manuel García-Margallo y Marfil stöds denna strategi genom att Europeiska kommissionens förslag med fokus på att underlätta informationsutbyte mellan medlemsstaterna får uppbackning. Jag röstade för detta betänkande, eftersom det också tillför vissa betydande förbättringar till Europeiska kommissionens text, i synnerhet i fråga om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Inom ramen för Europaparlamentets samrådsförfarande röstade jag för betänkandet av min spanska kollega José Manuel García-Margallo y Marfil om förslaget till rådets förordning om administrativt samarbete och kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt. Skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt organiseras ofta på en gränsöverskridande grund, vilket är anledningen till att Europeiska unionen och dess medlemsstater måste samordna sig bättre i kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt i synnerhet och skattebedrägeri i allmänhet. Det gläder mig att kommissionen i sitt förslag fastställer principen om en rättslig grund för inrättande av en gemensam struktur, Eurofisc, som kommer att möjliggöra ett multilateralt, snabbt och riktat informationsutbyte, så att medlemsstaterna kan reagera på ett tillfredsställande och samordnat sätt för att bekämpa eventuella nya typer av bedrägeri, med användning av en gemensamt organiserad riskanalys. Jag delar föredragandens oro över skyddet av personuppgifter, som måste respekteras. Den här sortens uppgifter får bara användas i syfte att förhindra och bekämpa skattebrott.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stödde detta betänkande eftersom jag anser att det är nödvändigt att stärka bestämmelserna på området för kampen mot bedrägeri. Bedrägeri med skatteundandragande som syfte får allvarliga följder för nationella budgetar, är en överträdelse av principen om rättvis beskattning och kan orsaka snedvriden konkurrens och påverka den inre marknadens funktion.

Befintlig lagstiftning är ingen effektiv garanti för samarbete mellan medlemsstaterna, trots att skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt ofta organiseras över gränserna, och därför måste medlemsstaterna samarbeta för att förhindra sådan brottslighet. Det är uppmuntrande att den nya versionen av lagstiftningen kommer att stärka unionens databas över personer som betalar mervärdesskatt och deras verksamhet, vilket kommer att ge medlemsstaterna tillgång till information, förbättra det administrativa samarbetet och göra kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt effektivare.

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för en europeisk strategi för att bekämpa skattebedrägeri och skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt. Enligt min uppfattning måste en mekanism inrättas på EU-nivå för att bekämpa bedrägeri, för förekomsten av detta fenomen visar på att de åtgärder som syftar till att hantera detta problem inte längre kan skötas på nationell nivå.

Den internationella moms föreningen anger beräkningar av förlorad mervärdesskatt på 60–100 miljarder euro per år inom hela Europeiska unionen. Det är anledningen till att jag starkt uppmanar till ett nära samarbete mellan administrativa myndigheter i medlemsstaterna och Europeiska kommissionen för att undvika de negativa följder som skattebedrägeri kan få för nationella budgetar samt för konkurrensen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ett administrativt samarbete mellan medlemsstaterna i kampen mot bedrägeri och ekonomisk brottslighet är oerhört viktigt p.g.a. rättvisa och öppenhet och p.g.a. det enorma inflytande som sådan brottslighet har på ett lands ekonomiska situation. På området för mervärdesskatt sker oräkneliga fall av bedrägerier, och därför är det viktigt att ha en rättslig ram med kraftfulla åtgärder så att en betydande minskning kan uppnås i antalet sådana fall.

Ökat samarbete mellan centralregeringarna genom informationsutbyte är önskvärt så länge som den enskilda personens rätt till privatliv respekteras, och det är också fullständiga databaser och tjänstemän som har fått en lämplig utbildning i att upptäcka och behandla sådana fall. Medlemsstaterna måste vidta de åtgärder som presenteras av Europeiska unionen så snabbt som möjligt för att skapa ett öppnare system med vilket skattebedrägeri kan bekämpas effektivt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Snedvridningar som orsakas av skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt påverkar den totala balansen i det egna resurssystemet, som måste vara rättvist och öppet för att garantera ett smidigt verkställande inom unionen. Eftersom de offentliga myndigheterna har en skyldighet att kompensera för relaterade inkomstförluster innebär en ökad förekomst av bedrägeri högre beskattning för företag som följer skattereglerna. Även om det inte har gjorts undersökningar om graden av skatteundandragande och bedrägeri i fråga om mervärdesskatt i alla medlemsstater beräknar den internationella moms föreningen att förlusterna i samband med mervärdesskatt uppgår till 60–100 miljarder euro per år i Europeiska unionen. Ett ökat samarbete mellan centrala förvaltningar genom informationsutbyte med respekt för den enskilda personens rätt till privatliv är önskvärt. Medlemsstaterna måste vidta de åtgärder som presenteras av Europeiska unionen så snabbt som möjligt för att skapa ett öppnare system med vilket skattebedrägeri kan bekämpas effektivt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU måste prioritera kampen mot skattebedrägerier, framför allt på området för mervärdesskatt. Det är utifrån denna synvinkel som en sektorsövergripande politik för bekämpning av bedrägeri i alla medlemsstater förespråkas, särskilt inklusive informationsutbyte. Det är av särskilt stor betydelse att bedrägeri är en av de största orsakerna till orättvisa inom EU eftersom det leder till orättvis konkurrens och en obalanserad marknad.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Jag röstade för rådets förslag till förordning om administrativt samarbete och kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt eftersom denna rättsakt kommer att göra det möjligt för medlemsstaterna att gemensamt och mer effektivt bekämpa gränsöverskridande skatteundandragande. Skatteundandragande har allvarliga följder för medlemsstaternas budgetar. Det är en kränkning av principer om rättvis beskattning och leder till en snedvridning av konkurrensen. Även om åtgärderna för att bekämpa skatteundandragande till största delen hör till medlemsstaternas behörighet måste åtgärder mot skatteundandragande i dagens globala värld enligt min uppfattning också prioriteras av EU.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Genom kommissionens förslag får medlemsstaterna medlen att bekämpa gränsöverskridande skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt på ett effektivt sätt genom komplettering och ändring av den befintliga lagstiftningen och genom att skapa en rättslig grund för riktat samarbete i syfte att bekämpa bedrägeri: Eurofisc. Skattebedrägerier får allvarliga följder för de nationella budgetarna, leder till kränkningar av principen om rättvis beskattning och riskerar att leda till snedvridning

av konkurrensen. Vi får inte heller glömma att offentliga myndigheter är skyldiga att ge ersättning för relaterade inkomstförluster genom att öka beskattningen för företag som följer skattereglerna. Kampen mot skattebedrägeri i EU måste komplettera medlemsstaternas åtgärder. Förslaget till förordning syftar inte bara till att underlätta en korrekt beräkning av mervärdesskatten, utan också till att övervaka en korrekt tillämpning, framför allt när det gäller transaktioner inom unionen, och till att bekämpa skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt. En rad förbättringar införs i stort i samband med informationsutbyte, nämligen en förbättrad definition av fall där medlemsstaterna kan genomföra en administrativ utredning, inklusive åtgärder för att avhjälpa avsaknaden av utredning.

Aldo Patriciello (PPE), skriftlig. – (IT) Det gläder mig att de finansiella konsekvenserna av oegentligheter, i den mån de har identifierats, sjönk från 1 024 miljoner euro 2007 till 783,2 miljoner euro 2008, med registrerade minskningar på alla utgiftsområden utom direkta utgifter och föranslutningsmedel. Jag ställer mig helt bakom det arbete som kommissionen utträttat, och jag vill påpeka att kampen mot bedrägeri och korruption är en viktig uppgift för EU:s institutioner och alla medlemsstater.

Med tanke på den särskilda ekonomiska situation som hemsöker hela Europa håller jag med om att det är nödvändigt att skydda unionens finansiella intressen och bekämpa organiserad brottslighet som, enligt nationella indikatorer, ökar förmågan till maskopi inom institutioner, framför allt genom bedrägeri riktat mot unionens budget.

Därför anser jag att det är nödvändigt att anta effektiv lagstiftning för att förbättra det administrativa samarbetet genom att ta itu med skadliga beskattningsmetoder och garantera att den inre marknaden fungerar smidigt. I detta sammanhang stöder jag förslaget till rådets direktiv om administrativt samarbete på beskattningsområdet, samtidigt som jag betonar vikten av att i högre grad göra medlemsstaterna ansvariga, till att börja med för kvaliteten på den information som införs i databaserna.

Betänkande: Casa (A7-0065/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Kommissionens förslag om att förenkla, modernisera och harmonisera reglerna om fakturering av mervärdesskatt innebär förbättringar, i synnerhet när det gäller de bestämmelser som gör det möjligt för små och medelstora företag att använda förenklade fakturor, liksom garantin att skattemyndigheterna ska godkänna elektroniska fakturor inom ramen för samma villkor som konventionella. I detta avseende ger föredragandens förslag att bevilja skattemyndigheter alternativet att föreskriva ytterligare krav, t.ex. löpnummer på förenklade fakturor, en enkel säkerhetsåtgärd som bevarar de förbättringar som kommissionen gjort.

På detta område, som rör det gemensamma systemet för mervärdesskatt och regler om fakturering, måste kommissionen bistå medlemsstater som behöver tekniskt stöd för att uppgradera sin e-förvaltning, endera genom gemenskapsprogrammet Fiscalis 2013 eller med hjälp av strukturfonderna. Enligt min uppfattning har föredraganden utarbetat ändringsförslag som förbättrar kommissionens förslag. Jag har följaktligen röstat för att anta detta betänkande.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för David Casas betänkande om regler för fakturering av mervärdesskatt. I ett direktiv av rådet från 2001 fastställdes gemensamma regler på EU-nivå för att förenkla, modernisera och harmonisera regler för fakturering av mervärdesskatt. Det finns dock olikheter mellan reglerna i de olika medlemsstaterna, i synnerhet när det gäller e-fakturering. Dessa skillnader är likväl ett hinder för en strömlinjeformning av den här sortens fakturering, trots att de innebär en förenkling. Den ökade harmonisering av reglerna som Europeiska kommissionen föreslår och som föredraganden stöder är därför en god nyhet för alla europeiska företag, eftersom e-fakturering kommer att bli mer tillgänglig för dem och den administrativa bördan i sin tur kommer att minska.

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Inom ramen för Europaparlamentets samrådsförfarande röstade jag för betänkandet av min maltesiska kollega David Casa om förslaget till rådets direktiv om ändring av direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, när det gäller regler om fakturering. Vi var tvungna att göra oss av med den administrativa faktureringsstrukturen. De möjligheter som medlemsstaterna haft på detta område har historiskt sett involverat olikartade regler, framför allt på området för e-fakturering. Sådana regler är ett hinder för att företag ska fungera smidigt – i synnerhet företag som använder ny dematerialiseringsteknik – på den inre marknaden i en tid då överflödiga administrativa bördor förhindrar den ekonomiska tillväxten i Europa. Jag stöder alla de förenklande åtgärder som föreslås i betänkandet, framför allt dem som är avsedda för små och medelstora företag och i synnerhet följande: att ta bort kravet på fakturor som efterlever formaliteterna i alla medlemsstater, att bekräfta att pappersfakturor

och elektroniska fakturor är giltiga i lika hög grad och att ta bort möjligheten för medlemsstater att, när skatten förfallit till betalning, kunna kräva att särskilda fakturor ska översättas till ett officiellt språk.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar antagandet av detta betänkande av en rad anledningar. Jag vill emellertid, framför allt i egenskap av föredragande och författare av vissa centrala ändringsförslag, bara hänvisa till de viktigaste aspekterna, som båda uttryckligen leder till en minskning av administrativa bördor för företag.

Den första är medlemsstaternas skyldighet att tillämpa ett redovisningssystem som grundar sig på in- och utbetalningar (kontantmetoden) för små och medelstora företag (som på EU-nivå definieras som företag med en omsättning på mindre än 2 miljoner euro), som kommer att bli ett välkommet incitament för företagssektorn. Detta införs vid en tidpunkt då företagen befinner sig i en situation där de betalar mervärdesskatt på en faktura så snart som den har skickats, medan den relevanta betalningen av en faktura (och tillhörande mervärdesskatt) kanske sker flera månader senare, om någonsin. Den grundläggande principen fortsätter i varje fall att vara att rätten till avdrag för mervärdesskatt är oupplösligt knuten till betalningen.

Den andra aspekten är att e-fakturor beviljas samma rättsliga status som pappersfakturor, vilket innebär att fakturor som skickas med e-post förmodligen kommer att ersätta de nuvarande pappersfakturorna och att inte bara utfärdande och skickande av fakturor kommer att underlättas därigenom, utan också hantering och förvaring.

Vito Bonsignore (PPE), skriftlig. – (IT) Jag vill gratulera föredraganden David Casa till det betydelsefulla arbete som han har uträttat hittills. I min parlamentsgrupp har vi alltid engagerat oss i att stödja små och medelstora företag, som är den verkliga drivande kraften bakom Europas ekonomi och som vi i egenskap av politiker har en skyldighet att främja.

Jag stöder i synnerhet den möjlighet som kommissionen föreslagit att låta leverantören betala mervärdesskatt först när denne får betalning för en leverans. Jag ställer mig också bakom principen i fråga om möjligheten att ge elektroniska fakturor och pappersfakturor samma grad av giltighet. Detta är följaktligen en rad åtgärder som enligt min uppfattning faller inom ramen för en mer omfattande process för att skära ned på byråkratin som gynnar europeiska företag, i synnerhet vid en sådan här kritisk ekonomisk tidpunkt.

Därför hoppas jag att dessa åtgärder kommer att antas så snart som möjligt inom en större stödram för små och medelstora företag, som måste verka i en mindre komplicerad ekonomisk miljö och skattemiljö.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Detta var mitt eget betänkande om regler om fakturering i fråga om mervärdesskatt. Vi lyckades bra med kravet på att ett införande av kontantmetodsystemet skulle bli obligatoriskt i alla medlemsstater och med att på så sätt ge små och medelstora företag möjlighet att välja huruvida de vill tillämpa ett sådant system. Betänkandet har också fått ett lyckat resultat när det gäller att minska vissa onödiga bördor för företag som ingick i kommissionens förslag. Betänkandet kan därför betraktas som framgångsrikt när det gäller att uppnå sina syften, och jag har röstat för det.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) En högre grad av integration på den inre marknaden och nedskärning av oberättigade kostnader för företag med hjälp av en förenklingsprocess och av undanröjande av administrativa hinder är målsättningar som måste hållas i åtanke under förberedande av EU-lagstiftning.

Detta direktiv, som syftar till att inrätta ett gemensamt faktureringsystem i fråga om mervärdesskatt, är därför av avgörande betydelse för att uppnå dessa mål. Jag anser framför allt att den traditionella faktureringsmetoden borde ersättas med elektronisk fakturering, som är snabbare och billigare för företag och enskilda individer, förutsatt att principen om öppenhet respekteras.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det direktiv som diskuteras syftar till att inrätta ett gemensamt faktureringsystem för mervärdesskatt genom förenkling och minskning av den administrativa bördan. Detta är nödvändigt för att uppnå en större integrering av den inre marknaden och för att minska omotiverade kostnader för företag. Enligt min uppfattning utgör detta direktiv ett steg framåt mot klarhet och rättssäkerhet för både skattepliktiga personer och förvaltningar samtidigt som ytterligare medel tillhandahålls för kampen mot skatteundandragande i fråga om mervärdesskatt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Ett gemensamt system för mervärdesskatt när det gäller regler om fakturering är nödvändigt för att reglerna om fakturering av mervärdesskatt ska kunna harmoniseras. Detta nya system

innebär också en betydande besparing för företag, vilket är av största vikt i detta krissammanhang. Antagandet av detta betänkande är också ett steg framåt i kampen mot bedrägeri och skatteundandragande.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Jag röstade, i egenskap av liberal, för direktivet om en förändring av reglerna om fakturering eftersom jag anser att den metod som används i dag, varigenom detta kapitel införlivades i momsdirektivet, inte har uppnått målsättningen helt och fullt, vilken var att förenkla, modernisera och harmonisera fakturering i fråga om mervärdesskatt. Jag tror att de nya reglerna kommer att minska den börda som byråkratin utgör för entreprenörerna samtidigt som de garanterar att samma regler kommer att gälla i alla medlemsstater för utarbetande och utfärdande av fakturor. Ingenting annat skulle vara rimligt, med tanke på den öppna marknaden och rörligheten för tjänster.

Betänkande: Czarnecki (A7-0079/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) På grundval av rekommendationen till oss från min polske kollega Ryszard Czarnecki röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för domstolens justitiesekreterare för budgetåret 2008. Jag stöder revisionsrättens förslag att EU-domstolen bör införa förbättrade upphandlingsförfaranden. Jag är nöjd med att EU-domstolen fungerar så smidigt. Jag förstår likväl inte varför domstolen motsätter sig att offentliggöra sina ledamöters ekonomiska intressen, och jag stöder det krav som parlamentet ställer på att denna praxis ska börja tillämpas utan dröjsmål.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att det är nödvändigt att civila tjänstemän är ansvariga inför allmänheten. Därför måste de objektivt och noggrant redovisa hur de har använt de offentliga medel som de tilldelats. Detta betänkande innehåller en uttömmande analys av EU-domstolens budgetsituation. Ett antal viktiga frågor tas upp som borde ses över omedelbart, t.ex. behovet av förbättrade upphandlingsförfaranden så att det blir lättare för utanordnarna att organisera anbudsförfaranden och kontrollera att de lagstadgade skyldigheterna uppfylls. Jag välkomnar att EU-domstolen alltid inför ett kapitel i sin verksamhetsrapport som handlar om uppföljningen under året av parlamentets tidigare beslut om ansvarsfrihet och revisionsrättens rapporter.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om EU-domstolen.

Betänkande: Czarnecki (A7-0097/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) På grundval av rekommendationen i betänkandet av min polske kollega Ryszard Czarnecki röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska revisionsrättens generalsekreterare för budgetåret 2008. Jag är, likt många av mina kolleger i Europaparlamentet, mycket nöjd med hur väl revisionsrätten fungerar och dess sunda ekonomiska förvaltning. Jag beklagar att de ekonomiska intressen som ledamöterna av revisionsrätten har och som den senare lägger fram för revisionsrättens ordförande i enlighet med uppförandekoden inte offentliggörs eller åtminstone tillkännages för medlemmarna i budgetkontrollutskottet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Det gläder mig att ett oberoende företag, PricewaterhouseCoopers, har granskat revisionsrättens räkenskaper och dragit följande slutsats: "Under vårt arbete som beskrivs i denna rapport har det inte kommit fram några omständigheter som grundat på ovan beskrivna kriterier i något väsentligt avseende tyder på att a) de resurser som tilldelats revisionsrätten inte har använts för avsedda ändamål och b) att kontrollåtgärderna inte ger nödvändiga garantier för att de finansiella transaktionerna följer gällande regler och förordningar." Jag välkomnar också att revisionsrätten har infört ett kapitel som handlar om uppföljningen under året av parlamentets tidigare beslut om ansvarsfrihet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Revisionsrätten har nu, i egenskap av det organ som är ansvarigt för att granska de europeiska institutionerna, också granskats. Det framgår tydligt att den granskning som genomfördes av en oberoende enhet – PricewaterhouseCoopers – har visat sig vara mycket positiv.

Internrevisorns rapport var också positiv, och majoriteten av rekommendationerna har godkänts och tillämpats i förväg inom ramen för flera handlingsplaner.

Betänkande: Czarnecki (A7-0070/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) På grundval av rekommendationen i betänkandet av min polske kollega Ryszard Czarnecki röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska ombudsmannen för budgetåret 2008. Jag välkomnar beslutet av ombudsmannen, Nikiforos Diamandouros, att offentliggöra sin årliga redovisning av ekonomiska intressen och att offentliggöra den på ombudsmannens webbplats.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten angav i sin årsrapport att revisionen inte ledde till några väsentliga iakttagelser när det gäller ombudsmannen. Jag noterade emellertid att vissa aspekter av förfarandet för offentlig upphandling skulle kunna förbättras. Jag ställer mig bakom föredraganden i dennes varma välkomnande av ombudsmannens beslut att offentliggöra sin årliga redovisning av ekonomiska intressen och att offentliggöra den på Internet. Jag instämmer med föredraganden i dennes uppmaning till ombudsmannen att i sin kommande verksamhetsrapport (för budgetåret 2009) inkludera ett kapitel med en detaljerad redovisning av uppföljningen under året av parlamentets tidigare beslut avseende ansvarsfriheten.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiska ombudsmannen.

Betänkande: Czarnecki (A7-0098/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) På grundval av rekommendationen till Europaparlamentet i betänkandet av min polske kollega Ryszard Czarnecki röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska datatillsynsmannen för budgetåret 2008. Jag välkomnar den årliga publiceringen av vilka ekonomiska intressen som ledamöterna av institutionen har (Europeiska datatillsynsmannen och den biträdande datatillsynsmannen).

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de offentliga medlen har utnyttjats. Jag instämmer i den positiva bedömning som föredraganden gör i fråga om konsolideringen av förvaltningen av finansiella och personella resurser samt den förbättring av de interna kontrollfunktionernas funktion och effektivitet som åstadkoms under 2008. Jag välkomnar också den årliga publiceringen av vilka ekonomiska intressen som ledamöterna av Europeiska datatillsynsmannen har, i vilken arvoderade tjänster eller verksamheter och deklarerad yrkesverksamhet redovisas. Detta är nödvändigt för att öka allmänhetens förtroende för offentliga tjänstemän. Jag instämmer med föredraganden i dennes uppmaning till datatillsynsmannen att i sin kommande verksamhetsrapport (för budgetåret 2009) inkludera ett kapitel med en detaljerad redovisning av uppföljningen under året av parlamentets tidigare beslut avseende ansvarsfriheten.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiska datatillsynsmannen.

Betänkande: Mathieu (A7-0071/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) På grundval av den rekommendation till Europaparlamentet i betänkandet av min kollega och vän Véronique Mathieu röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Översättningscentrum för Europeiska unionens organ för budgetåret 2008.

Jag förstår inte varför detta organ ökar sina till synes onödiga överskott, t.ex. ett överskott på nästan 27 miljoner euro 2008 och ackumulerade fonder på nästan 50 miljoner euro den 31 december 2008. Det är förvånande att pensionstvisten inte har lösts än.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger att den uppnått rimlig säkerhet om att räkenskaperna för Översättningscentrum för Europeiska unionens organ är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Med avseende på centrumets verksamhet konstaterade revisionsrätten att det rådde en bristande precision i prognoserna när det gäller kundernas förfrågningar på översättningar, vilket har lett till att centrumet har ett ackumulerat budgetöverskott som strider mot förordning (EG) nr 2965/94. Denna situation måste följaktligen åtgärdas. Jag anser, liksom föredraganden, att det är beklagligt att konflikten mellan centrumet och kommissionen om arbetsgivarens andel av pensionsavgifterna för de anställda ännu inte har kunnat lösas.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Översättningscentrum för Europeiska unionens organ.

Betänkande: Mathieu (A7-0091/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sin rapport att räkenskaperna för Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Det innebär att centrumet har gjort väldigt framsteg när det gäller inventeringsförfaranden för att identifiera, registrera och kapitalisera tillgångar, för dokumentation av förfaranden för internkontroll och när det gäller förfaranden för offentlig upphandling. Det råder dock stagnation inom personalförvaltningen där målen för de anställda och resultatindikatorerna varken varit resultatinkriktade eller mätbara. Jag välkomnar dock, liksom föredraganden, att centrumet 2010 på experimentbasis vill införa ett system för registrering av den tid som varje person lägger ned på ett projekt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning.

Betänkande: Mathieu (A7-0105/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sin rapport att räkenskaperna för gemenskapens kontrollorgan för fiske för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Jag anser att revisionsrättens anmärkning att kontrollorganet inte utarbetar något flerårigt arbetsprogram, vilket är nödvändigt för en effektiv ekonomisk förvaltning och ett tydligt fastställande av mål, är oroande. Styrelsen bör därför gratuleras till sitt beslut att börja utveckla ett sådant program. Programmet kommer att vara av avgörande betydelse för att förbättra byråns budgetförvaltning och ekonomiska förvaltning. Även om revisionsrätten godkände förvaltningen så har den fortfarande vissa brister som måste åtgärdas. Jag anser, liksom föredraganden, att det är viktigt att inrätta ett redskap som på ett effektivt sätt styr personalens arbetstid genom att strikt ange rekommenderat antal timmar för varje projekt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om gemenskapens kontrollorgan för fiske.

Betänkande: Mathieu (A7-0072/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) På grundval av rekommendationen till Europaparlamentet i betänkandet av min kollega och vän Véronique Mathieu röstade jag för att bevilja ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska byrån för återuppbyggnad för budgetåret 2008. Enligt min uppfattning skulle det gagna kommissionen att utarbeta en detaljerad slutrapport om sluttransaktionerna för såväl de sociala som de finansiella aspekterna efter samförståndsavtalet mellan kommissionen och byrån från december 2008, som möjliggjort vissa sluttransaktioner och, framför allt, att byråns kvarstående tillgångar blir kommissionens egendom efter den 31 december 2008. Jag stöder kraven på ett klagande av de medel som avsatts för Kosovo, eftersom trovärdigheten hos unionen och hos denna unga nation, som har för avsikt att en dag bli EU-medlemsstat, står på spel.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Jag måste belysa det faktum att revisionsrätten konstaterade att inget av de formella villkor som krävs för en direkt tilldelning av bidrag uppgående till 1 399 132 euro (dvs. 0,31 procent av den disponibla driftsbudgeten) till en internationell organisation hade uppfyllts. Jag beklagar, liksom föredraganden, att den effektivt arbetande Europeiska byrån för återuppbyggnad upphört med sin verksamhet och att förvaltningen av medlen överlätits till delegationen. Jag kräver en rapport från kommissionen i vilken det framgår hur mycket personalen vid delegationen ökade för att kunna överta byråns uppgifter. Jag uppmanar kommissionen att lämna en heltäckande och fullständig redogörelse för om det utgick budgetstöd ur de medel som överfördes från byrån till delegationen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiska byrån för återuppbyggnad.

Betänkande: Mathieu (A7-0068/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag hävdar att det är nödvändigt att civila tjänstemän är ansvariga inför allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sin rapport att räkenskaperna för Europeiska byrån för luftfartssäkerhet för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Det har gjorts märkbara framsteg under de senaste åren, och man har ansträngt sig för att genomföra åtgärder som föreslagits tidigare av både revisionsrätten och tjänsten för internrevision. Mekanismerna för fastställande av byråns målsättningar måste dock, som föredraganden påpekar, stärkas för att underlätta utvärderingen av genomförandet, och en ny metod bör införas för personalförvaltning, från rekrytering till utvärdering av prestationer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiska byrån för luftfartssäkerhet.

Betänkande: Mathieu (A7-0104/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger att den uppnått rimlig säkerhet om att räkenskaperna för Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Det bör betonas att centrumet har konsoliderat sina funktioner på folkhälsoområdet, förbättrat kapaciteten för programmen för särskilda sjukdomar, ytterligare utvecklat partnerskap och förbättrat sin förvaltningsstruktur. Jag beklagar dock att centrumet inte till fullo fullgjort sin skyldighet att för budgetmyndigheten lägga fram en rapport som utarbetats av direktören med en sammanställning av antalet internrevisioner som genomförts av internrevisorn.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar.

Betänkande: Mathieu (A7-0089/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger att den uppnått rimlig säkerhet om att räkenskaperna för Europeiska kemikaliemyndigheten är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Myndigheten spelar en roll som kommissionen inte är i stånd att spela. Den utför till fullo sitt arbete i enlighet med unionens strategiska prioriteringar och dess verksamhet kompletterar andra byråers. Det bör noteras att revisionsrätten har konstaterat förseningar i driften på grund av problem med införandet av it-systemet och bristen på kvalificerad personal.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Det är anledningen till att jag röstade för betänkandet om Europeiska kemikaliemyndigheten.

Betänkande: Mathieu (A7-0092/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sin rapport att man anser att räkenskaperna för Europeiska miljöbyrån för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Jag gratulerar byrån till de ytterst positiva huvudsakliga resultaten i den externa utvärderingen av EU:s decentraliserade byråer som kommissionen beställde 2009. Jag gratulerar den framför allt till att ha tagit fram ett väl utvecklat verksamhetsbaserat förvaltningssystem, ett flerårigt arbetsprogram, en jämförande resultattavla med indikatorer och ett integrerat förvaltnings- och kontrollsystem. Allt detta bidrar till en effektiv förvaltning av byrån.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska miljöbyrån.

Betänkande: Mathieu (A7-0086/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. I sin rapport anger revisionsrätten att räkenskaperna för Europeiska kemikaliemyndigheten för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Myndigheten nådde en hög nivå för budgetgenomförandet både för åtagande- och betalningsbemyndiganden, nämligen 97 respektive 95 procent. Det bör dock noteras att vissa av de brister som revisionsrätten tidigare hade fastställt kvarstår och håller på att framträda på nytt, nämligen anslag som förs över till följande år och det faktum att man låter åtaganden för driftsverksamhet som har förts över från föregående år förfalla. Denna situation strider mot principen om ettårighet och visar på brister i program- och budgetplaneringen, vilket måste åtgärdas. Det är dock mycket positivt att myndigheten har lyckats förbättra resultatindikatorerna på ett påtagligt och konsekvent sätt de senaste åren.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet.

Betänkande: Mathieu (A7-0067/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. I sin rapport anger revisionsrätten att räkenskaperna för Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Liksom föredraganden förordar jag att centrumet bör ange de föreslagna målen på ett tydligt sätt i det årliga arbetsprogrammet för att underlätta den årliga utvärderingen av resultaten. Det bör även inbegripa förfaranden för förvaltning av personalresurserna för att effektivisera denna förvaltning, till exempel genom att införa mål i programplaneringen i fråga om tjänstemännens arbetstid och fastställa den genomsnittliga tid som de bör ägna åt varje projekt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk.

Betänkande: Mathieu (A7-0078/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten förklarar att den har uppnått en rimlig säkerhet om att Europeiska läkemedelsmyndighetens räkenskaper för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Liksom föredraganden gratulerar jag myndigheten till att ha infört en sofistikerad verksamhetsbaserad budgetering och en uppföljning av användartillfredsställelsen. Myndigheten måste dock förbättra kvaliteten på sina upphandlingsförfaranden för att åtgärda de brister som revisionsrätten har upptäckt (till exempel när det gäller tillämpningen av metoder för utvärderingen av priskriteriet och nödvändiga motiveringar för valet av förfaranden).

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder

de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska läkemedelsmyndigheten.

Betänkande: Mathieu (A7-0081/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten har uppgett att det finns bevis för att Europeiska sjösäkerhetsbyråns årliga räkenskaper är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Byrån har dock inte utarbetat något flerårigt arbetsprogram, och dess årliga arbetsprogram har inte varit kopplat till dess budget för åtaganden. Byrån håller dock på att färdigställa en femårig strategi och ta fram centrala resultatindikatorer som måste läggas fram för granskning i parlamentet. I betänkandet påpekas det även att förfarandena för upprättandet av budgeten inte var tillräckligt strikta, vilket ledde till ett stort antal budgetöverföringar och en hög nivå av förfallna betalningsbemyndiganden. Detta tyder på bristfällig planering och övervakning. Detta kan dock ha varit en engångshändelse till följd av flytten till byråns slutliga kontor.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska sjösäkerhetsbyrån.

Betänkande: Mathieu (A7-0087/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten uppger i sin rapport att Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhets räkenskaper för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Den pekar dock på brister i upphandlingsförfarandena, framför allt i fråga om en underskattning av budgetbehoven för ramtjänstekontrakt, vilket till slut utgör ett hinder för en sund konkurrens. Dessa brister måste därför åtgärdas. Med tanke på e-kommunikationsnätverkens betydelse bör byrån gratuleras för förbättringen av systemuthålligheten i de europeiska e-kommunikationsnätverken och för utvecklingen och det ingående samarbetet med medlemsstaterna.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet.

Betänkande: Mathieu (A7-0084/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de offentliga medlen har utnyttjats. Revisionsrätten anger i sitt betänkande att Europeiska järnvägsbyråns räkenskaper för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Revisionsrätten pekar dock på den bristande målformuleringen och avsaknaden av resultatindikatorer samt problem i upphandlingsförfaranden. Med tanke på den större granskning som görs av offentliga organs verksamhet måste byrån vidta lämpliga åtgärder för att lösa dessa problem. Slutligen gratulerar jag byrån till genomförandet av 32 av de 36 rekommendationer som har utfärdats av tjänsten för internrevision sedan 2006. Av de fyra rekommendationer som inte har avslutats betraktas en som kritisk och tre som mycket viktiga. Jag uppmanar därför byrån att genomföra vissa normer för internkontroll i fråga om bankunderskrifter, åtskillnad mellan funktioner, känsliga befattningar och delegering av befogenheter, i enlighet med vad som anges i dessa rekommendationer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska järnvägsbyrån.

Betänkande: Mathieu (A7-0083/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sitt betänkande att Europeiska yrkesutbildningsstiftelsens räkenskaper för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Revisionsrätten varnar dock för att det finns oegentligheter och bristande insyn i urvalsförfarandena, och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) har till och med inlett en undersökning om stiftelsen. Det bör dock noteras att stiftelsen säger att den har inlett en genomgående granskning av rekryteringsförfaranden som svar på vad revisionsrätten har konstaterat. Vi har dock inte informerats om detta ännu. Avslutningsvis är det viktigt att betona att kommissionen var till 97 procent nöjd med stiftelsens stöd till kommissionen under 2008.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen.

Betänkande: Mathieu (A7-0069/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har utnyttjat de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten förklarar att den har uppnått en rimlig säkerhet om att Europeiska arbetsmiljöbyråns årliga räkenskaper är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Byrån har avsevärt förbättrat sin ekonomiska förvaltning under de tre senaste åren vilket varmt välkomnas, och den bör fortsätta sin strävan efter högsta standard när det gäller planering, genomförande och kontroll av budgeten. Det kvarstår dock vissa brister, särskilt när det gäller upphandlingsförfaranden, som måste åtgärdas.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska arbetsmiljöbyrån.

Betänkande: Mathieu (A7-0076/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten förklarar att den har uppnått rimlig säkerhet om att räkenskaperna från Euratoms försörjningsbyrå är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Det bör noteras att byrån inte fick några bidrag för att finansiera sin verksamhet och att kommissionen betalade alla byråns kostnader för genomförandet av budgeten för 2008. Det bör även noteras att de åtaganden som har förts över från budgetåret 2007 betalades med den outnyttjade delen av bidraget för 2007. På grund av att byrån inte har någon egen budget ingår den faktiskt därför i kommissionen i alla avseenden. Detta kan ge upphov till frågor om byråns form och organisation som kan bli föremål för granskning i framtiden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Euratoms försörjningsbyrå.

Betänkande: Mathieu (A7-0088/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten fann brister i rekryterings- och upphandlingsförfarandena under de föregående åren, men förklarar i sitt betänkande att räkenskaperna från Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor för budgetåret 2008 är pålitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Detta visar på en förbättrad förvaltning av stiftelsens räkenskaper och interna revisionssystem vilket varmt välkomnas. Med tanke på denna byrås betydelse hoppas jag att den kommer att fortsätta med sina ansträngningar för budgetkontroll, förbättra sin personaladministration och att i verksamhetsrapporten öppet redovisa personalstyrkan, inklusive kontraktsanställda.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor.

Betänkande: Mathieu (A7-0093/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Trots revisionsrättens åsikt att räkenskaperna för den europeiska enheten för rättsligt samarbete (Eurojust) är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta är jag bekymrad över föredragandens bedömning att "avsaknaden av indikatorer, bristerna i bedömningen av användartillfredsställelse och bristen på samordning mellan budgeten och arbetsprogrammet gör det svårt att bedöma Eurojusts resultat". Jag noterar även revisionsrättens iakttagelse enligt vilken Eurojust under 2008 hade problem med överföringar av anslag, även om beloppet var mindre än under det föregående året, och en åtgärd behövs för att undvika en upprepning av denna situation i framtiden. Avslutningsvis delar jag föredragandens oro att ingen av de 26 rekommendationer som har utfärdats av tjänsten för internrevision har genomförts fullt ut av Eurojust.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Eurojust.

Betänkande: Mathieu (A7-0090/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Jag gratulerar Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter för sina ansträngningar med att åtgärda de svagheter som tidigare har fastställts av både revisionsrätten och tjänsten för internrevision. Jag vill särskilt understryka de åtgärder som har införts för att förbättra resultatbedömningen. Sådana åtgärder behöver utvecklas ytterligare.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter.

Betänkande: Mathieu (A7-0085/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten anger i sitt betänkande att årsredovisningen för Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid de yttre gränserna (Frontex) för budgetåret 2008 är tillförlitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Vi noterar att byråns budget har ökat avsevärt under de tre senaste åren och att den ökade med 60 procent 2008. Revisionsrätten har dock genomgående funnit flera brister, i synnerhet i) en hög nivå på överförda och förfallna anslag (49 procent av de tillgängliga anslagen för 2008 har inte utnyttjats, nästan 69 procent för 2007 och 55 procent för 2006), ii) rättsliga åtaganden som har ingåtts före motsvarande åtaganden i budgeten och iii) rekryteringsförfaranden som inte överensstämmer med reglerna, särskilt när det gäller insyn och icke-diskriminerande förfaranden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid de yttre gränserna.

Betänkande: Mathieu (A7-0073/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Jag oroas över det som föredraganden sade, nämligen att Tillsynsmyndigheten för det europeiska GNSS-systemet har beslutat att presentera resultaten av sin verksamhet utan att ta hänsyn till det faktum att den inte längre skulle förvalta programmen Galileo och Egnos efter slutförandet av överföringen av tillgångarna och medlen till kommissionen, vilket var planerat till slutet av det första kvartalet 2008. Jag beklagar även att revisionsrätten har infört reservationer i sin revisionsförklaring om räkenskapernas tillförlitlighet för budgetåret 2008 och om de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Tillsynsmyndigheten för det europeiska GNSS-systemet.

Betänkande: Mathieu (A7-0094/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. I sitt betänkande beskriver revisionsrätten Europeiska gemensamma företaget för Iter och utveckling av fusionsenergis räkenskaper för budgetåret 2008 som tillförlitliga och de underliggande transaktionerna som lagliga och korrekta. Det bör noteras att revisionsrätten i sammanställningen över resultatet av budgetgenomförandet har upptäckt ett överskott på 57 600 000 euro, vilket motsvarar 38 procent av de upplupna intäkterna och att en del av detta överskott har förts över till budgetåret 2009. Grunden till detta kan ha varit att det gemensamma företaget var i ett inledningsskede

och att det inte fullt ut hade infört sina system för interna kontroller och ekonomisk information under budgetåret 2008.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om Europeiska gemensamma företaget för Iter och utveckling av fusionsenergi.

Betänkande: Mathieu (A7-0077/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser det vara nödvändigt att statstjänstemän är redovisningsskyldiga gentemot allmänheten. De måste därför på ett objektivt och noggrant sätt redogöra för hur de har använt de offentliga medel som har ställts till deras förfogande. Revisionsrätten förklarar att den har uppnått en rimlig säkerhet om att räkenskaperna för det gemensamma företaget Sesar är pålitliga och att de underliggande transaktionerna är lagliga och korrekta. Liksom föredraganden måste jag dock påpeka att den slutliga budget som styrelsen antog i april 2008 visade sig vara mycket orealistisk, vilket illustreras av att utnyttjandegraderna när det gällde åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden låg på 1 respektive 17 procent. Jag vill även betona att det fanns brister i kontrollerna av transaktionerna och att inga lämpliga interna kontroller för kontrakt och upphandling hade införts. Jag anser det vara nödvändigt att Sesar vidtar lämpliga åtgärder för att lösa de problem som har upptäckts nu under framförvarande budgetår.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla de EU-institutioner som är beroende av Europeiska unionens budget måste bli föremål för noggrann granskning av revisionsrätten och alla de enheter som har denna uppgift. Det är nödvändigt att kontrollera om unionens medel används på riktigt sätt, om dessa institutioner uppfyller de mål som har fastställts för dem och om det finns något slöseri med resurser. Rent allmänt kan man säga att institutionerna i fråga – med bara några få undantag, utifrån de revisioner som vi redan har sett – använder de medel som har ställts till deras förfogande på riktigt sätt och uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om det gemensamma företaget Sesar.

Betänkande: Simpson (A7-0101/2010)

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om transportabla tryckbärande anordningar, vilket skulle upphäva det befintliga direktivet och ett antal andra direktiv på detta område. Eftersom några tekniska bestämmelser i det nuvarande direktivet strider mot internationella regler om transport av farligt gods är det viktigt att åtgärda den bristande överensstämmelsen och göra de tekniska kraven förenliga med internationella regler.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Transport av tryckbärande anordningar, till exempel tankar, kärl och gasflaskor, styrs för närvarande av direktiv 1999/36/EG som fastställer säkerhetskrav för väg- och järnvägstransporter. Vidare fastställer direktivet gemensamma normer för utformning, konstruktion och efterföljande kontroller av denna typ av anordningar.

Dessa normer är dock oförenliga med internationella regler om transport av farligt gods, och därför har kommissionen lagt fram ett förslag till ett reviderat direktiv. Förslaget innebär inte några betydande ändringar av det befintliga regelverket i fråga om räckvidden och de centrala bestämmelserna. Det syftar endast till att åtgärda ovan nämnda inkonsekvenser genom att göra de tekniska kraven för transport av farligt gods förenliga med gällande internationella regler.

Jag delar därför föredragandens uppfattning att ärendet, i avsaknad av en horisontell lösning mellan institutionerna beträffande ordalydelsen för de nya bestämmelserna om kommittéförfarandet, bör avslutas så fort som möjligt med en överenskommelse vid första behandlingen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Transport av tryckbärande anordningar, till exempel tankar, kärl och gasflaskor, styrs för närvarande av direktiv 1999/36/EG. Direktivet säkerställer fri rörlighet för sådana anordningar inom unionen, inbegripet utsläppande på marknaden, genom att fastställa gemensamma normer för utformning, konstruktion och efterföljande kontroller. Vissa tekniska bestämmelser i det nuvarande direktivet strider dock mot internationella regler om transport av farligt gods. Kommissionen har därför lagt fram ett förslag till ett reviderat direktiv, vilket skulle upphäva det nuvarande direktivet om tryckbärande

anordningar och ett antal andra direktiv på detta område. Av ovan nämnda skäl röstade jag för denna resolution i vilken utskottet uppmanas att anta betänkandet utan ytterligare ändringar och ge föredraganden mandat att inleda förhandlingar med rådet på denna grund.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den växande oron över frågor som rör miljö och miljöskydd får oss att ägna mer uppmärksamhet åt de säkerhetsregler som rör transport av tryckbärande anordningar. Syftet med detta direktiv är att öka säkerheten och säkerställa fri rörlighet för sådana anordningar inom unionen genom att fastställa klara, tydliga och obligatoriska regler för en säker transport av tryckbärande anordningar i alla medlemsstater och samtidigt harmonisera förfarandena runt om i EU.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Huvudsyftet med detta direktiv är att åtgärda de befintliga bristerna i den tidigare lagstiftningen genom att göra de tekniska kraven förenliga med internationella regler för transport av farligt gods. Vidare syftar förslaget till att förenkla och förenhetliga vissa bestämmelser, särskilt de som rör förfaranden för bedömning av överensstämmelse. Genom förslaget införs även bestämmelser för utrustning som används för transporter på den inre marknaden och skapar därmed ett allmänt regelverk för marknadsföring av produkter på EU:s inre marknad.

Jag röstade för detta betänkande eftersom jag tror att förslaget, när det väl har antagits, kommer att säkerställa en hög säkerhetsnivå för transportabla tryckbärande anordningar och användarna. Ett riktigt genomförande på medlemsstatsnivå kommer även att ge ökat skydd för miljön och medborgarnas hälsa.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Simpsonbetänkandet om transportabla tryckbärande anordningar trots att vårt ändringsförslag inte antogs.

Betänkande: Leichtfried (A7-0035/2010)

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Säkerhet på flygplatser och insyn i konsumentavgifterna för att höja standarderna och nivåerna är vad som behandlas i förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om avgifter för luftfartsskydd.

De nuvarande systemen för att täcka kostnader i fråga om luftfartsskydd, vilka regleras på nationell nivå, är inte alltid tydliga för slutkonsumenterna som ofta inte ens rådfrågas innan avgifterna beräknas eller ändringar görs i ett avgiftssystem som berör konsumenterna. I betänkandet föreslås bland annat att flygpassagerarnas sammanslutningar och konsumentorganisationer ska delta i samråd mellan säkerhetsorganet och flygbolagen, för att man ska kunna säkerställa att kostnaderna för säkerhetsåtgärder fastställs på riktigt sätt och kontrollera att de är skäligen i förhållande till det biljettpreis som slutkonsumenten får betala.

Jag välkomnar en annan punkt i betänkandet, nämligen begäran om att direktivet bara ska genomföras i de medlemsstater som tillämpar avgifter för säkerhetsåtgärder och inte i de som inte har infört denna typ av åtgärd. Av dessa skäl röstade jag för betänkandet.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Det som har inträffat de senaste veckorna har visat att säkerheten på flygplatser är en mycket viktig uppgift för medlemsstaterna och att vi måste vidta alla nödvändiga försiktighetsåtgärder. Varje enskild medlemsstat fastställer hur luftfartsskyddet ska finansieras och tillämpas. Det är mycket viktigt att direktivet fastställer grundläggande principer och förfaranden som är tillämpliga för det organ som ansvarar för säkerheten och flygbolagen. Även om de rättsliga kraven för flygplatslagstiftning skiljer sig kraftigt åt i olika medlemsstater måste dock operatören lämna information av rimlig omfattning till lufttrafikföretagen för att samrådsprocessen mellan flygplatser och lufttrafikföretag ska vara meningsfull. Därför fastställs i direktivet vilken information som regelbundet ska tillhandahållas av flygplatsernas ledningsenhet. Lufttrafikföretagen ska i gengäld ge information om sina trafikprognoser och sina nuvarande och framtida särskilda krav vid flygplatsen, så att flygplatsens ledningsenhet kan använda sitt kapital och fördela sin kapacitet på bästa sätt.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (S&D), skriftlig. – (DA) De danska socialdemokraterna i Europaparlamentet har avstått från att rösta om detta förslag. För det första anser de att lagstiftningen är onödig eftersom erforderlig lagstiftning redan finns på detta område. För det andra anser vi inte att det är EU:s uppgift att stå för några extra kostnader för säkerhet på flygplatser. Det är de enskilda medlemsstaterna som bör finansiera säkerhetsavgifterna.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om avgifter för luftfartsskydd. Förslaget är mycket viktigt för att upprätthålla och skydda konsumenternas och passagerarnas rättigheter, eftersom det fastställer ett antal grundläggande principer som ska iakttas av

flygplatsaktörerna när de fastställer säkerhetsavgifterna. Dessa är icke-diskriminering, samråd och rättsmedel, insyn i kostnaderna för luftfartsskydd och sambandet mellan avgifterna och kostnaderna samt inrättande av en tillsynsmyndighet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska kommissionen har lagt fram ett förslag som fastställer grundläggande principer som flygplatsaktörer ska följa när de fastställer säkerhetsavgifterna, nämligen i) icke-diskriminering, ii) samråd och rättsmedel, iii) insyn i kostnaderna för luftfartsskydd och sambandet mellan avgifterna och kostnaderna samt iv) inrättande av en tillsynsmyndighet.

Den viktigaste fråga som uppstår i detta avseende är finansieringen av de skärpta säkerhetsåtgärder som bör vidtas. Parlamentet har vid mer än ett tillfälle, men utan framgång, begärt att finansieringen av säkerhetsavgifterna ska regleras. Föredraganden hävdar helt rätt att det inte enbart är passagerarna som bör stå för finansieringen av dessa skärpta säkerhetsåtgärder (genom externalisering av kostnaderna), utan att de bör finansieras av medlemsstaterna som i slutändan ansvarar för säkerheten på sina flygplatser. Avslutningsvis vill jag påpeka att man aldrig kan investera för mycket i flygplats- och passagerarsäkerhet, vilket de senaste försöken till terroristattacker mot civilflyget, vilka lyckligtvis misslyckades, är ett tydligt exempel på.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Europaparlamentet har, flera gånger och förgäves, krävt en större insyn i regleringen av hur säkerhetsavgifterna ska finansieras och att säkerhetsrelaterade skatter och avgifter ska stå i relation till det verkliga syftet med dessa. Parlamentet anser att medlemsstaterna bör betala räkningen för genomförandet av hårdare åtgärder. Terroristattacken för några veckor sedan har återigen visat att det är medlemsstaterna som ansvarar för säkerheten på flygplatserna och att syftet med de nuvarande och de nyligen föreslagna säkerhetsåtgärderna är att förhindra terroristhandlingar. En aspekt som dock så här långt inte har tagits upp i debatten i frågan är att det i slutändan är passagerarna som får betala räkningen för sådana åtgärder. Jag är för de ändringar som denna resolution medför, vilka kommer att göra det möjligt att förhindra onödiga parallella förfaranden och administrativa kostnader på detta område.

Louis Grech (S&D), skriftlig. – (EN) Vi måste säkerställa att avgifterna för säkerhet på flygplatserna präglas av insyn, att de är objektiva och att de baseras på tydliga kriterier som återspeglar de verkliga kostnaderna. Alla nya kostnader vid flygresor bör återspegla den betydelse som flygplatser har för den regionala utvecklingen, särskilt i de regioner som är starkt beroende av turism och som har geografiska och naturbetingade handikapp, till exempel de yttersta randområdena och öarna. Flygplatsanvändare bör liksom lokala myndigheter kunna få information i lämplig tid om hur avgifterna beräknas. Det bör även finnas ett obligatoriskt förfarande för samråd mellan flygplatsmyndigheterna och berörda parter eller lokala myndigheter, närhelst det finns ett behov av att se över avgifterna. Dessutom bör alla oberoende tillsynsmyndigheter ha exakta och tydligt fastställda direktiv som i synnerhet inbegriper de eventuella befogenheter som de har när det gäller att vidta rättsliga åtgärder.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag finner det oacceptabelt att medlemsstaterna inte säkerställer finansieringen av sådana säkerhetsåtgärder på flygplatserna som inte föreskrivs i EU-lagstiftningen, och att de dessutom överlämnar kostnaderna till flygbolagen som i sin tur låter passagerarna stå för dessa. Jag anser att det var nödvändigt att gå längre än vad man gjorde i regleringen 2008 och anta lagstiftning för att se till att passagerarna inte får stå för dessa extra kostnader, som ibland visar sig inte ha något som helst samband med säkerhetsavgifter. Därför gav jag mitt stöd till betänkandet av min österrikiske kollega, Jörg Leichtfried. Detta betänkande garanterar en ökad insyn för medborgarna liksom för flygbolagen och tvingar medlemsstaterna att ge statlig finansiering för hårdare säkerhetsåtgärder än de som EU har fastställt, eftersom det rör sig om de enskilda medlemsstaternas nationella säkerhet. Om kommissionen lägger fram ett förslag om att ta med kroppsskannrar på listan över de metoder som tillämpas inom EU, i syfte att hindra medlemsstaterna från att stå för finansieringen av dessa, kommer jag återigen att stödja min kollega och rösta mot detta förslag, om nödvändigt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det faktum att det värnas allt mer om säkerheten på våra flygplatser har medfört allt större kostnader som passagerarna har fått betala räkningen för. Det är medlemsstaterna som måste stå för de extra kostnaderna för hårdare åtgärder, eftersom syftet med åtgärderna är att förhindra terroristattacker. Det är dock passagerarna som får stå för kostnaderna. Vi röstade för detta betänkande eftersom vi motsätter oss denna situation.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Kostnaderna för en uppgift som staten ska åta sig, nämligen att upprätthålla den allmänna säkerheten, får helt enkelt inte överlämnas på detta sätt. Vi måste bestämma vilka kostnader som passagerarna rimligen kan förväntas betala med hänsyn till de allt hårdare bestämmelserna

för bekämpning av terrorism. Det är bara om länderna själva måste bära det ekonomiska ansvaret för de kraftfulla säkerhetsåtgärder som har fastställts och dessutom kan fatta egna beslut med avseende på dessa åtgärder som vi kan förebygga risken för en ohejdad ökning av kroppsskannrar och andra liknande åtgärder. De enda som kommer att vinna på hysterin kring terrorism och se sin okontrollerade konkurrenskraft stärkas är innovativa amerikanska företag. Av dessa skäl kommer detta förslag att välkomnas.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade JA till betänkandet. Det som vi dock fäster vikt vid är våra två mål att skapa ett samband mellan kostnader för säkerhetsskanning och liberaliserade mark tjänster och en intermodal rättvis hantering när det gäller finansiering av säkerhetsåtgärder, vilka båda förkastades av PPE och ALDE (ONU).

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Parlamentet har upprepade gånger uppmanat kommissionen att reglera finansieringen av säkerhetsavgifter inom flygsektorn. Parlamentet har alltid uppmanat till större insyn och att säkerhetsrelaterade skatter och avgifter ska stå i relation till det verkliga syftet med dessa, eftersom parlamentet anser att medlemsstaterna bör stå för räkningen för införandet av hårdare åtgärder.

Kommissionens förslag tar inte upp denna fråga. Det eftersträvar endast en ny ekonomisk konsekvensanalys för att begränsa kostnaderna, utifrån principen om icke-diskriminering, samråd och rättsmedel samt insyn i avgifterna. I detta dokument föreslås emellertid att medlemsstaterna ska finansiera de hårdare åtgärderna om de medför större kostnader. Jag betonar vikten av säkerhetsåtgärder vid flygplatser och röstar för detta initiativ från parlamentet.

Förslaget, som ska genomföras på alla kommersiella flygplatser i Europeiska unionen, är intimt kopplat till engagemanget för rätten till information, icke-diskriminering av passagerare och konsumentskydd. Jag anser att målen med större insyn och undvikande av onödiga kostnader endast kan nås genom en harmonisering av lagstiftningarna och en tydligare ansvarsfördelning mellan flygbolag och medlemsstater när säkerhetsåtgärderna antas.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Det var glädjande att höra resultaten av dagens omröstning. Jag anser att vi under arbetet med detta dokument har lyckats utveckla en otvetydig och ambitiös ståndpunkt, särskilt när det gäller finansieringen. Jag vill återigen understryka att terroristattacker inte är riktade mot flygbolag utan mot stater. Det är staten som är garant för sina medborgares säkerhet, och staten måste fullgöra denna plikt. Resultatet av dagens omröstning – 613 röster mot 7 – är en mycket tydlig signal till rådet. Det vittnar om Europaparlamentets stora beslutsamhet i frågan om alla medlemsstaters skyldighet att stå för åtminstone en del av kostnaderna för säker luftfart.

Betänkande: Simpson (A7-0030/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet eftersom syftet är att upprätta och modernisera järnvägsinfrastruktur, hamnar, vattenvägar och flygplatser. De prioriterade projekt som planeras innefattar även järnvägen mellan Curtici och Brasov. Jag välkomnar inrättandet av en kommitté som ska ge stöd till kommissionen vid genomförandet av detta beslut och utarbetandet av de riktlinjer som fastställs i detta.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade bestämt för denna text. Även om den bara medför tekniska ändringar påminner den oss om det europeiska transportnätets betydelse för att föra EU-medborgarna närmare varandra och främja rörligheten. Rörligheten är nödvändig eftersom vi inte kan ha ett riktigt Europa utan att lära känna våra grannar, deras länder och deras kultur. Det transeuropeiska transportnätet bidrar även till vår plan på att minska växthusgasutsläppen genom att skapa en bättre förvaltning av de olika transportsätten och främja interoperabiliteten mellan dessa.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Texten i fråga är ett kommissionsförslag som inte är mer än en kodifiering av tidigare lagar och förordningar. Den medför även några mindre ändringar. I linje med föredragandens förslag och efter att ha noterat de rättsliga och politiska garantierna är jag därför för ett antagande av texten, inbegripet de mindre ändringar och rättelser som rådet har föreslagit, och att ärendet avslutas genom en överenskommelse vid första behandlingen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Tekniskt sett kodifierar detta förslag den rättsliga texten. Kommissionen var dock tvungen att omarbeta det eftersom mindre ändringar har gjorts i bilagan. Jag röstade för ett antagande av dessa ändringsförslag.

Elie Hoarau (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag fördömer det faktum att de yttersta randområdena inte alltid är en integrerad del i det globala transeuropeiska transportnätet, trots den grundläggande betydelse som detta har för den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen. Det är obegripligt att de yttersta randområdena inte deltar i planeringen av nätverket och att de inte finns med på flera kartor över det transeuropeiska transportnätet. Det globala nätverket, höghastighetsledningarna till sjöss och prioriterade projekt bör utökas till att omfatta alla de yttersta randområdena utan åtskillnad. Strategin för det transeuropeiska transportnätet bör även inbegripa nätverkssektorer och tjänster av allmänt intresse, och bör inte bara begränsas till större strömmar av frakttrafik och passagerare. Begäran om likabehandling för de yttersta randområdena måste uppmärksammas. Hur kan vi se på när vi glöms bort i de transeuropeiska nätverken, när EU:s transportpolitik är nödvändig för att öppna våra regioner och för den fria rörligheten på den inre marknaden? Samtidigt som Europeiska unionen säljer av produktionen av socker, bananer och rom till andra länder genom handelsavtal med ena handen, håller EU oss utanför EU:s handelsvägar med den andra. Dessa händer har ett järngrepp om oss, vilket vi beklagar djupt.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Under plenarsammanträdet röstade jag för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet. Det var ett tekniskt förslag eftersom man nu förbereder den riktiga översynen av riktlinjerna. Man beräknar att de kommer att bli klara i slutet av nästa år. Jag anser att detta utgör ett absolut avgörande tillfälle för att på nytt bekräfta den viktiga roll som EU:s transportpolitik har i den situation som nu råder med den pågående debatten om Europa 2020-målen. Medlemsstaterna i allmänhet, och särskilt Rumänien som är ett land som fortfarande behöver investera i sin transportinfrastruktur, måste vara medvetna om att denna transportpolitik håller på att omarbetas för att man ska kunna möta de nya utmaningarna. En åldrande befolkning och de särskilda kraven på rörlighet för äldre, social migration och klimatförändringar är bara några av de faktorer som skapar ett behov av att utforma en passande transportpolitik. Samtidigt utgör utarbetandet under denna period av EU:s Donastrategi den perfekta ramen för att se till att flodtransporten på EU:s inre vattenvägar utnyttjas maximalt.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Ändringar och omdefinieringar av utvecklingen av det transeuropeiska transportnätet har pågått under flera år. Ett effektivt transeuropeiskt transportnät är nödvändigt för att en sund inre marknad ska kunna finnas och bidra till en stärkt ekonomisk och social sammanhållning. Fenomenet med vulkanen på Island visade oss på ett otvetydigt sätt att det behövs ett transeuropeiskt transportnät, det vill säga ett nät som är effektivt och som kan ge ett gemensamt svar på de problem som uppstår i sådana situationer. Detta beslut är viktigt eftersom det ger riktlinjer för de mål, prioriteringar och mer omfattande åtgärder som kommer att vidtas inom området för det transeuropeiska transportnätet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU har bekräftat vikten av korridoren Östersjön–Adriatiska havet genom att ge prioriterad status åt den norra armen från Gdansk till Tjeckien och bekräfta sitt deltagande i Brenntunnelpjektet. Ännu viktigare är att utveckla den södra delen av korridoren via den österrikiska södra järnvägen till Italien. Särskilt inom detta nät, där nästan hälften av alla varor och passagerare transporteras, måste vi motverka en farlig situation där vissa krav måste uppfyllas för att vi ska kunna gå vidare. Det är nödvändigt att EU ger stöd till Koralmprojektet på grund av de befintliga flaskhalsarna i denna region på järnvägarna för godstransport, vilket EU när allt kommer omkring alltid kämpar för. Med Koralmtunneln har EU en unik möjlighet att flytta trafiken till järnvägarna i en sådan omfattning som vi har strävat efter under årtionden. Eftersom utvecklingen av det transeuropeiska nätet kan vara avgörande för EU:s konkurrenskraft och de ändringsförslag som har antagits endast är tekniska justeringar, har jag röstat för betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande trots att vårt ändringsförslag inte antogs.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Med hänsyn till nationella prioriteringar inom ramen för det transeuropeiska transportnätet anser jag det vara viktigt att investera inte bara i järnvägar utan framför allt i höghastighetsleder till sjöss och interoperabilitet och samverkan mellan de olika transportsätten.

Det är bara ett riktigt kombinerat transportnät med en effektiv förvaltning som kommer att kunna säkerställa konkurrenskraften inom sjötransporten. Sjötransporten är mycket viktig för mitt land, som har privilegierad tillgång till farbara vattenvägar, och är verkligen avgörande för de yttersta randområdena och öarna, till exempel Madeira. Dessutom utgör den ett viktigt verktyg för den fortsatta konsolideringen av den inre marknaden och för den territoriella sammanhållningen.

Detta betänkande har fått stort stöd, inte bara i parlamentet utan även i kommissionen och rådet. Det är även av påtaglig teknisk karaktär. Ett antagande här i kammaren är i linje med den praktiskt taget enhälliga rekommendationen från utskottet för transport och turism.

Kort sagt ändrar inte detta förslag, som jag personligen gav stöd till, innehållet i texten om det transeuropeiska transportnätet, utan lägger bara till kartor över de 12 medlemsstater som anslöt sig till unionen 2004 och 2007. En översyn av unionens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet håller på att förberedas och kommer inte att bli klar förrän i slutet av 2010.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) EU har 5 miljoner kilometer vägar (62 000 kilometer motorvägar), 215 000 kilometer järnvägar och 41 000 kilometer inre vattenvägar. Förhoppningen är att kommunikationerna mellan medlemsstaterna kommer att ha dubblats före 2020. Ett enat Europa är en omöjlighet utan ett samordnat och effektivt transeuropeiskt transportnät. På basis av ett särskilt EU-fördrag kommer investeringarna i det transeuropeiska transportnätet att uppgå till cirka 500 miljarder euro. Det är därför viktigt att säkerställa att det finns ett samarbete inom EU och välja prioriterade projekt med omsorg. Syftet med det transeuropeiska transportnätet är att förena de land-, sjö- och luftburna transportnäten i hela EU före 2020. Det främsta syftet är att säkerställa snabb och enkel rörlighet för personer och varor bland medlemsstaterna. En motorväg av EU-standard förenar Litauens största hamn Klaipėda med Vilnius, och en järnvägsförbindelse förenar Vilnius med Moskva och Orienten.

Om vi vill att hamnarna ska förbli konkurrenskraftiga måste vi modernisera den nuvarande infrastrukturen och ta bort byråkratin. Järnvägar och inre vattenvägar bör särskilt användas för långa transporter och vägar för korta transporter. Större ansträngningar bör göras inom området för godstransport och transport på inre vattenvägar, vilket är mycket mer kostnads- och energieffektivt, icke-förorenande och säkert. Det allra viktigaste är säkerhet och skydd för passagerare. Finanskrisen har inverkat på transportpolitiken. Man kan dock utnyttja det transeuropeiska transportnätet för att skapa arbetstillfällen och följa den sociala och ekonomiska sammanhållningen. Inom ramen för Europa 2020-strategin erkänns vikten av transportpolitiken för EU:s ekonomi. Fri rörlighet för personer och varor är vad som kännetecknar EU, och detta är bara möjligt med ett bra transeuropeiskt transportnät.

Betänkande: Kirilov (A7-0055/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för betänkandet, eftersom jag anser att vi för att kunna hantera den nuvarande krisen måste finna sätt att påskynda genomförandet av stödprogram, så att gemenskapsmedel som särskilt syftar till att stödja medborgare, och i synnerhet arbetslösa medborgare, kan utnyttjas till fullo. Syftet med detta förslag är att göra ett antal regeländringar för att förenkla reglerna för genomförandet av sammanhållningspolitiken och öka förhandsfinansieringen (förskotten) till programmen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) och Europeiska socialfonden (ESF). Konjunkturprognoser förutspår en stor minskning av EU:s tillväxt med 1,1 procent 2010. I det sammanhanget är betänkandet en reaktion på finanskrisen och dess socioekonomiska återverkningar. Jag anser därför att det är extremt viktigt att vi uppnår ökad insyn och att vi förenklar bestämmelserna som reglerar sammanhållningspolitiken. Detta bidrag kommer att få positiva följder för programmets genomförandetakt, särskilt genom att det ger nationella, regionala och lokala myndigheter tydligare och mindre byråkratiska bestämmelser som tillåter ökad flexibilitet, så att programmen kan anpassas efter de nya utmaningarna.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Förra året presenterade kommissionen ett förslag som ändrar bestämmelserna om strukturfonder (1083/2006) för att ge ekonomiska incitament till medlemsstater som drabbats hårt av den ekonomiska krisen. En av de åtgärder som lades fram i kommissionens förslag var ett undantag från principen om medfinansiering genom införandet av en tillfällig möjlighet för medlemsstater som drabbats av likviditetsproblem att begära 100-procentig ersättning för att finansiera åtgärder som beviljats inom ramen för Europeiska socialfonden.

Rådet avvisade förslaget, men gick med på att förlänga tidsfristen för beräkningen av det automatiska återtagandet av det årliga budgetåtagandet som hänför sig till det totala årliga anslaget för 2007, i syfte att förbättra utnyttjandet av de medel som anslagits för vissa operativa program.

Mot bakgrund av Lissabonfördragets ikraftträdande, som skulle föregripa tillämpningen av nuvarande artikel 93.1 i förordning (EG) nr 1083/2006, anser jag att den tillfälliga åtgärd som fördraganden föreslagit som ett resultat av de återtaganden som har gjorts för att återställa budgetmedlen för budgetåret 2007 för stödmedel som en del av Europeiska socialfonden är berättigad.

Alfredo Antoniozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden har visat sig vara effektiva och extremt nyttiga instrument för territoriell utveckling och för att hantera följderna av den ekonomiska kris som har drabbat Europa och världen under en tid nu. I detta avseende välkomnar jag förslagen om att förenkla återtagandet av medlen och förenkla för betalningar till förmånstagarna av de olika program som har genomförts med hjälp av de fonder jag nämnde tidigare. Vidare är jag för en extra delutbetalning av förskottet för 2010 för de medlemsstater som drabbats värst av krisen.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Som referent för detta betänkande för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), uppmanade jag mina kolleger att rösta för texten. När det gäller förenklingarna i betänkandet är jag övertygad om att de är mycket positiva. Det är ett stort steg framåt. Det finns mindre information att lämna, flexibiliteten för inkomstbringande projekt har ökat och kommissionen gör färre kontroller för miljöprojekt värda 25–50 miljoner euro och så vidare.

När det gäller den ekonomiska aspekten begärde jag att man åter borde fokusera på det ursprungliga förslaget. Det skulle inte ha varit någon bra idé att ifrågasätta principen om att medfinansiera utgifter och att genomföra projekt som helt finansieras genom Europeiska socialfonden (ESF), som kommissionen föreslagit. För att balansera utgifterna på lång sikt skulle vissa medlemsstater ha ställts inför allvarliga ekonomiska svårigheter. Parlamentet har valt en kompromiss som hjälper de länder som drabbats värst av krisen och för att undvika återtagande för 2007.

Genom denna omröstning ger vi stort stöd till förmånstagare för gemenskapsmedlen samt till initierande avdelningar. Vi får dock inte glömma att det återstår en hel del att göra vad beträffar förenkling.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Det är viktigt att betona att trycket på nationella ekonomiska resurser fortsätter att öka. Detta gör det nödvändigt för oss att vidta ytterligare åtgärder för att mildra påfrestningarna genom ett bättre utnyttjande av gemenskapsmedlen och genom att mobilisera och påskynda alla tillgängliga medel för att hantera krisen, framför allt genom att utnyttja de snabba återhämtningspaketen i Europeiska socialfonden (ESF) såsom anges i det nämnda meddelandet. Det är särskilt viktigt att det krävs större satsningar för att underlätta förvaltningen av gemenskapsmedlen för att bidragen snabbare ska nå dem som drabbats värst av konjunkturnedgången. Det är viktigt att uppnå det allmänna målet om att effektivisera medfinansierade investeringar i medlemsstater och regioner och att öka finansieringens påverkan på hela ekonomin och särskilt på små och medelstora företag och på sysselsättningen. Små och medelstora företag är motorn i den europeiska ekonomin. Det är de som skapar en hållbar tillväxt med mängder av kvalitetsjobb. Att ytterligare förenkla och förtydliga bestämmelserna som reglerar sammanhållningspolitiken kommer onekligen att få positiva följder för programmets genomförandetakt, särskilt genom att det ger nationella, regionala och lokala myndigheter tydligare och mindre byråkratiska bestämmelser som tillåter ökad flexibilitet, så att programmen kan anpassas efter de nya utmaningarna.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Betänkandet berör den ekonomiska förvaltningen av några av EU:s viktigaste medel. Dessa omfattar Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden. Efter att noga ha undersökt förslaget till förordning (KOM(2009)0384) liksom artikel 161 i EG-fördraget samt andra dokument, bestämde jag mig för att stödja föredragandens åsikt och har därför röstat för betänkandet.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Ändringen av förordningen om att genomföra struktur- och sammanhållningsfonder är en åtgärd för att stödja EU:s medlemsstater under den pågående krisen. Först och främst uppfyller den deras krav om att förenkla hanteringen av fonderna.

Jag anser att de nya bestämmelserna samtidigt kommer att bidra till att minska risken för att fonderna går förlorade på grund av att de inte används snabbt nog, eftersom man erbjuder en längre tidsperiod för projekt som ännu inte har godkänts eller genomförts under den bestämda fristen.

Jag hoppas även att dessa förenklade bestämmelser kommer att träda i kraft så snart som möjligt så att medlemsstaterna och i synnerhet de regioner som ska kunna dra fördel av denna möjlighet till gemenskapsmedel, liksom de offentliga myndigheterna i dessa regioner, kommer att fortsätta investera i europeiska projekt trots budgetbegränsningar.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Delegationen från Demokratiska rörelsen välkomnar godkännandet av ett betänkande som gör det möjligt att förenkla vissa bestämmelser i Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden. Att lätta på tidsfristerna för användningen av medlen är ett stort steg framåt. I de nuvarande bestämmelserna föreskriver man att stödet

måste användas inom två år efter att det har beviljats, annars ska det återlämnas. De nya bestämmelserna kommer att innebära att regioner och medlemsstater inte förlorar medel de beviljades 2007 för projekt vars genomförande har försenats. Hädanefter kommer medlemsstater inte längre att särskilt behöva ansöka om godkännande av Europeiska kommissionen för miljöprojekt på under 50 miljoner euro. Ytterligare ekonomiska förskott för 2010 kommer att beviljas för de medlemsstater som drabbats värst av den ekonomiska och finansiella krisen. Förenklandet av vissa bestämmelser gör det också lättare att granska de pågående operativa programmen och ger oss möjlighet att reagera bättre på krissituationer. Till exempel kommer de regioner som drabbades av stormen Xynthia att kunna utnyttja denna nya flexibilitet för att hjälpa katastrofens offer.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Kommissionen har lagt fram ett förslag till ändring av förordningen om strukturfonder i syfte att ge medlemsstater som drabbats värst av finanskrisen nödvändig ekonomisk stimulans. Ändringen ska leda till att så kallade stödtrösklar tas i bruk. En tröskel på 50 miljoner euro ska tillämpas i stället för nuvarande 25 miljoner euro. Stora projekt ska även skyddas mot automatiska återtaganden. Vissa länder ska även få lov att ansöka om 100-procentig ersättning av kostnaderna för arbetsmarknadsåtgärder från Europeiska socialfonden. Om det är möjligt ur ett budgetmässigt perspektiv att inleda finansiering utan behov av gemensamt deltagande, något jag tvivlar mycket på, då är det enda riktiga och möjliga sättet att jämföra bestämmelser och förordningar för allt med samma måttstock. Det är fullständigt oacceptabelt att vissa medlemsstater definieras som "mer drabbade av krisen" och att de undantas från bestämmelserna av dessa skäl. Om det måste finnas undantag bör de gälla alla på samma sätt! EU är inte en så stor organisation att vi kan härleda olika följder av finanskrisen för medlemsstaterna. Ekonomierna är sammanlänkade, och följderna för den ekonomiska förvaltningen slår åt båda hållen. Det vore också fel av oss att inte tillåta undantag för att straffa medlemsstater som försöker stimulera sina egna ekonomier utan att räkna med stöd från EU. Låt oss även i kristider kämpa för lika villkor i likvärdiga situationer! Betänkandet tar hänsyn till detta, och därför stöder jag godkännandet.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar godkännandet av Kirilovbetänkandet som jag har röstat för. Jag anser att det är positivt att vi godkänner betänkandet så snart efter kommissionens meddelande, eftersom de åtgärder som presenteras kommer att påskynda finansieringsprocessen och bidra till att främja den ekonomiska återhämtningen i regionerna, något som är en absolut nödvändighet i den nuvarande krisen. Betänkandet ingår i de riktlinjer som rådet har utarbetat för att ändra bestämmelser om ekonomisk förvaltning i program som medfinansieras av Europeiska socialfonden. Det gäller även de bestämmelser som rör genomförande av program avsedda att underlätta, förenkla och klargöra de bestämmelser som reglerar sammanhållningspolitiken. I Rumäniens fall innebär detta en ökning av volymen med förskottsbetalningar för Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden, och mer tid för att utnyttja de europeiska fonderna genom att "återta" dem så att medlemsstaterna kan återanvända medlen som en del av programmet. Andra ändringar handlar om att förenkla och klargöra de åtgärder som krävs för att genomföra strukturfonderna, både under tiden då fondansökningarna ska lämnas in och när den årliga rapporten om programmets genomförande ska utarbetas. Den innehåller även en överenskommelse om en enda tröskel på 50 miljoner euro som definierar ett stort projekt som ska kunna vara berättigat att få medel från flera europeiska program.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1083/2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden med avseende på förenkling av vissa krav och med avseende på vissa bestämmelser om den ekonomiska förvaltningen. Den allvarliga och aldrig förut skådade inverkan som den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen har haft på medlemsstaternas budgetar innebär att förvaltningen av sammanhållningspolitiken måste förenklas och att förskottsbetalningarna måste ökas. Trots den svåra situationen kommer dessa åtgärder att göra det möjligt att bevara ett jämnt kassaflöde så att betalningar kan göras till förmånstagarna när programmen genomförs.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Enligt min uppfattning är EU:s sammanhållningspolitik en central faktor i utvecklingen och genomförandet av solidaritetsprincipen bland medlemsstater som EU förespråkar. Som sådan, och i synnerhet i kristider – när dessa medel kan bidra till att specifikt lindra den påverkan som är märkbar i de flesta behövande regioner – är det viktigt att sammanhållningspolitikens nuvarande struktur förbättras, så att medlen kan fördelas effektivare och så att de kan skapa effektivare resultat i god tid.

Dessutom måste instrumenten göras mer flexibla, eftersom stela instrument inte kan anpassas efter oförutsedda omständigheter, såsom en kris, och detta skadar EU:s ekonomiska utveckling. Det är också viktigt att se till att medlen som är tillgängliga enligt sammanhållningspolitiken används i rätt tid av medlemsstaterna och att de tillgängliga resurserna används effektivt. Jag anser därför att det är nödvändigt att ompröva inte bara

strukturen i unionens sammanhållningspolitik, utan även de tillgängliga kontrollmekanismerna liksom de tvångsmetoder som kan användas om medlemsstaterna inte följer bestämmelserna.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Syftet med detta förslag är att ge ytterligare ekonomisk stimulans till de medlemsstater som drabbades värst av den ekonomiska krisen. Förslaget följer den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa när det handlar om att genomföra bestämmelser om den grundläggande förordning ovan som redan ändrats 2009. Syftet är att öka flexibiliteten genom förskottsbetalningar. Den viktigaste faktorn i kommissionens förslag är att hantera finanskrisens följder. Den lösning som föreslogs var att införa ett tillfälligt alternativ för medlemsstater, som drabbats av allvarliga likviditetsproblem, att begära en 100-procentig ersättning av kostnaderna för arbetsmarknadsåtgärder inom ramen för Europeiska socialfonden, det vill säga en avvikelse från medfinansieringsprincipen. Lissabonfördragets ikraftträdande har medfört en förändring i lagstiftningsförfarandet. I stället för samtyckesförfarandet, där parlamentet endast kunde säga "ja" eller "nej", har parlamentet fått rätt att uttala sig inom ramen för texten i det vanliga lagstiftningsförfarandet. Det är därför jag har röstat för förslaget, och jag hoppas att kommissionen kommer att lägga fram ett motsvarande förslag om en ändringsbudget som den budgetansvariga myndigheten kan undersöka och godkänna.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kommissionens förslag omfattar införandet av ett tillfälligt alternativ som medlemsstater med allvarliga likviditetsproblem kan utnyttja för att finansiera nödvändig tillväxt och sysselsättningsskapande åtgärder utformade för att bekämpa krisen och som är berättigade enligt Europeiska socialfonden. Detta skulle göra det möjligt för medlemsstaterna att be kommissionen om 100-procentig ersättning för 2009 och 2010, så att den nationella medfinansieringen inte skulle behövas under denna period.

Vi har förespråkats denna åtgärd för att till fullo kunna utnyttja gemenskapsmedlen då de behövs som mest. Rådet har dock en annan ståndpunkt och betonar endast att "de medlemsstater som drabbats värst av krisen [är] i behov av ytterligare en delbetalning av förhandsfinansieringen".

Dokumentet som parlamentet röstar om tar parti för rådets ståndpunkt, som vi anser är mer tvekydigt och mindre gynnsamt för de medlemsstater som drabbats värst av krisen. Vi anser dock att punkten "att förlänga tidsfristen för beräkningen av det automatiska återtagandet av det årliga budgetåtagande som hänför sig till det totala årliga anslaget för 2007, i syfte att förbättra utnyttjandet av de medel som anslagits för vissa operativa program" är positiv.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) De stora utmaningar som EU har ställts inför till följd av den ekonomiska och finansiella krisen har resulterat i vissa prioriterade åtgärder som ska hjälpa de nationella ekonomierna att anpassa sig efter den situation som har uppstått. Jag har röstat för betänkandet, eftersom jag bestämt förespråkar att man ger ytterligare ekonomiska incitament till medlemsstater som har drabbats hårt av den ekonomiska krisen, liksom att man förenklar aspekterna kring den ekonomiska förvaltningen. Alla länder bör tjäna på att uppskjuta återtaganden, eftersom länder i trängande situationer skulle gagnas av ytterligare förskottsbetalningar. Dessa länder är Estland, Ungern, Rumänien, Lettland och Litauen. Att ytterligare klargöra bestämmelserna om sammanhållningspolitiken och förenkla förfarandet kommer att ha en positiv inverkan på programmets genomförandetakt. Denna åtgärd är särskilt viktig, eftersom sammanhållningspolitiken är det mest kraftfulla instrument vi har för att ge stöd till den verkliga ekonomin.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Att förenkla åtkomsten till Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden är en viktig del av stödet till de medlemsstater som drabbats värst av den ekonomiska kris vi nu befinner oss i. När vi får reda på omfattningen av de skador som finanskrisen har orsakat i den verkliga ekonomin och på arbetsmarknaden måste vi vidta åtgärder som förbättrar åtkomsten till unionens finansieringsinstrument. Det måste finnas ett regelbundet flöde av medel som gör det möjligt att överföra betalningar till förmånstagare när programmen genomförs.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) I kristider visar EU än en gång sitt rätta ansikte. När de östliga EU-medlemsstaterna fick frysa under den ryska gaskonflikten visade man föga tecken på solidaritet. Nu när det handlar om den ekonomiska anekdoten med euron – EU:s flaggskepp – går det plötsligt att göra något. EU-stöden har anpassats därefter. Även om den möjliga 100-procentiga ersättningen för 2009 och 2010 av kostnaderna för arbetsmarknadsåtgärder inte främjade vidareutbildning och högkvalitativa lärlingsplatser i den omfattning vi hade önskat, är det säkerligen viktigt i den nuvarande situationen. Alla medlemsstater skulle dra nytta av återtagandet av budgetåtagandet, och de länder som har störst problem skulle få ytterligare förskottsbetalningar. Det kan vara farligt att lägga pengar i ett outtömligt hål utan begränsningar och utan medföljande åtgärder. Jag har därför avvisat förslaget.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Med anledning av den ekonomiska och finansiella krisen måste vi vidta så många åtgärder som möjligt för att förenkla vissa förfaranden som handlar om att få åtkomst till de europeiska fonderna. Detta består av att

– bevilja ytterligare förskott på finansieringen för 2010 till medlemsstater som drabbats av krisen, säkerställa ett stadigt kassaflöde samt underlätta betalningar till förmånstagare under programmets genomförandefas,

– förlänga tidsfristen för beräkningen av det automatiska återtagandet av det årliga budgetåtagandet som hänför sig till det totala årliga anslaget för 2007, i syfte att förbättra utnyttjandet av de medel som anslagits för vissa operativa program och säkerställa lämpligt stöd för initiativ som bevarar jobben och skapar nya arbetstillfällen,

– medlemsstater som 2009 fått bidrag enligt förordningen om upprättandet av ett system för medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans, kan mot vissa villkor gynnas under 2010 med två procent av bidraget från Sammanhållningsfonden och fyra procent av bidraget från Europeiska socialfonden till det operativa programmet.

Dessa åtgärder kommer att bidra till utvecklingen av en flexibel, inkluderande arbetsmarknad och till en avsevärd förbättring av den positiva inverkan som gemenskapsmedlen har på ekonomin som helhet, men framför allt på små och medelstora företag och på arbetsmarknaden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat mot betänkandet eftersom vi i Verts/ALE-gruppen lade fram sex ändringsförslag som alla avvisades.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för förslaget, eftersom jag anser att det är mycket viktigt för Portugal, och framför allt för landets yttersta randområden som är mer utsatta för den kris vi befinner oss i. De känner av effekterna av krisen mer intensivt, och det tar längre tid för dem att ta sig ur krisen.

Även om jag generellt sett samtycker till dess innehåll, vill jag betona de svårigheter som regionala och lokala myndigheter ställs inför för att säkerställa att medel frigörs som skulle göra det möjligt för dem att tillhandahålla sin del av finansieringen av projekt som subventionerats med gemenskapsmedel. Jag blev besviken över att rådet stoppade möjligheten att öka andelen av EU:s medfinansiering till 100 procent, till och med tillfälligt, och i form av en förskottsbetalning som skulle avräknas under programmets senare år.

Även om kompromisslösningen inte är perfekt innebär den att gemenskapsmedel för 2007, som inte har utnyttjats av program som fått en långsam start, i undantagsfall kan omfattas av en utökad tidsfrist innan de återtas.

Vi är alla medvetna om de svåra val som familjer och företag måste göra dessa dagar. Vi vet också hur viktiga de åtgärder vi nu planerar kan vara för en ekonomisk återhämtning som förhoppningsvis blir snabb och stadig.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Den globala finanskrisen har påverkat alla EU-medlemsstaterna. Jag anser att de baltiska staterna har drabbats av ytterst smärtsamma motgångar. Stränga åtgärder vidtogs till följd av den ekonomiska orkanen, och arbetstillfällen gick förlorade. Vi har dock ett unikt tillfälle att vända krisen till en möjlighet. Vi skulle vilja ge unga litauer en mycket lovande framtid i Litauen och undvika att kompetensflykten ökar. Denna uppgift är omöjlig utan EU:s struktur- och sammanhållningsfonder, framför allt Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf). Strukturfonderna utgör en stor del av gemenskapsmedlen: – 277 miljarder euro tilldelades i budgeten för perioden 2007–2013. Eruf stimulerar den ekonomiska utvecklingen och återhämtningen i mindre välmående delar av EU. Den bidrar till att finansiera åtgärder som återbildning av industriområden som påverkats av inskränkningar av städer och byar. Det omfattar viktiga regionala program, såsom Östersjöprogrammet, för att stärka regional identitet och igenkännande. Sammanhållningsfonden spelar en viktig roll för att minska skillnaderna mellan EU-medlemsstaterna, i synnerhet när det gäller miljö och transeuropeiska transportnät. I dag (2007–2013) har Europeiska socialfonden också en avgörande funktion att fylla genom att hjälpa företag och arbetstagare att anpassa sig efter de nya marknadsvillkoren och främja innovationer på arbetsplatsen, livslångt lärande och ökad rörlighet. Litauens ESF-program löser personalbristen genom att mobilisera personalresurser, förbättra kunskaper och öka kompetensnivåerna. Efter att Litauen gick med i EU har landet upplevt en enorm kompetensflykt. Det bästa sättet att motverka detta är att investera EU:s strukturfonder i unga yrkesutövare.

Förslag till resolution: (B7-0221/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag har röstat för denna resolution från talmanskonferensen, där kommissionen uppmanas att lägga fram nya förslag för de dokument som var under behandling i parlamentet när Lissabonfördraget trädde i kraft och för vilka förfarandet har upphört att gälla.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om "förslag till rådets rekommendation om åtgärder mot neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom, genom gemensam programplanering av forskning" stöder jag talmanskonferensens uppmaning till Europeiska kommissionen om att lägga fram ett nytt förslag kring dessa dokument så att parlamentet rådfrågas på ett sätt som är lämpligt utifrån dess institutionella roll som även förordnas i bestämmelserna i det nya fördraget.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Med denna resolution kommer Europaparlamentet fram till EU:s viktigaste politik. Den innehåller de rättsliga ändringar som krävs för att den ska kunna ha en fullständig funktion både på den institutionella scenen och på den internationella scenen. Europaparlamentet kan äntligen till fullo garantera att man försvarar EU-medborgarnas intressen, och därför har jag röstat för denna resolution.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget ger i klartext parlamentet nya ansvarsområden och nya befogenheter. Fördraget trädde i kraft den 1 december 2009, och många förslag som lagts fram av kommissionen mot bakgrund av fördragen, men som fortfarande var under behandling vid den tiden (vid olika steg i det lagstiftande eller icke-lagstiftande förfarandet), kommer att ändras. I vissa fall kommer det att finnas skillnader på beslutsförfarandenivån, antingen på grund av att räckvidden för det vanliga lagstiftningsförfarandet har utökats markant eller för att ett nytt godkännandeförfarande är tillämpligt i fråga om ingående av internationella avtal. I andra fall handlar det bara om en ändring av den rättsliga grunden. Kommissionen försöker att förändra dem formellt med hjälp av sitt "omnibus"-förslag. Det finns dock några förslag (som hamnade under den tidigare tredje pelaren) där den rättsliga ramen har ändrats väsentligt. Dessa förslag har därför upphört att gälla och måste ersättas med nya. Som föredragande för initiativet att införa en bedömningsmekanism för att övervaka genomförandet av Schengenregelverket, uppmanar jag kommissionen att lägga fram de nya förslagen så snabbt som möjligt. Jag stöder därför parlamentets förslag till resolution.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för resolutionen om konsekvenser av Lissabonfördragets ikraftträdande för pågående interinstitutionella beslutsförfaranden. Det nya fördragets ikraftträdande innebär att den rättsliga grunden för olika akter under behandling måste omdefinieras. Kommissionen och rådet måste snarast möjligt göra nödvändiga ändringar mot bakgrund av den nya av lagstiftningen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande har inte bara infört en ny institutionell plan och en ny lagstiftningshierarki, utan kräver även särskilda försiktighetsåtgärder när det gäller beslutsförfaranden som var under behandling vid den tiden. I dessa fall har den rättsliga grunden ändrats liksom de förfaranden de berörde, något som till fullo motiverar att de provas på nytt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget ger parlamentet nya ansvarsområden och nya befogenheter. Fördraget trädde i kraft den 1 december 2009, och många förslag som lagts fram av kommissionen mot bakgrund av fördragen, men som fortfarande var under behandling vid den tiden, kommer att ändras. I vissa fall kommer det att finnas skillnader på nivån för beslutsprocessen, antingen på grund av att räckvidden för det vanliga lagstiftningsförfarandet har utökats markant eller för att ett nytt godkännandeförfarande är tillämpligt i fråga om ingående av internationella avtal. I andra fall handlar det bara om en ändring av den rättsliga grunden. Kommissionen försöker förändra dem formellt med hjälp av sitt "omnibus"-förslag. Det finns dock några förslag (som hamnade under den tidigare tredje pelaren) där den rättsliga ramen har ändrats väsentligt. Dessa förslag har därför upphört att gälla och måste ersättas med nya. Jag röstar därför för Europaparlamentets resolution.

Eleni Theoharous (PPE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat mot förslaget till resolution om konsekvenser av Lissabonfördragets ikraftträdande för pågående interinstitutionella beslutsförfaranden, eftersom det omfattar en bestämmelse om så kallad "direkthandel" mellan EU och den ockuperade delen av republiken Cypern.

Den rättsliga grunden för bestämmelsen är helt felaktig, eftersom Europeiska kommissionen valde artikel 133 i fördraget – nu artikel 207.2 efter Lissabonfördraget – som handlar om frågor med tredjeländer. Att använda en sådan rättslig grund skulle strida mot protokoll 10 på Cypern som tydligt föreskriver att republiken Cypern gick in i EU som ett helt territorium med avskaffande av unionens regelverk på den norra delen av ön på grund av den turkiska ockupationen. Den befintliga rättsliga grunden för bestämmelsen kränker

EU-medlemsstatens – republiken Cyperns – suveränitet och territoriella integritet. Den strider även mot de principer och värden som EU har grundats på och som Europaparlamentet bör respektera och främja som ledstjärna för den europeiska demokratin.

Betänkande: Szájer (A7-0110/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag har röstat för József Szájers betänkande, och jag vill tacka honom för den utmärkta analys han har utfört mot bakgrund av de ändringar som Lissabonfördraget har medfört.

Mot bakgrund av de vittomfattande och olikartade konsekvenser som "delegerade akter" kommer att få för lagstiftningsförfarandet, anser jag att parlamentets önskan om att tillämpa specifika och tydliga villkor för dessa delegerade akter för att se till att parlamentet har verklig demokratisk kontroll över dem är särskilt lovvärt. Jag anser att vi i synnerhet även behöver testa i praktiken hur detta nya system kommer att fungera för att kunna göra ändringar i det.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget hanterar det demokratiska underskottet genom att stärka befogenheterna för både Europaparlamentet och de nationella parlamenten. Detta är ramen för det nya instrumentet som låter lagstiftaren delegera delar av sina befogenheter till kommissionen (artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt), förutsatt att det är en akt med allmän räckvidd som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. Det kommer då att göra det snabbare och enklare att utfylla luckor eller reglera eller uppdatera mer detaljerade aspekter i en lagstiftningsakt genom att undvika överdrivet komplicerade eller långdragna lagstiftningsförfaranden som brukade få negativa följder för allmänheten. Två aspekter som har säkerställts är att delegeringen kan återkallas när som helst och att det krävs samtycke från parlamentet (och rådet) innan akter, som har godkänts av kommissionen som en delegering, träder i kraft. Jag stöder denna nyhet som ska ersätta det ökända kommittésystemet. Men nu måste vi snabbt fastställa hur dessa delegeringar kan göras samt deras räckvidd, syfte, arbetsmetoder och villkor för lagstiftarens kontrollutövande.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande kräver klargörande av några av dess normer, framför allt dem med innehåll som är rättsligt eller som rör förfaranden, såsom dem som rör lagstiftningsförfarandet, normhierarkier och institutionernas befogenheter. I artikel 290.1 i fördraget fastställs det att en lagstiftningsakt kan delegera kommissionen befogenhet att anta akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter och som kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. Det gör så med särskilda förbehåll och avgränsar uttryckligen räckvidden för sådana akter. Ändå är denna detaljredogörelse av lagen i fördraget viktig för att förebygga överdrivet olikartade tolkningar som skulle kunna äventyra förenligheten i EU:s lagstiftning. Även om sådana akter är vanliga i medlemsstaterna gäller detta inte de aktuella akterna. Legitimiteten för kommissionen och medlemsstaternas regeringar är inte densamma, och därför kräver en delegering av lagstiftning till den förra större omsorg och uppmärksamhet och måste användas sparsamt. Jag samtycker till att användningen av lagstiftningsdelegeringen bör göra det möjligt att anta enkel och tillgänglig lagstiftning och därigenom bidra till rättslig säkerhet, effektivitet hos delegaten och kontroll genom den som delegerar.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Enligt artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt kan lagstiftaren delegera vissa befogenheter till kommissionen, och i samband med detta får kommissionen endast komplettera eller ändra en lagstiftningsakt. De "delegerade akter" som har godkänts i enlighet med detta av kommissionen är akter av allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter. Föredraganden förespråkar en strängare övervakning av kommissionen när den utövar sina delegerade lagstiftande befogenheter. Av denna anledning har jag röstat för godkännandet av betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag har röstat för József Szájers betänkande om befogenheter för delegering av lagstiftning och Francesco Enrico Speronis betänkande om Ransdorfs immunitet. Det godkändes av en stor majoritet.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat ja till betänkandet som rör befogenheter för delegering av lagstiftning. Lissabonfördraget ger parlamentet genom artikel 290 möjligheter att invända mot och återkalla kommissionens ändringar och utfyllnader av lagar. Detta kräver dock en absolut majoritet, dvs. en majoritet av antalet valda parlamentariker. Med tanke på frånvaron av ledamöter brukar det normalt innebära 60 procent av de röstande. Tidigare har endast rådet haft denna möjlighet, under förutsättning att man uppnått en kvalificerad majoritet av rösterna. Ett stort inflytande vid delegering av lagar har kommissionens expertgrupper som handplockats från medlemsländerna. Ett exempel på detta är att

kommissionen via en expertgrupp tillät en ny typ av genetiskt modifierad majs, trots att parlamentet och rådet motsatt sig det. Ett annat exempel är det ursprungliga tjänstedirektivet, där rådet och parlamentet strök en punkt som innebar att det skulle vara förbjudet att kräva en fast representant vid utstationering av arbetskraft, dvs. en facklig motpart. Kommissionen trotsade emellertid detta och utarbetade riktlinjer där det fastslogs att det inte var nödvändigt med en fast representant. Kommissionen vill värna sin självständighet och fortsätta med sina expertgrupper (KOM(2009)0673). Föredraganden József Szájer avvisar såväl nationella expertgrupper som nationella myndigheters inblandning. Jag delar inte åsikten om det sistnämnda.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Genom Lissabonfördraget har det tidigare kommittésystemet ändrats med hänvisning till nya rättsliga instrument, såsom delegerade akter och genomförandeakter. Med det nya fördraget intar parlamentet rollen som medlagstiftare tillsammans med rådet.

Att man i fördraget har införlivat möjligheten att delegera befogenhet till kommissionen att godkänna akter som inte är lagstiftningsakter för att komplettera lagstiftningsakter är ett steg framåt och jämställer de två institutionerna. Detta betänkande försöker klargöra villkoren för på vilket sätt parlamentet och rådet kan delegera befogenheter till kommissionen i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Dokumentet betonar vikten av principen om lagstiftarens frihet att delegera sina befogenheter till kommissionen som ett verktyg för bättre lagstiftning.

Betänkandet framhåller behovet av att inte pålägga lagstiftaren ytterligare skyldigheter utöver dem som redan ingår i fördraget. Lagstiftaren måste tillåta kommissionen att utöva den delegerade befogenheten effektivt och måste vederbörligen övervaka dess utnyttjande. Jag har röstat för dokumentet av de anledningar som nämns ovan och med beaktande av att huvudprioriteringen måste vara att godkänna regelverket på områden som inte omfattades av medbeslutandeförfarandet före Lissabonfördraget.

Betänkande: van Dalen (A7-0114/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Konkurrenskraften för den europeiska sjöfarten bör förbli ett av de strategiska målen i EU:s sjöfartspolitik. För att uppnå detta mål måste vi se till att innovationer, vetenskaplig forskning och utveckling får nödvändigt stöd. Detta påskyndar moderniseringen av hamninfrastrukturen och säkerställer att man använder den senaste tekniken inom varvsindustrin. Att minska den administrativa bördan och byråkratin skulle leda till en ökning av investeringarna inom den privata och den offentliga sektorn inom hamn- och sjöfartssektorerna. Utveckling av det transeuropeiska transportnätet, tillhandahållande av höghastighetsleder till sjöss och utveckling av intermodaliteten för transportsätt skulle leda till skapandet av ett europeiskt sjöfartssystem som är konkurrenskraftigt och som är mottagligt för innovationer. Vi behöver även hantera frågan om att harmonisera beskattningen för besättningar som seglar under EU-flagg.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) EU:s sjöterritorium är världens mest vidsträckt. Sjöfartsekonomin sysselsätter fem miljoner människor, medan fem procent av EU:s BNP kommer från industrier och tjänster som har direkt förbindelse med denna sektor. Information och fakta visar kategoriskt att havet är en avgörande tillgång för sysselsättning och tillväxt i medlemsstaterna, i synnerhet om man tar hänsyn till den internationella dimensionen och därmed de påfrestningar det ska klara i den globala konkurrensen.

I detta avseende tar betänkandet upp många positiva frågor som handlar om behovet av incitament för sjöfartssektorn på nationell nivå och för ökad förvaltningssamordning på EU-nivå. Detta skulle kunna vara en början på minskad byråkrati, något som skulle bidra till att öka konkurrenskraften i hela sektorn. Jag delar synsättet i betänkandet och kommer därför att rösta för det.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Delegationen från Demokratiska rörelsen välkomnar fastställandet av strategiska mål för EU:s sjöfartspolitik fram till 2018. Resolutionen tar upp krav om att i synnerhet stärka sjöfolket genom att förbättra sjöfolkets utbildning och harmonisera utbildningen i Europa. Det är verkligen viktigt att vi tillhandahåller livslångt lärande och omskolning för sjömän på alla nivåer, både i land och till sjöss. Med detta i åtanke måste medlemsstaterna snarast möjligt ratificera Internationella arbetsorganisationens sjöarbetskonvention från 2006. För att sjöfarten ska förbli ett av de minst förorenande transportsätten måste framsteg göras för att minska utsläppen av svaveloxid, kväveoxid, fina partiklar och koldioxid. Därför beklagar ledamöterna från Demokratiska rörelsen att kommissionen vägrar att innefatta sjöfartssektorn i EU:s system för handel med utsläppsrätter. Vi måste fortsätta att göra framsteg i denna riktning, och för att göra det måste Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) sätta upp minskningsmål som gäller alla medlemsstater och som gör det möjligt för oss att undvika snedvridning av konkurrensen med fartyg från tredjeländer.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Kommissionen har lagt fram ett meddelande om strategiska mål och rekommendationer för EU:s sjöfartspolitik fram till 2018. Kommissionens förslag omfattar en bred uppsättning frågor som hör ihop med den europeiska sjöfartspolitik. Förslaget ger aktörerna inom sjöfartssektorn gott om plats och initiativ för genomförandet av de strategiska målen och rekommendationerna.

De viktigaste frågor som tas upp i kommissionens förslag är: i) den europeiska sjöfartssektorns betydelse och konkurrensposition på en global marknad, ii) sysselsättning inom sjöfartssektorn, iii) den europeiska sjöfartens kvalitet, iv) internationellt samarbete, v) sjöfarten i EU som en del av den europeiska ekonomin och drivkraft för ekonomisk integration samt vi) Europa som världsledande inom forskning och innovation som avser sjöfart.

Med tanke på Portugals geografiska läge och strategiska betydelse för sjöfarten är frågan av grundläggande betydelse för vårt land. Alla ansträngningar för att utveckla en "sjöfartsekonomi" förtjänar vårt stöd och engagemang.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den europeiska sjöfartssektorn ger ett tydligt och nödvändigt bidrag till såväl ekonomin i gemenskapen som till det europeiska transportsystemet. Därför bör den europeiska sjöfartssektorns behov väga tungt då man utformar unionens allmänna transportpolitik. I detta sammanhang bör man beakta att den europeiska sjöfartssektorn främst är verksam och konkurrerar på en global marknad. Sjöfartssektorn står inför stora utmaningar på miljöområdet. I första hand bör fartygens miljöprestanda förbättras avsevärt och utsläppen av svaveloxid, kväveoxid, fina partiklar och koldioxid reduceras. Här vill jag betona att det är viktigt att avtal ingås på internationell nivå för att motverka risken för utflaggning till länder som inte är signatärer. När det gäller säkerheten skulle jag vilja betona att medlemsstaterna uppmanas att genomföra paketet omgående och korrekt, i synnerhet när det gäller samförståndsavtalet om hamnstatskontroll (om riskbaserade kontroller). Detta motverkar onödiga kontroller, effektiviserar tillsynen och minskar byråkratin för dem som ska kontrolleras.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Åtgärder som kan få positiva följder beroende på hur de tillämpas är uppmaningen att minska fartygens och hamninfrastrukturernas koldioxidavtryck, att förbättra förhållandena för sjöfolk, att minska utsläppen av svaveloxid, kväveoxid, fina partiklar och koldioxid och att skapa övervakningsområden för utsläpp. Det ständiga företrädet för fri konkurrens som inte är snedvriden och underordnandet av sjöfolkets rättigheter i förhållande till konkurrenskraften innebär att betänkandet går emot sjöfolkets intressen och det allmänna intresset. Därför röstar jag mot denna text.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Genom att godkänna detta betänkande fastställer vi de mål som är nödvändiga för unionens sjöfartspolitik. Detta transportsätt har blivit allt mer centralt, eftersom det är miljövänligt och kan bli ännu renare. Sjöfartssektorn har stor betydelse för den europeiska ekonomin som transportör av passagerare, råvaror, gods och energiprodukter, men även som kärnan i ett bredare sammanhang av sjöfartsrelaterad verksamhet såsom varvsindustri, logistik, forskning, turism, fiske och vattenbruk för att bara nämna några exempel.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Peter Van Dalens betänkande om sjöfartsstrategier fram till 2018, trots att vårt ändringsförslag om att ta med sjöfarten i utsläppshandelssystemet avvisades av en stor majoritet (omröstning med namnupprop).

Vilja Savisaar (ALDE), skriftlig. – (ET) Framtiden för den europeiska sjöfartssektorn spelar en mycket stor roll i EU ur ett ekonomiskt, socialt och miljömässigt perspektiv. Omröstningen som ägde rum i dag syftar till att genomföra en strategi för den europeiska sjöfartspolitik fram till 2018, som kanske får direkt inverkan på 41 procent av den europeiska flottan och indirekt verkan på hela den internationella sjöfartssektorn. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa gav sitt stöd till betänkandet, eftersom det till största delen motsvarar våra förväntningar och för att våra förbättringsförslag godkändes. Vi anser att följande nyckelord måste spela en ledande roll inom sjöfartssektorn i framtiden: effektivitet, miljövänlighet och likvärdiga marknadsvillkor. Därför är det viktigt att betänkandet som godkänns i dag innehåller en uppmaning till medlemsstaterna att ratificera Internationella sjöfartsorganisationens konvention, för att säkerställa bättre villkor för sjöfolk och rederier, liksom för miljön. Slutligen vill jag tacka föredraganden för hans stora samarbetsvilja och öppenhet under utarbetandet av betänkandet.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Sjöfarten är utan minsta tvekan en konkurrensfördel för Europa, men det återstår mycket att göra för att främja intermodaliteten och sammodaliteten som även omfattar omorientering av sjöfarten som ett verkligt konkurrenskraftigt alternativ.

Sjöfartsindustrin står inför många utmaningar som kan vändas till verkliga möjligheter om vi vet hur vi ska utnyttja dem genom att investera i utbildning av unga tekniker som kan ersätta bristen på yrkesfolk i denna sektor. Den tekniska utvecklingen och minskningen av onödig byråkrati för att locka investeringar i hamnsektorn är också prioriterat.

Vi måste också sträva efter säkrare och renare fartygstransporter genom att minska utsläppen av växthusgaser och reagera effektivt på piratverksamhet. Det tryck som hotar positionen för den europeiska flottan beror främst på att sjöfartssektorn i tredjeländer får statligt stöd. Detta kan hanteras genom en ram som måste utarbetas av Världshandelsorganisationen (WTO).

Europas infrastruktur och hamnkapacitet bör fortsätta att utvecklas, liksom höghastighetsleder till sjöss, som är mycket viktigt för länder i söder och i randområden såsom Portugal och yttersta randområden som Madeira.

Det betänkande vi har godkänt idag omfattar dessa riktlinjer generellt sett och har därför fått mitt stöd.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Mer än 80 procent av världshandeln äger rum till sjöss, och sjöfarten är den internationella handels ryggrad. EU är den viktigaste globala exportören och den näst största importören. Därför är sjöfart och liknande tjänster helt avgörande om vi vill att europeiska företag ska kunna konkurrera på global nivå. Kustfart är en viktig del av den europeiska transportkedjan och står för 40 procent av skeppslasterna inom Europa. Varje år använder 400 miljoner passagerare de europeiska hamnarna, och därför påverkar sjöfarten direkt de europeiska medborgarnas livskvalitet. Europaparlamentet är en av havspolitikens försvarare i EU. EU:s sjöfartspolitik stöder även andra politiska områden, framför allt en integrerad havspolitik. Den globala finanskrisen har även påverkat sjöfartssektorn. Därför måste vi nu frigöra den ekonomiska potentialen för den europeiska sjöfarten för att stimulera den ekonomiska tillväxten och en social och miljömässig stabilitet. Hörnstenen i EU:s havspolitik är långsiktig konkurrenskraft för den europeiska sjöfarten. Denna strategi skapar säkra, rena och effektiva transporter samt arbetstillfällen i den europeiska sjöfartsindustrin. En strategisk vision, som tar hänsyn till utvecklingen för sjöfart, hamnar och liknande sektorer, är viktig för förenklingen av EU:s havspolitik så att den kan möta framtida utmaningar, t.ex. bekämpa piratverksamhet och minska sjöfartens inverkan på miljön. Det är helt avgörande att ha ett integrerat, intersektoriellt synsätt som inkluderar fiske-, transport-, miljö-, energi-, industri- och forskningspolitik. Tiden då de europeiska grannarna konkurrerade med varandra är förbi. Detta gäller både för Litauen och för resten av Europa.

Dominique Vlasto (PPE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar godkännandet av detta betänkande som innehåller några av mina förslag för den framtida sjöfartspolitik och dess närstående sektorer, antingen det handlar om varvsindustri, turism eller fiske. För mig var det viktigt att understryka behovet av säkerhet som en förutsättning för sjöfarten och att – trots den svåra ekonomiska ramen – betona behovet av att respektera höga skyddsstandarder för havs- och kustmiljön. Hamninfrastrukturen måste moderniseras, dels på grund av den väntade ökningen av mängden varor och det ökade antalet passagerare, och dels på grund av strängare miljöstandarder och behovet av att främja intermodalitet och övergångar till andra transportsätt. Dessa strukturåtgärder kräver stora investeringar i kombination med öppna och rättvisa finansieringsregler för att man ska kunna stödja innovation och öka konkurrenskraften för de europeiska hamnarna. Slutligen välkomnar jag den sociala dimensionen i vår strategi. Det är positivt att den framför allt lägger vikt vid sysselsättning, utbildning och utbildningsnivån för de som arbetar inom sjöfarten samt på att förbättra sjöfolkets arbetsvillkor i land och till sjöss.

Betänkande: Trüpel (A7-0028/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Europeana – det europeiska digitala biblioteket – är en gemensam, direkt och flerspråkig portal till det europeiska kulturarvet. Den kommer i framtiden att ge ett stort antal läsare tillgång till sällsynta eller gamla dokument som ingår i det europeiska kulturarvet och som är svåra att komma åt, på grund av det sätt som de förvaras på.

I det förslag till resolution som vi ska rösta om i dag bad jag Europeiska kommissionen att, i syfte att stärka profilen för webbplatsen Europeana, lansera en särskild kampanj i medier och på Internet som tar sikte på studenter och lärare och på hur de digitala resurser som finns på denna portal kan användas för utbildningsändamål. Europeanportalen bör göras till en referenspunkt för utbildning och forskning som ska föra europeiska ungdomar närmare deras kulturella arv och bidra till interkulturell sammanhållning i EU.

I detta förslag till resolution uppmuntrar Europaparlamentet medlemsstaterna att lämna lika stora bidrag till innehållet i Europeanaprojektet och öka sina insatser att tillgängliggöra bidrag från sina nationella bibliotek och kulturinstitutioner så att alla européer får obegränsad tillgång till sitt kulturella arv.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Europeana – det europeiska digitala biblioteket – har stora ambitioner, nämligen att digitalisera alla europeiska verk för att göra dem tillgängliga för allmänheten. Detta är ett långsiktigt projekt som kräver övervakning och mätbara framsteg. Initiativbetänkandet föreslår ett mål på 15 miljoner verk som ska ha gjorts tillgängliga senast 2015, liksom åtkomst till webbplatsen för alla och på alla EU-språk.

Detta europeiska projekt är mycket viktigt: det bidrar till att förstärka vårt gemensamma arv, det bidrar till dess inflytande i världen och det förhindrar att privata aktörer monopoliserar verken. Jag har därför bestämt röstat för detta ambitiösa projekt.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder betänkandet, eftersom jag anser att åtkomst till information som rör kultur och utbildning måste prioriteras så att vi kan förbättra utbildningsnivån och levnadsstandarden i Europa. Med hänsyn till de fördelar det ger alla EU-medborgare att ha åtkomst till Europeanabiblioteket, bör det finnas tillgängligt på alla officiella språk så snart som möjligt. Även personer med funktionshinder bör få dra nytta av digital teknik för att lättare komma åt utbildning och information med hjälp av tillgängliga format och anpassad teknik. Europeanas tillgänglighet bör förbättras så att elever, studenter och lärare på sekundärskolenivå, vid universitet och andra läroinrättningar får gratis tillgång. Därför är det av största vikt att alla garanteras tillgång och får enklare tillgång till det europeiska kulturarvet och att man ser till att det främjas och bevaras för kommande generationer.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Syftet med Europeanaprojektet är att samla in och bevara det konstnärliga och kulturella arvet från EU:s medlemsstater genom att skapa en multimedieplattform som samlar bilder, ljud och video. Denna resurs blir på en och samma gång ett bibliotek, ett museum och ett arkiv. Projektet, som lanserades 2008, lägger nu ut det europeiska konstnärliga arvet på Internet tack vare bidrag från över tusen kulturinstitutioner.

Projektet har fortfarande ett antal svaga punkter, såsom att publicera och skapa medvetenhet om själva projektet samt problemet med att lägga ut anonyma verk eller verk som skyddas av upphovsrätt på Internet. Det uppstår också en viss ojämnhet när det gäller de objekt och det material som görs tillgängligt. Trots dessa svaga punkter utnyttjar Europeana i alla fall nya teknikformer för att datorisera det europeiska kulturarvet i stor skala, något som inte bara kräver EU-resurser utan även nationella och privata resurser.

Det är mycket viktigt att bevara det konstnärliga minnet samt framställningar och kulturella egenarter från varje medlemsstat, så att man ser till att de yngre generationerna får en egen stark identitetskänsla. Av denna anledning är jag för förslaget till betänkande.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Resultatet av omröstningen blev positivt för betänkandet "Europeana – nästa steg". Som föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi välkomnar jag att betänkandet nu är klart, och jag hoppas att rekommendationerna godkänns av kommissionen. I debatterna om betänkandet i utskottet för industrifrågor, forskning och energi har många olika ämnen diskuterats, såsom it-struktur, förvaltning av webbplatsen Europeana.eu, gratis åtkomst till biblioteksinformation och behovet av att standardisera digitaliseringsmetoder och problem med medietäckning för webbplatsen. Några av dessa ämnen har tagits upp i betänkandet av huvudutskottet, utskottet för kultur och utbildning, vilket ger mig förhoppningar om att vi har lyckats åstadkomma ett fullständigt betänkande.

Jag tror dock att vi måste fortsätta att diskutera vissa frågor som inte har godkänts i sin helhet, såsom förvaltningen av webbplatsen, finansieringsmetoder och inte minst att webbplatsen bör organiseras som en gemensam databas och inte som en portal. Jag hoppas att de rekommendationer vi har specificerat tillsammans med kommissionens funderingar kring frågorna ovan kommer att göra detta till ett framgångsrikt projekt. Europeana kan bli ett framgångsrikt projekt för EU om det bygger på EU:s värden och ideal och fungerar som en sambandspunkt för Europas kulturinformation.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag har röstat för betänkandet om "Europeana – nästa steg", som uppmuntrar alla EU-medlemsstater att mer aktivt lämna bidrag från sina nationella bibliotek och kulturinstitutioner så att alla européer kan få fullständig tillgång till sitt eget kulturella arv. Syftet med att förvara över 15 miljoner verk på webbplatsen kan på kort sikt bidra till att skydda Europas kulturarv, så att kommande generationer kan skapa ett kollektivt europeiskt minne.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Även under perioder då oenigheten – och till och med fientligheten – mellan de europeiska länderna var som mest påtaglig har den europeiska kulturen och vetenskapen alltid kunnat gå över gränserna och spridas över det område som i dag utgör unionen, och till och med ännu längre. Det är på sin plats att lyfta fram universitetens roll i det här avseendet. De har med sitt religiösa ursprung spelat en avgörande roll i återföreningen av de splittrade delarna av det som kom att bli *res publica christiana* och i att komma ihåg alla dem som lyckades övervinna oenigheten och göra sina idéer hörda över hela kontinenten och därifrån över hela världen. Som portugis och arvtagare till ett språk och en kultur som har spridits över världen stöder jag de insatser som har gjorts för att göra den europeiska kulturen och vetenskapen synlig och tillgänglig för alla som vill ta del av den. I det avseendet är Europeana arvtagare till den bästa europeiska traditionen. Jag hoppas att projektet kommer att fortsätta i en bärkraftig form och att mitt land i enlighet med sitt universella kall kommer att delta med förnyat engagemang.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Europeana öppnade i november 2008, och syftet är att göra Europas kulturella och vetenskapliga arv tillgängligt för alla på Internet. Europeana har för närvarande en katalog med sex miljoner digitaliserade verk, och syftet är att uppnå 10 miljoner poster i juni 2010. Under projektets andra fas 2011 kommer Europeana.eu att lanseras som en fullt utvecklad tjänst med ett flerspråkigt gränssnitt och semantiska webbfunktioner. Endast 5 procent av alla digitala böcker finns tillgängliga på Europeana. Nästan hälften av dessa kommer från Frankrike. Andra stora bidragsländer är Tyskland (16 procent), Nederländerna (8 procent) och Storbritannien (8 procent). Övriga länder bidrar var och ett med 5 procent eller mindre. Det vore önskvärt med fler bidrag från medlemsstaterna. Jag stöder begäran om att Europeanas innehåll utökas med minst 15 miljoner digitaliserade verk av olika slag fram till 2015. Jag instämmer i att särskild uppmärksamhet bör ägnas de känsliga verk som riskerar att försvinna mycket snart, bland annat audiovisuellt material. Frågan om hur upphovsrättsskyddat material kan tas med måste lösas, så att det omfattar aktuella verk och verk från senare tid.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Upprättandet av ett digitalt bibliotek, museum och arkiv över det europeiska kulturarvet – från litterära verk till annat material av kulturell och vetenskaplig betydelse – kommer att medföra stora fördelar för områdena utbildning, forskning och kultur. För att målet om att gynna allmänheten ska uppnås måste Europeana vara tillgängligt för alla, inte bara i Europa, utan även i resten av världen, och erbjuda kostnadsfri tillgång till det material som görs tillgängligt. Vi får inte heller glömma bort hur viktigt det är att materialet görs tillgängligt i format och medier som är anpassat för funktionshindrade.

Vissa aspekter i den antagna resolutionen är emellertid oklara och andra har inte utvecklats i tillräckligt hög grad. Det är oklart hur det ska fastställas vilket kulturellt och vetenskapligt innehåll som ska ingå i Europeana, vem som ska överföra innehållet och hur arbetet ska administreras. Dessa frågor är viktiga för att kunna bedöma i vilken omfattning Europeana kommer att bidra till att mångfalden i Europas kulturarv representeras på lämpligt sätt.

Det råder fortfarande tvivel när det gäller hur de offentlig-privata partnerskap som föreslås och den allmänna finansieringen av de kulturinstitutioner som är förknippade med Europeana kommer att fungera. Vi anser att kulturellt och vetenskapligt arv tillhör alla och måste vara tillgängligt för hela befolkningen kostnadsfritt. Det får inte behandlas som en handelsvara.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Vi måste värna om alla européers tillgång till de konstnärliga och kulturella rikedomar i Europa som utgör deras kulturarv. Det var i detta syfte som Europeana, det fantastiska digitala biblioteket som i dag innehåller nära 6 miljoner digitaliserade verk, trots några inledande problem lanserades 2008. I dag måste vi förbättra innehållet i Europeana samtidigt som vi garanterar att de immateriella rättigheterna respekteras. Personligen anser jag att det är särskilt viktigt att förbättringar genomförs för att underlätta tillgången till detta verktyg för personer med funktionshinder. Därför bör medlemsstaterna se till att dessa personer får fullständig och gratis tillgång till Europas kollektiva kunskap med hjälp av tillgängliga format och lämplig teknik.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Projektet Europeana, EU:s digitala bibliotek, måste välkomnas som ett initiativ som är avsett att skapa ett europeiskt kulturellt forum och ge Europas medborgare tillgång till Europas kulturarv. Trots att projektet lanserades redan i november 2008 sker det i nuläget dessvärre inga framsteg, vilket främst beror på hinder i fråga om upphovsrätt samt minskad finansiering. I den slutgiltiga versionen av Europaparlamentets betänkande som antogs i dag presenteras användbara rekommendationer för hanteringen av detta projekt i framtiden. Till att börja med måste finansieringstyperna ses över, och offentlig-privata partnerskap samt bidrag från medlemsstaterna granskas. De sistnämnda varierar för närvarande stort. Vidare kan vi genom betänkandet framhålla det faktum att verkliga resultat inte bara kan

uppnås genom storskalig digitalisering av litterära verk, utan även genom omedelbara lösningar som gör det möjligt att använda upphovsrättsligt skyddade verk. Betänkandet kan utgöra ett viktigt bidrag till den befintliga ramen genom de bestämmelser som föreslås angående visning av verk. Visning måste vara kostnadsfri, medan nedladdning av verk bör debiteras till ett överkomligt pris.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Spridningen av det europeiska kulturarvet är gynnsam för flera områden, framför allt utbildning, vetenskap, forskning och turism. Spridningen är emellertid långt ifrån tillfredsställande, och det råder stora skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller digitaliseringen av kulturarv för att förenkla tillgången till det. Det krävs en gemensam insats som leder till att ny teknik snabbt kan införas så att det blir möjligt att på kort tid sammanställa Europas kulturarv i digitala format av hög kvalitet. Denna insats är nödvändig för att kulturarvet ska kunna spridas över världen och därigenom hjälpa människor på andra platser att få tillgång till Europas kulturella rikedomar.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Omkring en miljon böcker, kartor och fotografier från EU:s medlemsstater kan nås genom det digitala biblioteket Europeana. Det faktum att många fler kommersiella aktörer är registrerade på Google Books och att denna webbplats har kommit längre i sin utveckling är föga förvånande med tanke på att Google Books är mer välkänt. För att kunna uppnå snabbare framsteg med Europeana och öka kännedomen om det digitala biblioteket måste vi först av allt engagera fler universitet och institutioner i projektet. Först då kan vi överväga en ökning av de finansiella resurserna. Även om Europeana är viktigt för det europeiska kulturarvet och kunskaperna, är viljan att öka medlen – som även ska tillhandahållas genom medel för att främja den ekonomiska utvecklingen – begränsad, framför allt i en situation då det råder ekonomisk kris och miljardbelopp avsätts åt att hjälpa Grekland. Jag har därför avstått från att rösta.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (LT) EU:s motto "Enhet i mångfald" är mycket lämpligt för projektet Europeana. Jag röstade för detta betänkande eftersom det är det första seriösa försöket att presentera hela Europas kulturarv i digitalt format. Europa har en av världens största kulturella rikedomar, och denna bör enligt min mening vara tillgänglig för en så stor del av befolkningen som möjligt. Det är beklagligt att inte alla EU-länder är lika aktiva när det gäller att överföra sitt kulturarv till det virtuella området. Detta gäller framför allt de nya EU-medlemsstaterna. Vi bör även nämna andra problem som ännu inte har åtgärdats: projektfinansiering, samarbete mellan den offentliga och privata sektorn och, viktigast av, allt frågan om det upphovsrättsliga skyddet. Dessa problem måste åtgärdas så snart som möjligt så att människorna i Europa och hela världen får tillgång till Europas kulturarv. Jag hoppas att det betänkande vi har antagit kommer att påskynda genomförandet av projektet Europeana ytterligare.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Det positiva resultatet av omröstningen om programmet Europeana innebär att insatser för att digitalisera medlemsstaternas kulturarv stöds. Det är emellertid mycket viktigt att påpeka att målet är att skydda verkens elektroniska format, men att användarna inte ska kunna ändra dem. I korthet är målet inte att utveckla en ny sökmotor på Internet, utan att utforma en webbplats som samtidigt är ett museum, bibliotek och en källa till vetenskaplig kunskap. En digitalisering av kulturarvet är emellertid inte genomförbar utan medlemsstaternas och de nationella organens hjälp. Dessvärre kommer 47 procent av Europeanas innehåll för närvarande från Frankrike, medan länder som till exempel Grekland, som borde ha en stark närvaro med tanke på sitt enorma kulturarv, endast står för en knapp procent av de digitaliserade filerna. Dessutom måste särskild uppmärksamhet ägnas åt skyddet av immateriella rättigheter. Digitalisering innebär fri tillgång till kunskap och vetenskap för medborgarna, men det får inte under några omständigheter bli ett nytt område för elektronisk piratkopiering och oansvarighet.

Robert Rochefort (ALDE), skriftlig. – (FR) Förslaget om att lansera ett virtuellt europeiskt bibliotek lanserades 2000. Syftet var att överföra det europeiska kulturarvet till Internet för att öka dess tillgänglighet för alla. Alla förknippar Europeana med kultur. I dag ger Europeana genom ett musklick tillgång till sju miljoner "digitaliserade objekt" (närmare bestämt bilder, texter, ljudupptagningar och video), som utgörs av såväl världsberömda verk som små dolda skatter. Över 1 000 kulturinstitutioner, till exempel gallerier, arkivcentrum, bibliotek och museer (däribland inga mindre än Rijksmuseum, British Library och Louvren) förser biblioteket med innehåll. Projektet är långt ifrån avslutat. Den nya versionen av Europeana, som för närvarande är under utveckling, kommer att lanseras i år. Målet är att uppnå en volym om fler än 10 miljoner digitaliserade objekt före juni. Det återstår emellertid fortfarande flera stora utmaningar innan detta kan uppnås. Innehållet måste förbättras på lång sikt, mer material som omfattas av upphovsrätten måste införlivas och problemen med verk som har utgått på förlaget eller verk av okända upphovsmän (anonyma verk) måste lösas, nya finansieringsmetoder måste hittas, tillgängligheten för funktionshindrade måste förbättras och en flerspråkig tjänst måste tillhandahållas. Eftersom alla dessa frågor hanteras på lämpligt sätt i den text som vi röstade om stödde jag texten.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Som ledamot av utskottet för kultur och utbildning stöder jag betänkandet om Europeana – nästa steg. Genom att kombinera resurserna från Europas nationella digitala bibliotek har Europeana blivit en digital portal till mänsklighetens kulturella och vetenskapliga arv. Projektet stöds av de polska bibliotekariernas förening. För att projektet ska kunna förverkligas på ett effektivt sätt krävs stabila ekonomiska resurser så att deltagandet från nationella bibliotek garanteras och alla får tillgång till Europeanas resurser. För närvarande är endast 5 procent av Europas kulturarv tillgängligt i digital form. Nästan hälften av detta (47 procent) kommer från Frankrike, 6 procent från Tyskland och 5 procent vardera från Nederländerna och Förenade kungariket. Från och med juni 2010 räknar man med att 10 miljoner digitaliserade objekt ska vara tillgängliga inom projektet. För 2011 är denna siffra 15 miljoner. För att detta ska bli möjligt måste finansieringen av digitaliseringen av kulturella produkter öka, samtidigt som ett nära samarbete mellan rättighetshavare, kulturinstitutioner samt den offentliga och privata sektorn garanteras. För att så många människor som möjligt ska kunna använda Europeana måste materialet vara tillgängligt på alla EU:s officiella språk. Det krävs en informationskampanj för att öka medvetenheten om Europeana. Portalen måste även tillgodose funktionshindrade personers behov och ge dessa personer fullständig tillgång till Europas kollektiva kunskap. Därför bör Europeiska kommissionen och enskilda förläggare se till att personer med funktionshinder får tillgång till särskilda digitaliserade versioner av verk, såsom ljudupptagningar.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Jag anser att upprättandet av multimediebiblioteket Europeana på Internet är ett ytterst viktigt steg i processen med att digitalisera Europas och världens kulturarv. Därför stödde jag Helga Trüpel's betänkande.

Genom projektet görs över fyra och en halv miljoner böcker, filmer, kartor, tidningar, fotografier och musikaliska verk tillgängliga. Ett arkiv över material som först återgetts på papper, en målarduk eller pergament upprättas och sparas för kommande generationer. Detta är ytterst värdefullt för både vanliga medborgare och forskare eftersom det underlättar tillgången till sällsynta verk som är svåra att få tag på.

Ett av de största hindren mot Europeanas vidareutveckling är det faktum att olika upphovsrättsliga bestämmelser gäller i olika medlemsstater. Vi bör sträva mot att harmonisera lagstiftningen för att göra så många verk som möjligt tillgängliga för medborgarna samtidigt som vi ser till att upphovsmännen behandlas rättvist. Projektets framgång är till stor del beroende av medlemsstaternas fortsatta ekonomiska åtaganden.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag avstod från att rösta om den alternativa resolutionen om Europeana – nästa steg eftersom denna resolution ingavs av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) trots den omröstning som skedde i utskottet.

I den nya resolutionen återges en stor del av den ursprungliga resolutionen, och därmed införlivas ändringsförslag som jag ingav och som antogs, men syftet med den nya texten är framför allt att förvägra medborgarna möjligheten att lägga till innehåll i Europeana genom ett särskilt utrymme och möjligheten att utveckla webb 2.0-verktyg.

Därför vägrade jag att stödja denna åtgärd både i fråga om form och innehåll.

Betänkande: Paulsen (A7-0053/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande eftersom det innehåller en uppmaning till Europeiska kommissionen om att bedöma den aktuella handlingsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande (2006–2010) och upprätta en ny handlingsplan för perioden 2011–2015. I betänkandet föreskrivs även upprättandet av ett stramare system för kontroll, mer effektiva sanktioner för djurägare som inte respekterar de krav på djurskydd som upprättats enligt lagen och ersättning till EU:s djuruppfödare för de merkostnader som högre djurskyddskrav innebär. Dessutom anges att finansieringen av dessa åtgärder bör införlivas i stödssystemen inom den gemensamma jordbrukspolitikerna från 2013. I den kommande handlingsplanen bör man fokusera på en allmän europeisk djurskyddslag, ett europeiskt centrum för djurskydd och djurhälsa, bättre efterlevnad av befintlig lagstiftning, förhållandet mellan djurhälsa och folkhälsa samt ny teknik.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag anser att framsteg har uppnåtts när det gäller djurskydd och djurs välbefinnande genom genomförandet av handlingsplanen för perioden 2006–2010, eftersom de flesta åtgärder i denna plan har genomförts på ett tillfredsställande sätt.

Som ledamot i det utskott som övervakar folkhälsa och livsmedelssäkerhet välkomnade jag framför allt de åtgärder som vidtagits för att minska de skadliga effekter som användningen av antibiotika i djurfoder har

på folkhälsan i och med förbudet mot detta 2006. Detta är ytterligare en anledning till att jag röstade för betänkandet.

Jag vill emellertid betona att den framtida handlingsplanen bör innehålla fler åtgärder för att stödja EU:s djuruppfödare och förbättra efterlevnaden av aktuell lagstiftning om djurtransporter i medlemsstaterna.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för betänkandet om handlingsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande 2006–2010. Djurs och boskaps hälsa är viktig för människorna i Europa, för den europeiska jordbrukssektorn och för den europeiska ekonomin.

Jag välkomnar betänkandets rekommendation om att tyngdpunkten på efterlevnad av den lagstiftning som redan inrättats bör vara större i handlingsplanen. Genomförandet av EU-lagstiftning och sanktionssystem för djurskydd måste förbättras för att garantera att en tillfredsställande minimistandard för djurskydd upprätthålls inom EU. Europeiska producenter och djuruppfödare håller en hög standard. Jag instämmer i uppfattningen att samma villkor för djurskydd som tillämpas för EU-länder även ska gälla animalieprodukter, såsom kött, som importeras till EU. På så sätt skapas rättvis konkurrens och lika villkor för alla aktörer på marknaden.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom det är särskilt viktigt att genomföra EU-politik för djurskydd och EU-lagstiftning genom vilken gemensamma EU-krav för djurhälsa upprättas. God djurhälsa och boskapsuppfödning av hög kvalitet är inte bara viktiga för djurskyddet utan även för folkhälsan. Med tanke på att alla djur enligt EU-lagstiftningen betraktas som kännande varelser måste vi sträva upp kontrollerna av djurens välbefinnande och följa djurskyddskraven. Dessvärre har kommissionen ännu inte utarbetat någon konkret strategi i fråga om djurskyddskrav utan har begränsat sig till den rapport som presenterades i oktober 2009. Jag instämmer i Europaparlamentets uppmaning till kommissionen om att den bör utarbeta en ny handlingsplan för perioden 2011–2015 och anslå nödvändig finansiering. EU:s budget måste innehålla tillräckliga medel för att medge kontroller från kommissionens sida, stödja producenter när det är nödvändigt och motverka försämrade konkurrenskraft hos producenter till följd av införandet av nya och föränderliga djurskyddskrav. Medlemsstaterna måste se till att varje överträdelse av EU:s djurskyddsbestämmelser resulterar i kännbara sanktioner. En uppstramning av lagstiftningen för djurskydd och dess genomförande är därför det enda sättet att garantera djurskyddet och undvika att animalieprodukter som inte uppfyller de villkor som fastställts i den allmänna lagstiftningen säljs på den inre marknaden.

Louis Bontes (NI), skriftlig. – (NL) Även om det nederländska Frihetspartiet (PVV) värnar om djurskydd är detta en fråga för medlemsstaterna och inte för EU.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) I Europa finns det en aktiv vilja och långvarig tradition av att behandla djur på ett anständigt sätt. God djurhälsa och boskapsskötsel av hög kvalitet har också en grundläggande betydelse för folkhälsan. Europeiska djuruppfödare kännetecknas delvis av att de följer strängare krav än resten av världen, samt av kvaliteten på deras jordbruksprodukter. Av dessa skäl måste vi göra allt vi kan för att skapa en rättslig ram där minimikrav som gäller inom hela EU anges för all form av boskapsskötsel. Först då blir fri och rättvis konkurrens möjlig på den inre marknaden.

Det är även nödvändigt att kräva att minimikrav införs på den globala marknaden för att förhindra att europeiska djuruppfödarens boskap flyttas till områden utanför EU där lägre krav gäller. Jag välkomnar föredragandens förslag att djuruppfödarna bör ersättas för de högre produktionskostnader som är kopplade till högre krav inom ramen för stöd inom den kommande gemensamma jordbrukspolitik. Det måste emellertid påpekas att inga ytterligare framsteg har skett när det gäller satellitsystem för att följa djurtransporter, och det är även beklagligt att vissa europeiska djuruppfödare inte följer de godkända kraven, framför allt när det gäller uppfödning av grisar. Det bör hållas i åtanke att högre krav innebär högre kostnader, och därför missgynnas de djuruppfödare som beter sig korrekt och ansvarsfullt av de oansvariga uppfödarnas beteende. Därför är det nödvändigt att införa lämpliga sanktioner vid brott mot EU-lagstiftningen.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om utvärdering och bedömning av handlingsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande 2006–2010 där det föreslås att ett strängare kontrollsystem och mer kännbara sanktioner för de djurägare som inte respekterar de gällande djurskyddskraven inrättas. Europeiska djuruppfödare måste genom den gemensamma jordbrukspolitik ersättas för de högre produktionskostnader som är kopplade till högre djurskyddskrav.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater valde efter viss tveksamhet att rösta för detta betänkande om djurskyddet i Europa. Vi hade

föredragit en höjd ambitionsnivå för det europeiska djurskyddet och vi vill inte att skyddet utformas så att enskilda medlemsländer hindras från att ställa högre krav än EU-reglerna. Vi har dock valt att se betänkandet som en del i en fortsatt process där dessa krav så småningom kan tillgodoses och därför röstat ja till betänkandet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag instämmer med skuggföredraganden Elisabeth Jeggle från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) i att det krävs en mer konsekvent strategi för djurskydd, men det innebär inte att det behövs ytterligare lagar och bestämmelser. Dessutom måste jag, utan att förminska frågan om djurskydd, påpeka att alltför många bestämmelser och krav i slutändan kan få negativa effekter på marknaden.

Vi får inte glömma bort att ju fler krav som finns, desto svårare blir det för producenterna att uppfylla dem, samtidigt som den europeiska boskapsuppfödningens konkurrenskraft minskar. Dessutom får inte det omfattande djurskyddet leda till att vi glömmar bort andra värden som är lika viktiga och som det är lika viktigt att bibehålla, såsom ekonomisk konkurrenskraft, hållbarheten för odlingsbar mark och boskapsuppfödning samt även vissa nationella traditioner.

Å andra sidan måste folkhälsan skyddas från sjukdomar som överförs från djur (oavsett om det handlar om vilda djur, husdjur eller djur som används till människoföda), och för detta krävs forskning så att vi får kunskap om hur vi på ett bättre sätt kan lagstifta om och skydda folkhälsan.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Produktsäkerheten och produktkvaliteten kan förbättras genom att en hög djurskyddsnivå tillämpas från uppfödning till slakt. EU-kraven på detta område är bland de högsta i världen. Efterlevnaden av dessa krav får emellertid inte leda till att europeiska producenter missgynnas på EU:s marknad. Sanningen är att dessa krav innebär operativa, ekonomiska och administrativa kostnader för EU:s djuruppfödare. Ömsesidigt erkännande av krav är ett måste för att rättvis konkurrens med producenter utanför EU ska råda. Därför måste de europeiska djuruppfödarna ersättas för de högre produktionskostnader som högre djurskyddskrav innebär. Finansieringen av denna ersättning måste ske inom ramen för nya stödsystem inom den gemensamma jordbrukspolitikerna från 2013. Jag vill påpeka att EU-politiken för djurskydd har åtföljts av en konsekvent handelspolitik. Jag vill även framhålla det faktum att inga djurskyddsfrågor nämndes i ramavtalet från juli 2004, eller i något annat av nyckeldokumentet från Världshandelsorganisationens Doharunda. Därför bör inga ytterligare djurskyddskrav som på ett negativt sätt påverkar producenternas konkurrenskraft införas förrän våra handelspartner inom Världshandelsorganisationen också förklarar sig villiga att uppfylla dem.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det finns flera viktiga aspekter i det antagna betänkandet som är positiva. För det första behovet av att reglera importen och se till att all import av djur och kött från tredjeländer uppfyller samma krav på djurskydd som gäller inom EU. För det andra behovet av att täcka de merkostnader som främjande av djurskydd medför. För det tredje erkännandet av den begränsade investeringskapaciteten hos många små och medelstora producenter som drabbats av orättvisorna inom livsmedelsförsörjningskedjan, och slutligen förslaget om incitament för regional uppfödning, marknadsföring och slakt av djur för att undvika långa djurtransporter av såväl avels- som slaktdjur. I betänkandet uppmärksammas dessvärre inte det faktum att intensiva produktionsmodeller som ofta är oförenliga med djurskydd och djurhälsa främjas och gynnas av den nuvarande gemensamma jordbrukspolitikerna. Betänkandet skulle ha kunnat omfatta ännu mer, och borde ha gjort det. Kritik mot den nuvarande gemensamma jordbrukspolitikerna borde ha framförts, produktivismen inom politiken borde ha förkastats och en ny jordbrukspolitik borde ha förespråkats. Dessutom innehåller betänkandet förslag som är orealistiska och knappt genomförbara, såsom förslaget om att utveckla ett satellitsystem för att följa djurtransporter.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jag har två kommentarer om detta betänkande. Även om föredragandens logiska resonemang inte helt och hållet hänger ihop är det uppfriskande att parlamentet äntligen blivit medveten om vissa problem. Våra egna producenter och djuruppfödare påtvingas lagliga bestämmelser och bestraffas genom ett lagligt och alltför fritt handelssystem eftersom Världshandelsorganisationen betraktar sociala problem, miljöproblem och andra problem som andra handelshinder. Måste jag påminna om att parlamentet alltid har prioriterat handel och därför delvis är ansvarigt för denna situation? Jag är även överraskad över det faktum att ingen har nämnt de rättsliga försämringar som kommissionen infört, framför allt när det gäller ekologisk produktion. Försämringarna påverkar inte bara kvaliteten på produkter utan även djurskydd och folkhälsa. Dessutom är det dags att erkänna att respekten för, och jag citerar, "sedvänjor, särskilt i fråga om religiösa riter och kulturella traditioner" kan strida mot de krav som ni påstår er försvara och mot sant europeiska traditioner och praxis. Det är oacceptabelt att vissa befolkningsgrupper tack vare detta kan hålla fast vid grymma slaktmetoder och till och med rekommendera att EU-bestämmelser på detta område överträds.

Dan Jørgensen (S&D), skriftlig. – (DA) De danske socialdemokraterne röstade för betänkandet om djurskydd och djurs välbefinnande i EU. Vi stöder en ambitiös djurskyddspolitik som innebär att djurskydd i högre grad beaktas i enlighet med artikel 13 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt – eventuellt i form av ett system för positiva incitament. Vi stöder emellertid inte ett automatiskt anslag av nya medel till den europeiska jordbrukssektorn på grund av den ekonomiska förlust som är kopplad till hänsynen till djurskydd.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag anser att djurskydd är en fråga som bör prioriteras och som har ett mycket stort inflytande på folkhälsan och den europeiska ekonomin. Det krävs ett snabbt och effektivt genomförande av konsekvent lagstiftning på detta område, och dessutom måste en institution som samordnar djurskydd inrättas. I nuläget måste gemenskapens aktuella handlingsplan genomföras på ett tillfredsställande sätt, men i framtiden kommer det att bli nödvändigt att ägna större uppmärksamhet åt transport och kontroll av djur. För närvarande råder det stora skillnader i fråga om levnadsförhållandena för djur samtidigt som boskapsmarknaderna blir alltmer instabila, och vi måste därför sträva efter att minska skillnaderna mellan de aktuella nivåerna för djurskyddskrav i olika länder i unionen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar det faktum att Europa har uppnått en av de högsta nivåerna på detta område. Det är nödvändigt att inrätta ett stramare system för kontroll och införa mer effektiva sanktioner för djurägare som inte respekterar de krav på djurskydd som upprättats enligt lagen, men eftersom sådana åtgärder medför högre kostnader för djuruppfödarna är vi positiva till den ersättning i form av stöd som ingår i handlingsplanen och i stödsystemen inom den gemensamma jordbrukspolitiken från 2013. Det är viktigt att betona att EU förutom denna plan även bör införa stränga och tydliga bestämmelser för andra länder som inte respekterar dessa krav och därmed bidrar till att EU:s djuruppfödare drabbas av orättvis konkurrens.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) EU har i flera år försökt att upprätta standardiserade direktiv för frågor som rör boskapskötsel. Det har framför allt uppnåtts framsteg på området intensiv djuruppfödning, men det återstår fortfarande arbete att uträtta. Det ter sig således förnuftigt att fortsätta med handlingsplanen, framför allt i fråga om efterlevnad av befintliga lagar och direktiv. När det gäller detta måste problemet med hundar som importeras från öst återigen tas upp, eftersom alla brister i den befintliga lagstiftningen när det gäller detta inte har åtgärdats. Sjuka och försummade djur, varav de flesta skiljts från sina mödrar alltför tidigt, transporteras till väst under de mest bedrövliga förhållanden för att säljas för dyra pengar. Betänkandet bör betraktas som ett steg i rätt riktning, och därför har jag röstat för det.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Jag röstade för Europaparlamentets initiativbetänkande om utvärdering och bedömning av handelsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande (Paulsenbetänkandet), eftersom jag till fullo stöder målet att stärka djurskyddet inom EU.

Av betänkandet framgår emellertid inte huruvida EU ska uppnå maximal harmonisering på detta område. Jag skulle inte under några omständigheter kunna stödja ett framtida förslag som innebär att medlemsstaterna hindras från att upprätta strängare obligatoriska djurskyddskrav än dem som vi kan enas om på EU-nivå.

Tvärtom anser jag att det är nödvändigt för vår fortsatta strävan efter bättre djurskydd att medlemsstaterna ges möjlighet att gå i spetsen på detta område.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat ja till Paulsens betänkande om djurskyddslagstiftning. Jag vill dock poängtera att det är viktigt att det är minimilagstiftning. Medlemsstaterna och regionerna ska ha möjlighet att genomföra mer långtgående djurskyddslagstiftning.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) I det betänkande som vi röstade om i dag bedöms resultaten av handlingsplanen för djurskydd och djurs välbefinnande 2006–2010 på ett objektiva och kritiskt sätt. Dessutom ställs realistiska och nödvändiga mål upp för tillväxten – när det gäller framsteg – inom livsmedelsproduktion och konsumtion i EU. Jag vill särskilt framhålla erkännandet av det faktum att produkter av bättre kvalitet innebär ökade kostnader för producenter, i synnerhet de största producenterna, men att detta normalt inte innebär ökad kommersiell efterfrågan eftersom endast en minoritet av konsumenterna kommer att välja dyrare produkter.

I betänkandet betonas därför att dessa producenter måste få ersättning för sina ansträngningar. Avsikten att införa de bestämmelser som gäller EU-produkter i tredjeländer bör också framhållas eftersom den utgör en garanti för en rättvis och balanserad konkurrens inom handeln. Slutligen anser jag att det är viktigt att förespråka inrättandet av ett europeiskt samordningsorgan och antagandet av allmän och gemensam lagstiftning för att harmonisera bästa praxis och inrätta kontrollmekanismer.

Daniël van der Stoep (NI), skriftlig. – (NL) Även om det nederländska Frihetspartiet (PVV) värnar om djurskydd är detta en fråga för medlemsstaterna och inte för EU.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) I dag har vi antagit en viktig resolution där Europeiska kommissionens handlingsplan för djurskydd och djurs välbefinnande 2006–2010 utvärderas. Höga djurskydds krav är nödvändiga, inte bara av etiska skäl utan även av omsorg om säkerheten och kvaliteten i animalieprodukter. Detta leder utan tvekan till att omvärlden får ett positivt och tillförlitligt intryck av det europeiska jordbruket.

Betänkande: Le Foll (A7-0060/2010)

Richard Ashworth (ECR), skriftlig. – (EN) Även om vi stöder åtgärder för att förvalta och skydda de europeiska skogarna stöder vi inte inrättandet av en ny europeisk skogsbrukspolitik som innebär att befogenheterna på detta område överförs till EU. I betänkandet hänvisas även till direktivet om markskydd, en lagstiftning som den brittiska konservativa delegationen motsätter sig. Det faktum att samma bestämmelser för markskydd tillämpas från norra Finland till södra Grekland kommer inte att medföra några fördelar för jordbrukarna i Storbritannien. Markskydd hanteras således bäst av medlemsstaterna själva. De brittiska jordbrukarna uppfyller redan nu mycket höga frivilliga krav vad gäller markhantering och fortsätter att förbättra sin standard. Det markskyddsdirektiv som Europeiska kommissionen föreslog var bristfälligt ur flera aspekter och skulle endast medföra fler bestämmelser, ökade kostnader och mindre flexibilitet för de brittiska jordbrukarna. Vi anser att dessa är bättre lämpade att besluta hur de ska sköta sin egen mark än vad de europeiska byråkraterna är.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) I betänkandet om EU:s jordbruk och klimatförändringarna kombineras miljöskydd med främjande av en starkare europeisk jordbrukssektor, vilket enligt min mening är nödvändigt. Jordbrukssektorn måste övergå till produktionsmedel som är mer miljövänliga och hållbara.

Dessa mål får emellertid inte under några omständigheter bli en förevändning för att försvaga jordbruket inom EU. För att se till att så inte sker måste vi garantera bättre utnyttjande av resurser och produktspårbarhet. Eftersom detta beaktas i betänkandet röstade jag för det.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde detta betänkande helhjärtat. Vid den kommande reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken måste många problem, däribland klimatförändringarna, beaktas. Det är redan nu uppenbart att klimatförändringarna kommer att ha en negativ inverkan på EU:s jordbruk, framför allt i de södra och sydöstra regionerna. Den nya jordbrukspolitiken måste därför tillgodose allmänhetens krav på en mer hållbar jordbrukspolitik. För närvarande hanteras inte miljöproblem på ett konsekvent sätt inom den gemensamma jordbrukspolitiken. Vid hälsokontrollen av den gemensamma jordbrukspolitiken antogs inte de nya utmaningar som klimatförändringar, vattenförvaltning, förnybar energi och biologisk mångfald innebär. Jag är övertygad om att den gemensamma jordbrukspolitiken måste omvandlas till en jordbruks-, livsmedels- och miljöpolitik med mer rättvisa och hållbara stödsystem för jordbrukare samtidigt som bibehållandet av landsbygdsområden och bevarandet av den biologiska mångfalden, avskiljning av koldioxid och livsmedelssäkerhet garanteras.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), skriftlig. – (FR) Under de kommande åren kommer den gemensamma jordbrukspolitiken att vara ett mycket viktigt område i kampen mot klimatförändringarna. I Stéphane Le Foll's betänkande betraktas klimatfrågan som central för den gemensamma jordbrukspolitiken.

Klimatförändringarna är ett dubbelt slag mot jordbruket. Jordbruket är det första området som drabbas av ökad torka och naturkatastrofer. Dessutom står det för 9 procent av växthusgasutsläppen i Europa. Europaparlamentet visar att rättmätigt agerande finns inom räckhåll för oss.

De typer av kvävegödsel som används av jordbrukare avger en stor mängd koldioxid. Genom att anpassa deras användning, främja gödsel som bygger på organiskt avfall och stödja ekologiskt jordbruk kommer vi drastiskt att minska växthusgasutsläppen. Metan från djuravföring är också en förnybar energikälla. Dessutom utgör både europeiska skogar och europeisk mark fantastiska koldioxidreserver.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) EU är världens största importör av jordbruksprodukter, men jag välkomnar främjandet av europeisk produktion med minimal inverkan på klimatförändringarna. I slutsatserna i det betänkande som debatterades i onsdags i Europaparlamentet framhålls att import av jordbruksprodukter från tredjeländer har en mycket större skadlig inverkan på miljön än vad den europeiska produktionen har i och med att den sistnämnda omfattas av strängare krav i fråga om att minska koldioxidutsläppen. Importen bidrar därför till klimatförändringarna.

Jordbruket har varit och fortsätter att vara den viktigaste globala livsmedelskällan. Enligt FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) måste jordbruket växa med 70 procent de kommande 40 åren för att tillgodose behoven hos världens befolkning. För att undvika en långvarig kris måste EU börja utforma ny politik eller snabbt genomföra befintlig politik. Vi har hamnat i en ond cirkel, och politiken måste därför stödjas av ambitiösa mål för att minska koldioxidutsläpp med skadlig miljöpåverkan. Experterna menar att jordbruk som bedrivs utan att dess miljöpåverkan beaktas orsakar global uppvärmning. Detta kommer att leda till stora problem, även när det gäller att bedriva jordbruk på lång sikt.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det europeiska jordbruket bidrar till unionens mål att minska klimatförändringarna till 2020. Tack vare den ökade effektiviteten inom EU:s jordbruk, ständiga innovationer, användningen av ny teknik såsom koldioxidlagring i marken och utveckling av hållbar och förnybar energi inom produktionen har växthusgasutsläppen minskat. Innovationen har därför en viktig roll när det gäller att minska jordbrukets inverkan på klimatförändringarna och dess konsekvenser för miljön. Jag anser att EU-medel från jordbrukssektorn bör användas till att utveckla teknik så att denna sektor anpassas till kampen mot klimatförändringar. När det gäller jordbrukets roll i processen med att bekämpa klimatförändringarna måste den viktiga position och konkurrenskraft som EU:s jordbruk och livsmedelssektor har på världsmarknaden beaktas. På så sätt kan lösningar som gör det möjligt för traditionellt jordbruk att bidra till en hållbar miljöhantering utformas samtidigt som jordbruket skyddas från livsmedelsspekulation på marknaden och protektionism inom internationell handel.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Delegationen från Demokratiska rörelsen i Europaparlamentet välkomnar antagandet av betänkandet om EU:s jordbruk och klimatförändringarna. Delegationen ser positivt på det faktum att tonvikt läggs på de nya utmaningar som måste hanteras inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitik, såsom klimatförändringar, vattenfrågan, förnybar energi och biologisk mångfald samt markhantering (koldioxidavskiljning, förmåga att hålla kvar vatten och mineralämnen, biologiskt liv osv.). Delegationen från Demokratiska rörelsen anser att en gemensam europeisk skogsbrukspolitik bör upprättas för att främja hållbar skogsförvaltning och produktion och på ett bättre sätt utnyttja bidragen från timmerindustrin och dess ekonomiska utveckling. Dessa frågor är mycket viktiga, och det måste finnas utrymme för dem i den framtida jordbrukspolitik.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om EU:s jordbruk och klimatförändringarna eftersom det innehåller specifika åtgärder som kan bidra till att göra jordbruket mer hållbart. Jordbruket är ett av de verksamhetsområden som drabbas hårdast av klimatförändringarna, men även ett av de områden som bidrar mest till koldioxidutsläppen. Den kommande översynen av den gemensamma jordbrukspolitik måste stimulera utvecklingen av metoder som gör det möjligt för det europeiska jordbruket att på ett bättre sätt anpassa sig till konsekvenserna av klimatförändringarna och samtidigt bidra till att minska dessa.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade mot den del av betänkandet som efterfrågar en gemensam skogspolitik i EU. Vi anser att det även i fortsättningen är medlemsstaterna som ska besluta om skogspolitiken.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jordbruket står för 9,3 procent av EU:s totala koldioxidutsläpp. År 1990 var denna siffra 11 procent. Växthusgasutsläppen har successivt minskat, och jordbruket har på ett positivt sätt bidragit till de mål för minskade utsläpp som EU ställt upp.

Dessutom måste jag påpeka att miljöhänsyn i fråga om jordbrukssektorn visserligen är berättigad och nödvändig, men att den måste vägas mot den inverkan som förslag i fråga om hållbarhet och produktivitet inom jordbruket har. Av detta skäl måste man i reformen av den gemensamma jordbrukspolitik noggrant granska förhållandet mellan jordbruk och miljöskydd, utan att bortse från det faktum att jordbruket visserligen har en negativ miljöpåverkan (vilket framför allt beror på koldioxidutsläppen), men att det även på ett tydligt sätt bidrar till bevarande och förvaltning av naturresurser, miljövänlig tillväxt, landsbygdsförvaltning och hantering av den biologiska mångfalden. Dessa är gynnsamma sidoeffekter av jordbruket som måste beaktas i alla förslag om att granska förhållandet mellan jordbruk och miljö.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jordbruket har en direkt koppling till klimatförändringarna eftersom det bidrar med en stor del av växthusgasutsläppen samtidigt som det självt påverkas av klimatförändringarna. Den negativa inverkan som klimatförändringarna har märks redan nu genom de stora problem som torka och markerosion orsakar, framför allt i de södra medlemsstaterna. Jordbruket kan emellertid också bidra till bekämpningen av klimatförändringarna och har en stor potential när det gäller hållbar utveckling. Inom den gemensamma jordbrukspolitik måste man därför främja jordbruksmetoder som begränsar utsläppen och/eller förbättrar koldioxidbindningen eftersom jordbruk och skogsbruk är de

näringar som har bäst förutsättningar att avskilja koldioxid som härrör från människans aktiviteter samt att bevara och lagra koldioxid i marken. Vi måste börja övergå till ett mer hållbart jordbruk som ger ökad effektivitet. Enligt FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) måste världens livsmedelsproduktion öka med 70 procent till 2050 för att hantera ökningen av världens befolkning. Vi måste producera mer, men på ett hållbart sätt. För detta krävs ökad effektivitet, tillämpning av bästa teknik och praxis och ökade investeringar inom forskningen på detta område.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är viktigt att beakta klimatförändringarnas konsekvenser för jordbruket, precis som det är viktigt, berättigat och nödvändigt att göra jordbruket mer förenligt med bevarandet av en rad natur- och kulturtillgångar såsom mark, landsbygd och biologisk mångfald. Detta får emellertid inte leda till att vi glömmer bort att jordbrukets viktigaste roll är att producera livsmedel, och det får inte heller fungera som förevändning för att ändra den gemensamma jordbrukspolitiken på ett sådant sätt att livsmedelsberoendet i medlemsstater såsom Portugal eller tredjeländer förvärras. Detta beroende är redan nu allvarligt och oacceptabelt och utgör ett hot mot självförsörjningen med livsmedel och livsmedelssäkerheten för människorna i dessa länder.

I betänkandet anges att "det europeiska jordbrukets och den europeiska livsmedelssektorns konkurrenskraft", som påstås vara oantastlig, ska skyddas gentemot omvärlden. Åtminstone några få rader borde ha ägnats åt behovet av att frigöra sig från den produktivistiska modell som har format successiva reformer av den gemensamma jordbrukspolitiken och dess tragiska sociala och miljörelaterade konsekvenser. Dessvärre innehöll betänkandet inte ett ord om detta. Det är dessutom viktigt att undvika alla former av otydlighet i en situation då Europeiska kommissionen skyddar multinationella jordbruksföretags intressen när det gäller spridningen av genetiskt modifierade grödor.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde betänkandet av min franske socialdemokratiska kollega Stéphane Le Foll eftersom det i betänkandet anges att det europeiska jordbruket måste fortsätta att anpassa sig till konsekvenserna av klimatförändringarna och förbereda sig inför de kommande effekterna av dessa förändringar i många regioner inom EU. Jordbruket har en mycket viktig position och roll i kampen mot global uppvärmning. Detta är mycket viktigt för att garantera livsmedelssäkerheten och sträva efter att uppnå hållbarhet. Klimatdimensionen måste därför införlivas i den gemensamma jordbrukspolitiken genom att lösningar och hjälp för att minska växthusgasutsläppen tillhandahålls, koldioxidlagring i marken främjas, produktionen av hållbar förnybar energi utvecklas och fotosyntesens funktion maximeras.

Dan Jørgensen (S&D), skriftlig. – (DA) De danska socialdemokraterna röstade för betänkandet (A7-0060/2010) om EU:s jordbruk och klimatförändringarna. Vi stöder en ambitiös jordbrukspolitik som innebär att den europeiska jordbrukssektorn blir bättre rustad att ta itu med klimatförändringarna, men vi stöder inte ett anslag av nya medel till den europeiska jordbrukspolitiken.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) När det gäller klimatförändringar bör jordbruket inte behandlas som en skadlig näring. Tvärtom bör det behandlas som en näring som inte bara har bästa tänkbara förutsättningar när det gäller att anpassa sig till förändringarna av ekosystemet utan som även innebär att det blir möjligt att på ett effektivt sätt bekämpa de skadliga effekterna av den globala uppvärmningen. Det har skett en kraftig minskning av koldioxidutsläppen inom jordbruket jämfört med tidigare decennier. Tack vare investeringarna i landsbygdsutvecklingen och den andra pelaren av den gemensamma jordbrukspolitiken kommer bättre utbildning av jordbrukare, teknisk modernisering av jordbruk och lämplig övervakning och kontroll av miljön och bevarande av den biologiska mångfalden att bli möjliga. Lämplig förvaltning av jordbruk kommer att leda till avskiljning av koldioxid och ökad livsmedelssäkerhet. Innovativ forskning och lämpliga investeringar inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken kommer att bidra till att jordbruket blir ett kraftfullt redskap i kampen mot klimatförändringarna och föroreningarna av atmosfären.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) I detta betänkande uttrycks stöd för produktivism och liberalism, vilket strider mot allmänintresset. Allmänintresset är beroende av respekten för människorna och för vårt ekosystem. Produktivism och kapitalism främjar inte detta. Prioriteringarna av förenklingar (även om de inte beskrivs som sådana) och förnybara energikällor, en översyn av kostsamma bevattningssystem eller till och med en lindring av effekterna av klimatförändringarna, som beskrivs som en "kollektiv nyttighet," är emellertid för många eftergifter för att vi ska kunna bortse från dem.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Klimatförändringarna har kommit att bli en fråga som vi alla måste prioritera inom EU-politiken. Klimatförändringarna skadar jordbruket, vilket enligt nya rapporter innebär att prognosen för denna sektor ter sig mycket nedslående. Det är uppenbart att framför allt länderna i södra Europa kommer att drabbas hårt av klimatförändringarna. Den gemensamma jordbrukspolitiken måste

omfatta lämpliga åtgärder mot klimatförändringarna och främja en bättre resursförvaltning. En optimal förvaltning av vattenresurserna, val av grödor som är motståndskraftiga mot klimatförändringar och sjukdomar, skydd mot erosion, bevarande av betesmark, ökat skogsbruk, återställande av förstörda områden, bättre förvaltning av skogar för att begränsa risken för brand och nya åtgärder för att övervaka och kontrollera sjukdomar är några exempel på ytterst viktiga åtgärder för att anpassa det europeiska jordbruket till effekterna av den globala uppvärmningen. Jordbrukarna kommer i allt högre grad att vara beroende av klimatets tillstånd, och vi är positiva till alla åtgärder som leder till att detta problem kan lösas.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att jordbruket är en näringssektor som drabbas av konsekvenserna av klimatförändringarna och utsätts för de påfrestningar som detta innebär. Samtidigt är det direkt kopplat till målen för att minska klimatförändringarnas inverkan, oavsett om det handlar om att bidra till att minska växthusgasutsläppen, bibehålla och garantera tillfredsställande förvaltning av vattenresurser eller stimulera produktionen och decentralisera hållbara förnybara energikällor. När det gäller detta kan de östeuropeiska länderna med sina välutvecklade jordbruksnäringar gynnas av utvecklingen av industrin för biobränslen och därigenom bidra till ökade intäkter för landsbygdsområden och skapandet av "miljövänliga" arbetstillfällen. Man räknar till exempel med att 750 000 arbetstillfällen kopplade till förnybara energikällor kommer att skapas inom jordbrukssektorn till 2020.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Alla initiativ som genomförs i syfte att minska den globala uppvärmningen är välkomna. Igår i Europaparlamentet förband sig 1 500 valda tjänstemän från stora europeiska städer att minska växthusgasutsläppen med mer än 20 procent till 2020. Dagens antagande av Le Foll-betänkandet om att anpassa det europeiska jordbruket till klimatförändringarna överensstämmer med detta mål. Låt oss inte glömma bort att jordbrukssektorn står för nästan 10 procent av koldioxidutsläppen. Om det blir möjligt att förutse klimatförändringarnas skadliga effekter när det gäller översvämmande områden, minskning av jordbruksområden, avskogning och oförutsägbar avkastning innebär detta stora fördelar för jordbruket. Därför måste den hållbara aspekten av jordbruket vidareutvecklas.

Genom främjande av en rimlig användning av gödsel och bekämpningsmedel i kombination med en diversifiering av jordbruksproduktionen och boskapsuppfödningen kommer jordbrukarna att få ett mycket större självstyre och ett förbättrat kapitalunderlag. Det är uppenbart att det europeiska jordbruket måste spela en viktig roll i kampen mot klimatförändringarna. Det finns flera möjligheter: användningen av kol minskar, och det finns förnybara energikällor och ny bevattningsteknik. Allt som krävs är att dessa förslag omvandlas till konkreta åtgärder och införlivas i den reformerade gemensamma jordbrukspolitikens från och med 2013.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har röstat nej till betänkandet. Skälet till det är att Le Foll förespråkar en gemensam skogspolitik. Skogspolitik är en nationell angelägenhet, skillnaderna mellan EU:s länder är extremt stora. Jag anser även att jordbrukspolitik, bortsett från gränsöverskridande miljöfrågor, inte är lämplig för gemenskapsbeslut, särskilt inte efter det att EU utvidgats till 27 länder. Men så länge EU:s gemensamma jordbrukspolitik finns, vill jag att besluten ska bli så bra som möjligt i det uppenbara syftet att möta klimatförändringar. Jag hyser stor sympati för flera av Le Folls förslag för att komma åt klimathoten, vår tids stora ödesfråga. Men att förordna en gemensam skogspolitik är att slå in på en felaktig väg.

József Szájer (PPE), skriftlig. – (EN) I egenskap av chefsinropare för PPE-gruppen vill jag påpeka att PPE-gruppens ursprungliga avsikt var att rösta mot punkt 18.2 (omröstning med namnupprop). Gruppen gjorde ett tekniskt misstag.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Stéphane Le Folls betänkande. Jag gjorde det eftersom jag är övertygad om att jordbruket kommer att få en viktig roll när det gäller de problem som är förknippade med kampen mot den globala uppvärmningen. Vårt jordbruk kommer att hjälpa EU att uppfylla sina mål om att minska utsläppen. Jag välkomnar antagandet av punkterna 18 och 20 i fråga om respekt för och förbättring av mark genom koldioxidbindning och användningen av biomassa för uppvärmning som på ett betydande sätt kommer att minska klimatförändringarnas skadliga inverkan. Jag är övertygad om att den gemensamma jordbrukspolitik kommer att bli mer hållbar med tiden. Jag stöder en miljövänlig gemensam jordbrukspolitik!

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Klimatförändringarna kan påverka jordbruket: det kan uppstå vattenbrist, nya sjukdomar kan uppkomma och boskapen kan bli överhettad. Jordbruket kan bidra till att minska klimatförändringarna, men det bör även kunna anpassa sig till effekterna av den globala

uppvärmningen. Inom den gemensamma jordbrukspolitiken måste de effekter som den globala uppvärmningen har erkännas och åtgärder för att minska klimatförändringarna vidtas. Detta kan uppnås genom att ren och förnybar energi främjas, geologisk lagring av koldioxid tillhandahålls och genom att mängden växthusgasutsläpp som orsakar växthuseffekten begränsas. Det är emellertid ännu oklart hur stora kostnaderna för anpassningen av den gemensamma jordbrukspolitiken och minskningen av klimatförändringarna kommer att bli. Det krävs en noggrann analys av de ekonomiska fördelarna.

Klimatförändringarna är ett reellt hot, men på kort sikt krävs bättre resursförvaltning. EU:s utvidgning har haft en stor inverkan på EU:s jordbruk. Ytterligare 7 miljoner jordbrukare utöver de 6 miljoner som redan fanns i de befintliga EU-länderna har tillkommit. Landsbygdsområden utgör 90 procent av EU:s territorium, och mer än hälften av dessa ägnas åt jordbruk. Detta faktum understryker den betydelse jordbruket har för EU:s naturliga miljö. Vid Warszawakonferensen i februari 2010 undertecknade Litauen och ytterligare åtta EU-medlemsstater en förklaring om den nya gemensamma jordbrukspolitiken som ytterligare ett uttryck för solidaritet och anständighet. Vi bör inte dela in Europa i "nya" och "gamla" medlemsstater; vi måste visa solidaritet. För att garantera att europeiska jordbrukare får en stabil och rättvis inkomst efter 2013 och minska klimatförändringarna måste vi ha en stark europeisk jordbrukspolitik.

Betänkande: Dorfmann (A7-0056/2010)

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för detta utmärkta betänkande av den italienske parlamentsledamoten Herbert Dorfmann om den process som Europeiska kommissionen inlett för att se över kriterierna för att beviljas status som "område med naturbetingade svårigheter" och därigenom tilldelas kompensationsbidraget för varaktiga naturbetingade nackdelar. Vi bör framför allt framhålla vikten av punkt 18 i betänkandet där Europaparlamentet anger att man inte stöder de kriterier som Europeiska kommissionen föreslår och "betonar att man inte kan ta slutgiltig ställning till vilken grundläggande territoriell enhet som ska väljas och till de kriterier och tröskelvärden som kommissionen har lagt fram förrän detaljerade kartor från alla medlemsstater föreligger".

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Jag röstade för Dorfmannbetänkandet om jordbruk i områden med naturbetingade svårigheter (områden med svårigheter).

Ungefär 75 procent av marken i Irland anses bestå av mindre gynnade områden, och genom det nya systemet får omkring 100 000 familjer inom jordbruket stöd. Detta system är nödvändigt för att landsbygdsområdena ska leva vidare och utvecklas och för att motverka nedläggningen av jordbruk, samt för att skydda den biologiska mångfalden och miljön. Med rätt finansiering kan detta system bidra med inkomststöd till jordbrukare som bedriver jordbruk under mycket svåra förhållanden.

Eftersom jordbruket i Irland är begränsat till kalla och våta väderförhållanden gläder det mig att det i betänkandet hänvisas till de begränsningar som jordbruk på våt, obrukbar mark medför. Jag välkomnar även hänvisningen till det kriterium som omfattar antalet dagar då jorden kan brukas, eftersom detta bidrar till att samverkan mellan typen av mark och klimatet beaktas.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag anser att tillämpningen av enhetliga kriterier kommer att förenkla genomförandet av stödsystemet för områden med naturbetingade svårigheter inom EU och att den dessutom kommer att leda till ökad insyn och likabehandling av mottagarna av detta stöd.

Det är av största vikt att detta stöd koncentreras till de områden som är mest drabbade av nedläggningen av jordbruk. Samtidigt måste följande kriterier beaktas som en del i arbetet: inga merkostnader får uppstå, och hänsyn måste tas till den inverkan som de förändrade reglerna kommer att ha på områden där jordbruket har en avgörande roll för den lokala ekonomin. Ur detta hänseende anser jag att det är lämpligt att inrätta åtgärder i de områden som drabbas av de förändrade reglerna och att dessa åtgärder är inriktade på att stimulera jordbrukssektorns konkurrenskraft och främja diversifiering.

Robert Dušek (S&D), *skriftlig*. – (CS) Syftet med betänkandet om stöd till mindre gynnade landsbygdsområden är att omvärdera de mindre gynnade områdena i EU och omvandla deras ekonomiska och strukturella stöd. Medlemsstaterna har tidigare fastställt att över hälften av all mark som används för jordbruk inom EU är mindre gynnad, och därför är det nödvändigt att omvärdera de begrepp och villkor som gäller sådan mark. Genom Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling kan medlemsstaterna i syfte att förbättra miljön och landsbygden betala ut stöd till såväl bergsområden med naturbetingade svårigheter som andra mindre gynnade områden. Dessa utbetalningar bör genom den permanenta användningen av jordbruksmark bidra till bevarandet av landsbygden och stödet till hållbara jordbrukssystem. De bör även utgöra en kompensation för merkostnader och förlorade intäkter.

Forskningen visar att medlemsstaterna identifierar områden som tillfälligt är mindre gynnade utifrån en rad olika kriterier, och dessa kan leda till olika resultat och olika betalningsnivåer i de olika medlemsstaterna. Därför välkomnar jag föredragandens förslag att lämna visst utrymme åt medlemsstaterna när det gäller att se över de nya kriterierna innan de börjar betala ut stödet. Det bör emellertid fastställas en tidsgräns för detta eftersom hela processen kraftigt kan fördröjas genom vissa medlemsstaters slöhet, vilket inte bara skulle ha en negativ inverkan på utbetalningarna av stödet utan även bidra till en förvirrad rättslig situation i enskilda medlemsstater. Jag stöder hela betänkandet.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Stödet till landsbygdsregioner med svårigheter utgör en viktig del i den andra pelaren av den gemensamma jordbrukspolitiken (landsbygdspolitiken), eftersom det är självklart att regioner med naturbetingade svårigheter bör omfattas av särskilda verktyg och en särskild politik.

Kommissionen föreslår i sitt meddelande att, enligt artikel 50.3 i förordning (EG) nr 1698/2005, bör "andra områden med svårigheter" definieras utifrån objektiva kriterier. Därför föreslår man åtta mark- och klimatkriterier som vid en viss tröskel anger allvarliga begränsningar för jordbruksproduktion i Europa. Hit hör klimatkriterier (låg temperatur under lång tid eller värmestress), biologisk-fysiska kriterier (dålig dränering, stenig, sandig eller lerig mark, dåligt rotutrymme och salthaltiga marker) samt geografiska kriterier (platser med mycket dålig fuktbalans eller stora sluttningar). Det är positivt att man inrättar objektiva kriterier, men man bör pröva deras tillförlitlighet och möjligheten att anpassa dem till verkliga situationer och till alla naturområdets särdrag.

Man bör också överväga möjligheten till en övergångsperiod, med ett särskilt system, för alla regioner som förlorar sin status som mindre gynnade områden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Stödet till landsbygdsregioner med svårigheter utgör en viktig del i landsbygdspolitiken. Jag förespråkar ett skäligt ekonomiskt stöd till områden som har svårigheter så att jordbrukarna hjälper till att bevara landsbygds miljön och främja ett hållbart jordbruk som tillhandahåller kollektiva varor, såsom landskap samt vatten- och luftkvalitet, samt bevara den biologiska mångfalden. Detta stöd möjliggör social och territoriell sammanhållning samtidigt som landsbygdsområdena bevaras och får status som områden av stor ekonomisk och naturmässig betydelse.

Betänkandet handlar om kriterier som rör "andra områden med naturbetingade svårigheter" enligt artikel 50.3 a i förordning nr 1698/2005. En expertpanel har tagit fram åtta mark- och klimatkriterier som vid en viss tröskel anger allvarliga begränsningar för jordbruksproduktion i Europa. Jag instämmer i att det geografiska kriteriet "isolering" bör tas med i beräkningen eftersom det är en naturbetingad svårighet. Jag hoppas att medlemsstaterna kan tillämpa objektiva markkriterier som är anpassade till deras naturområden när de utser områden med naturbetingade svårigheter.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det är positivt att man är övertygad om att "utbetalningar till mindre gynnade områden bör förenas med krav på att jorden brukas aktivt" och att "strikt och enbart biologisk-fysiska kriterier kanske inte är lämpliga". Vi anser också att införandet av kriteriet "isolering" och påståendet att "man eventuellt bör ta hänsyn till de antagna kriteriernas sammanlagda effekt" är värdefulla. Dessa aspekter motsäger dock andra aspekter i betänkandet, framför allt definitionen av en "övergångsperiod" för anpassning till det nya kriteriet – med andra ord tyst samtycke till det nya kriterium som kommissionen har föreslagit. Vi motsätter oss helt att det nya kriteriet återspeglas i den framtida utvecklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken, vilket man argumenterar för där, samt att denna politik genomförs med hjälp av samfinansiering när det gäller landsbygdens utveckling, med andra ord att ett annat sätt att diskriminera mellan länder upprätthålls.

Om kommissionens förslag genomförs kommer de sydeuropeiska ländernas intressen att påverkas mycket negativt, framför allt Portugals intresse. Därför varnar vi för att man vid utarbetandet av den gemensamma jordbrukspolitiken bör korrigerat förslaget samt visa och bedöma användningen dels av biologisk-fysiska kriterier men även av socioekonomiska såsom BNP per capita, inkomstnivå per arbetsenhet inom familjen och indikatorer på ökenspridning.

Lorenzo Fontana (EFD), skriftlig. – (IT) I betänkandet betonas den betydelse som den nya gemensamma jordbrukspolitiken kommer att få för alla medlemsstater. Skyddet av områden med naturbetingade svårigheter kommer att vara en av huvudpunkterna i den politik som EU och medlemsstaternas regioner tillsammans kommer att genomföra och därmed förverkliga subsidiariteten i praktiken. Kommissionen bör ta hänsyn till subsidiariteten, framför allt vid fastställandet av de parametrar som används för att definiera dessa områden. Den bör inte nonchalera det faktum att återhämtningen för områden med naturbetingade svårigheter kommer

att vara en konkret hjälp för de jordbruk som har drabbats av den aktuella krisen samt för bevarandet av miljön.

Jag vill påminna er om att allt detta måste vara möjligt såväl i teorin som i praktiken genom tilldelning av adekvata medel för skydd och utveckling av dessa områden. På så sätt kan vi återuppta och främja den ekonomiska utvecklingen av jordbruket i alla de områden som har tillväxtpotential samt påverka marknaden så att jordbruken till exempel producerar livsmedel som är typiska för området samt att man skyddar landskapet och miljön. Jag tackar Herbert Dorfmann och gratulerar honom till hans utmärka betänkande.

Jarosław Kalinowski (PPE), skriftlig. – (PL) För att uppnå rättvisa och enhetliga villkor för alla jordbrukare i EU, vilket utan tvekan bör vara huvudsyftet med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, bör man också ta hänsyn till områden med naturbetingade svårigheter. För att harmonisera lagstiftningen om vilka områden som är berättigade till stöd bör man framför allt harmonisera klassificeringskriterierna för dessa områden. Detta mål kommer inte att kunna uppnås utan nära samarbete med medlemsstaterna. Den pragmatism som föredraganden föreslår när det gäller att låta enskilda länder fastställa de biologisk-fysiska kriterierna riskerar att leda till att man försöker tillvarata nationella intressen. Så länge kommissionen ser till att bestämmelserna i EU:s regelverk följs kan denna lösning dock avsevärt förbättra det objektiva fastställandet av de områden som diskuteras.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom mer än hälften av jordbruksarealen i EU (54 procent) klassificeras som områden med svårigheter – antingen på grund av orografi, klimatförutsättningar eller mindre bördig mark – och eftersom den aktuella åtgärden är viktig för landsbygdens utveckling, drar vi slutsatsen att medlemsstaterna bör prioritera stödet till områden med svårigheter. Därmed kommer utarbetandet av en övergripande strategi för mindre gynnade områden som svarar mot de olika regionernas lokala behov att leda till en utjämning av de befintliga skillnaderna mellan medlemsstaterna när det gäller det stöd de får. Följaktligen kommer en detaljerad definition av områden med naturbetingade svårigheter att medföra att det blir möjligt att uppbära tillräckliga medel för att använda marken och förbättra jordbruksproduktionen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det råder inte någon tvekan om att jordbruk i de yttersta randområdena är i särskilt behov av ekonomiskt stöd. Små bergsjordbruk måste ofta kämpa för sin överlevnad eftersom det knappast är möjligt för dem att snabbt reagera på marknadens nya krav. Framför allt småbrukare saknar den personal som krävs för att förbli konkurrenskraftiga. Från affärssynpunkt befinner de sig följaktligen i en mycket svårare situation än stora jordbruksföretag på utsatta platser. Den höga andelen jordbruk som har gått under de senaste åren och ökningen av deltidjordbrukare visar att EU:s subsidiaritetspolitik i alltför stor utsträckning handlar om intensiv boskapsuppfödning och liknande. För att medlemsstaterna ska kunna vara i närheten av självförsörjande är det hög tid att vi åternationaliserar vårt jordbruksstöd. Mot bakgrund av en rättvisare fördelning av stödet röstade jag för betänkandet.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om de problem som många av medlemsstaternas jordbrukare står inför. Jag vill framför allt betona vikten av ett ändringsförslag som jag lade fram i utskottet, och jag vill tacka mina kolleger som stödde det. Syftet med det ändringsförslag jag syftar på är att se till att det sätt som områden med naturbetingade svårigheter avgränsas på är relevant genom att grunda det på homogena ekologiska områden i stället för på LAU 2, vilket är fallet i nuläget. Jag vill också påpeka att jag anser att kommissionens framtida förslag även bör omfatta flexibla regler som gör det möjligt att bevilja stöd till jordbrukare i områden med mindre zoner med naturbetingade svårigheter, som ur administrativ synvinkel ligger i regioner som inte uppfyller de fastställda kriterierna.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Stöd till landsbygdsområden med naturbetingade svårigheter är en av de viktigaste delarna i den andra pelaren av den gemensamma jordbrukspolitiken. Dessutom fastställs det i betänkandet att dessa områden inte bara ska tilldelas stöd för livsmedelsproduktion utan även ur makroekonomisk synvinkel. Därför röstade jag för betänkandet.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Europaparlamentets resolution (A7-0056/2010), eftersom den andra pelaren av den gemensamma jordbrukspolitiken, dvs. landsbygdsutvecklingspolitiken, är oerhört viktig för att man ska kunna förbättra den gemensamma jordbrukspolitiken effektivitet i sig samt underlätta brukandet av jord med naturbetingade svårigheter. Det dokument som har utarbetats av föredraganden är oumbärligt, inte bara för oss utan för hela EU. Vi måste få information om mark som, på grund av orsaker som inte beror på ägarna, inte kan användas på ett effektivt eller bra sätt. Jag instämmer med föredraganden i hans bedömning av översynen, som inleddes 2005, av kriterierna för klassificering av områden med svårigheter. De tidigare kriterierna för stöd till dessa områden bör ändras så att de speglar befintliga svårigheter. Man bör också komma ihåg att det finns områden som

omfattades av särskilda kriterier men där svårigheterna numera är undanröjda genom effektiva lösningar. Medlemsstaterna bör vara ansvariga för att identifiera mindre gynnade områden och utveckla stöd- och utvecklingsprogram. Givetvis bör alla åtgärder grundas på en EU-ram.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för betänkandet tillsammans med min grupp.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – Jag har avstått/röstat nej till Dorfmanns betänkande. Skälet till mitt ställningstagande framgår i betänkandet. EU är ett alldeles för stort område för att effektivt hantera jordbruksstöd till områden med naturbetingade svårigheter. Mångfalden är stor i EU:s landsbygdsområden. Det gäller vilka grödor som odlas, markens fuktighet, kombinationer av jordtyper och klimatförhållanden. Inte minst klimatförändringar gör det svårt att utarbeta en mängd kriterier och fasta mått för bidrag. EU har begärt in detaljerade kartor från medlemsländerna, men bara ett fåtal länder har levererat sådana. Ett exempel som lyfts fram i betänkandet från revisionsrätten är att det i Spanien betalas ut 16 euro per hektar medan Malta betalar ut 250 euro/ha för det som uppfattas som likvärdiga förhållanden. Den gemensamma jordbrukspolitiken utarbetades när EG/EU bestod av sex medlemsländer. I dag är situationen en helt annan och än mer svåröverskådlig. Förvaltningen av jordbruksstöden bör hanteras av medlemsländerna. Där finns lokalkännedomen. Vi är i dag mitt uppe i en kris för euron. En enda valuta är hämmande för att anpassa räntor och valutor till olika förhållanden inom euroområdet. En enda jordbrukspolitik är minst lika olämplig för hela 27 medlemsländer.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) I meddelandet har kommissionen eftersträvat hårdare och mer enhetliga kriterier för tilldelning av stöd till jordbrukare i områden med naturbetingade svårigheter. Man har också försökt att rätta till den ojämna fördelningen av stödet bland medlemsstaterna, vilket beror på skillnader i klassificeringen, framför allt när det gäller de så kallade "andra mindre gynnade områdena".

Stödet är avgörande för bevarandet av sysselsättningen och landsbygdssamhällena, för det fortsatta bruket av jordbruksmarkerna, för den biologiska mångfalden och för kulturlandskapet.

På det hela taget är jag nöjd med betänkandet och framför allt med yttrandet från utskottet för landsbygdens utveckling, som strävar efter att skydda de yttre randområdena eftersom öarna inte tas upp i kommissionens meddelande.

I enlighet med subsidiaritetsprincipen menar jag att det är logiskt att när medlemsstaterna identifierar de mindre gynnade områdena bör de tillåtas att inte bara ta hänsyn till biologisk-fysiska kriterier utan även andra kriterier som öar eller yttre randområden.

Jag anser också att det är viktigt att alla regioner som förlorar sin status som "område med naturbetingade svårigheter" bör gynnas genom en övergångsperiod för att minska konsekvenserna av det förlorade stödet.

I nuläget bör vi se till att den allmänna översynen av den gemensamma jordbrukspolitiken och de nya stödsystemen för jordbrukarna är konsekventa samt att jordbruks- och sammanhållningspolitiken samordnas bättre.

Betänkande: del Castillo Vera (A7-0066/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om en ny digital agenda för Europa: 2015.eu eftersom jag anser att Europa bör spela en ledande roll i främjandet av innovation inom IKT-branschen. Därför bör vi påskynda investeringarna för detta. Tyvärr riskerar Europa i nuläget att halka efter Asien när det gäller ett fåtal indikatorer såsom medelhastighet för dataöverföring eller det faktum att även om bredbandstjänster är tillgängliga för mer än 90 procent av EU:s befolkning har de bara nått konsumenter i 50 procent av hushållen. Kommissionen bör lägga fram en tydlig, ambitiös agenda som är mer än bara en vision eller ett prospekt. Det finns lösningar som vi bör stödja, såsom användningen av öppen källkodsprogramvara, vilket bidrar till att öka takten på mjukvaruutvecklingen genom öppna bidrag och att minska kostnaderna för de företag som använder dessa program. Samtidigt bör vi anta åtgärder som syftar till att minska byråkratin inom EU:s ramprogram och att främja vår konkurrenskraft globalt.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Initiativbetänkandet av Pilar del Castillo Vera är ambitiöst när det gäller den digitala strategin för Europa. Det handlar om Internettillgång för alla EU-medborgare, och man rekommenderar att hälften av alla EU-medborgare ska ha tillgång till bredband 2015 och hela befolkningen 2020. Denna omfattande användning av Internet stöds av förslag om hur lagstiftningen om konsumenter och säkerhet ska utvecklas såväl som om nödvändig digital tillgång till samhällstjänster. Dessutom kommer

agendan att göra det möjligt för oss att tillhandahålla stöd till innovativ forskning och utveckling och därmed underlätta en snabb kunskapsstillväxt och tillgång till kulturarvet. Av alla dessa anledningar röstade jag för betänkandet.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för betänkandet. Jag är övertygad om att Europa endast kommer att kunna skörda frukterna av denna digitala revolution om alla EU:s medborgare engageras och får möjlighet att delta fullt ut i det nya digitala samhället. Detta kräver att man åtar sig att göra långsiktiga investeringar och att regeringarna i ökad utsträckning vågar övergå till e-förvaltning samt att medborgarna vågar utnyttja de digitala tjänsterna. För att uppnå dessa mål bör man avsevärt minska bristerna i digital kompetens senast 2015. Jag välkomnar framför allt de förslag som syftar till att se till att alla grund- och gymnasieskolor har höghastighetsanslutning till Internet senast 2015 och att alla vuxna i förvärvsarbete ålder erbjuds möjlighet till IKT-utbildning. För att kunna få en konkurrenskraftig digital agenda måste vi utgå från folket.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) IKT är ett av de områden som har utvecklats mest de senaste årtiondena, och det förekommer inom alla områden av en människas liv. I en ständigt föränderlig miljö där konkurrensen ökar kan IKT vara ett kraftfullt verktyg för hållbar utveckling såväl som för bekämpning av fattigdom samt av sociala och ekonomiska ojämlikheter. Alla människor bör få möjlighet att utveckla lämpliga kompetenser och ha tillgång till höghastighetsanslutning överallt, och det behövs ett tydligt regelverk som skyddar deras rättigheter och som ger dem nödvändig trygghet och säkerhet. I betänkandet om den nya digitala agendan för Europa: 2015.eu, som jag röstade för, strävar man efter att samarbeta med kommissionen om ett allomfattande strategiskt förslag och en handlingsplan för 2015. Därför bör alla hushåll i EU ha tillgång till bredbandsanslutning till Internet till ett konkurrenskraftigt pris senast 2013. Man bör särskilt uppmärksamma landsbygdsområden, områden som påverkas av strukturomvandlingar och regioner med allvarliga och permanenta naturbetingade eller demografiska nackdelar, framför allt regionerna i de yttersta randområdena. Slutligen är det viktigt att se till att slutanvändare med funktionshinder garanteras likvärdig tillgång på samma nivå som andra slutanvändare.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Ett av de mest ambitiösa målen i Lissabonstrategin som dock inte har förverkligats var att förvandla Europa till det mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsamhället i världen. Syftet med antagandet av 2015.eu-agendan, som är ett komplement till Europa 2020-strategin, är att sätta medborgaren/konsumenten i centrum för en gemenskapsåtgärd som syftar till att se till att alla EU-medborgare har tillgång till en lämplig uppsättning it-kunskaper som garanterar dem tillgång till de främsta IKT-formerna som är tillgängliga i dag. För att garantera familjer, studenter, företag och europeiska regeringar digital kompetens krävs det olika strategier för att fastställa digitala rättigheter och inrätta infrastruktur för att förbättra och öka bredbandstäckningen, framför allt i landsbygdsområden.

Eftersom jag är övertygad om att utbildningens framtid bör gå hand i hand med en ökad datorbaserad inlärning och interoperabilitet med it-kunskaper stöder jag betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder Pilar del Castillo Veras utmärkta betänkande om den nya digitala agendan. Jag instämmer i att EU bör spela en ledande roll i skapandet och tillämpningen av IKT och därmed skapa mervärde för sina medborgare och företag. Jag håller också med om att Europa endast kommer att kunna skörda frukterna av denna digitala revolution om alla EU:s medborgare engageras och får möjlighet att delta fullt ut i det nya digitala samhället. Jag välkomnar målet om tillgång till bredband för alla EU-medborgare i alla regioner, däribland de yttersta randområdena. Jag är också positiv till rekommendationen om att begreppet digital kompetens på samma sätt som utländska språk införs i utbildningsväsendet från förskolenivå, så att användarna utvecklar kompetens så tidigt som möjligt. Jag vill betona de möjligheter som en övergång till samhällstjänster på Internet (e-förvaltning) kommer att ge medborgare och företag, vilket kommer att göra det möjligt att tillhandahålla mer effektiva och individanpassade samhällstjänster. Jag vill också påpeka att användningen av system för e-upphandling kan leda till vinster i termer av öppenhet och konkurrenskraft med större valmöjligheter, högre kvalitet och lägre priser.

Lara Comi (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet som jag stöder både när det gäller dess anda och dess innehåll. Genom att anta detta betänkande anser jag att Europaparlamentet har skickat ett tydligt budskap av politiskt ledarskap med inrättandet av en digital agenda, en verklig sammanhängande och heltäckande EU-plan, som är ett grundläggande steg för EU:s framtid.

Å ena sidan utgör digital utveckling en stor möjlighet till tillväxt, men å andra sidan medför den stor social förändring, vilket i stor utsträckning påverkar medborgarnas beteende. Det är viktigt att se till att denna förändring leder till ett mer demokratiskt, öppnare och mer inkluderande europeiskt samhälle samt till en

välmående, konkurrenskraftig och kunskapsbaserad framtida ekonomi. Detta kan enbart ske om, vilket betonas i betänkandet, "människan ställs i centrum för de politiska åtgärderna".

Det är viktigt att koncentrera sig på utvecklingen av bredbandsanslutningar och tillämpningen av digital teknik i viktiga marknadssektorer som energi, transport och hälsa. Dessa politiska åtgärder bör dock omfatta ett inrättande av lämpliga garantier för att förhindra att klyftan mellan stora företag och små och medelstora företag, mellan de offentliga myndigheterna och den privata sektorn, mellan tätbefolkade områden, landsbygds, ö- och bergsområden samt mellan nationell och gränsöverskridande e-handel ökar.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag uppskattar Pilar del Castillo Veras insatser vid utarbetandet av betänkandet tillsammans med mina kollegers bidrag. Den digitala agendan och utvecklingen av en gemensam IKT-marknad ingår i våra och ordförandeskapets prioriteringar. Jag välkomnar att man betonar främjandet av digital kompetens bland unga människor eftersom de använder nya tekniker mest och därmed måste göra det på ett säkert och effektivt sätt.

Jag vill tacka mina kolleger för deras stöd när jag bad kommissionen att utarbeta en plan för att främja nya nätföretag och tillhandahålla resurser, framför allt till de företag som nyligen har blivit övertaliga. Jag är övertygad om att rösterna från mig och mina kolleger utgör ett viktigt steg mot en heltäckande och effektiv strategi för en digital framtid i EU. Jag hoppas att kommissionen kommer att stödja oss i inrättandet av tydliga regler inom detta område både på EU-nivå och på medlemsstatsnivå.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) En "digital agenda" blir allt viktigare och mer oundviklig i vårt samhälle. Den tekniska utvecklingen, framför allt när det gäller att göra information, innehåll och kunskap tillgängliga på Internet, har gått mycket snabbt och på lite mer än ett årtionde har det "digitala" landskapet förändrats drastiskt, med masstillgång till Internet och mobil kommunikation. Därför är det viktigt att blicka framåt och utarbeta en strategi för den digitala agendan, fastställa konkreta mål och ägna särskild uppmärksamhet åt konsumenternas rätt till privatliv och till personliga uppgifter samt åt upphovsrätten och kampen mot piratkopiering på Internet.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) IKT spelar en roll i en välmående och konkurrenskraftig ekonomi och bidrar till att befästa ett mer miljövänligt, mer demokratiskt, öppnare och mer inkluderande samhälle. IKT ökar effektiviteten och bidrar till hållbar tillväxt samt till att målen i Europa 2020-strategin uppnås. Just nu råder det stora skillnader mellan och inom medlemsstaterna när det gäller potentiell allmän tillgång till bredband. Vi bör snarast inrätta en digital inre marknad för tjänster för att komma till rätta med den fragmenterade lagstiftningen och gynna den fria rörligheten för digitala tjänster och e-handel. Man bör anta en ambitiös digital agenda och en universell handlingsplan som gör att Europa kan utvecklas till ett öppet och välmående digitalt samhälle som erbjuder alla medborgare ekonomiska, sociala och kulturella möjligheter och som ägnar särskild uppmärksamhet åt landsbygdsområden. Jag betonar vikten av att erbjuda alla medborgare höghastighetsanslutning till fast och mobilt bredband. Man bör använda nationella medel och EU-medel för att se till att alla EU-medborgare har tillgång till Internet till ett konkurrenskraftigt pris senast 2013.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Betänkandet innehåller många positiva aspekter, trots att det har utvecklats inom ramen för den inre marknaden som EU förespråkar. Vi medger de bakomliggande fördelarna för Europa med en digital agenda som tas upp i betänkandet, framför allt att man garanterar "att alla medborgare ska kunna ta del av kulturellt innehåll", "att slutanvändare med funktionshinder garanteras likvärdig tillgång på samma nivå som andra slutanvändare", att man är beredd att göra "större satsningar på användande av öppen källkodsprogramvara inom EU" och att man bekräftar att "man särskilt bör uppmärksamma landsbygdsområden, områden som påverkas av strukturomvandlingar och regioner med allvarliga och permanenta naturbetingade eller demografiska nackdelar, särskilt regionerna i de yttersta randområdena". Låt oss bidra till dessa förslag.

Likväl anser vi att i en agenda som ligger i framkanten förkastas all kommersialisering av kunskap, utbildning och forskning. Därför accepterar vi inte att de positiva målen urvattnas på grund av tvetydigheterna och skillnaderna på den inre marknaden.

En förstärkning och ett främjande av en "välfungerande" inre marknad gör inte marknaden mer "konsumentorienterad", och det leder inte heller till "lägre priser", som de försöker få oss att tro. Motsatsen har visat sig gälla vid flera tillfällen inom alla EU:s verksamheter. Därför avstod vi från att rösta.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Man bör ägna större uppmärksamhet åt att inrätta en ny digital agenda, 2015.eu, som ska vara mer konkurrenskraftig och innovativ än i2020-strategin som nyligen

lanserades, framför allt när det gäller de utbildningsmässiga och kulturella aspekterna. I egenskap av föredragande för utskottet för kultur och utbildning stödde jag därför betänkandet, framför allt de punkter som handlar om IKT:s betydelse när det gäller att utbilda unga människor och förbereda dem för arbetsmarknaden. I den text som lades fram och antogs betonade jag både vikten av att barn får grundläggande kunskaper i IKT redan i grundskolans tidigare årskurser och det mervärde som Internetbaserad inläring kan ge vårt samhälle, som är i ständig förändring. Jag välkomnade också att unga människor är den del av befolkningen som är mest mottagliga för IKT. Man bör koncentrera sig på detta område eftersom det kan bidra till att minska arbetslösheten i EU, i enlighet med målen i Europa 2020-strategin. Sist men inte minst bekräftade jag behovet av att utveckla Europeana-projektet som en del av agendan 2015.eu och att genomföra det på ett sätt som garanterar att det håller en hög profil samtidigt som man ser till att de kulturella målen i det uppfylls.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar antagandet av betänkandet, vilket kommer att vara till hjälp vid utarbetandet av ett förslag om en omfattande 2015-strategi för IKT. Jag anser att vår väg ut ur krisen till stor del beror på huruvida förslaget kan underlätta en omfattande och effektiv tillämpning av IKT inom företagen. Små och medelstora företag kan fungera som katalysatorer för ekonomisk återhämtning i Europa. Därför bör kommissionen i framtiden förstärka stödåtgärderna för små och medelstora företags användning av IKT-verktyg för att främja deras produktivitet. Jag använder min röst i dag för att stödja förslaget i betänkandet om att inrätta en digital plan för att främja nätföretag, med det primära syftet att erbjuda andra alternativ för dem som har blivit övertaliga under den aktuella finanskrisen. Detta initiativ bör genomföras genom att man erbjuder fri Internetuppkoppling och rådgivning.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) En ny digital agenda för Europa är viktig för att en digital revolution som hela den europeiska befolkningen kan gynnas av ska kunna äga rum. Medborgarnas deltagande i denna process är dock en förutsättning för revolutionen, och de bör vara aktörer i det nya digitala samhället. För att detta ska kunna bli verklighet krävs det storskaliga investeringar som gör det möjligt att minska dagens digitala klyfta i EU. Vi får inte glömma att en informerad och upplyst allmänhet bidrar till att öka Europas potential.

Miroslav Mikolášik (PPE), skriftlig. – (SK) Att IKT utnyttjas fullt ut är en förutsättning för ett mer konkurrenskraftigt Europa och för hållbar tillväxt.

EU bör se till att dessa tekniker utvecklas och tillämpas samt göra det möjligt för alla EU-medborgare att koppla upp sig mot det nya digitala samhället genom högkvalitativ höghastighetsanslutning till Internet till överkomliga priser. Tyvärr är telekommunikationsmarknaderna i många medlemsstater ännu inte tillräckligt öppna för konkurrens, och konsumenterna och hushållen avskräcks därmed av höga priser samtidigt som de inte får tillräckliga digitala färdigheter.

Därför anser jag att det är oundgängligt att utöka integrationen och den allomfattande avregleringen av den inre marknaden samt att undanröja hindren för tillhandahållandet av gränsöverskridande telekommunikationstjänster.

Samtidigt stöder jag inrättandet av ett bättre regelverk för det nya digitala området, vilket medför att grundläggande medborgerliga rättigheter och immateriella rättigheter skyddas samt att databrottslighet, spridning av barnpornografi och andra brott på Internet förhindras.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Man planerar att alla hushåll i EU ska ha bredbandsanslutning till Internet till ett konkurrenskraftigt pris senast 2013. Dessutom är avsikten att Europa ska vara världens "mobilkontinent" när det gäller Internetanslutning senast 2015. Jag stöder dessa åtgärder, och därför röstade jag för betänkandet.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Den nya digitala agendan för Europa är ett ambitiöst program för att sprida nya tekniker och snabba uppkopplingar i medlemsstaterna, och därför röstade jag för den. Oavsett de uttalanden som i princip görs såsom att öka hastigheten på de mobila uppkopplingarna och lära medborgarna de nya teknikerna kommer vissa mål att vara oerhört svåra att uppnå. Även om det är ytterst önskvärt kommer det till exempel att vara svårt att uppnå målet om att alla skolor i EU ska ha höghastighetsanslutning till Internet senast 2015 av objektiva skäl (det är till exempel svårt att uppnå höghastighet omgående i avlägsna bergs- och öriken). Följaktligen bör den nya digitala agendan för Europa kompletteras med en serie samordnade åtgärder och initiativ såsom mer generös EU-finansiering för att säkerställa bättre tillgång till Internet även för elever i geografiskt missgynnade områden.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Europa är allttjämt globalt ledande inom avancerad IKT. World Wide Web, GSM-standarderna för mobiltelefoner, MPEG-standarderna för digitalt innehåll och ADSL-tekniken är europeiska uppfinningar. Att behålla denna ledande ställning och omvandla den till konkurrensfördelar är ett viktigt politiskt mål.

Under de senaste fyra åren har man i IKT-politiken bekräftat dessa teknikers roll som en drivkraft i den ekonomiska och sociala moderniseringen av Europa och förstärkt Europas återhämtningsförmåga i denna kristid. Alla medlemsstater har utvecklat en IKT-politik och anser att dessa tekniker utgör ett outhärligt bidrag till nationell tillväxt och sysselsättning inom ramen för den förnyade Lissabonstrategin.

Trots detta släpar Europa under det första årtiondet på 2000-talet fortfarande efter när det gäller forskning och innovation inom IKT-området. Därför har EU lanserat ambitiösa forskningsprogram som syftar till att överbrygga klyftan samt att stödja långsiktig forskning och utvecklingsverksamhet. Av denna anledning vill jag tydligt upprepa mitt fulla stöd för dessa åtgärder i den fasta övertygelsen att Europa återigen kan bli en ledare och en drivkraft i denna mycket viktiga sektor.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig*. – (ES) Jag röstade för parlamentets initiativbetänkande på grund av den digitala agendans betydelse för att förstärka Europas tekniska ledarskap. IKT är en viktig faktor för tillväxt i denna tid av ekonomisk återhämtning, och dessa tekniker är även mycket viktiga för hållbar tillväxt och för bekämpning av social utestängning. I betänkandet stöder man de huvudpunkter som fastställdes genom den ministerförklaring om den digitala agendan som antogs vid det informella mötet för EU:s telekommunikationsministrar i Granada den 18–19 april. Parlamentet upprepar att EU behöver sund, snabb och effektiv infrastruktur och uppmuntrar ett antagande av åtgärder som gör det möjligt att ge alla medborgare fullständig tillgång till bredband. Alla medborgare måste delta i den digitala revolutionen för att den ska bli en framgång. För att denna framgång ska kunna förverkligas kan inte aspekter som Internetsäkerhet lämnas därhän. I det antagna betänkandet förbinder man sig därmed inte enbart att se till att alla medborgare har datakunskaper, utan samtidigt betonar man behovet av att förstärka Internetsäkerheten och respekten för medborgerliga rättigheter.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för resolutionen eftersom inga negativa ändringar integrerades i den.

Betänkande: Liberadzki (A7-0099/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) Enligt rekommendationen i det utmärkta betänkandet av mina polska kollega, Bogusław Liberadzki, röstade jag för att bevilja kommissionen ansvarsfrihet för genomförandet av EU:s allmänna budget för budgetåret 2008. Jag är nöjd med att vissa idéer som jag anser vara mycket viktiga har tagits upp: inrättandet av en interinstitutionell konferens som omfattar alla berörda parter, framför allt de nationella parlamenten och de nationella revisionsorganen, och vars syfte är att reformera ansvarsfrihetsförfarandet, förkortningen av tidsfristerna så att man röstar om ansvarsfrihet året efter det år som översynen gäller och revisionsrättens uppmaning om ett enda yttrande (tillämpningen av regeln om samordnad granskning) om de underliggande transaktionernas tillförlitlighet och korrekthet i enlighet med vad som fastställs i fördraget.

Dessutom bör vi förenkla reglerna om fördelningen av EU-medel eftersom många av felen beror på förfarandenas komplexa natur, som ofta förvärras av nationell komplexitet. Slutligen, när det gäller granskningen av forskningsorgan i EU är jag nöjd med att parlamentet har förstärkt sitt meddelande till kommissionen om att inte på ett barskt och ofta omotiverat sätt ifrågasätta finansieringen i förhållande till internationella revisionsstandarder.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Man har gjort framsteg med genomförandet av budgeten för budgetåret 2008, men det kvarstår fortfarande många fel inom områdena struktur- och sammanhållningsfonder, landsbygds utveckling, vetenskaplig forskning, energi och transport. De medel som felaktigt har delats ut uppgår till 11 procent. Detta beror på komplicerade regler och förordningar som medlemsstaterna måste följa. När man genomför budgeten för det kommande året bör man särskilt uppmärksamma förenklingen av dessa regler och förordningar, förbättringen av mekanismen för återkrävande av felaktigt utbetalade medel och införandet av mer effektiva system för övervakning och kontroll. När dessa åtgärder väl är gjorda kommer genomförandet av EU-budgeten troligen att förbättras samtidigt som budgetmedlen kommer att kontrolleras mer effektivt och de projekt som medlemsstaterna genomför kommer att få större mervärde för utvecklingen av olika områden inom ekonomin och andra områden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I artikel 317 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt fastställs att kommissionen är ansvarig för att i samarbete med medlemsstaterna genomföra budgeten och att revisionsrätten ska avge en förklaring till parlamentet och rådet om räkenskapernas tillförlitlighet och de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet. För öppenhetens skull anser jag att det är mycket viktigt att parlamentet kan kontrollera räkenskaperna och i detalj analysera genomförandet av EU-budgeten. Jag instämmer med föredraganden och resolutionerna om ansvarsfrihet när man påtalar att det brådskar med att införa nationella förklaringar på lämplig politisk nivå som omfattar samtliga EU-medel under delad förvaltning, så att alla medlemsstater tar ansvar för förvaltningen av de EU-medel som de tar emot. Detta är mycket viktigt eftersom 80 procent av EU-utgifterna förvaltas av medlemsstaterna. Slutligen vill jag nämna revisionsrättens positiva yttrande om räkenskaperna, vilket försäkrar den europeiska allmänheten om att EU-budgeten övervakas korrekt och noggrant, trots vissa problem som fortsatt existerar och som analyseras i detalj i betänkandet.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Den översyn som tillhandahålls genom nära 40 betänkanden om olika EU-organs genomförande av 2008 års budget är av pålägsam. För femtonde året i rad har Europeiska revisionsrätten inte kunnat anta kommissionens budget på grund av alla fel och omotiverade utgifter i den. Parlamentet beviljar den likväl ansvarsfrihet för förvaltningen. Kommissionen gömmer sig bakom medlemsstaternas ansvar, som ska förvalta 80 procent av utgifterna, framför allt jordbruksutgifter och regionala utgifter. Problemen inom dessa två områden minskar dock samtidigt som de snabbt ökar när det gäller de bidrag som förvaltas direkt av Bryssel.

Situationen beträffande föranslutningsstödet för Turkiet är särskilt allvarlig och oroväckande, för att inte nämna de decentraliserade organ som mångdubblas och de slarviga offentliga upphandlingsförfarandena, den slumpmässiga personal- och rekryteringshanteringen, de budgetåtaganden som föregår de dithörande rättsliga åtagandena och det överdrivna antalet tillsynsorgan som ökar förvaltningskostnaderna och som i slutändan inte kan planera sitt delvis otydliga agerande ordentligt och därmed inte heller sin budget. Detta är i så hög grad fallet att i ett av sina betänkanden kräver Veronique Mathieu en övergripande bedömning av deras nytta. Därför röstade vi mot merparten av texterna om ansvarsfrihet för budgeten.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Att man röstar för ansvarsfrihet betyder inte att situationen är helt idealisk. Jag anser att situationen utvecklas i rätt riktning, men att utvecklingen går för långsamt. Antalet fel har minskat, men vi har ännu inte uppnått "den godtagbara felfrekvensen". Jag vill betona behovet av att göra det obligatoriskt för alla medlemsstater att lägga fram nationella förvaltningsförklaringar, vilket parlamentet vid upprepade tillfällen har krävt. Jag motsätter mig trafikljussystemet (rött, gult och grönt) för enbart Bulgarien och Rumänien eftersom det är en diskriminerande åtgärd. Det finns brister i många medlemsstater, och gemensamma övervakningsregler bör tillämpas.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt III – kommissionen och genomförandeorgan.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) I Liberadzki-betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt III – kommissionen och genomförandeorgan antar man en mycket negativ ton mot Grekland i en rad frågor från manipulationer med finansiell statistik till vaga anklagelser om allmän korruption i landet. Vår parlamentsgrupp bad om att separat få rösta mot särskilda hänvisningar som är kränkande för Grekland under omröstningen. Det visade sig dock vara omöjligt, och därför röstade jag mot hela betänkandet.

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Den 5 maj röstade jag för Liberadzki's betänkande om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt III – kommissionen och genomförandeorgan. Jag röstade dock för att ta bort paragraf 376 som föreslog att anslutningsstödet till Turkiet sänks till 2006 års nivå, samt till paragraf 378 i vilken Europaparlamentet uppmanar kommissionen att ändra målen för instrumentet för stöd inför anslutning, exempelvis genom särskilda former av medlemskap. Det gjorde jag då jag anser det vara fel att i betänkandet rörande kommissionens ansvarsfrihet ifrågasätta kandidatländerns anslutningsprocess och anslutningsperspektiv. Jag är av den starka övertygelsen att då

medlemskapsförhandlingar påbörjats, oavsett kandidatland, ska detta ske i en positiv anda utan att obstruera och ytterligare komplicera EU-anslutningen.

Betänkande: Ayala Sender (A7-0063/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig*. – (FR) I enlighet med rekommendationerna i det utmärkta betänkandet av min mycket duktiga kollega och spanska granne Inés Ayala Sender röstade jag för att bevilja kommissionen ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för sjunde, åttonde, nionde och tionde Europeiska utvecklingsfonden för budgetåret 2008. Jag stöder förbehållslöst att EUF ska ingå i budgeten och, när tiden är inne, kommer EU att behöva skapa ett eget instrument för att vidta åtgärder inom utvecklingsområdet. Beträffande det investeringsstöd som förvaltas av Europeiska investeringsbanken (EIB), som är ett riskbärande instrument som finansieras av EUF och som syftar till att främja privata investeringar i den svåra ekonomiska och politiska miljön i AVS-länderna, har jag blandade känslor om idén att EIB bör lägga fram en rapport som en del av ansvarsfrihetsförfarandet. Detta kommer dock att tas upp till diskussion framför allt om EU bli andelsägare i EIB, vilket parlamentet hoppas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser att det är mycket viktigt att offentliga tjänstemän är ansvariga inför allmänheten, och därför bör de ge objektiva och detaljerade redovisningar för hur de offentliga medlen har använts. Även om revisionsrätten anser att inkomster och åtaganden inte innehöll några väsentliga fel är jag oroad över den höga nivå av icke kvantifierbara fel som uppstod i åtagandena för budgetstöd samt alla de väsentliga felen i samband med betalningarna. Liksom föredraganden beklagar jag att revisionsrätten inte har kunnat få tillgång till all nödvändig information och dokumentation som rör tio betalningar till internationella organisationer, och därför inte kan uttala sig om korrektheten i utgifter som uppgår till 190 000 000 euro eller 6,7 procent av de årliga utgifterna. Därför uppmanar jag Europeiska utvecklingsfonden att lösa alla problem inför nästa budgetår (2009).

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag av att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för sjunde, åttonde, nionde och tionde Europeiska utvecklingsfonden för budgetåret 2008.

Betänkande: Staes (A7-0095/2010)

Liam Aylward och Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Vi röstade för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt I – Europaparlamentet, och vi båda välkomnar rekommendationerna om att förbättra öppenheten och ansvaret. Denna öppenhet och detta ansvar krävs för att Europaparlamentet ska kunna fungera och kunna uppmuntra sunt styrelseskick i EU.

Vi stödde framför allt ändringsförslagen som syftade till att öka öppenheten och som rekommenderade att allmänheten får tillgång till internrevisionstjänstens rapporter. Vi stödde även rekommendationerna om att informera de europeiska skattebetalarna om parlamentets användning av allmänna medel.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag anser att det är mycket viktigt att offentliga tjänstemän är ansvariga inför allmänheten, och därför bör de ge objektiva och detaljerade redovisningar för hur de offentliga medlen har använts. I betänkandet genomför man en uttömmande analys av parlamentets finanser och uppmärksammar vissa frågor som snarast bör ses över. Jag noterar att föredragaren uttrycker sin oro över de återkommande fallen av småbrottslighet i parlamentets lokaler och att han begär att generalsekreteraren särskilt bör uppmärksamma denna fråga i syfte att minska småbrottsligheten. Även om denna punkt kan verka oväsentlig är den självfallet mycket viktig för alla oss som använder parlamentets resurser varje dag. Slutligen vill jag ta upp revisionsrättens positiva yttrande om räkenskaperna, vilket försäkrar den europeiska allmänheten om att EU-budgeten övervakas korrekt och noggrant.

Dan Jørgensen och Christel Schaldemose (S&D), *skriftlig*. – (DA) Parlamentet har röstat för ansvarsfrihet för parlamentets egna räkenskaper för 2008. Aldrig någonsin tidigare har detta gjorts så uttömmande och med ett så kritiskt granskande öga. Det är en klar seger både för öppenheten och för kontrollen, och det är i linje med den traditionella danska synen på god praxis. Betänkandet om ansvarsfrihet innehåller flera kritiska

punkter där man kräver att de nuvarande förfarandena och tillvägagångssätten ska stramas åt. De handlar om att öka insynen när det gäller användningen av bidrag och att parlamentets ekonomiska aktörer ska hållas ansvariga. Vi är givetvis positiva till detta, och därför röstade vi för ansvarsfrihet och för hela resolutionen. Parlamentet ska varje år bevilja sig självt ansvarsfrihet, och just därför behövs det en kritisk granskning. Betänkandet är givetvis ett resultat av många kompromisser, men i grund och botten antar man en mycket kritisk inställning samtidigt som man tar ett steg i rätt riktning när det gäller framtida ansvarsfrihetsförfaranden. Dessutom har detta kritiska betänkande fått brett stöd i många grupper i parlamentet.

Astrid Lulling (PPE), skriftlig. – (FR) Min skepsis eller snarare mitt motstånd mot vissa av påståendena i resolutionen till Staesbetänkandet bör inte maskeras av att jag röstade för ansvarsfrihet för Europaparlamentets budget för 2008. Det räcker inte med att hävda att det inte är skattebetalarna som ska stå för kostnaderna för att renovera sätet i Strasbourg efter katastrofen i augusti 2008.

Parlamentet har i själva verket en lagstadgad skyldighet att se efter de byggnader det äger med vederbörlig omsorg och aktsamhet.

Dessutom har man inlett lämpliga rättsliga förfaranden för att få ersättning för kostnaderna i samband med katastrofen.

Slutligen efterlyser jag en noggrann och objektiv översyn av parlamentsledamöternas pensionsfonder i stället för att man låter det leda till demagogi.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag av att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt I – Europaparlamentet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Vi röstade med föredraganden Bart Staes, även om vi förlorade ett viktigt ändringsförslag, nummer 22, om insyn i användningen av offentliga medel, som försvarades av föredraganden.

Betänkande: Czarnecki (A7-0080/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att det är mycket viktigt att offentliga tjänstemän är ansvariga inför allmänheten och därför bör de ge objektiva och detaljerade redovisningar för hur de offentliga medlen har använts. Revisionsrätten angav i sin årsrapport att revisionen inte ledde till några väsentliga iakttagelser när det gäller Europeiska ekonomiska och sociala kommittén (EESK). Likväl tar revisionsrätten upp några situationer där inga förbättringar har skett såsom reseersättningen för EESK:s ledamöter, som endast bör grundas på de faktiska kostnaderna, eller det faktum att EESK ger sina anställda en ekonomisk fördel som anställda vid de övriga institutionerna inte får, vilket medför högre utgifter. Jag noterar med tillfredsställelse att EESK i sin årliga verksamhetsrapport har infört ett kapitel som beskriver hur parlamentets och revisionsrättens tidigare ansvarsfrihetsbeslut har följts upp.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt VI – Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Betänkande: Czarnecki (A7-0082/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag anser att det är mycket viktigt att offentliga tjänstemän är ansvariga inför allmänheten och därför bör de ge objektiva och detaljerade redovisningar för hur de offentliga medlen har använts. Parlamentets bedömning av de redovisningar som har lagts fram och deras respektive ansvarsfrihet

ingår i denna kategori. Jag noterar med tillfredsställelse att revisionsrättens rapport inte ledde till några väsentliga iakttagelser när det gäller Regionkommittén. Jag instämmer i föredragandens positiva bedömning av förbättringarna av Regionkommitténs interna kontrollstandards, i synnerhet förteckningarna över dess huvudsakliga administrativa, operationella och finansiella förfaranden. Slutligen noterar jag med tillfredsställelse kvaliteten på Regionkommitténs årliga verksamhetsberättelse, framför allt att man explicit har infört en beskrivning av hur parlamentets och revisionsrättens tidigare ansvarsfrihetsbeslut har följts upp och att man betonar dessa besluts betydelse och relevans.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2008, avsnitt VII – Regionkommittén.

Betänkande: Mathieu (A7-0074/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Ökningen av externa myndigheter har spelat en viktig roll när det gäller att koncentrera de tekniska och administrativa resurser som stöder kommissionens beslutsfattande. Eftersom de är utspridda i hela EU kan institutionerna verkligen komma närmare allmänheten, vilket ökar deras synlighet och legitimitet. Även om det ökade antalet myndigheter på det hela taget är positivt är sanningen att det skapar utmaningar när det gäller övervakningen och bedömningen av deras resultat. Efter antagandet av kommissionens meddelande "EU:s tillsynsmyndigheter – mot en gemensam ansats" av den 11 mars 2008 återlanserade parlamentet, rådet och kommissionen projektet för att utarbeta en gemensam ram för myndigheterna, och 2009 inrättade de en interinstitutionell arbetsgrupp. Jag menar att gruppen kommer att vara mycket viktig när det gäller att undanröja de problem som revisionsrätten har upptäckt hos flera av myndigheterna och som till stor del är desamma samt när det gäller att utarbeta en gemensam ram som kommer att skapa möjligheter för bättre förvaltning av ekonomin och budgeten i framtiden.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för 2008: byråernas verksamhetsresultat, ekonomiska förvaltning och kontroll.

Betänkande: Mathieu (A7-0075/2010)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I sin rapport om Europeiska polisakademiens årsredovisning för budgetåret 2008 bekräftade revisionsrätten sitt yttrande, dock utan att införa reservationer om räkenskapernas tillförlitlighet, och avgav ett yttrande med reservationer om de underliggande transaktionernas laglighet och korrekthet. Dessutom är akademiens svar på revisionsrättens anmärkningar ännu en gång i regel otillräckliga, och dess utfästelser är för vaga och ogenomtänkta. Därför har den ansvarsfrihetsbeviljande myndigheten heller ingen möjlighet att göra en riktig bedömning av om akademien verkligen är i stånd att bättra sig i framtiden. Det kvarstår även ett antal strukturella problem och oriktigheter som anges i betänkandet. Därför instämmer jag i föredragandens beslut att skjuta upp beslutet att bevilja ansvarsfrihet för direktören för Europeiska polisakademien avseende genomförandet av akademiens budget för budgetåret 2008.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Alla EU-institutioner som är beroende av EU-budgeten bör noggrant kontrolleras av revisionsrätten och av alla enheter med denna funktion. Det är nödvändigt att kontrollera om EU-medlen används på rätt sätt, om institutionerna uppfyller de mål som har satts upp för dem och om några resurser kastas bort. Generellt sett – med bara ett fåtal undantag att döma av de revisioner vi redan har sett – kan vi säga att institutionerna i fråga använder de medel som de har tilldelats på ett korrekt sätt och att de uppfyller de mål som har föreslagits för dem. Därför röstade jag för betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för Europeiska polisakademien för budgetåret 2008.

Betänkande: Salafranca Sánchez-Neyra (A7-0111/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Konsolideringen av det biregionala strategiska partnerskapet mellan EU och Latinamerika och Västindien, som undertecknades 1999, måste prioriteras högt i EU:s utrikespolitiska dagordning. Även om betydande framsteg har gjorts under de senaste 10 åren i fråga om utvecklingen av de bilaterala förbindelserna mellan EU och Latinamerika återstår mycket att göra. Huvudsyftet med partnerskapet är att till 2015 skapa ett område för övergripande interregionalt partnerskap mellan EU och Latinamerika i frågor som rör politik, ekonomi, handel, social verksamhet och kultur, och därigenom få till stånd en hållbar utveckling i båda regionerna.

Dagens omröstning innebär att Europaparlamentet stöder antagandet av en framtida stadga för fred och säkerhet mellan EU och Latinamerika som, med FN:s stadga och därtill knuten internationell rätt som grund, ska innehålla gemensamma strategier och politiska och säkerhetsinriktade handlingslinjer.

Jag anser också att kampen mot klimatförändringar, som drabbar världens fattigaste länder hårdast, måste vara en nyckelfråga i strategin för förbindelserna mellan EU och Latinamerika. Båda sidor måste anstränga sig för att nå en gemensam förhandlingsposition som en del av diskussionerna inför FN-konferensen om klimatförändringar, som kommer att hållas i slutet av året i Mexiko.

Sophie Auconie (PPE), *skriftlig*. – (FR) Initiativbetänkandet om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika omfattar det tillvägagångssätt som EU förespråkar i samband med internationella förbindelser. Texten förenar de ekonomiska, sociala, politiska och institutionella dimensionerna och säkerställer att handeln mellan de två regionerna även gynnar de mest utsatta befolkningsgrupperna, och bidrar till hållbar utveckling av subkontinenten. Dessutom rekommenderas en harmonisering av finansiella bestämmelser för att införa ett större ansvarstagande på global nivå. Jag röstade därför helt klart för betänkandet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Den resolution som antogs i dag vid Europaparlamentets plenarsammanträde ger en viktig signal om att Europeiska unionen är mycket väl medveten om sin roll i världen. Latinamerika är ett populärt turistmål för många européer, men det betyder mycket mer än så för EU. Regionen kan ha en del brister på demokratiområdet, sett enligt EU:s standarder och principer.

Europaparlamentet debatterade nyligen en resolution om flagranta brott mot mänskliga rättigheter på Kuba. Situationen slutade med döden för människor som utövade sin yttrandefrihet. Detta är tragiska händelser som aldrig får inträffa igen. Europeiska unionens erfarenheter säger oss dock att förbindelser som byggs över tid, baserade på vänskap och diplomati, är mycket mer produktiva på lång sikt.

Med en konstruktiv inställning kommer vi att framgångsrikt kunna exportera EU:s demokratiska principer, vilket är vår strävan. Latinamerika är en stor kontinent som inte kan ignoreras ur ett ekonomiskt eller socialt perspektiv. Europeiska investeringsbanken har redan länge verkat i Sydamerika och skapat möjligheter till långsiktiga investeringar, vilket i sig är värt att notera. Den resolution som antogs i dag är en del av ett tydligt mandat till EU:s höga representant om hur vi vill hantera förbindelserna med Latinamerika.

Corina Crețu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag stöder resolutionens budskap om att förbättra samordningen mellan regionerna när det gäller synpunkter om hur millennieutvecklingsmålen ska uppnås, i synnerhet inför toppmötet om millennieutvecklingsmålen som kommer att hållas i september. Vi behöver upprätta en gemensam grund. Vi ligger efter när det gäller att uppnå de mål som föreslagits för 2015, särskilt i fråga om att bekämpa fattigdomen. I synnerhet nu under den globala lågkonjunkturen måste investeringarna inriktas på fattigare länder och på de mest utsatta befolkningsgrupperna, så att dessa kan dra nytta av nya arbetstillfällen och förutsättningarna för social integration.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika, som förespråkar ett fullt biregionalt strategiskt partnerskap. Jag vill särskilt framhålla rekommendationen att regionerna ska sträva efter att uppnå en gemensam förhandlingsposition i diskussionerna om FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag håller med föredraganden om att det är viktigt att fördjupa och förbättra det biregionala samarbetet mellan Europeiska unionen och Latinamerika. Men jag tror ändå att EU måste ägna särskild uppmärksamhet åt ett av de latinamerikanska länderna, vars enorma befolkning, ekonomiska potential och ställning som regional ledare kräver denna uppmärksamhet. Jag talar naturligtvis om världens största portugisisktalande land, Brasilien. I kommissionens meddelande KOM(2007)0281 av den 30 maj 2007 erkänns uttryckligen att "dialogen mellan EU och Brasilien (...) inte utnyttjas tillräckligt och har huvudsakligen ägt rum inom ramen för kontakterna mellan EU och Mercosur. Brasilien är det sista av

'BRIC'-länderna att möta EU vid ett toppmöte. Tiden är nu mogen för att betrakta Brasilien både som en strategisk partner och som en betydande latinamerikansk aktör och ett ledande land i regionen." De andra europeiska institutionerna gör vad de ska, men Europaparlamentet motsätter sig att man skapar förbindelser med detta stora land på annat sätt än genom Mercosur, vilket gör landet till det enda av Brik-länderna, dvs. Brasilien, Ryssland, Indien och Kina, där Europeiska unionen inte har en parlamentarisk delegation. Denna föråldrade och beklagansvärda situation måste snarast åtgärdas.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det biregionala strategiska partnerskapet bidrar till ytterligare samordning mellan EU och Latinamerika i internationella forum och institutioner. Vi bör fastställa en gemensam dagordning och fortsätta att samordna våra ståndpunkter i frågor av global betydelse, med beaktande av båda parternas intressen och problem. Därför röstade jag för kommissionens meddelande *Europeiska unionen och Latinamerika: Globala aktörer i partnerskap*, i vilket man försöker identifiera konkreta förslag som kan bidra till ett fullständigt genomförande av det biregionala strategiska partnerskapet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande tas ingen hänsyn till de verkliga problemen i Latinamerika. Inte heller tar man upp de viktigaste frågorna som bör ingå i EU:s strategi för förbindelserna med Latinamerika.

Exempelvis nämns ingenting om alla de ekonomiska och sociala problem som blir följderna av undertecknandet av frihandelsavtalen, och man accepterar en normalisering av förbindelserna med Honduras som ett obestriddigt faktum och ignorerar därmed statskuppen och morderna på medlemmar i motståndsrörelsen mot kuppen. Man blundar för situationen i Colombia. Brotten som begås av paramilitära trupper och förföljelse av fackliga medlemmar och politiker är tydligen inte problem som är värda att nämnas. Å andra sidan kritiserar Bolivia och Venezuela, trots att man inte uttryckligen nämner dessa länder.

Däremot sägs ingenting om att USA återigen sätter in sin fjärde flotta i området, om USA:s plan att utnyttja sju colombianska militärbaser eller om de interventioner som genomförs från militärbaser på EU-länders och Nato-länders territorier.

Tyvärr har de flesta av våra ändringsförslag angående de här frågorna avvisats, så till slut röstade vi emot resolutionen.

Erminia Mazzoni (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet med en reservation, som också är en förhoppning: att vi kommer att finna en lösning på den så kallade *tango bond*-situationen som kastar en sådan skugga över våra förbindelser med Argentina.

Vår beslutsamhet att främja förbindelserna med länderna i Latinamerika kan bana väg för en lösning på hela frågan om de europeiska investerarnas rättigheter, på ett lämpligt sätt.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denna text är arrogant och imperialistisk, och den är inte acceptabel. Den ger uttryck för stöd åt återupptagandet av förhandlingarna om ett frihandelsavtal med Centralamerika, Colombia och Peru. Sådana förhandlingar är skadliga inte bara ur ett ekonomiskt och socialt perspektiv, utan också för demokratin. Hur kan vi förhandla med Porfirio Lobo Sosas kuppregering i Honduras och sedan hävda att vi slår vakt om rättsstaten och de mänskliga rättigheterna? Hur kan vi förhandla bilateralt med Álvaro Uribe och Alan Garcías förtryckarregerier och strunta i yttrandet från andra suveräna stater, medlemmar i Andinska gemenskapen, som Bolivia och Ecuador? Jag röstar emot texten, som strider mot principerna om demokrati och humanism.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Vi anser att det faktum att EU är den största investeraren och den näst största handelspartnern i Latinamerika, liksom den största givaren av utvecklingsstöd, är skäl nog för att det ska finnas en tydlig och väl definierad strategi för förbindelserna mellan EU och Latinamerika. Vi förespråkar tydliga riktlinjer om bästa sättet att samarbeta för att främja politisk stabilitet, bekämpa klimatförändringarna, hantera migrationsströmmar och förebygga naturkatastrofer. Tragedin i Haiti har tydliggjort att EU inte längre ligger i topp, jämfört med andra som ingrep. Vi hävdar därför att EU måste förbättra sitt agerande på internationell nivå. Unionen måste ingripa på ett mer konsekvent och effektivt sätt i den internationella politiken. Förbättringen måste ske vid nästa toppmöte, som äger rum den 18 maj i Madrid, och vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik måste delta aktivt i toppmötet.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag kunde inte rösta för denna text, eftersom ett av målen i det strategiska partnerskapet är att sluta subregionala partnerskapsavtal med Centralamerika, Peru och Colombia, och Mercosur, trots statskuppen i Honduras och den illegitima regeringen som Porfirio Lobo har bildat till

följd av kuppen. EU kan inte behandla en regering som bildats genom en statskupp på samma sätt som man behandlar valda regeringar. I målet att skapa ett övergripande interregionalt partnerskap mellan EU och Latinamerika tas heller ingen hänsyn till olikheterna mellan regionerna. De nuvarande villkoren i associeringsavtalet mellan EU och Peru och Colombia liknar villkoren i ett frihandelsavtal, och det kommer varken att gynna människorna i EU eller i Latinamerika. Jag tror inte heller på möjligheten att öppna en politisk trepartsdialog (som EU–Latinamerika–Förenta staterna). Det finns redan multilaterala organisationer som FN för den typen av dialog. Det omfattar även inrättandet av en stiftelse för EU och Latinamerika/Västindien. Jag skulle inte vara emot detta om det inte vore för att föredraganden föreslår att den ska inrättas med hjälp av offentligt och privat kapital, vilket öppnar för de multinationella företagen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det omfattande betänkandet om Latinamerika intar en förnuftig hållning genom att föreslå att utvecklingen av förbindelserna mellan EU och de sydamerikanska staterna ska ske genom ett strategiskt partnerskap. Inrättandet av ett gemensamt område för EU och Latinamerika har potential att inte bara få positiva ekonomiska resultat utan också, och framför allt, att stärka EU:s roll som utrikespolitisk aktör, särskilt i förhållande till USA. Tyvärr innehåller betänkandet också en del punkter och formuleringar som speglar vissa parlamentsledamöters nästan missionärslika iver och som kan tolkas som en alltför stor inblandning i de sydamerikanska staternas inre angelägenheter. Det är varken nödvändigt eller meningsfullt att i detalj ange hur dessa länder bör organisera sin ekonomi eller sin utbildnings- och forskningspolitik, eller ge detaljer om hur de ska reglera sin utrikespolitik. Det är till exempel absurt att uppmana de latinamerikanska länderna att införa sexualundervisning. Jag avstod därför från att rösta i slutomröstningen.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Europeiska unionen är Latinamerikas partner. Vi måste bekämpa dagens utmaningar och globala problem tillsammans. Det handlar om problem som den ekonomiska och finansiella krisen, klimatförändringarna, hoten mot säkerheten, kampen mot terrorism, narkotikahandel och organiserad brottslighet. Vi måste tillsammans värna om miljön, spara naturresurser och bekämpa fattigdom, ojämlikhet och migration. Jag röstade för betänkandet eftersom det innehåller lämpliga åtgärder för att bekämpa fattigdomen i regionen: utbildning och en minskning av skillnaderna mellan regionens rikaste och fattigaste länder. EU har solidaritetsfonderna och främjar även integrationsprojekt, medan Latinamerika inte har sådana möjligheter. Jag håller med föredraganden om att Latinamerikaregionen kan stärkas genom att följa EU:s modell för integration. Den kommer dessutom att ge invånarna ökad säkerhet och ökat välbefinnande.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag avstod från att rösta i slutomröstningen om betänkandet. Även om rapporten inte är något vi skulle kunna acceptera som ett bra bidrag till det kommande toppmötet mellan EU och Latinamerika i Madrid, har vi lyckats behålla eller rösta in några viktiga punkter i texten.

De gröna ljuspunkterna i detta annars nedslående betänkande är följande: stycket om domen som Interamerikanska domstolen för de mänskliga rättigheterna nyligen avkunnade i Campo Algodonero-målet rörande kvinnomord i Mexiko behölls i texten, med 359 röster för, 235 emot och 17 nedlagda röster, vi lyckades få med att den europeiska investeringsmekanismen i första hand bör användas för projekt som bidrar till kampen mot klimatförändringarna, som lokal kollektivtrafik, elbilar och Yasuni-ITT-projektet i Ecuador (Håll oljan under jord). Allt som allt antogs 10 av de 16 ändringsförslagen från Verts/ALE.

Tyvärr förlorade vi omröstningarna om alla ändringsförslag som uttryckte skepsis mot de nyligen ingångna frihandelsavtalen och associeringsavtalen som är under förhandling. Vi varnade för risken att försvaga de befintliga bräckliga regionala integrationssträvandena. Slutligen avvisades även vårt ändringsförslag om utfasning av enorma energiprojekt som kraftigt skadar miljön.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, (PPE), skriftlig. – (ES) Några av de uttryck som ingår i punkt 34, som infördes genom yttrandet från utskottet för utveckling, är så tvetydiga att de skulle kunna tolkas som att man uttrycker sig självbelåtet om något så motbjudande som abort. Den spanska delegationen i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har därför bett gruppen om en separat omröstning om den punkten, för att göra det helt klart att den motsätter sig varje initiativ som syftar till att kränka de mest sårbara individernas oförytterliga rättigheter.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Europeiska unionen och Latinamerika har under många år utvecklat ett starkt strategiskt partnerskap. Unionen är den största investeraren i Latinamerika, dess näst största handelspartner och dess största givare av utvecklingsbistånd. Huvudsyftet är att till 2015 skapa ett område

för övergripande interregionalt partnerskap mellan EU och Latinamerika i frågor som rör politik, ekonomi, handel, social verksamhet och kultur, och därigenom få till stånd en hållbar utveckling i båda regionerna.

I detta sammanhang vill jag först och främst betona vikten av att återuppta förhandlingarna om associeringsavtalet mellan EU och Mercosur, som säkerligen blir det mest ambitiösa biregionala avtalet någonsin. Jag välkomnar också partnerskapsavtalen om handel mellan Europeiska unionen och Centralamerika och med Andinska gemenskapen, liksom en fördjupning av de befintliga associeringsavtalen med Mexiko och Chile.

Det är dock beklagligt att sådana avtal skulle kunna påverka EU:s egen produktion inom just dessa sektorer, särskilt i de yttersta randområdena som har ständiga svårigheter. Det är också beklagligt att man inte kunnat hitta någon lämplig kompensation för dessa regioner på EU-nivå. Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att ett partnerskap mellan dessa två världsregioner är viktigt och kommer att skapa ömsesidiga fördelar på det politiska, ekonomiska och sociala planet.

Toppmöte mellan EU och Kanada (RC-B7-0233/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) I den resolution som antogs i dag uttrycker Europaparlamentets sin oro över att Kanada fortfarande tillämpar visumkrav för rumänska, bulgariska och tjeckiska medborgare, och begär att visumkravet hävs så snart som möjligt.

Att behålla visumkravet för medborgare från dessa medlemsstater strider mot principen om fri rörlighet och skapar omotiverade skillnader och orättvisor. Europeiska unionens medborgare måste ha rätt till lika och rättvis behandling.

Trots att parterna vid toppmötet mellan EU och Kanada i Prag 2009 bekräftade sitt gemensamma mål att säkerställa den fria rörligheten för personer i fullständig säkerhet mellan EU och Kanada har fortfarande ingenting förändrats, och nu är det 2010.

Jag är övertygad om att Kanada inom kort kommer att göra allt för att häva visumkravet. Tillsammans med mina kolleger i Europaparlamentet kommer jag att fortsätta arbeta för att rumänska, bulgariska och tjeckiska medborgare ska kunna resa fritt så snart som möjligt.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna resolution, eftersom jag anser att de pågående förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel skulle kunna stärka förbindelserna mellan EU och Kanada. Under det kommande toppmötet mellan EU och Kanada väntas fokus ligga på att stärka de politiska förbindelserna mellan de två partnerländerna. Särskilt kommer man att ta upp gemensamma utmaningar som förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel, utrikes- och säkerhetsfrågor, ett samordnat svar på den finansiella och ekonomiska krisen samt energi och klimatförändringar. Eftersom både EU och Kanada vill bygga upp en koldioxidsnål global ekonomi som är säker och hållbar, investera i teknik för ren energi och spela en ledande roll för att skapa gröna jobb så kommer vi att kunna stärka vår förmåga att anpassa oss till klimatförändringens konsekvenser.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Medborgare i tre EU-medlemsstater behöver fortfarande visum till Kanada. Rumäner och bulgarer har fått sällskap av tjeckerna, som nu krävs på visum på grund av den stora tillströmningen av romer. Här krävs närmare samarbete, dels mellan EU:s medlemsstater för att lösa den romska befolkningsgruppens problem, dels mellan medlemsstaterna och Kanada för att skapa ett så effektivt och öppet system som möjligt för att informera om villkoren för utfärdande av visum och därmed minska antalet avslag. Samtidigt måste Kanadas viseringssystem ses över. Faktum är att en av resolutionens stora förtjänster ligger i att man direkt begär av Kanada att landet vidtar åtgärder för att häva viseringskravet.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Kanada är en av Europeiska unionens äldsta partner, och årets toppmöte är viktigt för att kunna fortsätta och befästa det goda bilaterala samarbetet på alla områden. Jag röstade för den gemensamma resolutionen eftersom den koncist och objektivt sammanfattar de positiva utsikterna inför vårt framtida samarbete.

Garanterad ömsesidighet i bilaterala förbindelser är en av Europeiska unionens grundläggande principer. Jag hoppas att Kanada inom en snar framtid kommer att häva visumkravet för rumänska, tjeckiska och bulgariska medborgare, och därmed säkerställa en rättvis och lika behandling av alla medborgare i Europeiska unionen. Samtidigt välkomnar jag de åtgärder som hittills har vidtagits för att underteckna ett handelsavtal mellan EU och Kanada, och jag hoppas att årets möte kommer att ge de impulser som behövs för att slutföra det.

Med tanke på den nuvarande ekonomiska situationen och klimatsituationen måste jag betona att det krävs ett nära samarbete för att identifiera alternativ till den konventionella energiproduktionen, med respekt för varje stats särskilda omständigheter, eftersom både EU och Kanada är engagerade i att utveckla och använda koldioxidsnål teknik. Samtidigt måste samarbetet också främjas inom energi, klimatfrågor och sjöfarten i den arktiska regionen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Av historiska och kulturella skäl utgör Kanada en pålitlig och viktig partner för Europeiska unionen, på grund av etnisk och politisk samhörighet, och på grund av att våra civilisationer har gemensamma värderingar och referenser. Ett övergripande avtal om ekonomi och handel med Kanada vore ett positivt bidrag till fördjupningen av de redan utmärkta förbindelserna mellan EU och Kanada. Trots att svårigheter har uppstått i förbindelserna, särskilt när det gäller fiske, säkerhet och invandring, är förbindelserna mellan EU och Kanada stabila och lönsamma för båda parter i jämförelse med andra länder. Jag hoppas att dessa förtroendefulla förbindelser länge och att parterna på båda sidor av Nordatlanten fortsätter att vara fredliga och välmående.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Partnerskapet mellan Kanada och Europeiska unionen är ett av våra äldsta och närmaste. Det går tillbaka till 1959, och de pågående förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel syftar till att ytterligare stärka förbindelserna mellan EU och Kanada. Under 2010 är Kanada ordförande i G8-gruppen, och landet kommer att vara värd för nästa G20-toppmöte. Jag välkomnar därför varmt kommissionens uttalande där framstegen i förhandlingarna om ett övergripande avtal om ekonomi och handel nämns som grundläggande för de ekonomiska förbindelserna mellan EU och Kanada. I detta sammanhang anser jag att toppmötet mellan EU och Kanada i Bryssel den 5 maj 2010 innebär ett gyllene tillfälle att påskynda dessa förhandlingar. Framför allt välkomnar jag avsikten att inleda en omfattande reform av Kanadas system för fiskeförvaltning, vilket också berör Fiskeriorganisationen för Nordatlantens västra del (Nafo).

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Denna text är mycket positiv till de förhandlingar som inleddes av kommissionen i syfte att säkra ett övergripande avtal om handel och ekonomi mellan EU och Kanada. Avtalet kommer att förhandlas fram bakom ryggen på medborgarna, trots att det kommer att ha en betydande inverkan på deras dagliga liv inom områden som nedmontering av offentliga tjänster, investerares rätt att skydda sina vinster framför staternas rätt att skydda allmänintresset, försämring av arbetstagarnas rättigheter, samt begränsning av tillgången till hälsovård, vatten, utbildning och kultur. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Europeiska konservativa och reformister samt gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet föreslår att vi ska stödja och till och med påskynda denna politik och detta uppenbara förnekande av demokrati. Jag är helt emot det.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Kanada har en historia av partnerskap med EU, och det är naturligt att partnerskapet med åren har fördjupats och förbättrats. Det övergripande avtalet om handel och ekonomi kommer att behandlas särskilt vid toppmötet, i hopp om att förhandlingarna ska bli framgångsrika, eftersom avtalet är grundläggande för EU och Kanadas ekonomiska förbindelser. Det finns också andra relevanta frågor att diskutera mellan EU och Kanada, såsom unionens bistånd, särskilt till Haiti, samt frågor kring fiske och miljön. Vi får inte glömma att Lissabonfördraget har gett parlamentet nya befogenheter när det gäller förhandlingar om internationella avtal och att parlamentet nu måste delta i alla skeden av förhandlingarna.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för det gemensamma förslaget till en resolution om toppmötet mellan EU och Kanada, eftersom jag tycker det är viktigt att inte bara upprätthålla, utan också fördjupa och förbättra förbindelserna på hög nivå. Särskilt bör den planerade gemensamma åtgärden för införandet av en bankavgift eller transaktionsskatt på global nivå också understrykas i sammanhanget.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Resolutionen röstades igenom med stor majoritet. Jag avstod på grund av formuleringen i punkt 6 om romer som motiverar Kanadas restriktiva viseringspolitik mot Bulgarien, Rumänien och Tjeckien. Verts/ALE-gruppen lyckades dock få med följande mening i resolutionen angående blåfenad tonfisk och Cites-konventionen: "Parlamentet uttrycker sin besvikelse över den kanadensiska regeringens ståndpunkt vid den senaste konferensen för parterna i konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) i frågan om huruvida blåfenad tonfisk ska föras in i bilaga I till Cites-konventionen".

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – När Europaparlamentet röstade om resolutionen där prioriteringarna inför det kommande toppmötet mellan EU och Kanada fastläggs, tillhörde jag minoriteten som röstade emot förslaget. Texten är till stora delar bra, men innehåller två stycken som jag helt enkelt inte kan ställa mig

bakom. I punkt två fastslås att ett prioriterat diskussionsämne vid toppmötet bör vara "frågan om huruvida en bankavgift eller en transaktionsskatt på global nivå ska införas". Denna typ av avgift eller skatt på internationella transaktioner är jag starkt emot. Det finns enligt min mening en lång rad andra frågor inom det ekonomiska området som hellre borde vara prioriterade under toppmötet.

Vidare är jag bekymrad över ordalydelsen i punkt 6, som lyder "Parlamentet konstaterar att den kanadensiska regeringen införde visumkrav för tjeckiska medborgare som ett svar på den stora tillströmningen av romer till landet". Detta må vara den kanadensiska motiveringen, men det finns som jag ser det ingen som helst anledning för oss som européer att ställa oss bakom den, eller ens citera den som en poäng i en av EU:s texter. Eftersom dessa två formuleringar fanns med i resolutionen och begäran om att stryka dem tyvärr inte vann majoritet, röstade jag emot resolutionen i sin helhet.

Swift (B7-0243/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Europaparlamentet har med dagens omröstning visat att det är öppet för att underteckna ett nytt avtal om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden som en del av programmet för att spåra finansiering av terrorism. Europaparlamentet har också upprepat att alla nya avtal på detta område ska vara förenliga med det nya regelverk som har inrättats genom Lissabonfördraget.

EU prioriterar fortfarande kampen mot terrorism. Ett produktivt samarbete med USA, som omfattar verksamhet som utbyte av uppgifter och information, är en viktig förutsättning för att avvärja framtida terroristattacker.

Jag tror att det är viktigt att utbytet av uppgifter strikt begränsas till information som behövs för att bekämpa terrorism. Massöverföring av uppgifter avviker från EU:s lagstiftning och praxis. Det är därför jag har använt dagens resolution till att uttryckligen uppmana kommissionen och rådet att ta upp frågan på lämpligt sätt i förhandlingarna med USA som kommer att äga rum inom en snar framtid, och att tillsammans med våra partner i USA undersöka hur man kan utforma ett genomblickbart och rättsligt korrekt förfarande för beviljandet av överföringar och hämtningar av relevanta uppgifter.

Sophie Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den gemensamma resolutionen om Swift, som gäller överföring av betalningsmeddelanden från EU till USA som ett led i kampen mot terrorismen. Efter varningarna från Europaparlamentet för några veckor sedan är nu förhandlingarna på rätt spår. Europaparlamentet kommer nu att kunna spela sin roll i enlighet med de förfaranden som fastställs i Lissabonfördraget. Målet är att uppnå en jämvikt mellan respekten för individens rättigheter och ett effektivt skydd för våra medborgare mot terrorism. Det förhandlingsmandat som parlamentet i dag lagt fram för rådet stöder denna uppfattning.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde denna resolution, eftersom det är viktigt att ha ett avtal som kan hjälpa både EU och Förenta staterna i kampen mot terrorism för att slå vakt om medborgarnas säkerhet utan att undergräva rättsstaten. EU måste fortfarande fastställa grundläggande principer om hur unionen generellt kommer att samarbeta med USA i kampen mot terrorismen. Det är därför kommissionens och rådets ansvar att undersöka möjligheterna att utforma ett öppet och rättsligt korrekt förfarande för beviljandet av överföring och hämtning av relevanta uppgifter och för genomförandet och övervakningen av uppgiftsutbytena. Detta ska göras i full överensstämmelse med principerna om proportionalitet och nödvändighet och med full respekt för grundläggande rättigheter enligt EU-lagstiftningen, vilket gör det möjligt att genomföra den relevanta EU-lagstiftningen fullt ut.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Vi måste sträva efter att stärka det transatlantiska samarbetet inom området för frihet, säkerhet och rättvisa, inom ramen för respekten för de mänskliga rättigheterna och medborgerliga friheterna. Ett system för skydd av personuppgifter måste införas på ett öppet och otvetydigt sätt. EU:s rättsliga krav om att personuppgifter måste behandlas på ett rättvist, proportionerligt och lagenligt sätt är av största betydelse och måste alltid efterlevas. För närvarande är riktat informationsutbyte omöjligt. Eventuella lösningar på problemet bör omfatta en avgränsning av tillämpningsområdet för överförda uppgifter och en förteckning över den typ av uppgifter som de berörda leverantörerna kan filtrera och ta fram samt alla kategorier av uppgifter som kan ingå i en överföring.

Därför är det särskilt viktigt att uppmana rådet och kommissionen att undersöka hur man kan utforma ett öppet och rättsligt korrekt förfarande för beviljande av överföringar och hämtningar av relevanta uppgifter samt för genomförandet och övervakningen av uppgiftsutbytet. Varje avtal mellan EU och USA måste omfatta strikta garantier för genomförande och kontroll av de amerikanska myndigheternas rutinmässiga hämtning,

tillgång till och användning av alla uppgifter som överförs till dem inom ramen för avtalet. Genomförandet av dessa åtgärder bör övervakas av en lämplig myndighet som utsetts av EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Nationalstaten Rumänien har ställt sig bakom antagandet av Swift-avtalet. Europaparlamentet ansåg dock att den första versionen av det avtal som förhandlats fram av företrädare för kommissionen och USA:s administration åsidosatte EU-medborgarnas rättigheter, då uppgifterna har behandlats i massöverföringar och inte på specifik grund när misstankar uppstått. Det är viktigt att det nya avtalet, som nyligen var föremål för förhandlingar i Washington mellan företrädare för EU och den amerikanska kongressen, tar upp Europaparlamentets oro. Det finns alltid en risk att även den nya versionen av avtalet förkastas om det fortfarande strider mot Europeiska unionens stadga om de mänskliga rättigheterna.

Europaparlamentet är medvetet om att detta avtal är viktigt även för EU-medborgarnas säkerhet. Det är tydligt att ledamöternas invändningar snarare rör avtalets innehåll än dess form. Europaparlamentet har fått större beslutsbefogenheter genom Lissabonfördraget, och institutionen har som norm att utöva sina egna befogenheter och övervaka EU-medborgarnas intressen. Under förutsättning att EU-lagstiftarnas synpunkter beaktas i en framtida version av avtalet kommer det att antas. Kampen mot terrorism och snabb upptäckt av misstänkta banköverföringar ligger fortfarande i topp bland EU:s prioriteringar.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Efter Europaparlamentets förkastande av Swift-avtalet i februari 2010 måste ett nytt avtal förhandlas fram mellan EU och USA för överföring av bankuppgifter i samband med kampen mot terrorism. Genom att förkasta avtalet i februari har vi i parlamentet vägrat att tillåta fortsatt massiv och okontrollerad överföring av uppgifter till Förenta staternas finansministerium. Jag röstade för resolutionen i dag för att påverka Europeiska kommissionens nya mandat att förhandla om ett nytt avtal med Förenta staterna. Det vi i grunden efterfrågar är en omprövning av massöverföringar så att de sker på ett mer riktat sätt, så att rättslig prövning medges, så att uppgifterna sparas kortast möjliga tid och så att utbyte av uppgifter utförs på ömsesidig basis. Skyddet av personuppgifter är en viktig fråga för Europaparlamentet. Vi har därför varit mycket vaksamma när det gäller frågan om överföring av flygpassageraruppgifter. Vi kommer att skydda medborgarnas grundläggande rättigheter till det yttersta.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde resolutionen om kommissionens rekommendation till rådet om ett bemyndigande att inleda förhandlingar med Amerikas förenta stater om utbyte av finansiella betalningsmeddelanden för att bekämpa terrorism. Enligt de nya bestämmelserna i Lissabonfördraget krävde interimsavtalet mellan Europeiska unionen och USA, som undertecknades i november 2009, Europaparlamentets samtycke. Jag röstade emot det avtalet, som förkastades av parlamentet av hänsyn till EU-medborgarnas och EU-företagens rätt till integritet, som hotades av oreglerade arrangemang för massöverföring av uppgifter. Terrorism måste bekämpas kraftfullt, men de medel som används får inte skapa en miljö som hotar de medborgerliga rättigheter som är själva målet för terrorattacker i första hand. Varje nytt avtal måste underordnas de grundläggande principerna. Utbytet måste begränsas strikt till vad som krävs för terroristbekämpningen, och en EU-myndighet måste garantera rättslig tillsyn och respekt för de krav på grundläggande rättigheter som EU-lagstiftningen ställer. Avtalet måste vara tidsbegränsat och kunna sägas upp omedelbart om någon skyldighet inte uppfylls.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade emot detta resolutionsförslag, eftersom det inte förkastar massöverföring av uppgifter mellan USA och andra länder inom ramen för den så kallade kampen mot terrorismen. Det främjar inte heller behovet av ett internationellt bindande avtal mellan EU och USA om en ram för utbyte av information i syfte att se till att lagen följs. Eftersom Europaparlamentet måste godkänna utkastet till avtalet röstade jag också emot då det är oacceptabelt att ens inofficiella förhandlingar har inletts utan parlamentets fulla och jämlika deltagande.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade emot interimsavtalet mellan EU och Förenta staterna om behandling och överföring av uppgifter om finansiella uppgifter om EU-medborgare, inte bara för att det är uppenbart dåligt på grund av att det ifrågasätter respekten för principerna om nödvändighet och proportionalitet, samt integritet och säkerhet för europeiska finansiella uppgifter, utan också därför att parlamentet förnekades rätten att utöva sina befogenheter. Jag tror på behovet av att stärka det transatlantiska samarbetet inom alla relevanta områden, särskilt inom området för frihet, säkerhet och rättvisa, men detta kan bara ske med en fullständig respekt för grundläggande principer som principerna om proportionalitet, nödvändighet och ömsesidighet. Jag måste på detta stadium berömma både kommissionen och rådet till deras nya inställning i fråga om samarbetet med parlamentet. Jag hoppas att vi tillsammans ska lyckas stadfästa de grundläggande principer som måste styra och underlätta framtida samarbete mellan EU och Förenta

staterna i kampen mot terrorismen. Jag ser fram emot slutsatserna från det besök Europaparlamentets delegation gör i Washington, och hoppas att vi även här kommer att starta ett nytt kapitel.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen, och jag måste upprepa att samarbetet mellan EU och USA i kampen mot terrorism är av avgörande betydelse, liksom undertecknandet av ett särskilt avtal mellan EU och USA på detta område. Avtalet måste ständigt övervakas av parlamentet. Rådet och kommissionen måste hålla EU:s lagstiftande organ informerat under varje skede av förhandlingarna om och undertecknandet av detta avtal. Europaparlamentet har uttryckt sin ståndpunkt i frågan vid ett flertal tillfällen.

I en annan viktig punkt i resolutionen krävs att varje förfrågan om överföring av uppgifter ska godkännas av en rättslig EU-myndighet. Överföringen av uppgifter måste vara motiverad och ske på ett öppet sätt. Medborgarna måste garanteras sina rättigheter, exempelvis rätten att få tillgång till, ändra och ta bort uppgifter samt rätt till ersättning och skadestånd i händelse av kränkning av privatlivet.

Jag vill betona att det krävs en lösning för att begränsa överföringen av uppgifter, så att endast uppgifter om personer som misstänks för terrorism får utväxlas. Det är viktigt att principerna om ömsesidighet och proportionalitet i avtalet respekteras och att det omedelbart upphävs om en skyldighet inte uppfylls. Jag är övertygad om att RIF-rådet kommer att beakta rekommendationerna i denna resolution.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för denna resolution eftersom jag anser att alla avtal mellan EU och Förenta staterna på detta område måste innefatta strikta skyddsåtgärder beträffande genomförande och tillsyn, som ska övervakas av en lämplig myndighet som utses av EU. Det är det enda sättet att se till att dessa överföringar inte utgör ett avsteg från de principer som ligger till grund för EU:s lagstiftning och praxis.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Internationellt rättsligt samarbete och transatlantiskt samarbete är grundläggande i kampen mot terrorismen. Vi bör därför välkomna ett långsiktigt avtal mellan EU och Förenta staterna som handlar om att förhindra finansiering av terrorism. Samtidigt får inte ett sådant avtal hota integriteten vid fysiska och juridiska personers transaktioner. Därför är EU:s rättsliga krav på en rättvis, nödvändig, proportionerlig och laglig behandling av personuppgifter av avgörande betydelse och måste under alla omständigheter fortsätta att gälla.

EU måste fastställa de grundläggande principerna för hur man generellt ska samarbeta med Förenta staterna för att bekämpa terrorismen, och för mekanismerna för att överföra information om EU-medborgares transaktioner som anses vara misstänkta eller oregelbundna. Ett avtal mellan EU och USA om rättsligt samarbete för att förhindra finansiering av terrorism måste undertecknas. Avtalet ska garantera att alla överföringar av personuppgifter sker med respekt för EU-medborgares och EU-företags rättigheter och friheter, och att deras säkerhet skyddas utan att integriteten i transaktionerna riskeras i onödan.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Enligt villkoren i interimsavtalet som undertecknades mellan USA och EU har jag erkänt behovet av transatlantiskt samarbete i kampen mot internationell brottslighet och terrorism. Jag underströk att samarbetet borde fastställas på grundval av ömsesidig tillförlitlighet och respekt för principerna om ömsesidighet, proportionalitet och respekt för medborgarnas rättigheter. Säkerheten får dock aldrig åsidosättas, utan snarare komplettera andra rättigheter, friheter och garantier. Det är inte acceptabelt att polisen i Portugal bara kan få tillgång till en persons bankuppgifter om de har en arresteringsorder, medan miljontals uppgifter kan skickas till polisen i USA för tolkning och analys utan någon rättslig kontroll. Jag röstade därför emot interimsavtalet. Det nya förslaget till resolution visar dock på en ny inställning från kommissionens och rådets sida i fråga om samarbetet med parlamentet. Jag hoppas att det framtida samarbetet mellan EU och USA i kampen mot terrorismen kommer att bygga på principerna om proportionalitet, nödvändighet och ömsesidighet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Efter det stora bakslaget för EU:s förslag till Swift-avtal med Förenta staterna har vi nu fått tillbaka en resolution som bara är värd vår allra kraftigaste kritik eftersom den accepterar tanken på ett omfattande utbyte av uppgifter inom den så kallade "kampen mot terrorismen". Många specialister har hävdat att skyddet av rättigheter, friheter och garantier inte kan säkerställas enligt ett sådant avtal. Det så kallade "Swift-avtalet" och ramavtalet om skydd och utbyte av uppgifter utgör ett hot, inte en säkerhetsgaranti.

Dataskydd, befogenheter, lagstiftning och skydd av privatlivet får en annan innebörd när det gäller förbindelserna mellan EU och USA. Dessa frågor måste klargöras innan kommissionen får ett nytt mandat.

Trots detta har majoriteten här i parlamentet gett kommissionen ett carte blanche genom att ställa upp vaga begränsningar som "proportionalitet" och "ömsesidighet". Det öppnar en sannskyldig Pandoras ask. Friheten

begränsas och medlemsstaterna fråntas sina funktioner, exempelvis genom att rätten att besluta om överföring av de egna medborgarnas uppgifter till en EU-utsedd "rättslig myndighet".

Det finns inget utrymme för "proportionalitet" och "ömsesidighet" när det gäller masslagring och massöverföring av uppgifter, eftersom det innebär en rad okontrollerbara risker, särskilt i fråga om vem som har tillgång till uppgifterna och hur och i vilket syfte de används.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för att ge Europeiska kommissionen ett stärkt mandat att förhandla med Förenta staternas myndigheter om Swift-frågan. Naturligtvis måste vi få garantier om att två viktiga reservationer tas upp – frågan om massöverföring och möjligheten för EU-medborgare att få rättslig prövning i USA. Det är därför jag anser att mandatet måste ändras betydligt innan det antas, eftersom jag annars efter förhandlingarna återigen måste rösta nej till avtalet, som jag redan har gjort tidigare.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag röstar emot denna text, som förespråkar en möjlighet till en överenskommelse mellan EU och Förenta staterna om överföring av Swift-uppgifter. Det är under rådande förhållanden omöjligt att filtrera de uppgifter som ska skickas till de amerikanska myndigheterna. De amerikanska myndigheterna kommer därmed att få tillgång till en hel del privata uppgifter som skickas som en brådsökande åtgärd till följd av ett terroristhot som, även om det är äkta, fortfarande används för imperialistiska syften. I texten krävs inte heller ömsesidighet från USA:s sida, utan man nöjer sig med att ödmjukt "påpeka" att detta vore normalt. Det är helt oacceptabelt att EU görs till en lydstat under USA. Det har aldrig funnits en bättre tidpunkt för EU att hävda sitt oberoende gentemot Förenta staterna.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Kampen mot terrorismen är en angelägenhet för EU och för resten av den demokratiska världen. Varje mekanism som kan bidra till att upptäcka eventuella angrepp är oundgänglig för att kampen ska lyckas. Swift-avtalet är ett mycket kraftfullt instrument i kampen mot terrorismen, eftersom det ger tillgång till privilegierad finansiell information om belopp som överförs mellan länderna. Omförhandlingen av avtalet med Förenta staterna är ett unikt tillfälle för EU att effektivt bidra till upptäckt av nya terrorister och potentiella attacker. Just nu är samarbetsviljan stor på den amerikanska sidan – man försöker få till stånd ett avtal som effektivt skyddar överförda uppgifter och erbjuder största möjliga ömsesidighet.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade mot denna gemensamma resolution som lagts fram av företrädare för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och gruppen Europeiska konservativa och reformister eftersom texten stöder möjligheten att nå en överenskommelse mellan 27 medlemsstater och Förenta staterna om överföring av bankuppgifter för att bekämpa terrorismen. Enligt de nuvarande villkoren skulle de amerikanska myndigheterna få tillgång till en stor mängd privata uppgifter om miljontals EU-medborgare. Jag anser att USA:s begäran är oacceptabel och att den är ett hot mot EU-medborgarnas fri- och rättigheter. Med detta förslag försöker de mest konservativa krafterna överlämna oss till USA:s intressen med bundna händer och fötter, utan en tanke på medborgarnas säkerhet eller integritet. Europaparlamentet kan inte tillåta att EU-medborgarnas rättigheter och friheter kränks för att bekämpa terrorismen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Förslaget till resolution om förhandlingarna om ett nytt Swift-avtal innehåller många detaljerade förslag om hur uppgiftsskyddet kan förbättras i framtiden i samband med att finansiella betalningsmeddelanden görs tillgängliga för Förenta staterna. Detta bör välkomnas i allra högsta grad. Men samtidigt döljs frågan om det i grunden finns ett behov av en sådan massiv integritetskränkning. Tydligt antas det bara helt enkelt. Det är dock oklart om detta är ett effektivt sätt att motverka terrorismen. Det är också oklart hur det uppgiftsskydd vi efterlyser ska genomföras i praktiken. Vi vet från tidigare erfarenheter och vanlig praxis att uppgifter används så mycket som möjligt och ofta också för att tjäna pengar. Jag motsätter mig därför av principskäl överföring av mycket personliga uppgifter och röstade därför också emot förslaget till resolution.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Jag röstade i dag för antagande av parlamentets resolution, som också stöddes av de flesta politiska grupperna och som innehåller parlamentets villkor för ratificeringen av det nya Swift-avtalet och början på en ny omgång förhandlingar med USA. Parlamentets målsättning är att fastställa flexibla regler för att främja det transatlantiska samarbetet som kommer att bidra till att bekämpa terrorism och skapa ett överföringssystem som unionens medborgare kan lita på. En av de känsligaste förhandlingspunkterna, som måste ägnas särskild uppmärksamhet, är en minskning av mängden överförda uppgifter. För att uppnå detta måste det nya avtalet innehålla en rad garantier som ska säkerställa överensstämmelse med EU-lagstiftningen om skydd av EU-medborgarnas personuppgifter. Dessutom är det

viktigt att EU-medborgarna får bättre möjligheter att överklaga, så att de kan försvara sina rättigheter mer effektivt, vilket också anges i resolutionen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag avstod från att rösta om Swift-resolutionen (TFTP). Den antogs dock av en mycket stor majoritet (ingen omröstning genom namnupprop). Vår grupp avstod eftersom våra viktigaste ändringsförslag förkastades, nämligen ändringsförslag 8 om att överföring av uppgifter ska föregås av rättsligt godkännande, och ändringsförslag 9 om att avtalet om ömsesidig rättslig hjälp (MLAA) ska användas för programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP). Flera viktiga ändringsförslag från Verts/ALE förkastades: EU:s definition av terrorism i stället för USA:s, förbud mot vidare överföring till tredjeland eller organ samt tidsgränser för lagring av uppgifter. Resolutionen kan ändå ses som ett ganska starkt budskap med tanke på förhandlingarna mellan EU och USA om ett nytt TFTP-avtal efter avslaget (samtyckesförordningen) av det förra i februari, även om vi anser att den text som antagits i dag är ett steg bakåt jämfört med den resolution som parlamentet antog i september.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Kampen mot terrorism och dess finansiering är en ofrånkomlig realitet och förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Transatlantiskt samarbete är därför absolut nödvändigt. Det förra förslaget till avtal mellan Europeiska unionen och Förenta staterna om behandling och överföring av uppgifter saknade proportionalitet, ömsesidighet och öppenhet.

Detta förslag till resolution uppmanar till antagande av en gemensam definition av "terroristverksamhet" och ett förtydligande av begreppet "icke-framtagna uppgifter". I förslaget upprepas också behovet av att använda principen om nödvändighet för att begränsa utbytet av information och att utbytet ska vara strikt begränsat till den tid som behövs för ändamålet.

Nu föreslås en rad garantier som bygger på EU:s lagstiftningspraxis och därför ger ett bättre skydd för medborgarnas grundläggande rättigheter. Man försöker inte bara skydda principen om icke-diskriminering i hela förfarandet för bearbetning av uppgifter, utan också inrätta en EU-myndighet som kan ta emot och övervaka förfrågningarna från USA. Jag röstade för resolutionsförslaget eftersom jag anser att det nu finns en grund till att påbörja förhandlingar som gör det möjligt att nå en balanserad överenskommelse mellan Europeiska unionen och Förenta staterna.

Förslag till resolution (B7-0244/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för denna resolution. I vår digitala tidsålder har uppgiftsskydd, rätten att bestämma över information om sig själv, personliga rättigheter och rätten till personlig integritet blivit värden som spelar en allt större roll och som därför måste värnas med särskild omsorg. För att skydda dessa rättigheter på ett korrekt sätt måste vi se till att alla överföringar av personuppgifter från EU och dess medlemsstater till tredjeländer som görs för säkerhetsändamål har sin grund i internationella avtal med status som rättsakter. Utnyttjandet av PNR-uppgifter bör dessutom grundas på en enda uppsättning principer som ska ligga till grund för avtal med tredjeländer och stämma överens med EU:s normer för uppgiftsskydd.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag instämmer i förslaget i Europaparlamentets resolution om att alla nya rättsakter ska föregås av en bedömning av konsekvenserna för den personliga integriteten och ett proportionalitetstest, eftersom det är viktigt att bedöma om de befintliga rättsliga instrumenten är otillräckliga. Teknik och rörlighet präglar i mycket dagens värld, och personliga rättigheter och rätten till personlig integritet har därmed blivit värden som måste värnas med särskild omsorg.

Jag instämmer i parlamentets uppmaning om en granskning av åtgärder enligt API och PNR. Samtidigt som brottslighet måste bekämpas måste vi se till att gällande åtgärder är proportionerliga och inte kränker människors grundläggande rättigheter. Överföring av passageraruppgifter måste därför uppfylla EU:s standarder för uppgiftsskydd, och uppgifterna får endast användas i samband med specifika brott eller hot. Eftersom PNR-uppgifter används för säkerhetsändamål måste villkoren för överföring av uppgifter fastställas i internationella avtal med EU, och rättssäkerheten för EU:s medborgare och flygbolag måste garanteras. Alla nya EU-avtal måste också innehålla lämpliga åtgärder för granskning och kontroll som kan hjälpa oss att samordna överföring och användning av PNR-uppgifter.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Behovet av att nå en balanserad överenskommelse med USA om överföring av passageraruppgifter (PNR) har varit ett ständigt bekymmer under de senaste åren. Det nuvarande läget i förhandlingarna återspeglar fortfarande inte något verkligt rättsligt skydd för uppgifter i USA, eftersom uppgifterna kan sparas i flera år efter det att säkerhetskontrollerna har genomförts och det inte finns något rättsligt skydd för den som inte är amerikansk medborgare. De avtal som slutits med Australien och Kanada

är mer acceptabla, eftersom de tar mer hänsyn till proportionalitetsprincipen och begränsar tillgången till uppgifter i fråga om typ, tidpunkter och antal genom rättslig kontroll.

Det är endast genom en konsekvent strategi och genom att upprätta allmänna principer och regler för användningen av PNR-uppgifter som vi kan komma ur denna återvändsgränd och gå vidare för att sluta internationella avtal på området, oavsett om det gäller dessa tre länder eller den lavin av liknande förfrågningar som snart kommer. Jag stöder det gemensamma förslaget att skjuta upp omröstningen om parlamentets samtycke, i hopp om att förhandlingarna med lite mer tid kan undanröja de farhågor som parlamentet uttryckt.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Debatten om flygbolagens överföring av personuppgifter om passagerare på transatlantiska flygningar har varit en öm punkt i EU:s förbindelser med USA, Australien och Kanada, och det återspeglar ett av vår tids stora dilemman.

Å ena sidan är det ingen som tvivlar på det särskilda behovet att skydda den personliga integriteten och sekretessen för varje medborgares uppgifter. Å andra sidan är det få som skulle förneka att vi lever i en tid där hoten mot människors säkerhet kräver såväl bättre informationsutbyte mellan polismyndigheter inom brottsbekämpningen som bättre bearbetning av dessa uppgifter för att de ska kunna användas i kampen mot den organiserade brottsligheten och framför allt terrorismen. Jag hoppas att den fördröjning av processen som Europaparlamentet åstadkommit kommer att göra det möjligt att hitta en rimlig balans mellan dessa värden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Det nuvarande läget i förhandlingarna om uppgiftsöverföring återspeglar fortfarande inte något verkligt rättsligt skydd för uppgifter i USA, eftersom uppgifterna kan sparas i flera år efter det att säkerhetskontrollerna har genomförts och det inte finns något rättsligt skydd för den som inte är amerikansk medborgare. Jag stöder därför det gemensamma förslaget att skjuta upp omröstningen om parlamentets godkännande i förhoppning om att mer tid ska leda till att förhandlingarna undanröjer de farhågor som parlamentet uttryckt i frågan.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag stödde den här resolutionen för att visa hur bekymrad jag är över att passageraruppgifter (uppgifter som egentligen är rent kommersiella) används i förhandlingarna om avtal mellan Förenta staterna och Australien (i syfte att bekämpa brott). Jag anser att det hade varit klokare att först arbeta fram en allmän ram för avtal av detta slag och fastställa minimikrav, såsom rättslig begränsning, en solid rättslig grund, normer för skydd av uppgifter och en begränsad arkiveringsperiod innan man undertecknar ett avtal om överföring av uppgifter till tredje part. Vi måste också slå vakt om de europeiska medborgarnas rätt att få felaktiga uppgifter borttagna och uppnå ömsesidighet i fråga om tillgången till våra partners uppgifter. Därför hoppas jag att diskussionerna kommer att fortsätta.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag kommer att rösta för den här texten. Förslaget går ut på att upphäva de nuvarande avtalen med Förenta staterna och Australien om översändande av det som kallas PNR-uppgifter om europeiska flygpassagerare. Översändandet av sådana uppgifter underminerar europeiska medborgares rörelsefrihet. Min grupp har en del erfarenhet av detta: en av våra tjänstemän, en människorättsaktivist, har rent ut förbjudits att besöka eller flyga över amerikanskt territorium sedan han blev svartlistad som potentiell terrorist. Det är godtyckliga inskränkningar i friheterna av det slaget som den här typen av avtal utsätter oss för. Terrordåd inträffar. De måste bekämpas. Detta får dock aldrig tas till förevändning för att begränsa de grundläggande friheterna.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Passageraruppgifter (PNR-uppgifter) är ännu ett vapen i raden som syftar till att bekämpa terrorism. I enlighet med Lissabonfördraget förväntas parlamentet återigen delta i förhandlingarna om ett nytt PNR-avtal mellan EU, USA, Australien och Kanada. EU är en stor förespråkare för bekämpande av terrorism och berett att ingå alla möjliga avtal som kan gagna denna kamp. Unionen kommer dock inte att äventyra samhälleliga friheter och grundläggande rättigheter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Av samma skäl som jag framförde i samband med Swift-avtalet är jag emot överföring av uppgifter, särskilt om det egentligen inte går att visa att dessa uppgifter kommer att användas konstruktivt eller om det inte går att utesluta att de missbrukas. I förslaget till resolution behandlar man de tänkbara riskerna ingående och rekommenderar att omröstningen om godkännande av avtalen med USA och Australien om passageraruppgifter skjuts upp. Av detta skäl röstade jag för betänkandet.

Georgios Papanikolaou (PPE), skriftlig. – (EL) Den bästa lösningen förefaller att vara att införa en enhetlig modell för passageraruppgifter som tillämpas i PNR-avtal med alla berörda länder och att skjuta upp omröstningen om godkännande av avtalen med USA och Australien. Om vi förhastar oss kan resultatet bli

en negativ inställning till PNR-avtal med USA och Australien som stoppar uppgiftsflödet och kan leda till att landningsrätter dras in, vilket skulle få katastrofala följder för flygbolagen. I det förslag till gemensam resolution som alla grupper i parlamentet har lagt fram i dag, och som jag också röstade för, står det med rätta att PNR-avtalen måste ta hänsyn till minimikrav som inte är förhandlingsbara. Det främsta målet är passagerarsäkerhet, men det får vi inte uppnå på bekostnad av respekten för privatlivet och skyddet för personuppgifter. Att insamlingen av uppgifter begränsas och alltid vägleds av proportionalitetsprincipen och vad som faktiskt är nödvändigt är av avgörande betydelse för översändandet av passageraruppgifter.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen. PNR-resolutionen antogs av en mycket stor majoritet och med vårt stöd. Enligt den ska omröstningen om godkännande av PNR-avtalen med USA, Kanada och Australien skjutas upp tills största möjliga garantier har erhållits för skydd av uppgifter, arkiveringstid, begränsningar av syftet, parlamentarisk granskning, rättslig kontroll, rätt till tillgång och överklagande.

Förslag till gemensam resolution (RC-B7-0238/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde den här resolutionen som gav upphov till många farhågor både i och utanför Europaparlamentet. Cyanid är en mycket giftig kemikalie som används inom guldbrytningen. Den är mycket förorenande och kan medföra katastrofala och bestående skador på människors hälsa och miljön. Denna kemikalie orsakade den största miljökatastrofen i Centraleuropas historia. Det är olyckligt att inga tydliga regler fastställs på EU-nivå och att cyanid fortfarande används inom guldbrytningen, varigenom de anställda och miljön utsätts för stora risker. Jag tror att det bara är ett totalförbud mot utvinningsteknik där cyanid används som kan skydda våra vattenresurser och ekosystem mot cyanidföroreningar.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag är inte en parlamentsledamot från Ungern som försvarar det landets intressen och därför stöder János Áder. Jag är inte heller anställd av någon icke-statlig organisation. Jag är parlamentsledamot från Rumänien och försvarar mitt eget lands intressen.

I den egenskapen anser jag att det är min plikt att kräva att man genomför en studie om konsekvenserna av att denna teknik används innan man kräver att cyanidteknik inom gruvindustrin ska förbjudas.

De som lade fram resolutionen borde ha erbjudit ett alternativ som var ekonomiskt gångbart och mindre giftigt än den metod som de kräver ska totalförbjudas.

Efter det uttalande som Europeiska kommissionens företrädare Cecilia Malmström gjorde för två veckor sedan och mötet med företrädare för lokalsamhällena (däribland borgmästarna i städerna i Roșia Montană-området) har jag kommit fram till att en ingående studie måste genomföras och alla alternativ undersökas innan man totalförbjuder denna teknik.

Vi måste beakta alla dessa aspekter innan vi fattar ett beslut: miljöskydd, skapande av arbetstillfällen, förmåga att dra till sig investeringar samt avsaknaden av alternativ verksamhet till gruvdrift för befolkningen i hela regionen.

Slutligen röstade jag emot den här resolutionen och lade fram två ändringsförslag, eftersom resolutionen bara återspeglar ett partis ståndpunkt och intressen.

George Becali (NI), skriftlig. – (RO) Jag stöder det ändringsförslag som syftar till att stryka punkt 4 i det förslag till resolution som vi röstade om i dag. Därför röstade jag för det ändringsförslaget. Däremot röstade jag emot förslaget till resolution, av ett antal skäl. Vi kan inte be Europeiska kommissionen att förbjuda användningen av cyanidteknik inom guldutvinningen i medlemsstater, såsom Rumänien, där det finns stora outnyttjade resurser. Roșia Montană-projektet förtjänar stöd med tanke på dess ekonomiska och sociala effekter och eftersom de begränsningar som syftar till att skydda miljön och de arkeologiskt intressanta platserna respekteras till fullo. Som parlamentsledamot stöder jag de möjligheter som det här området, som har så stora problem, ges. Jag är fast övertygad om att ansvariga statliga myndigheter kommer att förhandla fram licensavgifter som ligger på en sådan nivå att Roșia Montană-området med dess guldfyndigheter kan få nytt liv samtidigt som det skyddas. Rumänien är en medlemsstat och har rätt att utvinna sitt guld under säkra förhållanden med skydd för miljön, samtidigt som de ekonomiska och sociala vinster som står i proportion till landets naturtillgångar kommer det till godo.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), skriftlig. – (FR) Cyanid är en oerhört farlig kemikalie som används i gruvindustrin, trots de risker för miljön och människors hälsa den medför. För tio år sedan råkade över

100 000 kubikmeter cyanidförgiftat vatten släppas ut i flodsystemet från en reservoar i en guldgruva i Rumänien. Detta utsläpp ledde till en av de värsta miljökatastroferna i Centraleuropa någonsin. I åtskilliga år har giftiga ämnen hotat den ekologiska balansen, livsmedelskedjan och grundläggande mänskliga behov av vatten från dessa floder. Det finns inget som hindrar att en liknande olycka inträffar igen. Cyanid används i många gruvprojekt inom EU. En ny katastrof kan inträffa när som helst. Det är bara en fråga om tid och mänsklig försumlighet. Den personalstyrka som berörs av gruvdrift med cyanid är inte så stor, men denna användning utgör en risk för verkligt stora miljökatastrofer. EU:s miljölagstiftning bygger på försiktighetsprincipen och förutsätter att föroreningar av vatten förebyggs och övervakas. Därför röstade jag för parlamentets resolution med krav på att användningen av cyanid i guldgruvor i EU förbjuds.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag stöder detta resolutionsförslag och röstade för det, för frågan om cyanidanvändning i gruvdriften är oerhört allvarlig och kräver omedelbara och beslutsamma åtgärder, utan några undanflykter. Hittills har kommissionen haft en mycket slapp inställning till den här frågan. Det måste bli ändring på det nu. Det här är en fråga som berör många länder, de europeiska medborgarnas hälsa och miljöskyddet. De fall som har resulterat av användning av cyanid i gruvorna och konsekvenserna av denna användning i Rumänien och andra länder är väldokumenterade och oerhört oroande. När jag frågade kommissionen om beslutet att skapa cyanidbaserade guldgruvor i Bulgarien nyligen gjorde kommissionens svar mig ännu mer orolig. Tyvärr verkar det som att cyanid för närvarande används i norra Grekland, i tre investeringsprogram som utländska företag genomför. Slutligen bör kommissionen föreslå ett totalförbud mot användning av cyanid i EU under det närmaste halvåret, så att det kan börja tillämpas senast i slutet av 2012. Alla medlemsstater bör också förbinda sig att förbjuda användning av cyanid, såsom Ungern nyligen gjorde.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet har antagit en resolution med krav på att ett generellt förbud mot att använda cyanidteknik i gruvindustrin införs i slutet av 2011. Cyanidföroreningarnas konsekvenser är gränsöverskridande, och därför måste detta förbud gälla på EU-nivå. I januari 2000 släpptes till exempel över 100 000 kubikmeter cyanidförorenat vatten ut från en guldgruva i Rumänien och förorenade floder och vattenflöden i Rumänien, Ungern, Serbien och Bulgarien. Vi hoppas att medlemsstaterna slutar att stödja gruvprojekt där cyanidbaserad teknik används. Samtidigt måste kommissionen främja utvecklingen av nya industrier i dessa områden genom finansiellt stöd till grön ersättningsindustri, förnybara energikällor och turism.

Lena Ek, Marit Paulsen, Olle Schmidt och Cecilia Wikström (ALDE), skriftlig. – Cyanid används i Sveriges guldgruvdrift i slutna system på ett miljömässigt hållbart sätt. Cyanid destrueras innan vatten släpps ut från systemet, och "best available technology" (BAT) ger gränsvärden som är långt under internationellt överenskomna säkerhetsnivåer. Höga säkerhetsstandarder gör att miljöpåverkan av cyanid undviks. Dessa gruvor bidrar till sysselsättningen i glesbygdsområden, och ingen alternativ teknik har hittills kunnat utvecklas. Forskning och utveckling bör uppmuntras även på detta område, men i dagens läge vore ett förbud ödesdigert, både socialt och ekonomiskt.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – Vi socialdemokrater arbetar brett för att farliga ämnen i mat, miljö, produktion o.s.v. ska fasas ut. Cyanid är ett av dessa farliga ämnen och hanteringen av cyanid är av självklara skäl reglerad. I Sverige hanteras all cyanid vid gruvbrytning i slutna processer och hanteringen anses säker. I andra delar av EU är hanteringen inte lika strikt.

Vi valde att lägga ner vår röst i slutomröstningen eftersom vi inte kan ställa oss bakom ett snabbt totalförbud som skulle straffa gruvnäringen även i de länder där cyanidhanteringen anses säker. Däremot vill vi att Kommissionen omedelbart agerar för säkra och slutna processer vid användning av cyanid i samtliga medlemsländer och att man på sikt via förbud fasar ut cyanid ur produktionen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom cyanid är så giftigt och användningen har så allvarliga effekter, både för dem som använder kemikalien och för flora och fauna i de områden där gruvorna finns, är det nödvändigt att förbjuda användningen vid gruvdrift, så att vi inte får fler föroreningsfall med katastrofala konsekvenser för människor och miljö. Med tanke på gruvindustrins behov kan detta förbud dock inte införas omedelbart, så åtgärder för att minimera cyanidanvändningens miljöpåverkan måste utarbetas och antas.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för den här resolutionen på grund av förslaget om ett generellt förbud mot cyanidanvändning i gruvindustrin i EU i slutet av 2011 och eftersom jag inser att ett förbud för närvarande är det enda tillförlitliga sättet att skydda våra vattendrag och ekosystem från föroreningar till följd av cyanidanvändning i gruvor. Jag vill understryka att företagen måste teckna

försäkringar som täcker skadeståndskrav och kostnader för att återställa ett områdes ursprungliga ekologiska och kemiska skick i händelse av en olycka eller driftstörning.

Françoise Grossetête (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den här texten och är nöjd med resultatet av omröstningen, eftersom cyanid är en oerhört giftig kemikalie som kan medföra katastrofala och bestående skador på miljön och människors hälsa. Cyanid klassificeras också som ett huvudsakligt förorenande ämne i ramdirektivet om vatten.

Behöver jag påminna någon om att över 100 000 kubikmeter cyanidförorenat vatten släpptes ut från en guldgruva i Baia Mare i Rumänien i januari 2000 och förorenade floderna Someș, Tisza och Donau? Det dödade fisken och de levande organismerna, och dricksvattnet är permanent förorenat i Rumänien, Ungern, Serbien och Bulgarien.

Behöver jag påminna någon om att denna olycka kallas "det andra Tjernobyl" på grund av dess förödande inverkan på miljön?

Om vi inte i ett enkelt gemensamt resolutionsförslag bestämt tar ställning för ett totalförbud mot användning av cyanidteknik i EU:s gruvor blir det budskap som vi sänder ut till Europeiska kommissionen meningslöst för framtiden.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Ibland lyckas en välmående miljö, skydd för naturskatterna och människors välbefinnande få företräde också framför ekonomiska intressen och särintressen. Den här resolutionen är ett exempel på detta.

I dag har Europaparlamentet lyckats visa att det först och främst värnar om allmänintresset och människors välbefinnande. Användning av cyanidteknik inom gruvdriften medför risker som vi inte har råd att ta, eftersom effekterna är bestående.

Jag stöder emellertid tanken att främja industriell omvandling i områden där gruvdrift med cyanidteknik har förbjudits, genom att ge tillräckligt finansiellt stöd till "rena" industrisektorer, förnybar energi och turism.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den här resolutionen eftersom jag anser att cyanidanvändning inom gruvdriften bör förbjudas i EU. Cyanid är en mycket giftig kemikalie som används inom guldbrytning. Den är ett allvarligt hot mot miljön och människors hälsa. De allvarliga olyckor som har inträffat har visat att cyanidföroreningar kan medföra bestående skador både på miljön och människors hälsa. Jag stöder till fullo att ett förbud mot gruvdrift av detta slag införs så snabbt som möjligt för att se till att ingen utsätts för de förödande effekter cyanidtekniken kan ha, nu eller i framtiden.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade emot resolutionen om förbud mot användning av gruvdriftsteknik som utnyttjar cyanid i slutet av 2011 av flera skäl. Ett stopp för gruvprojekt där cyanidteknik används skulle vara ett allvarligt slag mot de medlemsstater som använder denna teknik (Finland, Sverige, Spanien, Rumänien, Bulgarien och Grekland) och de medlemsstater som producerar cyanid (Belgien, Storbritannien, Tjeckien och Tyskland). EU skulle till 100 procent bli beroende av import av guld, en metall som används i EU:s ädelmetallindustri och i elektroniksektorn. Omkring 87 procent av den cyanid som produceras används i andra industrisektorer utanför gruvindustrin, för att tillverka vitaminer, smycken, tejp, elektroniska komponenter till datorer, brandsäkra isoleringsmaterial, kosmetika, nylon, färg, mediciner och så vidare. Det finns teknik som medför risker för människors hälsa och miljön i ekonomin. Cyanidtekniken är en sådan. Vi har regelverk och standarder som gör att denna verksamhet kan bedrivas på ett säkert sätt, så att negativa effekter förhindras. Den principen gäller också för gruvindustrin. Det finns lagstiftning som måste följas. Vi har inte rätt att förbjuda, men vi har rätt att skydda.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU satte upp väldigt tydliga mål för våra vattenresursers kvalitet i ramdirektivet om vatten. Det får inte finnas några kemikalier i vattnet. För att dessa mål ska uppnås är det viktigt att cyanidteknik inom gruvdriften förbjuds. Vi måste ersätta denna teknik med miljövänliga alternativ, eftersom cyanidtekniken har orsakat över 30 allvarliga olyckor de senaste 25 åren.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade emot den här resolutionen eftersom det gällande direktivet från 2006 ger maximalt skydd för miljön och människors hälsa när det gäller användningen av cyanidteknik i gruvindustrin. Eftersom direktivet innehåller stränga regler om restprodukter av gruvdrift och gångbara alternativ finns det ingen anledning att införa ett generellt förbud mot att använda cyanidteknik för att utvinna guld.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den slutliga texten. Det gemensamma resolutionsförslaget antogs med bara ett litet positivt tillägg (att främja en omvandling av näringsstrukturen i de områden där cyanidbaserad gruvidrift förbjöds). Försöken att ändra kravet på att ta initiativ till ett totalförbud till att bara göra en konsekvensbedömning tillbakavisades i en omröstning med namnupprop (161/416), liksom ändringsförslaget att ett förbud enbart skulle övervägas (omröstningsresultat 246/337). Vårt gemensamma ändringsförslag med S&D- och GUE/NGL-grupperna att föreslå att ett förbud skulle införas ett visst datum föll (omröstning med namnupprop: 274/309). Den slutliga resolutionen antogs med röstsiffrorna 524/54/13 (ALDE-gruppen avstod eftersom ändringen om att göra en konsekvensbedömning inte antogs).

Alf Svensson (PPE), skriftlig. – Vid gårdagens omröstning i Europaparlamentet om ett allmänt förbud mot användning av cyanidbaserad gruvidriftsteknik inom Europeiska unionen, röstade jag, liksom många andra svenska europaparlamentariker, emot resolutionsförslaget. Cyanider är giftiga, och det är av största vikt att användningen sker inom ramen för uppsatta miljöriktlinjer och att lakningen sker i slutna processer. Detta är rutin i Europa, och risken för farliga utsläpp är därmed minimerad. Ett totalförbud mot användandet av cyanid i gruvidriften skulle innebära att Europas, även Sveriges, guldgruvor fick lägga ner sin verksamhet. Enligt min uppfattning är det inte tillrådligt med ett totalförbud mot cyanidbaserad gruvidriftsteknik förrän vi har tekniskt, ekonomiskt och miljömässigt möjliga alternativ till cyanidlakning. Därför röstade jag emot resolutionsförslaget.

15. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

16. Uttalanden av talmannen

Talmannen. – Vi har nåtts av den sorgliga nyheten att den finska internationella människorättsobservatören Jyri Antero Jaakola har mördats i Mexiko. Han och den mexikanska aktivisten Betty Cariño Trujillo, som var tillsammans med honom, mördades när de var ute på ett uppdrag för att övervaka hur mänskliga rättigheter respekteras i Mexiko. På Europaparlamentets vägnar framför jag mina kondoleanser och min medkänsla med offrens familjer. Vi kan konstatera att den värld vi lever i fortfarande kräver sådana offer.

Jag är säker på att ni vet att jag gjorde ett officiellt besök i USA i förra veckan. Jag invigde parlamentets nya sambandskontor med Förenta staternas kongress i Washington. Jag förde också många viktiga samtal som bör bidra till ett närmare samarbete, i synnerhet ekonomiskt samarbete, mellan Europeiska unionen och Förenta staterna. Vidare talade vi om ett strategiskt partnerskap och om de förändringar som har ägt rum i Europeiska unionen sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Vi förväntar oss att samarbetet med Förenta staterna bedrivs på lika villkor.

På söndag, den 9 maj, inträffar den 60:e årsdagen av Schumandeklarationen. För att uppmärksamma detta kommer Europaparlamentet att öppna sina dörrar för alla intresserade lördagen den 8 maj i Bryssel och söndagen den 9 maj i Strasbourg. Det kommer också att genomföras ceremonier för att högtidlighålla denna händelse i Luxemburg. Några av besökarna i Strasbourg kommer att vara en av kommissionens vice ordförande och de franska och tyska ministrarna för EU-frågor. Jag kommer också att vara där, och jag vill uppmana er alla att komma till Strasbourg på söndag, om fyra dagar.

17. Översyn av fördragen – Övergångsåtgärder avseende Europaparlamentets sammansättning - Beslut att inte sammankalla något konvent för en översyn av fördragen beträffande övergångsåtgärder avseende Europaparlamentets sammansättning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är gemensam debatt om

– ett betänkande av Íñigo Méndez de Vigo, för utskottet för konstitutionella frågor, om utkastet till protokoll om ändring av protokoll (nr 36) om övergångsbestämmelser rörande Europaparlamentets sammansättning under återstoden av valperioden 2009–2014: Europaparlamentets yttrande (artikel 48.3 i EU-fördraget) (17196/2009 – C7-0001/2010 – 2009/0813(NLE)) (A7-0115/2010), och

– ett betänkande av Íñigo Méndez de Vigo, för utskottet för konstitutionella frågor, om rekommendation om Europeiska rådets förslag att inte sammankalla något konvent för en översyn av fördragen när det gäller övergångsbestämmelser avseende Europaparlamentets sammansättning (17196/2009 – C7-0002/2010 – 2009/0814(NLE)) (A7—0116/2010).

Íñigo Méndez de Vigo, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag ska inleda mitt anförande med ett Rilkecitat: *Herr, es ist Zeit. Der Sommer war sehr groß* . . . Rilke var vår nyligen avlidne kollega Dimitris Tsatsos favoritpoet. För en tid sedan, den 19 november 1997, hade Dimitris Tsatsos och jag äran att lägga fram betänkandet om Amsterdamfördraget för kammaren.

Det var i betänkandet om Amsterdamfördraget vi föreslog att förslag till ändringar av fördragen skulle beredas av ett konvent.

Vi kallade det gemenskapsmetoden. Det var denna konventmetod som användes när stadgan om grundläggande rättigheter och framför allt konstitutionsfördraget utarbetades.

I dag tänker jag särskilt på Dimitris Tsatsos eftersom vi är på väg att genomföra den första reformeringen av Lissabonfördraget, som i grund och botten är det konstitutionsfördrag som vi kämpade så hårt för.

Skälet till denna första reformering, som kommer att bestå av en ändring av protokoll nr 36 till Lissabonfördraget, är en anomali, eftersom Lissabonfördraget på grund av de turer som vi alla känner till ännu inte hade trätt i kraft när parlamentsvalet hölls i juni förra året.

Således hölls det senaste parlamentsvalet i enlighet med Nicefördraget, som gällde vid den tidpunkten, och enligt Nicefördraget ska det finnas 736 ledamöter, inte 751 som enligt Lissabonfördraget.

För att komplicera det hela ännu mer stadgar 1976 års akt att parlamentsledamöternas mandatperiod ska vara fem år. Det betyder att vi nu inte bara kan tillämpa det antal som fastställs i Lissabonfördraget, nämligen 751, eftersom Lissabonfördraget innebär att ett visst land blir av med tre ledamöter som har valts och därför inte kan lämna parlamentet under den här valperioden.

Därför måste protokoll nr 36 ändras så att Lissabonöverenskommelserna kan träda i kraft, och under den här valperioden, 2009–2014, när ändringen av protokoll nr 36 träder i kraft, kommer parlamentet undantagsvis att ha 754 ledamöter.

Av detta skäl tillställde Europeiska rådet er en skrivelse, herr talman, med anhållan om att parlamentet i enlighet med artikel 48.2 i fördraget skulle yttra sig om två frågor.

Den första frågan är om det behövs ett konvent som bereder ändringen av protokoll nr 36. Den andra är om stats- och regeringscheferna kan sammankalla en regeringskonferens för att ändra protokoll nr 36.

Dessa båda frågor hänger samman, även om de behandlas i två olika betänkanden. Jag ska börja med sammankallandet av en regeringskonferens. Som jag har sagt är det det politiska resultatet av tillämpningen av Lissabonfördraget som vi har att förhålla oss till, liksom en tillfällig övergångslösning som bara kommer att vara under den här valperioden. Således kommer denna regeringskonferens att begränsa sig till någonting som redan har beslutats: hur dessa 18 ledamöter ska fördelas mellan 12 länder.

Det finns alltså ingenting att diskutera. Jag tror att regeringskonferensen kan sammankallas mycket snabbt och till och med lösa frågan på en förmiddag, under förutsättning att det politiska beslutet redan har fattats.

Därför kommer jag att be er att säga ja till en regeringskonferens, och jag anser inte att något konvent behöver sammankallas för en fråga som redan är löst. Vi är för sammankallande av en regeringskonferens; vi är emot sammankallande av ett konvent.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Det gläder mig att Europaparlamentet, under ledning av min käre kollega och vän Íñigo Méndez de Vigo, delar Europeiska rådets ståndpunkt i den meningen att något konvent inte behöver sammankallas för att göra den föreslagna ändringen i protokoll nr 36 till Lissabonfördraget. Det handlar om en mindre förändring, som emellertid är viktig för att det antal ledamöter som skulle ha funnits här om Lissabonfördraget hade varit i kraft ska kunna inta sina platser i parlamentet före nästa val.

Det här är ett paradoxalt fall, för både Íñigo Méndez de Vigo och jag själv ingick i det konvent som utarbetade EU:s konstitution. I det här fallet är syftet att försöka undvika detta förfarande, med tanke på att det gäller en mycket liten ändring – faktiskt bara en formsak – av Lissabonfördraget.

Det gläder mig att ytterligare 18 ledamöter från 12 länder – Storbritannien, Slovenien, Polen, Nederländerna, Malta, Bulgarien, Sverige, Frankrike, Österrike och Spanien – kan ansluta sig till oss så snart som möjligt om parlamentet stöder Íñigo Méndez de Vigos betänkande, och efter det att en regeringskonferens har avhållits och ratifikationsförfarandena har genomförts i de 27 parlamenten i Europeiska unionens medlemsstater.

Därigenom kommer medborgarna i de här länderna att bli ännu bättre företrädare i Europaparlamentet. Det gläder mig alltså att Íñigo Méndez de Vigo har utarbetat det här betänkandet och att utskottet för konstitutionella frågor antog det i den form han föreslog. Jag hoppas också att vi får en bred uppslutning här under plenarsammanträdet och att vi ska kunna få hit dessa 18 ledamöter som saknas så snart som möjligt, så att vi följer Lissabonfördraget.

Maroš Šefčovič, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Íñigo Méndez de Vigo för ett utmärkt betänkande. Det gläder mig också att kunna informera Europaparlamentet om att kommissionen har antagit ett positivt yttrande om öppnandet av den regeringskonferens som ska granska vilka ändringar som behöver göras av fördraget för att ytterligare 18 ledamöter ska kunna inkallas.

Europeiska rådet bad om kommissionens yttrande i enlighet med ett förslag från Spaniens regering, och eftersom detta förslag återspeglar den politiska överenskommelse som finns sedan lång tid tillbaka att de 18 ledamöterna ska inta sina platser utan dröjsmål rekommenderar kommissionen att en regeringskonferens sammankallas så snart som möjligt.

I linje med det spanska förslaget betonade kommissionen också i sitt yttrande att regeringskonferensen endast bör ta upp frågan om de tillkommande ledamöterna. Det var mycket roligt att se att Íñigo Méndez de Vigos betänkande fick ett starkt stöd i utskottet för konstitutionella frågor, och vi hoppas att detsamma sker under parlamentets sammanträde i morgon.

Jag vill också framföra att det är kommissionens förhoppning att de begränsade fördragsändringar som ska diskuteras vid denna regeringskonferens kan godkännas snabbt och att medlemsstaterna sedan ratificerar beslutet så att de 18 ledamöterna kan tillträda så snart som möjligt.

Carlo Casini, *för PPE-gruppen*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig mycket kort eftersom det utskott som jag är ordförande för fattade ett mycket heltäckande beslut, i linje med det som redan har sagts, så det finns ingen anledning att dra ut på debatten i onödan.

Det problem som uppkom och som diskuterades i utskottet gällde framför allt att ledamöterna av parlamentet enligt både 1976 års valakt och Lissabonfördraget ska vara direktvalda av människorna i de olika länderna. Detta blir ett problem när det valsystem enligt vilket ledamöter har valts för denna valperiod inte tillåter att kandidater som inte fick tillräckligt många röster för ett mandat, men som fick tillräckligt många röster för att komma in vid en senare tidpunkt, kommer in i parlamentet.

En del valsystem tillåter detta, men tydligen inte andra. Därför bör vi ha tillgång till övergångssystem för tillsättningar i undantagsfall, som rådet föreslår, om vi inte vill fördröja ledamöternas intåg i parlamentet betydligt.

Efter långa diskussioner kom mitt utskott fram till att detta är rätt och riktigt. Därför stöder vi det som redan har sagts. Jag måste säga att jag själv lade fram ett ändringsförslag enligt vilket observatörer skulle tillsättas under en övergångsperiod innan nya parlamentsledamöter väljs. Även om detta ändringsförslag fortfarande diskuteras måste vi rösta emot det – trots att det är mitt ändringsförslag – eftersom kompromissändringsförslaget innebär att ledamöterna snabbt och omedelbart kan införlivas med parlamentet.

Ramón Jáuregui Atondo, *för S&D-gruppen*. – (ES) Herr talman! Jag ska börja med att säga att det inte är något enkelt beslut som vi fattar i det här fallet. För det första reviderar vi fördraget. Kort efter det att det trädde i kraft föreslår vi för första gången en ändring av fördraget. Det är ingenting som ska tas lättvindigt.

För det andra återställer vi och bekräftar den rätt som 18 ledamöter skulle ha haft att inta sina platser om fördraget hade antagits före valet, och ser till att de kan utöva denna rättighet. Dessutom ger vi 12 länder som har rätt att förändra sin situation här i parlamentet, på grund av att de har en överenskommelse med hela Europeiska unionen om att de ska ha större representation än nu, möjlighet att utöva denna rättighet. Det är detta det handlar om, men det är en viktig fråga.

Icke desto mindre krävs det i fördraget att ett konvent ska sammankallas för att se över fördraget. Nu ställer rådet den mycket rimliga frågan om ett konvent behöver sammankallas för att ratificera en överenskommelse mellan alla EU:s medlemsstater. Parlamentet svarar att det inte behövs. Den här gången behövs det inte.

Därför ger parlamentet rådet mandat att sammankalla en regeringskonferens och se över fördraget, så att 27 länder sedan kan ratificera ändringarna med påföljd att de 18 ledamöterna kan komma hit och de 12 berörda länderna få fullständig parlamentarisk representation.

Det är detta det handlar om, men det finns ett problem. Till att börja med vill jag framhålla att vi hade vissa svårigheter med att fastställa om de som kommer hit nödvändigtvis måste vara direktvalda till dessa platser, eller om de kan väljas på något annat sätt.

Jag anser att detta problem som kom upp, och som måste analyseras och presenteras på ett realistiskt sätt, har fått en tillfredsställande lösning. Jag vill tacka föredraganden för betänkandet, Íñigo Méndez de Vigo, men också Andrew Duff för att vi har lyckats komma fram till något som jag tycker är en mycket viktig överenskommelse mellan de tre grupperna.

Vi säger att fördraget bör ses över, men utan något konvent, så att rätten till denna bekräftelse kan inträda. Samtidigt bör kammaren dock påminna de nationella parlamenten om att de måste skicka ledamöter som är direktvalda till Europaparlamentet och att vi här i parlamentet har för avsikt att genomföra en översyn av det europeiska valsystemet för att se till att vi får ett enhetligt, övernationellt system för val av ledamöter i den europeiska valmodellen.

Det gläder mig att vi har kunnat finna en balans på dessa båda punkter, så att frågan kan tas upp igen.

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det förslag som vi diskuterar lades självfallet fram innan fördraget trädde i kraft. Om fördraget hade trätt i kraft innan ett sådant förslag hade lagts fram hade vi inte godkänt det.

Parlamentet skulle inte kunna godkänna att Frankrike utser två företrädare för nationalförsamlingen till ledamöter. Och om vi hade godkänt detta efter det att fördraget hade trätt i kraft – om det här förslaget inte hade lagts fram innan det trädde i kraft – så skulle vi också ha brutit mot fördraget eftersom det här förslaget inte bygger på principen om degressiv proportionalitet.

Vi accepterar en övergångslösning, men debatten har belyst problemen med parlamentets sammansättning och valförfarandet. Det gläder mig att alla våra grupper nu är överens om att det behövs en omfattande reformering av valförfarandet. Parlamentet kommer snart att lägga fram förslag som innebär att en regeringskonferens måste sammankallas, vilken till fullo och som sig bör kommer att förberedas av ett konvent bestående av företrädare för nationella parlament. Detta kommer att vara rådgivande och inbegripa nationella politiska partier så att den här frågan kan lösas inför 2014.

Jag är oerhört tacksam mot mina kolleger och de andra gruppernas samordnare för de konstruktiva förhandlingar som har genomförts med den fasta avsikten att reformera parlamentets valförfarande.

Gerald Häfner, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har ett brett samförstånd i den här frågan. Vi ser fram emot en utvidgning av parlamentet och att få 18 nya ledamöter. Vi vill skapa förutsättningar för detta nu, så att de kan komma hit och arbeta tillsammans med oss.

Det finns bara en liten åsiktsskillnad, som sanningen att säga faktiskt är mycket stor, eftersom det handlar om grunden för vårt arbete, däribland vår tolkning av demokratiprincipen och vår syn på parlamentet som sådant. Det handlar om vem som ska bestämma vilka dessa nya ledamöter ska vara. Det är ingen sekundär fråga för oss; det är en central fråga. Enligt fördraget ska Europaparlamentets ledamöter "väljas genom allmänna, direkta, fria och hemliga val för en period av fem år". Det är medborgarna som väljer, och så var det i 11 av 12 länder.

Nu säger ett land att det inte går och att de kommer att skicka hit ledamöter som deras medborgare har utsett till ett helt annat uppdrag. Vi tycker inte att det är ett tillfredsställande sätt att behandla parlamentet eller medborgarnas rösträtt och demokratiprincipen på.

Vi skulle kunna klara oss utan ett konvent om detta bara hade varit en teknisk fråga, med andra ord om vi hade varit överens om principen om efterlevnad av fördragen. I det här läget riskerar vi emellertid att fördraget kollapsar. Vi bör insistera på att sammankalla ett konvent, vilket är ett underbart sätt att nå samförstånd bortom regeringsnivå i EU om just den här typen av frågor.

Ashley Fox, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar det här betänkandet och slutsatsen att det inte behövs något författningskonvent. Ett sådant konvent skulle bara vara ett slöseri med tid och skattebetalarnas pengar. Mina väljare längtar inte efter ett konvent som utan tvivel skulle diskutera fortsatt

politisk integration. Den allmänna åsikten i Storbritannien är att den politiska unionen redan har gått för långt.

Jag välkomnar de åtgärder som innebär att de 18 nya ledamöterna kan inta sina platser, men jag anser inte att de ska få observatörsstatus tills övergångsbestämmelserna träder i kraft. En sådan åtgärd skulle ge dem rätt till löner och kostnadsersättningar innan de har rätt att rösta, och det anser jag vara principiellt fel.

Vid en tidpunkt då stora nedskärningar av de offentliga utgifterna väntas komma i nästan varenda medlemsstat bör parlamentet föregå med gott exempel. Vi bör alltid vara försiktiga med offentliga medel. Min grupp kommer att rösta emot det här betänkandet eftersom denna viktiga princip inte följs.

Søren Bo Søndergaard, för GUE/NGL-gruppen. – (DA) Herr talman! Vi har olika åsikter om mycket i EU-sammanhang. Utan tvivel har vi också olika åsikter om mycket som rör Europaparlamentet. Jag tror dock att det finns ett brett samförstånd om att det som ger Europaparlamentet legitimitet är att det är tillsatt av medborgarna genom demokratiska och direkta val. Och så står vi här i dag med ett förslag som tvingar oss att inse att detta kan ändras. Det har lagts fram ett förslag som skulle kunna medföra att vi hamnar i ett läge där saker och ting kan beslutas i parlamentet av människor som inte är demokratiskt valda, utan snarare tillsatta, under de kommande fyra åren. Det tycker jag är en mycket dålig utveckling. Jag tycker också att det är en mycket olycklig utveckling.

Givetvis strider det mot fördraget, och således skulle vi behöva revidera fördraget. Det strider emellertid också mot vad vi gör i praktiken. Sade vi åt Rumänien och Bulgarien att de inte behövde hålla val när de gick med i Europeiska unionen 2007? Sade vi att ledamöterna från de här länderna kunde sitta i två och ett halvt år utan att några val hölls? Nej, vi uppmanade dem att hålla val, och det är vad vi bör göra när det gäller nya ledamöter. Så bör det vara också om val bara ska hållas i ett land, till exempel Frankrike.

Morten Messerschmidt, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Den situation som vi befinner oss i just nu har vissa bisarra drag. I åratal har vi fått höra att Lissabonfördraget skulle vara det instrument som skulle borge för demokrati, öppenhet och medborgarinflytande i fråga om lagstiftningen i EU. Sedan är en av de första åtgärderna som Europaparlamentet vidtar efter att i åratal ha sagt detta till medborgarna att säga nej till direkta val, nej till att sammankalla ett konvent och nej till alla de instrument som vi tidigare har använt för att övertyga medborgarna om att detta fördrag behövdes. Det är ganska underligt.

Det naturliga vore självfallet att vi tog de löften vi ger väljarna på allvar, att vi tog det faktum att parlamentet bör bestå av människor med direkta mandat från folket på allvar, och att vi tog det faktum att det inte är regeringar utan valda företrädare som ändrar fördragen på allvar. Båda dessa grundläggande beståndsdelar – och händelsevis grundläggande löften – kommer att omintetgöras om de här två betänkandena antas. Hela grundtanken, alla argumenten för att införa Lissabonfördraget – allt det som skulle övertyga medborgarna om varför de skulle ge EU ännu mer makt – är just det som vi vänder ryggen i dag nu när vi har fått det vi ville. I likhet med föregående talare måste jag därför säga att min grupp inte kan stödja de här betänkandena.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag ska komma till saken direkt. I punkt 2 i Íñigo Méndez de Vigos betänkande understryks med rätta att ett av rådets förslag helt strider emot andan i 1976 års akt. Det gäller de nationella parlamentens utseende av ledamöter i Europaparlamentet, vilka enligt 1976 års akt måste väljas i direkta och allmänna val.

Med all respekt för föredraganden beklagar jag att han inte har tagit större hänsyn till detta och behandlat det på ett striktare, tydligare och mer principfast sätt i punkt 5. Det är inte alls omöjligt att hålla fast vid att val ska hållas. Om medlemsstaterna inte vill hålla fyllnadsval kan de helt enkelt utgå ifrån resultatet av valet 2009 och fördela antalet nya ledamöter som de har tilldelats proportionellt mot detta.

Alla andra lösningar är odemokratiska, särskilt i mitt land, Frankrike, där det nationella parlamentet inte utses med hjälp av någon proportionalitetsregel. Det skulle vara en slags regeringsutnämningar som strider emot andan i fördragen.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är fortfarande ett mysterium att rådet kunde ta så lätt på en sådan här fråga. Jag hoppas att detta missöde inte kommer att leda till problem och att våra institutioners och vårt projekts trovärdighet inte kommer att undermineras. Låt mig ta ett konkret exempel: Italien ska utse en parlamentsledamot i ett eventuellt fyllnadsval, men bör vi vara mer bekymrade över att vi kommer att få ett val med högst 5 procents valdeltagande eller över att vi skulle hänvisa till utgången av 2009 års val för att bekräfta att en Europaparlamentariker hade valts i direkta allmänna val?

Hur som helst får vi inte göra situationen värre: det har aldrig varit viktigare för EU att undvika institutionella hinder och förseningar i integrationsprocessen. Jag vill också framhålla hur viktigt det är att alla de 18 ledamöterna intar sina platser i Europaparlamentet samtidigt, så att vi inte rubbar den ömtåliga balansen mellan de nationer som är företrädare i kammaren. Jag upprepar att den här frågan måste lösas omedelbart. Det är otänkbara att de nya ledamöterna inte väljs in i parlamentet för återstoden av perioden 2009–2014.

Därför måste vi omgående anta rekommendationen och betänkandet i fråga så att ändringen av protokoll nr 36 till Lissabonfördraget kan göras, utan att sammankalla ett konvent, med bara en direkt sammankallad regeringskonferens, som föredraganden föreslår. Vi måste ta den snabbaste vägen, för i det här skedet finns det inte mycket att diskutera. Vi måste vända blad och göra en ny, konstruktiv start efter någonting som tyvärr har varit ett mycket negativt mellanspel.

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

Matthias Groote (S&D). – (DE) Fru talman! För det första vill jag tacka föredraganden, Íñigo Méndez de Vigo. Jag tycker inte att något konvent behöver sammankallas. Det är en detaljfråga som ska klargöras. Sedan 1979 har Europaparlamentet utsetts genom direkta och hemliga val, och så ska det vara också i framtiden. Vi och rådet bör ta upp den här frågan vid en regeringskonferens så snart som möjligt, för 16 av de 18 ledamöterna befinner sig i ett tillstånd av ovisshet, vilket är rätt oacceptabelt. Så det är rådet som har bollen igen. Jag vill be rådet att inte ge vika på den här punkten på grund av att en medlemsstat inte har kunnat finna några tydliga regler eftersom den förväntade sig att Lissabonfördraget skulle träda i kraft tidigare. Jag tycker att det är bra att vi har det här fördraget nu, men nu måste vi göra vår hemläxa.

Méndez de Vigo-betänkandet är en bra grund för att förstärka processen. Rådet bör dock inte ge efter för frestelsen att gå med på att ledamöter skickas hit från ett nationellt parlament. Det vore att skapa prejudikat, och det vill jag inte vara med om. Så föredraganden har mitt fulla stöd, med förbehållet att inga ledamöter ska skickas hit från nationella parlament.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Frankrike är den enda medlemsstaten som inte förutsåg att Lissabonfördraget skulle träda i kraft och som vägrar att följa resultatet av Europavalet i juni 2009. Genom att gå med på det tredje alternativet – det franska undantaget – att utse två nya ledamöter ombeds vi godkänna ett allvarligt brott mot unionens primärlagstiftning: principen att Europaparlamentets ledamöter väljs i direkta allmänna val, på vilken vår legitimitet bygger sedan 31 år.

Ska vi följa rådets beslut, som visar prov på en viss brist på aktning för unionen och de europeiska medborgarna, efter påtryckningar från en medlemsstat? Vårt parlament får inte sanktionera detta allvarliga brott mot den europeiska demokratiprincipen. Vi måste vägra att underminera vår legitimitet och trovärdighet som valda företrädare för den europeiska allmänheten. Det är de europeiska medborgarna som väljer vilka som ska företräda dem i Europaparlamentet, inte medlemsstaternas regeringar.

Detta franska undantag gör att vårt krav på att parlamentet ska vara delaktigt om ett konvent sammankallas för att se över fördragen och att en regeringskonferens ska tillbakavisas är motiverat.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Fru talman! Genom att ratificeringen av Lissabonfördraget fördröjdes utsågs 736 ledamöter i stället för de 751 som nu ska finnas. Detta högre antal ska uppnås genom att 18 platser fördelas mellan 12 medlemsstater och Tyskland blir av med tre platser, men det låter sig inte göras eftersom det är olagligt att dra in de tre tyska ledamöternas mandat.

Ytterligare en komplikation är att fördraget stadgar att antalet ledamöter inte ska överstiga 751. Om vi tar in de 18 nya ledamöterna utan att Tyskland förlorar sina tre platser måste vi göra en ändring i protokoll nr 36 till Lissabonfördraget. Denna ska åstadkommas genom att ett konvent lägger fram förslag om att införliva detta med fördraget som ändringar, vilka medlemsstaterna sedan ska godkänna. Om detta inte sker blir alla beslut som parlamentet fattar med 754 ledamöter – tre fler än den övre gränsen 751 – olagliga.

Det förslag som kammaren har att ta ställning till innebär att problemet hanteras av en regeringskonferens, men detta är en betydande revidering och ändring av Lissabonfördraget som måste ratificeras av alla medlemsstaterna, med möjlighet att hålla enskilda nationella folkomröstningar. Jag uppmanar kammaren att tillbakavisa det här förslaget.

Rafał Trzaskowski (PPE). – (EN) Fru talman! Jag håller inte alls med föregående talare. Kammaren hade att besvara frågan om vi bör sammankalla ett konvent för att avgöra den här frågan eller inte, och vi har beslutat

att inte göra det, men det gjorde vi av respekt för det här instrumentet – för det här nya instrumentet, som faktiskt ger alla beslut som vi fattar större legitimitet. Det innebär givetvis inte att vi skapar något prejudikat, för alla de verkligt viktiga frågorna som har att göra med ändringar i fördragen, som till exempel valförfarandet, kräver att ett konvent sammankallas.

Jag tackar Íñigo och samordnarna för att de fattade detta beslut. Det var inte lätt. Vi hade problem med att utse 18 nya parlamentsledamöter eftersom en del medlemsstater inte planerade för ett förfarande, men vi kom fram till att representativiteten är viktigast, att det är den principen som ska vara vägledande och att kammaren så snart som möjligt bör få en balanserad representation. Det var därför som vi valde en pragmatisk lösning och uppmanade medlemsstaterna att genomföra sina valförfaranden så snabbt som möjligt, självfallet med förutsättningen att alla de parlamentariker som kommer hit till oss är direktvalda.

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Frågan om att utse nya ledamöter är inte någon ny fråga. Vi bör komma ihåg att kollegerna Adrian Severin och Alain Lamassoure arbetade med detta redan under förra valperioden. Kan man då bli annat än förvånad över att ett land – som råkar vara mitt land, Frankrike – är helt oförberett på att det ska utse två nya ledamöter? Vore det inte rimligt att anta att Lissabonfördraget skulle träda i kraft en dag och att frågan om nya ledamöter skulle komma upp? Hur kan man då förklara en sådan brist på förutseende, en sådan nonchalans?

Faktum är att vi genom att ge Frankrike möjlighet att, i enlighet med förslaget till protokoll nr 36, låta det nationella parlamentet utse ledamöter – och därigenom rädda ansiktet till en låg kostnad – riskerar att bryta mot den grundläggande regeln som säger att Europaparlamentets ledamöter ska väljas i direkta allmänna val. Detta strider emot andan i 1976 års akt om allmänna direkta val av företrädare i Europaparlamentet och skulle underminera Europaparlamentets legitimitet och trovärdighet.

Å andra sidan ska inte de valda företrädarna för de 11 andra medlemsstaterna som har valts i laga ordning betala priset för denna amatörmässighet. Den här situationen har helt enkelt blivit för utdragen, för dem och för deras länder, och det är inte mer än rätt att dessa valda företrädare får möjlighet att komma hit och börja arbeta så snart som möjligt. Därför anser vi att den här frågan bör lösas via en regeringskonferens som snabbt kan godkänna utseendet av dessa ledamöter.

Vi måste dock insistera på att Frankrike fullgör sina skyldigheter precis som dess europeiska partner har gjort. Det är inte acceptabelt med arrangemang av den här typen i hjärtat av den kammare där det europeiska folkets företrädare möts. Trots allt kommer den här debatten att föra det goda med sig att göra det uppenbart att vi i framtiden måste införa ett enhetligt system för att välja parlamentsledamöter i direkta allmänna val. Den reformen måste genomföras med hjälp av ett konvent. Än en gång: det är folkens röst som ska väga tungt i den här plenisalen, inte regeringarnas.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Íñigo för ett bra jobb och alla de kolleger som deltog för deras samarbete. Efter många års arbete och mycket allvariga ratificeringsproblem har Lissabonfördraget äntligen trätt i kraft. Därigenom har Europaparlamentets roll förstärkts, vilket var välbehövligt.

Vi måste ta denna möjlighet på allvar och basera våra åtgärder på dessa institutionella reformer som vi har genomfört. Vi måste koncentrera oss på progressivt beslutsfattande till fromma för alla europeiska medborgare. Vi bör inte lägga så mycket tid på administrativa frågor. Jag är snabb och effektiv till sättet, men en bra beslutsfattare. De europeiska medborgarna förväntar sig med rätta att vi ska göra vårt arbete på ett effektivt och genomblickbart sätt.

Jag respekterar balansen och det goda samarbetet mellan EU-institutionerna till fullo, men är övertygad om att den föreslagna kompromissen är en gångbar lösning. På så sätt kan vi sköta vårt jobb effektivare. Vi förstärker Europaparlamentet och gör de europeiska medborgarna en stor tjänst.

Sist men inte minst känner jag några av de redan valda framtida kollegerna personligen, och ju förr de kan börja arbeta desto bättre. Jag är fast övertygad om att deras sakkunskap kommer att tillföra våra institutioner mervärde.

Constance Le Grip (PPE). – (FR) Fru talman! Jag vill också göra som andra talare och tacka vår kollega Íñigo Méndez de Vigo. Han har gjort ett enastående jobb i en situation som ibland har varit hetsig och alltid spännande. Debatterna i utskottet för konstitutionella frågor pågick under lång tid. De visade vilken utmaning detta är och att ledamöterna med rätta fäster mycket stor vikt vid en stor fråga som påverkar dem omedelbart, nämligen vårt parlaments sammansättning och hur dess ledamöter utses.

Än en gång har föredraganden lyckats förena ibland skilda åsikter och inlägg och sammanfatta dem till en oerhört balanserad text, tycker jag. Jag vill tacka honom för det. Jag anser att de rekommendationer som görs i de här båda betänkandena, både i betänkandet om sammankallande av en regeringskonferens och i betänkandet om övergångsåtgärder avseende Europaparlamentets sammansättning, kännetecknas av realism, pragmatism och effektivitet. På det stora hela tror jag att det är detta som medborgarna förväntar sig av EU, i den här frågan och i andra.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Fru talman! Jag vill också framföra mitt uppriktiga tack till föredraganden och till alla skuggföredragandena. Parlamentet bör sända ut en tydlig signal i dag om att vi verkligen ser fram emot att få hit de nya ledamöterna och att rådet verkligen är senfärdigt. Det bör än en gång framhållas här att vi har den mycket tydliga uppgiften att finna en lösning så snart som möjligt, så att ledamöter utsedda i fria val – 18 stycken faktiskt – kan börja arbeta så snart som möjligt.

Parlamentet har inte bara den mycket generella uppgiften att företräda folket på bästa möjliga sätt; vi ska också arbeta så effektivt och ändamålsenligt som möjligt i utskotten, och för att kunna göra det förväntar vi oss också att kunna utnyttja den expertis och de kunskaper som de ledamöter som till stor del redan har valts i fria och regelrätta val besitter. Jag som är österrikare ser väldigt mycket fram emot att få se Joe Weidenholzer här, och jag hoppas att vi ska kunna välkomna honom här som parlamentsledamot så snart som möjligt.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Bläcket på det misslyckade Lissabonfördraget hann knappt torka förrän nya ändringsförslag lades fram, och kaoset kring våra nya ledamöter – det talas om fantomledamöter – är verkligen perfekt. Orsaken är förstås bland annat att vi har olika valsystem, vilket leder till demokratirelaterade problem. I Frankrike till exempel, där man kandiderar på regional nivå och det inte finns några listor, är det inte så svårt att låta ledamöter flytta upp. Vi bör uttala oss klart för val och inte utseende av ett parlament.

För det andra skulle det också vara alldeles rimligt om vi tillhandahöll specifik information om ledamöternas verksamhet och inkomster under observatörsperioden – och det förväntar sig medborgarna. Denna "fantomssituation" kommer verkligen inte att öka medborgarnas förtroende för EU. Vi måste också så snart som möjligt klargöra när de nya ledamöterna ska komma och vilken ställning de ska ha. Dessutom är det fortfarande inte klart om Lissabonfördraget ska ses över igen – vilket vore önskvärt – och hur läget är i fråga om Kroatiens anslutning. Medborgarna förväntar sig att rådet löser den här frågan snabbt.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Bestämmelserna i Lissabonfördraget har medfört att Europaparlamentets sammansättning har förändrats. Trots att det trädde i kraft för sex månader sedan har ännu ingen regeringskonferens sammankallats för att genomföra dessa förändringar. Medlemsstaterna måste ratificera ett särskilt protokoll om det antal ledamöter av Europaparlamentet som tillkommer. Detta är en stor sak, men det förändrar inte det faktum att fördraget måste genomföras fullt ut och utan dröjsmål. Jag delar föredragandens ståndpunkt i den här frågan.

Man bör komma ihåg att det ligger i intresset för de medlemsstater som får större nationella delegationer enligt bestämmelserna i fördraget att deras nya ledamöter kan företräda väljarna så snart som möjligt. Detta överensstämmer med de grundläggande demokratiska principer som unionen bygger på. Det är viktigt att de nya ledamöterna kommer in i parlamentet samtidigt, så att vår institution inte anklagas för att inte fungera som den ska.

Milan Zver (PPE). – (SL) Jag vill också sälla mig till dem som vill understryka att Europaparlamentet måste bli fullständigt representativt och arbeta med en full uppsättning ledamöter så snart som möjligt. Med tanke på ändringen av Lissabonfördraget, som är vår konstitution, anser jag fortfarande inte att vi är fullständigt representativa. Jag anser också att en regeringskonferens vore rätt väg att gå, och den snabbaste vägen, så att vi kan konsolidera vår rättsliga grund och göra Europaparlamentet fullständigt representativt. Jag vill gratulera föredraganden Íñigo Méndez de Vigo, som har utforskat rättsliga grunder, och anser att de kommer till bra uttryck i dagens resolution. Dessutom hör jag till dem som ser fram emot att välkomna nya ledamöter av Europaparlamentet, eftersom jag anser att vi behöver dem. Till dem av er som inte i era egna val, det senaste Europavalet, förutsåg att det skulle bli nödvändigt att utse, eller snarare välja, fler ledamöter, till er säger jag att parlamentet inte kommer att förlora i legitimitet bara för att två ledamöter har utsetts av nationella parlament.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! I likhet med andra kolleger anser jag att personer som väljs till Europaparlamentet har rätt att inta sina platser på precis samma sätt som de 736 ledamöterna har gjort

under det senaste året. Detta är ett kortsiktigt problem som kräver en kortsiktig lösning, för om fyra år kommer allt att ha ordnat sig och fungera normalt.

Jag tycker också att det är fel att klandra medlemsstater för att de inte vidtog förebyggande åtgärder för ett år sedan, eftersom det då fanns en stor möjlighet att Lissabonfördraget inte skulle komma att ratificeras. Det var någonting som många i mitt land och i andra länder upplevde. Men nu när allt har ratificerats är det viktigt att de valda får inta sina platser så att de kan bidra till parlamentet och vi kan klara oss fram till nästa val om fyra år, när allt som de säger kommer att vara toppen.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag vill bara tillägga att jag håller med de ledamöter som säger att det är viktigt att lösa denna återstående fråga som har med Lissabonfördraget att göra, nämligen fallet med de 18 ledamöter som ännu inte har tagit plats i parlamentet eftersom det senaste valet hölls strax innan Lissabonfördraget trädde i kraft.

Därför är denna revidering av protokoll nr 36 mödan värd. Jag håller också helt med dem som anser att den bör genomföras snarast möjligt och att vi så snart som möjligt måste se till att få hit de 18 parlamentsledamöter som företräder medborgarna i 12 medlemsstater. Därför håller jag när det kommer till kritan med Íñigo Méndez de Vigo, som inte anser att det behövs något konvent, att en regeringskonferens bör sammankallas så snart som möjligt och att de 27 medlemsstaternas parlament bör ratificera beslutet snarast så att de 18 ledamöterna i fråga därigenom kan komma hit till parlamentet, som de borde ha gjort vid valperiodens början.

Maroš Šefčovič, kommissionens vice ordförande. – (EN) Fru talman! Jag tycker att den här debatten tydligt har visat att vi försöker lösa en exceptionell situation, att vi söker en praktisk lösning och att detta är en övergångslösning. Därför välkomnar jag verkligen Íñigo Méndez de Vigos pragmatiska tillvägagångssätt och det betänkande som han har tagit fram, vilket efter vad jag förstår av debatten också har ett mycket starkt stöd här i kammaren. Jag tycker att det står mycket klart att vårt gemensamma mål är att få 18 nya ledamöter så snart som möjligt.

För att återgå till kommissionens ståndpunkt anser jag att vi har fått mycket rättframma frågor om hur denna förändring bör hanteras och med hjälp av vilket instrument. Kommissionen har mycket klart uttalat sig för en regeringskonferens, på grund av den räckvidd och natur den fråga som ska diskuteras har.

När det gäller sätten att utse de nya ledamöterna är jag säker på att dessa kommer att tas upp inom regeringskonferensens ram, men jag vill tillägga att när Europeiska rådet behandlade den här frågan så tycker jag att det stod helt klart att rådet sökte en balans, en balans mellan den naturliga önskan att de tillkommande ledamöterna ska utses på ett sätt som så mycket som möjligt liknar valet till Europaparlamentet och respekt för nationella konstitutionella bestämmelser. Detta är upphovet till de tre alternativa lösningarna på dagens reella situation, vilken naturligtvis kommer att rättas till vid nästa val.

Avslutningsvis välkomnar jag också Europaparlamentets interna funderingar om möjliga framtida förändringar av Europavalen, men jag anser att vi måste understryka att dessa frågor är och bör förbli åtskilda. I dag diskuterar vi hur vi ska få in 18 nya ledamöter i Europaparlamentet. Nästa gång kommer vi att diskutera eventuella förändringar av valsystemet.

Íñigo Méndez de Vigo, föredragande. – (ES) Fru talman! När människor med så olika och väsensskilda utgångspunkter som Mario Mauro, Bruno Gollnisch och Trevor Colman kommer fram till att det finns problem med valförandet och systemen för att utse ledamöter av Europaparlamentet betyder det att vi behöver ett enhetligt valförfarande.

Detta mandat fanns redan i Romfördragen. Därför har vi samordnare – och jag vill ta tillfället i akt att tacka dem alla, särskilt Ramón Jáuregui och Andrew Duff – kommit överens om ändringsförslag 2, som vi ska rösta om i morgon. Jag hoppas att kammaren kommer att stödja detta ändringsförslag, särskilt så att vi snabbt kan lösa den här frågan om ett enhetligt förfarande för val till Europaparlamentet. Därigenom anser jag att vi skulle slippa sådana här tveksamma situationer.

Rafal Trzaskowski talade om att parlamentet måste vara representativt, vilket större delen av talarna och vice ordförande Maroš Šefčovič med flera har understrukt.

Jag håller med. Det är just det vi säger i punkt 1 i betänkandet, nämligen att de 18 ledamöterna ska komma in samtidigt, annars tappar vi i representativitet.

För att de ska kunna komma in samtidigt, för att vi ska följa denna akt om politisk rättvisa som Lissabonfördraget är, måste vi vara praktiska, för en övergående och exceptionell situation kräver också övergående och exceptionella situationer och lösningar.

Därför anser jag inte att ledamöter som inte valdes 2009 ska komma in i parlamentet. Det säger jag helt öppet, och jag skriver det också tydligt i punkt 2 i betänkandet. Men om jag måste välja mellan det och att de 18 ledamöterna inte kan ta plats i parlamentet eller att finna en praktisk lösning och få in de 18, en lösning som innebär att vi följer Lissabonfördraget, ber jag kammaren att välja denna lösning – vilket jag redan har gjort i betänkandet. Det är en pragmatisk övergångslösning, men framför allt en rättvis lösning.

Jag vill tacka alla för deras samarbete och intressanta bidrag till detta betänkande.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag den 6 maj 2010 kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

John Attard-Montalto (S&D), skriftlig. – (EN) Jag tycker inte att det är rätt att de länder som har tilldelats fler platser i Europaparlamentet ännu inte är representerade. Jag talar inte bara om Malta, som har fått ett sjätte mandat, utan också om alla de andra länder som är i samma situation. Det är riktigt att det finns rättsliga och konstitutionella hinder som måste undanröjas innan de nya Europaparlamentarikerna kan inta sina rättmätiga platser. Å andra sidan visar den tid som har gått sedan valet till Europaparlamentet i juni 2009 att EU har blivit en ohanterlig institution som tar månader, om inte år, på sig för att aktivera delar av Lissabonfördraget, som äntligen antogs för mindre än ett halvår sedan. Vid sidan av representativitetsunderskottet för de berörda länderna finns det en annan faktor som enligt min mening kräver omedelbar uppmärksamhet. Jag syftar på den mänskliga faktorn. Arton blivande parlamentariker måste gå igenom en mycket besvärlig period i sina liv, särskilt från psykologisk synpunkt. Jag är säker på att det inte finns en enda Europaparlamentariker här som inte förstår vilket svårt läge dessa arton politiker befinner sig i.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Jag anser att Europaparlamentet har skyldighet att så snabbt som möjligt fatta beslut i den här frågan, så att våra framtida kolleger, som är demokratiskt valda, kan inta sina platser. Detta är oerhört viktigt, inte bara för dem själva, utan främst av respekt för de beslut som deras väljare har fattat. Vi får inte tvinga dem att vänta längre.

Alla våra nya kolleger bör utses i demokratiska val. Jag är medveten om att det för närvarande finns betydande skillnader mellan valreglerna i olika medlemsstater. Därför vill jag framföra förhoppningen att dagens situation motiverar oss att inleda en dialog om harmonisering av valförfarandena i EU:s medlemsstater.

Indrek Tarand (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Vi vill tacka föredraganden för ett utmärkt jobb. Vi är emellertid besvikna på Frankrikes beslut att förvränga den europeiska valmanskårens ursprungliga vilja genom att utse nya ledamöter av Europaparlamentet från nationalförsamlingen. För övrigt vill jag påtala att Frankrike har beslutat att sälja ett krigsfartyg i Mistralklassen till Ryssland. Vi tror att landet kommer att få anledning att uppriktigt beklaga sitt agerande.

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

18. Förberedelse av toppmötet med euroområdets stats- eller regeringschefer den 7 maj 2010 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om förberedelserna av toppmötet med euroområdets stats- eller regeringschefer den 7 maj 2010.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Den här veckan, den 7 maj, kommer ett möte att avhållas med euroområdets stats- och regeringschefer, och den här debatten i Europaparlamentet gäller detta viktiga möte. Syftet med mötet är att formalisera den överenskommelse som har nåtts om lån till Grekland, det finansiella stödpaketet till Grekland så att detta land i euroområdet kan reda ut sin allvarliga finansiella situation, och att diskutera vilka lärdomar som kan dras av denna situation och dessa överenskommelser för euroområdets och hela Europeiska unionens framtid.

Det som stats- och regeringscheferna ska göra på fredag är att bekräfta den finansiella lösning som Europeiska unionen har erbjudit Grekland. Med andra ord ska de formalisera det åtagande som gjordes vid mötet med Europeiska unionens stats- och regeringschefer den 11 februari – vilket i det här skedet är ett politiskt åtagande – ett åtagande att hjälpa Grekland att ta sig ur denna oerhört svåra finansiella situation.

Därför ska stats- och regeringscheferna på fredag lägga fram och skissera upp en överenskommelse som innebär att de övriga 15 medlemsstaterna i euroområdet vill att Grekland ska få detta stöd, dessa lån, när landets regering har antagit ett stringent program med ekonomiska och finansiella korrigeringar. Dessa syftar till att garantera Greklands finansiella stabilitet och den finansiella stabiliteten i euroområdet som helhet, vilket är någonting som har överenskommit politiskt och inte bara gäller Grekland. Det gjordes i en politisk överenskommelse den 11 februari i form av en resolution från stats- och regeringscheferna i Europeiska unionen.

Detta är ett viktigt beslut, politiskt och historiskt sett, eftersom det är avgörande för euroområdets trovärdighet och hela unionens trovärdighet utåt från finansiell synpunkt. Det är viktigt för den budgetkonsolidering som fordras i fördragen om Europeiska unionen, budgetkonsolidering i euroområdet och i hela unionen, och det är mycket viktigt för att konsolidera en faktisk och bestående ekonomisk återhämtning i Europeiska unionen.

I dag offentliggjorde Olli Rehn, som är här hos oss, kommissionens prognoser för perioden 2010–2011 och sände ut ett budskap om successiv ekonomisk återhämtning för Europeiska unionen. Kommissionens prognoser bekräftar att den ekonomiska återhämtningen är på väg i Europeiska unionen och att EU som helhet förväntas få en tillväxt på 1 procent 2010 – i år – och 1,75 procent 2011, efter den största nedgången i dess historia.

Således upphörde den ekonomiska nedgången i Europeiska unionen under det tredje kvartalet förra året, och den ekonomiska återhämtningen har börjat. Den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen och de beslut som medlemsstaterna har fattat har uppenbarligen bidragit till detta genom att injicera stora summor i de olika ländernas ekonomier från medlemsstaternas och unionens budget, via den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen. Det är ett av skälen till att vi redan ser en ekonomisk återhämtning i unionen efter att ha gått igenom den värsta lågkonjunkturen i historien, något som jag vill upprepa.

Detta är vad Europeiska kommissionen förutspår, och utan tvivel kommer beslutet att låna ut pengar till Grekland i stor utsträckning att bidra till att den ekonomiska återhämtningen i euroområdet och hela Europeiska unionen både blir reell och varaktig.

Vi anser att Europeiska unionen har reagerat väl på den aktuella ekonomiska situationen, på den ekonomiska krisen, genom att göra allt som står i dess makt för att klara av situationen. Vi tycker särskilt att den har reagerat väl på den oerhört allvarliga finansiella situationen i Grekland, för något som Europeiska unionen definitivt har gjort de senaste månaderna har varit att ta tydliga steg mot någonting som vi har börjat beskriva som ekonomisk styrning eller ett ekonomiskt styrelsesätt i unionen. Det har tagits klara steg framåt. Ibland kan de ha verkat små, för små, men det har hur som helst tagits steg som leder framåt, på ett tryggt och beslutsamt sätt, och det hela kommer att kulminera i mötet med Europeiska unionens stats- och regeringschefer på fredag.

Vi anser att den ekonomiska styrningen, det ekonomiska styrelsesättet i unionen måste ha en fast grund. Den första grundpelaren är att ta ansvar för gjorda åtaganden, till exempel när ett unionsfördrag undertecknas och ratificeras. Den andra är solidaritet, som är en central princip för Europeiska unionen och all dess politik. Den tredje är samordning i fråga om budgetkonsolideringen, samordning av Europeiska unionens externa representation – inför till exempel G20-mötena – och samordning för att skapa tillväxt och för att ta oss ur krisen. Jag är övertygad om att detta kommer att stå i det dokument som kommissionsledamot Olli Rehn håller på att sammanställa i ämnet och som kommer att läggas fram för kommissionen den 12 maj.

Slutligen vill jag säga att den ekonomiska styrning av unionen som håller på att etableras och utvecklas och för vilken grunden läggs i Europeiska unionen kräver ändamålsenliga instrument och viss övervakning. Jag är säker på att detta kommer att nämnas i det dokument som Europeiska kommissionen håller på att utarbeta. Vi behöver offentliga finanser med kvalitet. Vi behöver tillsyn över det finansiella systemet, europeisk tillsyn över det finansiella systemet, och i det avseendet vill jag uppmana Europaparlamentet att anta ett paket om finansiell tillsyn så snart som möjligt. Detta paket bör innehålla de regelverk och direktiv som diskuteras i parlamentet här och nu, och som ska diskuteras i det ansvariga utskottet de närmaste dagarna och därefter vid ett plenarsammanträde.

Vi behöver också mekanismer för att förhindra kriser, och vi behöver också – som jag sade tidigare – förmågan att uppträda enat när vi företräder unionen utåt. I det fallet tänker jag förstås på G20-mötena. Jag anser att dessa åtgärder är steg som tas mot ekonomisk styrning eller ekonomiskt styrelsesätt i unionen. Stödet och lånen till Grekland är delar av detta, och det är därför jag tycker att Europeiska unionen rör sig i rätt riktning och har konsoliderat denna inriktning.

Jag är säker på att stats- och regeringscheferna kommer att anta detta finansiella stödpaket till Grekland, vilket i korthet är ett åtagande om finansiell stabilitet, ekonomisk stabilitet i euroområdet och hela Europeiska unionen, som de sade i sitt uttalande den 11 februari.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Jag ombads göra ett uttalande för kammaren före fredagens möte med euroområdets stats- och regeringschefer.

Låt mig börja med att framföra mina kondoleanser till familjerna till offren för våldet i Aten i dag. Att inte hålla med och att protestera är en rättighet i våra demokratiska samhällen, men inget kan rättfärdiga att man tar till våld.

Jag vill nu ta upp det finansiella stödpaketet till Grekland som godkändes i söndags och sedan berätta om några av mina synpunkter på vad som behöver göras för att förhindra att den här typen av kris upprepar sig.

Vad gäller Grekland har de grekiska myndigheterna gått med på ett flerårigt program för budgetkonsolidering och strukturreformer. Det utarbetades gemensamt av kommissionen, Europeiska centralbanken och Internationella valutafonden.

Den grekiska regeringen har lagt fram ett massivt och trovärdigt paket som kommer att styra ekonomin mot en hållbar väg och återupprätta förtroendet. Det är viktigt att vi erkänner det mod som premiärminister Georgios Papandreou och hans regering har visat.

Grekland kommer att genomföra smärtsamma ansträngningar, men vi vet alla att det inte finns några alternativ till detta.

Som motprestation kommer den samordnade europeiska mekanismen för stöd till Grekland att aktiveras efter rekommendationen från kommissionen och Europeiska centralbanken. Detta är en solidaritetshandling utan motstycke som inte går att finna någon annanstans i världen.

Stödet blir avgörande för att hjälpa Grekland att få ordning på sin ekonomi och bidrar till att bevara den finansiella stabiliteten i euroområdet som helhet.

Tillåt mig att understryka att kommissionen har sett till att mekanismen, som bygger på bilaterala lån, är europeisk. Kommissionen var behjälplig med att inrätta den och kommer att spela en viktig roll när det gäller att hantera och genomföra den.

Kommissionen är och förblir central när det gäller att bedöma huruvida Grekland uppfyller villkoren i paketet. Kommissionen kommer också att hantera de bilaterala lånen från medlemsstaterna.

I slutet av veckan kommer vi redan att ha en kritisk massa av medlemsstater som har fullgjort processen för att erbjuda dessa bilaterala lån till Grekland. Det är min absoluta övertygelse att detta exceptionella finansiella stöd till Grekland – 110 miljarder euro – liksom anpassningsprogrammet är den rätta lösningen på den grekiska krisen. Vi har inga skäl att tvivla på att det fullt och fast kommer att genomföras både av Grekland och euroområdets medlemsstater.

Den här uppfattningen delas av andra viktiga aktörer. Jag noterade exempelvis det stödjande uttalandet nyss från de tidigare, nuvarande och kommande ordförandena för finansministrarna inom G20. Tyvärr verkar inte alla marknadsaktörer övertygade än. Vi måste högt och tydligt säga att de som tvivlar har fel. Jag kommer tillbaka till det strax.

Vid mötet med euroområdets stats- och regeringschefer på fredag kommer vi att se bortom den här överenskommelsen och titta på vad vi behöver göra för att dra de rätta lärdomarna av den här situationen. Debatten blir självklart en startpunkt eftersom beslut behöver diskuteras ytterligare och till slut fattas tillsammans med alla de 27 medlemsstaterna – euroområdets medlemsstater men även alla övriga medlemsstater i Europeiska unionen. Låt mig säga detta mycket tydligt: Diskussioner och beslutsfattande med 27 aktörer är en källa till styrka.

Eftersom vi måste påskynda våra förfaranden är det ett faktum att en gemensam åtgärd med 27 aktörer – utan motsvarighet någonstans i världen – ger bästa möjliga grund för vår gemensamma framtid inom en ännu mer sammanlänkad värld.

Jag ser två huvudlinjer som behöver diskuteras och åtgärdas: För det första en ny bedömning av reglerna för ekonomisk styrning, inbegripet stabilitets- och tillväxtpakten, och för det andra en reform av finansmarknaderna.

Kommissionen har arbetat intensivt med den ekonomiska styrningen och är beredd att lägga fram sitt förslag för hur den ska förbättras på onsdag. Vi har tre huvudområden som bör tas upp. För det första ansvar: Vi behöver förstärka stabilitets- och tillväxtpakten och framför allt medlemsstaternas efterlevnad av den. Det är uppenbart att både den förebyggande och den korrigerande delen av pakten behöver förstärkas. Jag är glad att de flesta av dem som tidigare har ifrågasatt pakten, eller till och med föreslagit att den skulle försvagas, nu accepterar att det behövs starka regler och – vad som är viktigast – att de måste tillämpas strikt.

För det andra: oberoende. Vi sitter i samma båt här. Jag tror att krisen tydligt har visat att vi behöver ta itu med obalanserna mellan våra medlemsstater, särskilt inom euroområdet. Det innefattar skillnader i konkurrenskraft, eftersom det är ett avgörande inslag som orsakar andra typer av obalanser.

Detta får självfallet inte innebära att vissa blir mindre konkurrenskraftiga så att andra förefaller relativt mer konkurrenskraftiga. Vi konkurrerar alla på världsmarknaderna. Vad vi behöver är att förstärka vår totala konkurrenskraft på ett balanserat ömsesidigt stärkande sätt. Jag tror också att vi behöver titta på alla andra orsaker till obalanserna. För att göra framsteg kommer vi att föreslå ökad övervakning och samordning av den ekonomiska politiken. Jag är också glad att se större öppenhet nu när det gäller medlemsstaterna i detta syfte.

För det tredje: konsekvens. Vi måste ställa oss frågan om vårt system av skatteregler är fullständigt. Jag kan se fördelar med att skapa ett permanent system för att hantera nedbrytande situationer. När allt kommer omkring är det bättre att ta det säkra före det osäkra.

Jag hoppas att vi kan ta tillfället i akt – och jag räknar med er för att hjälpa oss att åstadkomma dessa reformer. Ur politisk synvinkel tror jag när det gäller den europeiska integrationen att vi nu befinner oss i en av dessa situationer när vi, om vi inte bygger upp Europa, kommer att halka efter. Vi kan inte stanna av. Det är ett mycket speciellt tillfälle vi i dag upplever i Europa där vår solidaritet, vårt ansvar, testas varje dag. Jag hoppas att våra medlemsstaters ledare kommer att kunna visa sig situationen vuxen, inte bara att hjälpa andra utan även ta sitt ansvar för vårt gemensamma europeiska projekt.

Reformerna kommer att införas mot bakgrund av aldrig tidigare skådade ansträngningar som redan är på väg. Det är obestridligt så att underskottet och skuldnivåerna i vissa medlemsstater beslutsamt behöver korrigeras, och att det måste ske snabbare än planerat före krisen.

Men vi får heller inte bortse från det faktum att den urartade budgetsituationen under 2009 i stor utsträckning berodde på automatiska stabilisatorers verk inför en aldrig tidigare skådad nedgång i den ekonomiska verksamheten, orsakad av en finanskris som inte hade sitt ursprung i Europa. Den totala situationen inom euroområdet var med andra ord till stor del resultatet av en policy mot recessionen som förespråkats över hela världen.

Det var alltid uppenbart att situationen så småningom skulle rättas till, och de flesta medlemmar i euroområdet har redan vidtagit omfattande reformer, exempelvis när det gäller pensionssystemet. Det ansvar som regeringarna visat behöver matchas av finansmarknadens aktörer. Det är därför inte mindre brådskande att fortsätta att åstadkomma en hållbar och ansvarig finanssektor, till förmån för ekonomin och dess medborgare.

Man måste komma ihåg att finansmarknadens aktörer är huvudpersoner när det gäller att påverka stämningen på marknaden. Psykologi spelar också en roll på marknaderna. Finanskrisen föddes ur kortfristighet, procyklikaltitet och en brist på ansvar. Det måste vi rätta till snarast.

Vi behöver starka och stabila europeiska marknader för finansiella tjänster som kan erbjuda de investeringar som behövs för ytterligare tillväxt i linje med visionen i Europa 2020. Vi behöver ett ansvarsfullt uppträdande från alla våra marknadsaktörer. Vi har redan gjort en hel del när det gäller reformering av finansmarknaderna. Jag räknar med kammaren för att göra detta klart för alla.

De europeiska institutionerna agerar och måste uppfattas som att de agerar tillsammans: Parlamentet, rådet och kommissionen. Vi har prioriterat arbetet om ansvarsfull riskhantering, säkrare derivatmarknader, bättre

finansiell övervakning och sett till att bankerna har tillräckligt med kapital för att täcka sina egna risker. Detta arbete måste påskyndas.

Under de närmaste veckorna behöver vi slutföra de reformer som redan har inletts. Som jag sade till kammaren för bara två veckor sedan så hoppas jag snart få se ett genombrott för vårt förslag om hedgefonder och private equity.

Jag skulle också vilja ha tidiga överenskommelser om effektiva nya europeiska arrangemang för övervakning. Europeiska systemrisknämnden och de tre tillsynsmyndigheterna bör inleda sitt arbete i början av 2011.

Men de får inte bara bli papperstigrar: Vi har ett gemensamt ansvar för att se till att de har de verktyg som krävs för att utföra sitt arbete. Det innefattar bindande beslutsfattande befogenheter för att hantera verkligt kritiska lägen, genomdriva europeiska regler – och jag insisterar på europeiska regler, inte enbart nationella – och att lösa eventuella tvister inom kollegiet av nationella övervakare. Det är hög tid att leverera dessa beslut och se till att de är ambitiösa.

Flera förslag är på väg i år för att förbättra skyddet av insättare och investerare, stärka åtgärderna mot marknadsmissbruk, ytterligare förbättra kvalitet och kvantitet när det gäller bankernas kapital och avskräcka från överdriven hävstångsverkan.

Under de senaste tre månaderna och paradoxalt nog fortfarande denna vecka har situationen på de nationella lånemarknaderna gett upphov till ny oro. Kommissionen arbetar redan på en grundläggande översyn av derivatmarknaden för att öka insyn och säkerhet på dessa marknader. I ett första steg kommer vi att lägga fram lagstiftning för att standardisera överlåtbara derivatavtal och se till att clearing sker via en central motpart som regleras och övervakas korrekt. Vi överväger också nu huruvida ytterligare specifika åtgärder behövs för suveräna derivatmarknader.

Krisen har också ännu en gång synliggjort kreditvärderingsföretagens roll. Dessa företag spelar en nyckelroll för finansmarknadernas funktion, men värderingen förefaller vara alltför cyklisk, och alltför mycket förlita sig på stämningen på den allmänna marknaden än på grundläggande fakta – oavsett om marknadens stämning är alltför optimistisk eller alltför pessimistisk. Eftersom kreditbedömningsföretagen har en sådan nyckelroll och inverkan på marknaderna har de också ett särskilt ansvar för att deras bedömningar är både sunda och omfattande. Det är anledningen till att kommissionen 2008 snabbt lade fram ny lagstiftning för dessa företag, vilken kommer att träda i kraft under de närmaste dagarna.

Dessa regler ska se till att kreditvärderingsföretag fungerar mer öppet, publicerar sina metoder och undviker intressekonflikter, men vi behöver gå ännu längre. För att stärka övervakningen av dessa aktörer som är verksamma i hela Europa anser kommissionen att de bör ställas under direkt kontroll av den kommande Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten, och det är exakt vad vi föreslår.

Vi har också inlett en diskussion om huruvida ytterligare åtgärder kan behövas för att se till att framför allt nationella skulder värderas korrekt. Vi måste sopa rent framför egen dörr när vi ber andra att göra detsamma.

Kommissionen kommer att göra allt som krävs för att finansmarknaderna inte ska bli ett tillhåll för spekulation. Fria marknader är grunden för en framgångsrikt fungerande ekonomi, men fria marknader behöver regler och efterlevnad, och dessa behöver stramas upp om oansvarigt uppträdande riskerar sådant som inte kan eller bör riskeras.

Marknadsuppträdandet måste vila på sund och objektiv analys, och de finansiella tjänsteföretagen måste inse att de är just det: En tjänst, och inte ett mål i sig. De får inte skiljas från sin ekonomiska och samhällsliga funktion. Aktörerna på finansmarknaden är fortfarande verksamma eftersom reglerande myndigheter och demokratiska institutioner – i slutändan skattebetalarna – stabiliserade marknaderna under finanskrisen.

Vi agerade snabbt då just av det skälet, och vi kommer att agera snabbt även i framtiden. Budskapet från fredagens möte med stats- och regeringschefernas eurogrupp bör därför vara tydligt, och det kommer att vara tydligt: Vi kommer att göra det som krävs – på alla fronter.

Talmannen. – Vi vill instämma i de kondoleanser som José Manuel Barroso framförde i sitt inlägg. De händelser han hänvisade till ägde rum i Grekland i dag. Vi har stora förhoppningar om att Grekland nu är på väg ut ur återvändsgränd. De senaste problemen där skapade oro och intresse bland Europaparlamentets alla ledamöter.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! I Europa genomgår vi nu en ovanligt svår period med den allvarliga krisen i Grekland, dess konsekvenser för medborgarna och, som ni påpekade, tragiska och dramatiska konsekvenser, med skulder som stiger i de flesta medlemsstater och med ett europeiskt bemötande som inte alltid lever upp till våra förhoppningar, men som åtminstone finns.

Tiden har nu kommit för européerna att dra lärdom av dessa händelser och uppmana till radikala reformer av den europeiska styrningen. Reformerna innebär att våra medlemsstater slutar fatta egna beslut utan att samråda med sina partner – med vilka de trots allt delar en valuta, värderingar och därmed ett gemensamt öde – om sina prioriteringar när det gäller budget, skatter och sociala frågor. Reformerna av människors sätt att tänka så att våra partier, ministrar och nationella kolleger slutar att systematiskt svärta ned de beslut som fattas i Europa när de själva har varit delaktiga i dessa beslut.

Kan vi verkligen fortsätta att längre uppmana till solidaritet från våra partner när vi möter svårigheter, för att sedan fullständigt ignorera dem när allt återgår till det normala? Kan vi fortsätta att kräva avsevärt stöd från våra partner utan att kunna garantera absolut insyn i de offentliga finanserna? Kan vi avslutningsvis fortsätta att förvånas över att frågor fortsätter att ställas när vi uppmanar till solidaritet bland människor varav vissa arbetar 35 timmar och går i pension vid 60, medan andra arbetar 48 timmar och går i pension vid 67? Jag tror inte det. Jag tror tvärtom att det har blivit dags att ställa de verkliga frågorna och ge de verkliga svaren på dessa frågor.

Dessa svar är till största delen inte nationella utan europeiska i den värld vi lever. Svaren handlar inte om att fjäska för den allmänna opinionen utan om att vara ansvarig och förnuftig. Svaren är vårt ansvar; vi måste lämna dem utan att tveka annars kommer de att läggas på oss snabbare än vi tror. Våra folk kommer inte bara att kunna anklaga oss – och med rätta – för att ha misslyckats med vår skyldighet, för att ha misslyckats med att berätta sanningen, utan de kommer också att få finna sig i beslut som är ännu smärtsammare än de som måste fattas i dag. Vi måste mycket tydligt kräva ett ekonomiskt Europa, ett socialt Europa och ett Skatteuropa, något som kräver mycket praktiska åtgärder från våra regeringar både till vänster och höger.

Kommer rådet att lyssna till argumentet? Kommer vi att kunna se till att det hörs högt och tydligt? Jag ställer frågan till Guy Verhofstadt som har viss erfarenhet av detta i rådet. Tror han det är möjligt att inleda diskussioner tillsammans inom rådet? Kommer argumentet att tas upp av kommissionen? Jag hoppas det, och jag väddar till er, herr Barroso, att ta upp det: Jag ber er att som fördragets väktare se till att besluten som vi fattar ordentligt och uppriktigt tillämpas av medlemsstaterna. När det gäller tjänstedirektivet noterar jag exempelvis att detta är långt ifrån fallet. Detta är ett förlorat tillfälle för tillväxten som vi inte längre kan tillåta.

Jag är ingen idealist. Jag betraktar mig inte som naiv, men jag anser verkligen att sanningens minut har kommit för Europa, och jag föreslår att vi visar oss situationen vuxna och bemöter utmaningarna modigt och med ansvarskänsla, precis som EU:s grundare som för 60 år sedan inte tvekade när det gäller att fatta modiga och visionära beslut – Schuman, De Gasperi, Adenauer med flera. Vi måste följa deras exempel: De väntade inte; de genomförde inga folkomröstningar. De tog mod till sig och bemötte de avgörande frågor som uppstod.

Den kris vi upplever kan vara något bra om vi har mod att vidta rätt åtgärder, men den kan bli mycket allvarlig om vi undviker nödvändiga reformer. Vi behöver snarast en ekonomisk och social styrning; vi behöver snarast en anpassning av beskattningsreglerna. Avslutningsvis behöver vi gardera oss mot att skapa en artificiell klyfta mellan Europas medlemsstater och de andra. Den europeiska solidariteten gäller för vart och ett av de 27 länderna. Jag uppmanar er, rådsledamöter, att se på Europa som det verkligen ser ut. Jag uppmanar er att undersöka vad som kommer att hända med oss om Frankrike och andra länder i morgon ställs inför samma problem som Grekland. Vad händer med euron? Vad kommer vi att kunna göra för våra europeiska medborgare?

Tack för er uppmärksamhet. Vi har ett gemensamt ansvar för detta; och tiden kommer inte att vara på vår sida.

Talmannen. – Jag noterar att en av våra ledamöter, Barry Madlener, har anhängit om att få tala enligt förfarandet med blått kort. Jag har er emellertid redan på talarlistan. Jag har här Barry Madlener som talare. Jag ger er ordet om några minuter. Jag lovar att ni ska få tala.

Maria Badia i Cutchet, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Tillåt mig till att börja med att för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet uttrycka vår fullständiga solidaritet med det grekiska folket efter de dödsfall som i dag har ägt rum. Jag vill också uppmana till en

återgång till lugnet och säga till det grekiska folket att vi står på deras sida och att de har vårt stöd i de ansträngningar de gör under den långa och svåra prövning de står inför.

Jag vill också särskilt vända mig till premiärminister Georgios Papandreou och stödja honom i hans beslutsamhet och politiska mod och i allt det hårda arbete han utför för att rädda sitt lands framtid.

Under de närmaste månaderna och åren hoppas vi att Europeiska unionen kommer att göra allt för att stödja de nödvändiga reformprocesserna. Vi kan inte fortsätta att helt enkelt spela en övervakande roll. Europeiska unionen måste vara delaktig i reformen och stödja den. Framgången med omvandlingsprocessen måste vara en gemensam framgång för alla i ett enat Europa och hänvisa till ett gemensamt öde. För att uppnå detta måste vi se till att de europeiska och skattemässiga instrumenten mobiliseras korrekt, och vi måste ge all hjälp och allt stöd som vi kan under denna svåra period.

Bortom den grekiska krisen anser jag dessutom att vi kan dra slutsatsen att de senaste veckorna har varit mycket belysande. Vi måste använda allt som vi har lärt oss för att stärka den ekonomiska styrningen och bygga upp en europeisk union som inte enbart är monetär utan också verkligt ekonomisk. Något som var otänkbart på Jacques Delors tid har nu blivit oundvikligt, och vi måste anpassa oss till dagens efterfrågan.

För att uppnå alla dessa ambitiösa målsättningar måste vi först lära oss att samarbeta. Stabilitets- och tillväxtpakten är en av de beståndsdelar som mest har visat behovet av att samordna vår ekonomiska politik. Samordningen av vår ekonomiska politik måste vara aktiv och effektiv och inriktas på processer för hållbar, stark tillväxt som delas av alla och garanterar arbetstillfällen. Vi hoppas att Europeiska kommissionen snart kommer att lägga fram korta förslag i detta hänseende som går längre än att bara vara repressiva. Vi måste lära oss att bygga och växa oss starka tillsammans.

Ordförande Barroso! Jag hoppas ni förstår hur brådskande det är att maximalt utnyttja den roll som kommissionen kan spela på det här stadiet.

För det andra måste vi utrusta oss med de mekanismer som krävs för att hantera krisen. Det är på tiden att rådet godkänner inrättandet av en europeisk mekanism för finansiell stabilitet, ett förslag som antogs i mars av premiärministrarna och ledarna för Europeiska Socialdemokraters Parti. Vi måste fördöma vissa finansiella aktörers aggressiva och spekulativa attityd, men vi måste också inse att vi har utformat ett valutasystem som är otillräckligt i kristider.

För det tredje måste vi utveckla ett nytt koncept för europeisk solidaritet. Antingen rör vi oss i riktning mot ett gemensamt öde, eller också måste vi falla till föga för den negativa dynamik som kännetecknar nationell självishet och destruktiv konkurrens sinsemellan. Vi kan inte säga att vi vill leva tillsammans när vi samtidigt säger att vi i praktiken alla vill agera självständigt. Den nuvarande krisen är ett eldprov, och vi måste inse dess fulla betydelse.

För det fjärde behöver vi betona betydelsen av det finansiella området. Under de kommande veckorna och månaderna får parlamentet tillfälle att inta en ståndpunkt om en rad mycket viktiga lagstiftningsförslag, såsom hedgefonder och finansiell övervakning.

Jag uppmanar institutionerna att stödja oss i detta ansvarsfulla arbete, för att garantera att Europa snabbt upprättar ett gediget system för reglering och övervakning. Vi hoppas att vi genom att samarbeta kan skapa en skatt på finansiella transaktioner så att de finansiella aktörerna också bidrar rättvist till den ekonomiska satsning som var och en har varit tvungen att göra.

Greklands framtid kommer i stor utsträckning att bero på grannländernas tillväxt – det vill säga vår – eftersom vi är landets huvudsakliga ekonomiska partner. Om vi inte kan hantera utmaningarna som redan har ställts upp i strategin för 2020, om vi inte kan sätta något kött på benen på en gemensam politisk agenda och om våra ekonomier är dömda till långsam tillväxt, med få möjligheter till sysselsättning, kommer vi inte att kunna förebygga ytterligare attacker som skulle kunna vara ännu allvarligare och svårare att hantera.

Det är vår kontinentens framtid som står på spel. Europas framtid är beroende av vår intelligens, solidaritet och beslutsamhet.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Tillåt mig att börja med att säga att jag hoppas, och det tror jag alla mina kolleger i parlamentet och kommissionens ordförande också gör, att det system som vi har inrättat kommer att fungera. Jag har haft mina tvivel sedan starten och har kritiserat systemet med bilaterala lån, men det betyder inte att jag inte hoppas att det fungerar och stoppar spekulationen mot euron.

För sakta men säkert har det förekommit spekulationer mot euron och en attack mot euron och inte bara en attack mot Grekland eller en attack kopplad till tillståndet för Greklands offentliga finanser. Det är därför betydligt allvarigare och mer utbrett. För min del hoppas jag att systemet, när det har formaliserats den 7 maj, kommer att kunna fullgöra målsättningen i sin helhet, av det enkla skälet att vi inte har något annat instrument. Vi har inget annat instrument. Det här systemet måste därför fungera och måste stödjas.

Det är emellertid också viktigt – och det är min andra punkt – att tydligt förstå att inom en snar framtid kommer det inte att vara möjligt att ta till det i tid och otid. Ett strukturellt system behövs så snart som möjligt, kanske inte under de närmaste månaderna men definitivt under de kommande åren, eftersom vi kommer att möta dessa situationer igen. Om vi vill ha en strukturell mekanism i framtiden måste vi dessutom komma ihåg en sak: Vi måste ta lärdom av det som har hänt de senaste månaderna. Vi behövde fem månader för att inrätta en mekanism: tre månader för att besluta om dess principer och sedan två månader för att besluta om dess villkor. Varför? Eftersom detta är ett mellanstatligt system!

Ännu en gång tror jag att den första lärdom vi behöver dra inför framtiden är att vi måste följa kommissionen i dess synsätt på gemenskapen. För kommissionen hade föreslagit ett europeiskt lån: Det kunde ha godkänts omedelbart i december eller januari och skulle redan ha kunnat ha effekt i dag och stoppat spekulativen mot euron.

Jag hoppas därför att den första lärdom av det som har hänt de senaste fem månaderna blir att vi den 7 maj vid det första beslutet säger – med förhoppningen att det fungerar – att vi nu ska be kommissionen att föreslå ett europeiskt lån som kan stoppa spekulativen mot euron genast. Europeiska unionens hela trovärdighet och likviditet vilar på ett sådant förslag, vilket inte är fallet i ett mellanstatligt system, där 16 länder måste säga "ja", 16 parlament, kanske, måste säga "ja", och så vidare.

Jag hoppas också – även om Olli Rehn redan har börjat lämna förslag – att den andra lärdomen av allt detta är att vi behöver inrätta ett antal strukturreformer, nämligen ett förebyggande kapitel i stabilitets- och tillväxtpakten – vilket Olli Rehn har föreslagit – en europeisk valutafond, en strukturmekanism som kan användas direkt och, för det tredje, en strategi för 2020 som är mycket mer robust än den strategi som är fäst på papper i dag.

Sedan behöver vi också reformer när det gäller värderingsinstitut, även om de senare är som väderprognoser: Antingen är de alltför flexibla och vi vill att de ska vara mer oflexibla, eller också är de inte flexibla och vi vill att de ska vara lite mer flexibla. På europeisk nivå är initiativ definitivt en bra idé som vi måste titta närmare på.

Till sist – och det här är min sista punkt, herr talman – uppmanar jag det spanska ordförandeskapet att gå med på övervakning mycket snabbt. Jag är ledsen, herr López Garrido, men det är inte vi som ska klandras utan rådet! Har jag inte rätt i att det var rådet som ändrade kommissionens förslag? Det fanns några kommissionsförslag som jag till och med kritiserade, men de gick fortfarande mycket längre än rådets. Det är vi som arbetar om kommissionens arbete för närvarande, och jag har ett hederligt förslag till er.

Om ni vill att finansiell övervakning och förslagen ska tillämpas inom en månad så godkänn omedelbart, tillsammans med rådet och Ekofinrådet, ändringsförslagen som parlamentet kommer att lägga fram för er inom de närmaste dagarna. Det kommer inte att ta någon tid alls att godkänna dem, och finansiell övervakning kommer att tillämpas. Jag hoppas att ni kan vidarebefordra informationen till kollegerna i Ekofinrådet som i sitt förslag snarare har skissat på ett system för att undvika den finansiella övervakning som fastställdes av kommissionen.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ska fortsätta utefter ungefär samma linjer som Guy Verhofstadt. Det är uppenbart att vi har drivit vind för våg i fyra månader. Det är uppenbart att vi har gjort misstag. Det är uppenbart att vi genom att driva omkring har gett utrymme åt marknaderna och till spekulationer. De rådsledamöter som är ansvariga borde åtminstone erkänna det! De borde säga: Det är vi som ska klandras! Det är vi! Det är vårt fel! Angela Merkel, Nicolas Sarkozy, jag vet inte vad de kallas eller vad de sysslar med i livet, men alla kan läsa om det i tidningen: Åtgärder behövde vidtas omedelbart. Det är min första punkt.

För det andra skulle jag vilja att åtminstone en sak blir uppenbar, och det är att den uppgift Giorgios Papandreous regering står inför är näst intill omöjlig. Jag vädjar till Ekofinrådet och till stats- och regeringscheferna att inse att deras länder inte är kapabla att genomföra reformer. Hur lång tid behöver Frankrike för att reformera pensionerna? Hur lång tid behöver Tyskland för att bygga upp pensionerna? Nu uppmanas Giorgios Papandreu att ändra allt på tre månader. Ni är fullständigt galna.

De händelser som för närvarande äger rum i Grekland visar det. Grekland – eller snarare Giorgios Papandreou – ges inte tid att uppnå konsensus i Grekland. Ingen identifierar sig med staten i Grekland. Policyn är att var och en tänker på sig, vilket är beklagligt, och årtionden av politisk korruption i Grekland har också bidragit till den här situationen. Det som emellertid måste skapas är sammanhållning. Den måste skapas; den kan inte påbjudas!

Ni i Spanien ska få se vad som händer om ni får problem, och de i Portugal kommer att få se vad som händer om de har problem. José Manuel Barroso känner väl till detta eftersom det var på det sättet han förlorade valet. Därför – nej han förlorade aldrig ett val – vad jag menar är att vi måste känna ansvar och inte begära det omöjliga. Jag har intrycket att man för ett tag sedan sade och hörde: "Jag vill ha tillbaka mina pengar nu." Nu har jag intrycket av att det på regeringsnivå är fråga om: "Jag vill tjäna pengar på Greklands bekostnad." För det är också problemet: Genom att låna upp till 1,5 procent eller 3 procent och låna ut till Grekland mot 3, 5 eller 6 procent tjänar man pengar på Greklands bekostnad. Det är oacceptabelt!

Europa kan dessutom ta initiativ. Guy Verhofstadt har rätt när han talar om en europeisk valutafond, om en investerings- och solidaritetsfond för att ta upp europeiska lån. Fördragen måste ändras. Ja, mina damer och herrar, vi här i kammaren har möjlighet att ta initiativ till att ändra fördragen. Låt oss inte vänta på rådet som inte är kapabelt att fatta ett beslut. Låt oss ta initiativet, ett gemensamt initiativ från kammaren om att ändra fördragen så att vi till slut får en europeisk valutafond som faktiskt kan bekämpa spekulation. Vi kan göra det; ja, det kan vi. Så låt oss göra det.

Nu skulle jag vilja säga något om hur händelserna i Grekland hanteras. Jag uppmanar kommissionen att involvera generaldirektoratet för sysselsättning i förvaltningsansträngningarna så att vi också kan bedöma vad som händer i Grekland. Jag uppmanar rådet att be IMF att involvera Internationella arbetsorganisationen i hanteringen av händelserna i Grekland, eftersom det är människor vi talar om. Det finns sysselsättningsproblem, och det finns anställda. Det ska inte bara vara finanserna utan även säkerhet och ILO eller generaldirektoratet för sysselsättning som bestämmer. Det senare skulle motverka den galenskap som ibland kännetecknar dem som fattar beslut på grundval av rent finansiella beaktanden.

Jag har en sista punkt. Det finns ett sätt att stötta Greklands budget, och det är enkelt: Europeiska unionen borde ta ett initiativ som syftar till att nedrusta regionen. Med andra ord, ett politiskt initiativ mellan Grekland och Turkiet som syftar till nedrustning. Med andra ord, ett politiskt initiativ för att de ryska trupperna, de grekiska trupperna, de turkiska trupperna – ursäkt mig – dras tillbaka från norra Cypern. Låt dem nedrusta. Jag ska säga en sak: Människorna är ändå skenheliga. Under de senaste månaderna har Frankrike sålt sex fregatter till Grekland för 2,5 miljarder euro, helikoptrar för över 400 miljoner euro och några Rafale (en Rafale kostar 100 miljoner euro). Tyvärr medger inte mina spionansträngningar att jag kan säga om det var 10, 20 eller 30 Rafale. Det blir närmare 3 miljarder euro. Sedan har vi Tyskland som har sålt sex ubåtar till Grekland de senaste månaderna för leverans under de närmaste åren. De motsvarar 1 miljard euro.

Detta är fullständigt skenheligt. Vi ger dem våra pengar för att köpa våra vapen. Jag uppmanar kommissionen att redogöra här i Europaparlamentet och i rådet för alla vapen som vi i EU har sålt till Grekland och Turkiet de senaste åren. Låt det till slut bli lite öppenhet. Låt oss få veta! Jag måste säga att om vi ska agera ansvarsfullt måste vi garantera Grekland dess territoriella integritet: Grekland har 100 000 soldater, över 100 000! Tyskland har 200 000. Det är fullständigt absurt: Ett land med 11 miljoner invånare har 100 000 soldater! Låt oss fråga Grekland om det. Det kan mycket väl vara effektivare än att minska lönen för någon som tjänar 1 000 euro. Det är min begäran till kommissionen: Var lite mer rättvis.

(Applåder)

Derk Jan Eppink, för ECR-gruppen. – (NL) Herr talman! Som boren anti-revolutionär kommer jag att tala betydligt mindre passionerat än Daniel Cohn-Bendit, men jag förstår nu varför 1968 var en sådan framgång för honom: jag kunde enbart följa händelserna på tv som barn.

Jag delar det europeiska folkets oro för de aktuella händelserna. Sparare och pensionärer undrar exempelvis vart detta ska leda. Både frågan och oron är berättigade. Ett paket om 110 miljarder euro är en enorm summa pengar.

Vi talade först om 35 miljarder, sedan 60 miljarder och nu 110 miljarder. Det är ett enormt stort belopp, och åtstramningspaketet i Grekland är också enormt. Ändå får vi inte glömma att Grekland har levt på kredit alltför länge med en pensionsålder på 53 år. Vem skulle inte vilja ha det? Frågan är huruvida Grekland kommer att komma ut på andra sidan. Vi ser nu strejker, uppror, upplopp med mera. Det gör det grekiska problemet till ett europeiskt problem, vårt problem.

Herr Cohn-Bendit! Problemen i Aten påverkar nederländarna, flamländarna, tyskarna – oss alla – och smittorisken kvarstår. Jag anser att Grekland skulle ha körts ut ur euroområdet när budgetförskingringen uppdagades. Vi kunde ha angett en avslutningspunkt men vi misslyckades med det, och nu måste vi fortsätta och hoppas på framgång.

Vi måste också skriva om reglerna för stabilitets- och tillväxtpakten. Den ger varken stabilitet eller för närvarande ekonomisk tillväxt. Jag anser att övervakningen måste förstärkas, Europeiska unionen måste visa mer mod och det behövs bättre övervakning av att reglerna efterlevs. Det har inte fungerat de senaste åren.

Enligt min uppfattning behöver vi även ett utträdesförfarande för de länder som inte längre klarar sig inom euroområdet. Vi har ett utträdesförfarande för Europeiska unionen men inte för euroområdet, och jag anser att vi verkligen behöver denna möjlighet, så att ett land kan införa och devalvera sin egen valuta för att komma tillbaka på fast mark. Varför finns det ett utträdesförfarande för själva Europeiska unionen i Lissabonfördraget men inte för euroområdet?

Kommissionsledamot Olli Rehn sade förra gången att om ett land lämnar euroområdet skulle det strida mot den allt närmare unionen, men Grekland visar för närvarande var gränserna för denna allt närmare union ligger. Plötsligt har vi en svag euro och en låg tillväxttakt. Vi hålls fångna av teorin om den allt närmare unionen. Vi håller europeiska skattebetalare som gisslan, och dessa skattebetalare blir alltmer illa till mods för varje dag. Det får vi inte glömma bort.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Självklart måste vi hjälpa Grekland. Den så kallade räddningsoperationen har emellertid också några absurda inslag. I och med att Frankrike och Tyskland agerar som stormakter var processen för att nå ett beslut om stödpaketet mycket dyrt och utdraget.

I flera år har finansmarknaderna i allt större utsträckning avreglerat, och nu är alla förvånade över att det är dyrt. Vem vill nu betala priset för de politiska misstagen? Arbetstagarna, vanliga medborgare? Bankerna omfattas inte av några skyldigheter. Nej, ännu en gång är det skattebetalarna som ska betala kalaset och gräva djupt i sina fickor för att betala för bankernas profitbegär. Ännu en gång måste beroende arbetstagare acceptera lönesänkningar. Med påbuden från Internationella valutafonden har varje likhet med en demokratisk process för beslutsfattande eliminerats.

När det gäller oljeutsläppen i Mexikanska golfen har man krävt att principen att förorenaren betalar ska gälla. Jag tycker det är rätt. Den som gräver efter pengar eller guld ska också vara ansvarig för skadan i tveksamma fall. För närvarande behöver bankerna inte ens betala tillbaka de skulder de ådragit sig, åtminstone inte i Tyskland, och de kan glatt spekulera mot euron – ja, mot euron. Dessutom spekulerar de fortfarande, även om vi under lång tid har sagt att något måste göras åt detta.

Det finns förslag på vad som skulle kunna göras. Ett förbud mot handel med kreditderivat och kortfristig försäljning, införande av en transaktionsskatt för finansmarknaden, särskild skatt på bonusar inom finanssektorn, en juridiskt bindande bank- och försäkringsskatt – alla dessa förslag har lagts fram. Grekland måste naturligtvis också göra sin läxa. I likhet med andra länder i Europeiska unionen bör Grekland också beskatta förmögenhet, bekämpa korruption och minska sina vapenutgifter. Daniel Cohn-Bendit har redan talat mycket övertygande om detta. Jag ska därför utelämna fakta i detta hänseende och instämma i det han sade.

Jag kan förstå människorna i Aten som går ut på gatorna och protesterar. Det jag inte kan förstå är våldet. Jag instämmer med alla som har uttryckt sympati för offren, vars lidande är högst beklagligt. Våld uppnår motsatsen till det som protesterande och demonstranter vill. Vi måste kräva att våldet upphör.

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Tack så mycket, herr talman. Vi försöker få siffrorna att se bra ut, och det är ett välkänt faktum att när siffrorna ser bra ut är människorna olyckliga. Vi behöver hitta en medelväg, vi behöver balansera siffrorna och vi behöver hålla människorna glada.

Som ett resultat av detta oortodoxa beteende sörjer Grekland i dag tre offer, tre arbetares död som ett resultat på grund av aggressiva protester från andra arbetare. I hela Europa i dag bidrar den ekonomiska krisen, som kom till oss från andra sidan Atlanten och som tenderar att förvärras där, till förakt för politik och politiker.

I Grekland är samhällets gräsrötter mycket negativt inställda till politiker: Grekland har 300 parlamentsledamöter, och jag hör hur det grekiska samhället trummar "häng alla 300". Det är farliga tider.

Jag läser om samma saker och om samma förakt för politik i andra av Europeiska unionens medlemsstater. Vi känner alla till det, precis som vi alla känner till att vi behöver bibehålla demokratin.

Utifrån dessa tankar vill jag betona, eftersom jag inte har tid att utvidga detta längre, att morgondagens ledare kommer att behöva röra sig snabbare och i riktning mot mer permanenta lösningar för mer stater. Grekland är en av dem: det är toppen på isberget. Det finns emellertid andra medlemsstater – både inom och utanför euroområdet – som står inför ekonomiska problem som kommer att förvärras de kommande månaderna.

Talmannen. – Herr Salavrakos! Jag avbröt er inte för att ni är grek, och era ord är mycket viktiga för oss alla.

Barry Madlener (NI). – (NL) Herr talman! Jag skulle framför allt vilja vända mig till Guy Verhofstadt, Joseph Daul och Martin Schulz – han är inte här för tillfället, men jag vänder mig till hans grupp, gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet – eftersom de delvis var ansvariga för problemet. De säger att det krävs solidaritet. Låt mig påminna om att Grekland har varit den största mottagaren av europeiska medel i årtal. Det har lett till att landet har manipulerat situationen, och ni har bara varit alltför villiga att haka på eftersom ni alla är så eurofila och kräver europeisk utvidgning så mycket att ni helt har slutat att vara kritiska, och nu står vi här.

Jag vet inte om ni minns att Spanien – det land som står på tur – har legaliserat två miljoner illegala invandrare de senaste 15 åren. Ni tyckte alla att det var toppen, men nu har Spanien 20 procents arbetslöshet och har även stora problem, precis som Portugal. Alla dessa är länder med socialistiska regeringar som ni har stöttat med EU-medel i flera år och som rört till allt genom att leva över sina tillgångar. År efter år har ni fortsatt, år efter år har ni godkänt detta och nu måste vi medborgare betala priset. Ni borde verkligen skämmas.

Den enda lösningen – som jag inte har hört någon nämna här – är att vi nu måste vara hårda mot Grekland. Landet måste återinföra drachman eftersom medlemskapet i euroområdet är ohållbart. Om Spanien står på tur återinför landet bara pesetas och Portugal sin escudo, och då kommer de att kunna konkurrera igen. Detta Europa är bristfälligt, och norra Europas medborgare kommer snart att vägra att betala mer för era misstag och för de slappa socialistiska regeringarna i dessa länder. Jag upprepar att när allt kommer omkring har Grekland, Spanien och Portugal – alla socialistiska länder – alla erhållit medel från Europeiska unionen. Invandringen har skenat medan ni har tittat på och inte gjort någonting.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Tack, herr talman. Jag skulle vilja kommentera något som Nikolaos Salavrakos sade tidigare om de tre personerna, de tre arbetarna, som dödades i Aten i dag av tre andra arbetare. Det finns ingen ursäkt för detta. Dessa människor dödades av mördare, av brottslingar. Arbetarna höll en massiv fredssamling i Aten i dag. De dödade ingen. De verkliga brottslingarna fördömdes av premiärminister Georgios Papandreou och alla politiska partier i parlamentet nyligen. Det är ett stort misstag, och det är farligt att blanda ihop fredliga protester och brottsliga handlingar som de som begåtts i Aten. De fördöms av alla, de talar inte för de grekiska arbetarna och de uttrycker inte allas övertygelse att vi, om vi enas som en nation, kommer att ta landet ur krisen.

Talmannen. – Jag vill inte bli inblandad i en diskussion om detta. Tillåt mig emellertid att säga att alla vi här i kammaren – alla ledamöter i Europaparlamentet, och jag är säker på att det även innefattar kommissionens ordförande och Diego López Garrido för rådet – ännu en gång vill uttrycka vår stora solidaritet med Grekland. De är våra vänner, och vi vet vilket stort ansvar det är på båda sidor av konflikten som äger rum i Grekland. Det är ett mycket stort ansvar.

Jag vill berätta för er att även jag har upplevt det ansvaret, och jag har upplevt det från båda sidor. Jag var medlem i en fackförening och aktivist och var mycket aktiv i flera år. Jag har också varit regeringschef, och jag förstår den svåra situation som i dag råder i Grekland. Vi vill alla visa solidaritet och uttrycka våra djupaste sympatier, framför allt till offrens familjer och vänner. Det är naturligt att vi vill göra det, och vi anser att det är vår skyldighet i Europaparlamentet. Tack för den ansvariga debatt vi har haft i dag här i kammaren.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi upplever en allvarlig situation. Det finns en uppenbar brist på solidaritet bland Europeiska unionens ledare – särskilt Tysklands – när det gäller överenskommelsen om situationen i Grekland. De tar framför allt politisk kontroll över landet samtidigt som de tvingar grekerna att gå tillbaka årtionden socialt sett. Detta strider mot alla principer som de alltid har förespråkade med social och ekonomisk sammanhållning, konvergens, solidaritet, och den så kallade europeiska sociala modellen.

Såsom tydligt framgår av arbetarnas och arbetarklassens kamp i Grekland är det oacceptabelt att kräva att den grekiska regeringen ska riskera sina grundläggande rättigheter. Det krävs i utbyte mot ett lån till en ränta

som är högre än den för själva Internationella valutafonden. Det verkar som om det inte finns några gränser för ledarna inom euroområdet. De har vunnit på Greklands bräcklighet och påtvingar sin kejsrerliga absoluta dominans över ländernas inrikespolitik i utbyte mot ett lån där de också kommer att tjäna på räntan.

Beslutet måste ändras vid nästa toppmöte. Ledarna måste välja ett icke återbetalningsbart bidrag ur unionens budget antingen på extraordinära grunder, eller som finansieras av framtida unionsbudgetar. De rikare länderna inom euroområdet måste anta principen om ekonomisk och social sammanhållning en gång för alla.

ORDFÖRANDESKAP: DURANT

Vice talman

19. Europa 2020 – ny EU-strategi för sysselsättning och tillväxt (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av rådet och kommissionen om Europa 2020 – ny EU-strategi för sysselsättning och tillväxt.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag är mycket glad över att ta upp en fråga som är av yttersta betydelse för rådet och det spanska ordförandeskapet, nämligen strategin Europa 2020 för tillväxt och sysselsättning.

Såsom redan har nämnts är vi på väg ut ur den värsta ekonomiska krisen sedan 1930-talet, och vi måste göra allt vi kan för att garantera den återhämtning vi nu börjar se inom Europeiska unionen, enligt prognosen från kommissionen i dag, och samtidigt mildra krisens sociala konsekvenser.

Precis som när det gäller det kortfristiga arbete som genomförs av medlemsstater och europeiska institutioner behöver vi emellertid se längre bort än det här årtiondet och se till att vi får en hållbar social modell, den europeiska sociala modellen. Det är den dubbla utmaningen med strategin Europa 2020.

Det handlar om att inte återvända till en kris som ännu inte riktigt är slut, och det handlar framför allt om att göra det genom att upprätta en strategi för tillväxt, en modell för tillväxt som är anpassad till den nya tiden. Det behöver också vara en strategi för tillväxt som är möjlig att genomföra och upprätthålla och som representerar Europeiska unionens stora politiska och ekonomiska åtaganden för de kommande åren.

Som ni är väl medvetna om inleddes diskussioner om strategin Europa 2020 bland stats- och regeringscheferna informellt den 11 februari. Strategin diskuterades då vid Europeiska rådets möte i mars, och vi diskuterade också i många av de grupperingar inom rådet som den spanska regeringen är ordförande för under denna sexmånadersperiod.

I mars gav Europeiska rådet klartecken till att inleda strategin Europa 2020 som definitivt kommer att genomföras vid Europeiska rådets möte i juni och fastställde innehållet, strukturen och till och med färdplanen för den framtida utvecklingen av strategin.

Strategin måste inriktas på nyckelfrågor för Europa: Kunskap och innovation, den hållbara ekonomi som Europaparlamentet krävde, hög sysselsättning och social integration.

Av dessa fem nyckelmål har endast sysselsättningen kvantifierats: 75 procent för män och kvinnor, investeringar på 3 procent av BNP i forskning och utveckling och "20/20/20-målen" för att bekämpa klimatförändringarna. Målet att minska antalet personer som avbryter sin utbildning och öka andelen av befolkningen med högre utbildning har ännu inte kvantifierats, inte heller har målet fastställts för att främja social integration och framför allt minska fattigdomen.

Allt detta bygger på det meddelande som kommissionen antagit och som var en avgörande faktor i det därpå följande beslutet och slutsatserna som antogs vid Europeiska rådets möte i mars.

För det första har strukturen i strategin Europa 2020 några integrerade riktlinjer. Kommissionen har just lagt fram sitt förslag om att fokusera på dessa integrerade riktlinjer – det spanska ordförandeskapet har åtagit sig att arbeta inom rådets alla relevanta verksamhetsområden så att rådet (ekonomiska och sociala frågor) samt rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) kan informera Europeiska rådet i juni – och även riktlinjerna för sysselsättning som kräver ett yttrande från Europaparlamentet.

För det andra har vi huvudmålen som jag hänvisade till tidigare.

För det tredje finns det något nytt i den nya strategin: De nationella målsättningarna. Varje medlemsstat måste besluta om sina nationella målsättningar, men de behöver självfallet integreras i de europeiska målen och stödjas av kommissionen och rådet.

För det fjärde måste vi också diskutera det som har beskrivits som flaskhalsar som formar tillväxt på nationell nivå. Det finns också något nytt när det gäller Lissabonstrategin: Det spanska ordförandeskapet kommer att fokusera framför allt på dem som påverkar den inre marknaden.

För det femte har vi "flaggskeppsinitiativ" som utvecklas av kommissionen. Vi vill att det första av dessa ska genomföras under det spanska ordförandeskapet: Den digitala agendan som täcks inom rådet (transport, telekommunikation och energi) i maj efter ett meddelande som kommissionen har åtagit sig att publicera den 18 maj.

Sammanfattningsvis skulle jag också vilja säga att det kommer att bli särskilda debatter om den nya strategin inom vissa av rådets konstellationer, och att vi så långt det är möjligt vill att dessa debatter ska vara offentliga, exempelvis nästa i samband med mötet med rådet (utbildning, ungdom och kultur) som äger rum nästa vecka.

Jag vill betona att arbetet självfallet inte kommer att vara avslutat i juni. Det är då strategin Europa 2020 kommer att lanseras, men arbetet kommer inte att avslutas då. Det kommer att behöva genomföras och tillämpas genom det nationella reformprogrammet.

Avslutningsvis vill jag säga att när det gäller "ledningen" av strategin kommer Europeiska rådet att spela en viktig roll. (Det har spelat en viktig roll från början, och det är en idé som hela tiden har stötts av både det spanska ordförandeskapet och Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy, som har spelat en mycket speciell roll.) Europeiska rådet kommer att spela en mycket viktig roll och genomföra en mycket viktig uppgift när det gäller att utveckla och styra strategin, tillsammans med Europeiska kommissionen. De kommer att vara de två huvudinstitutionerna när det gäller att genomföra strategin, som redan har specifika instrument som vi alla vill använda.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Fru talman! EU har ställts inför ett skarpt val. Vi kan inta en rofferihållning till den ekonomiska och finansiella krisen, en "rädda sig den som kan"-inställning som skulle riskera allt vi har åstadkommit under de senaste 60 åren. Vi skulle istället kunna öka det europeiska samarbetet på ett effektivt sätt, genom att använda alla medel vi har till förfogande.

Händelserna de senaste månaderna – fortsatt volatilitet på marknaden, behovet av ytterligare finansmarknadsreformer och behovet av en beslutsam konsolidering av de offentliga finanserna – har bara ökat självklarheten i detta val. Vi måste mer än någonsin betona betydelsen av den europeiska dimensionen, och vi har en möjlighet att göra just detta i och med målen för Europa 2020.

Jag har bjudits in av er för att tala om Europa 2020, men att bara titta isolerat på detta åtgärds paket för smart, hållbar och inkluderande tillväxt är inte särskilt förnuftigt eftersom en av de viktigaste slutsatserna som vi kan dra av den rådande krisen är att vi måste samarbeta på alla nivåer och på alla områden för att fylla igen luckorna i ramen för reglering och övervakning av finansmarknaderna, för att återställa den makroekonomiska stabiliteten och sunda offentliga finanser, för att inleda de strukturella reformer som kan få in EU på en väg mot hållbar tillväxt och hållbara arbetstillfällen.

Alla dessa tre delar är lika viktiga – vi måste göra rätt när det gäller alla tre om vi ska kunna uppnå våra mål. Detta kräver alltså ett holistiskt synsätt, finansmarknadsreformer, förbättrad ekonomisk styrning, Europa 2020 för hållbar, inkluderande och smart tillväxt och ledande globala reformer genom G20, eftersom många av dessa frågor har yttre dimensioner. Vi måste använda alla tillgängliga medel på ett intelligent sätt och inse att vart och ett av dem påverkar de övriga. Låt mig kort ta upp de flesta av dem. Jag tar inte återigen upp de finansiella frågor jag just nämnde i det tidigare anförandet, utan jag börjar med G20.

G20 har varit mycket viktigt när det gäller tacklandet av den finansiella ekonomiska krisen, och gruppen har förbättrat styrningen på en mer global nivå. EU kan ta åt sig en stor del av äran för att ha drivit på G20 och lagt fram idéer för gruppen. Kommissionen har gjort särskilda insatser här, genom att se till att alla 27 medlemsstaters intressen speglas på ett korrekt sätt i vårt arbete. Vi kommer att arbeta hårt för att se till att EU behåller sitt ledarskap vid toppmötet i Toronto i juni och Seoul i november.

Ett huvudmål kommer att vara att få ett tydligt budskap från G20 om en exitstrategi för att stödja återhämtningen – en där alla större ekonomier spelar sin roll. Vi måste globalt ta itu med vissa av de obalanser som fanns vid början av denna kris. Vi bör också se till att början i samband med återställandet av den globala tillväxten delas av alla G20-medlemmar. Att öka kännedomen om vår strategi för Europa 2020 och förbättrad ekonomisk samordning i EU rent allmänt, i synnerhet i euroområdet, kommer att bli viktigt i detta sammanhang. Det är viktigt att EU lägger fram ett samordnat tillvägagångssätt för G20.

Ett annat mål kommer att vara att gå vidare med finansmarknadsreformen. Vi måste behålla trycket på våra internationella partner så att de på ett lägligt och konsekvent sätt genomför de befintliga G20-åtagandena med samma villkor för alla.

Jag anser dessutom att tiden är inne för G20 att skicka en kraftfull signal om hur finanssektorn kan bidra till finansieringen av återställandet av bankerna. Vi bör sträva efter ett samordnat och kraftfullt tillvägagångssätt. Ett globalt avtal om avgifter för bankstabilitet, kopplade till konkreta åtgärder, skulle skicka en stark signal. Som IMF nyligen föreslog skulle detta kunna kompletteras med en skatt på finansiell verksamhet eller finansiella vinster. Det kommer att bli en oerhört hård diskussion. I samband med det förberedande arbete som pågår med våra partner i G20 måste jag berätta för er att det finns många som är emot denna idé. Jag anser ändå att vi bör gå vidare med den. EU:s budskap blir förvisso kraftfullast om vi handlar gemensamt och om vi kan säga att EU redan har gjort sin hemläxa.

Det är därför vi före toppmötet i Toronto bör sikta på att få ett avtal om de viktigaste frågorna avseende förordningen om finansiella tjänster som jag nämnde tidigare i dag. Både parlamentet och rådet måste då uppvisa flexibilitet och kreativ pragmatism.

Detta för mig till själva kärnan i Europa 2020 – sålunda placerad i sitt korrekta sammanhang som en del av det holistiska tillvägagångssätt som jag talade om i inledningen. Som ni vet antogs huvuddelarna av Europa 2020-strategin av stats- och regeringscheferna i mars. Vi har haft flera tillfällen att debattera dem här i parlamentet. Kommissionen rådfrågade er om detta t.o.m. innan vi lade fram ett förslag. Nu måste vi noggrant belysa ut strategin; det brådskande behovet av åtgärder är uppenbart för alla. Något som betonades i vissa anföranden i den tidigare debatten är att behovet att gå vidare med den strukturella reformen på ett samordnat och beslutsamt sätt nu är större än någonsin.

En bättre samordning av vår ekonomiska politik är själva kärnpunkten i Europa 2020. Till och med före denna grekiska kris föreslog vi en bättre samordning av den ekonomiska politiken. Det är tydligt att detta är nödvändigt om vi ska kunna undvika framtida kriser. Det är nödvändigt om vi vill lösa krisen på ett bra sätt, återställa tillväxten, omvandla denna tillväxt till fler och bättre arbetstillfällen och till sist säkra en hållbar och inkluderande framtid för EU.

Man är nu i stort sett överens om de fem mål som kommissionen har lagt fram. Man har redan fastställt siffror avseende sysselsättningsmålen, FoU och kampen mot klimatförändringar.

Det siffermässiga utbildningsmålet – att minska antalet elever som hoppar av skolan och öka andelen personer med högre utbildning – kommer att fastställas av Europeiska rådet i juni 2010, då man tar hänsyn till kommissionens förslag.

Jag är också mycket inriktad på att få ett siffermässigt mål för kampen mot fattigdomen och det sociala utanförskapet. Vi kan helt enkelt inte godta den rådande skandalen att 80 miljoner personer riskerar fattigdom i EU. Arbetet med denna fråga fortsätter i rådet, och jag ska göra allt jag kan för att övertyga medlemsstaterna om detta måls betydelse, i vetskap om att parlamentet delar vår beslutsamhet.

Europa 2020 måste bli ett välavvägt program. Man kan naturligtvis inte ha social rättvisa utan en konkurrenskraftig marknad, men vi är inte heller beredda att godta ett EU med ekonomisk effektivitet utan rättvisa.

De nationella målen kommer att möjliggöra en bättre och effektivare övervakning av utvecklingen i medlemsstaterna för att se till att vi når de mål som har satts på EU-nivå. Medlemsstaterna håller just nu på att fastställa dessa nationella mål i samarbete med kommissionen. Målen, hoppas jag, kommer att anges vid Europeiska rådets möte i juni, så att genomförandet sedan kan starta omedelbart.

I förra veckan utfärdade kommissionen ett förslag till integrerade riktlinjer. De speglar prioriteringarna i Europa 2020-strategin. Antalet riktlinjer är färre än förra gången – 10 istället för 24 – vilket kommer att uppmuntra alla olika aktörer till ett ägarskap av instrumentet. Detta tycker jag visar på framsteg.

Europeiska rådets möte i juni bör ge politiskt stöd till principerna bakom dessa integrerade riktlinjer, men de kommer naturligtvis att antas först efter att vi har diskuterat dem med er i parlamentet, vilket jag hoppas kan ske så snart som möjligt.

Europa 2020-strategin är inte bara inspirerande, en lista med mål, den är inte bara en vision – den är ett reformprogram. Åtgärder kommer att vidtas på EU-nivå, men det är lika viktigt att reformerna måste utföras i var och en av våra 27 medlemsstater, med full hänsyn till subsidiaritetsprincipen. Vi kommer att förtydliga vad som måste göras på EU-nivå respektive på nationell nivå. Genomförandet kommer att bli viktigt, precis som sades av rådets företrädare Diego López Garrido. Det finns numera en mycket större medvetenhet på medlemsstatsnivå om behovet av att förbättra styrningen på EU-nivå. Jag hoppas att medlemsstaterna har insett, i och med vissa brister i Lissabonstrategin, där faktiskt många, om inte alla, mål var bra och välsyftande men där det inte, låt oss vara uppriktiga, fanns en tillräcklig känsla av ägarskap och tillräckliga muskler vid genomförandet av programmen. Det är därför vi måste lämna de brister i verkställandet som rådde i samband med Lissabonstrategin bakom oss. Ni har här en viktig roll att spela när det gäller att säkra ett framgångsrikt genomförande av Europa 2020-strategin.

Ni, Europaparlamentet – bortsett från er roll som medlagstiftare – kan också mycket effektivt mobilisera medborgare och även – varför inte? – de nationella parlamenten. Något som är mycket viktigt är den typ av förbindelser som Europaparlamentet upprättar med de nationella parlamenten. Vi ska kunna vara säkra på att dessa reformer inte bara betraktas som de reformer "de" gör i Bryssel, eller ibland i Strasbourg, utan som vi gör på alla nivåer i det europeiska samhället. Känslan av att det är bråttom, behovet av reformer, måste delas av alla viktiga socioekonomiska och politiska aktörer, på alla myndighetsnivåer, men också av arbetsmarknadens parter. Jag anser att det är mycket viktigt, och jag välkomnar alla tillkännagivanden av José Luis Rodríguez Zapatero angående behovet av att låta arbetsmarknadens parter delta. Vi måste också säkra en kraftfullare, gemensam styrning genom att knyta samman våra samordningsinstrument: rapportering och utvärdering inom Europa 2020 och stabilitets- och tillväxtpakten, som utförs samtidigt, i syfte att föra samman medlen och målen; insatser från Europeiska systemrisknämnden för att garantera en övergripande ekonomisk stabilitet; strukturella reformer; åtgärder för att öka konkurrenskraften; makroekonomisk utveckling – allt ska beaktas tillsammans för att ta oss ur krisen och på ett beslutsamt sätt föra oss i riktning mot en smart, hållbar och inkluderande tillväxt.

Om vi tar den ekonomiska styrningen på allvar är detta det enda sättet att göra det på. Vi kan inte tala om allvarligt menad ekonomisk styrning på EU-nivå och skilja makroekonomi från mikroekonomi, skilja det inre från det yttre.

Medlemsstaterna och EU-institutionerna måste alltså titta på dessa frågor på ett holistiskt sätt och föra samman alla dessa instrument – det är också det enda sättet att skapa förtroende för vår strategi.

Jag talade om ett skarpt val i början av detta anförande, och kommissionen vet vilken väg den vill ta. Jag är säker på att parlamentet delar detta val – ett val om beslutsamhet, ett val för Europa – och jag räknar med era insatser när vi nu fortsätter vårt arbete.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Fru talman, herr Barroso, herr López Garrido! Denna debatt om Europa 2020-strategin föregicks helt riktigt av en debatt om krisen i euroområdet, och den viktiga frågan i varje debatt är hur vi ska stärka EU:s styrning. Ni talar om samordning av den ekonomiska politiken, men ett stort problem är att allt detta i alltför hög grad har tolkats som oreglerat, och medlemsstaterna har inte följt överenskomsterna. Detta kan helt enkelt inte fortsätta. Detta gäller stabilitets- och tillväxtpakten och är också den största lärdomen från Lissabonstrategin. Saker och ting måste alltså göras på ett annorlunda sätt i och med Europa 2020-strategin.

Vår grupp, PPE-gruppen, förväntar sig att få se ett ambitiöst engagemang från kommissionens sida när det gäller den ekonomiska styrningen på EU-nivå före denna 2020-strategi. I juni förväntar vi oss att rådet fattar bestämda beslut och även åtar sig att genomföra ambitiösa mål för medlemsstaterna och för en sund styrning på EU-nivå. Parlamentet kommer att uppmana er att göra detta om det skulle behövas. Budgetplanerna för nästa år måste vara förenliga med 2020-strategin, och även när det rör andra punkter kommer parlamentet att verkställa sin institutionella roll fullt ut, till stöd för en hållbar tillväxt och arbetstillfällen för våra medborgare.

Turbulensen i euroområdet är ett ytterligare bevis på betydelsen av sunda offentliga finanser när det gäller eurons stabilitet, finansiell och ekonomisk stabilitet och att förhindra oss att lägga bördor på framtida generationer, på våra barn. Reformeringen av de offentliga finanserna är en viktig förutsättning för en framgångsrik Europa 2020-strategi och sålunda för återställandet av vår konkurrenskraft.

Kommissionsledamot Rehn! Därför är det så viktigt att ni lägger fram förslag nästa vecka för att stärka stabilitets- och tillväxtpakten. Detta är nödvändigt för att stärka dess förebyggande effekt och få till stånd hållbara offentliga finanser i medlemsstaterna. På vår grupps vägnar vill jag därför uppmuntra er att axla det ansvar som ni har åtagit er som kommissionsledamot och lägga fram ambitiösa planer. Ni kan räkna med vårt stöd.

Vi, parlamentet, måste undersöka hur – tillsammans med er – vi kan uppmana rådet att faktiskt komma överens om att inrätta en arbetsgrupp. Jag hoppas emellertid att rådet godkänner kommissionens förslag före årets slut.

Vi måste till fullo utnyttja möjligheterna i Lissabonfördraget för att stärka styrningen på EU-nivå på kort sikt. Det finns ingen tid att förlora.

Pervenche Berès, för S&D-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsordförande, herr rådsordförande! Kopplingen mellan de två debatter som vi just har haft är intellektuellt sammanhållen. Betyder denna koppling något i praktiken? Vi är lite tveksamma i S&D-gruppen eftersom vi inte ser någon sammanhållning mellan texten i den lydelse som den har lagts fram för oss av kommissionen och det strategiska partnerskap som ni vill upprätta i juli, utan att parlamentet har fått möjlighet att avge ett yttrande om "sysselsättningsriktlinjerna".

Hur kan man tro att vi ska engagera oss under de kommande 10 åren? För det första, utan att bedöma resultatet av Lissabonstrategin, säger ni till oss: "Allt har förändrats: vi har inte längre 27 riktlinjer, vi har istället 10!" Kan man verkligen kalla detta förändring, herr Barroso?

Sammanhållning handlar om att tänka att, om vi vill att 2020-strategin ska bli en framgång, vi måste starta från den plats där vi befinner oss innan vi bedömer vart vi ska ta vägen. Vi måste också bedöma vart vi vill ta vägen. Där vi befinner oss i dag är faktiskt mitt i den värsta kris som har drabbat EU sedan det skapades. Ingen annan kris har varit lika allvarlig. Vi kan inte nonchalera den. Vi kan inte inleda en strategi för att lösa krisen eftersom detta skulle innebära att vi ber de offentliga myndigheterna att dra sig undan sitt ekonomiska ansvar för att ge fritt spelrum till marknaden.

Vi kan inte beakta denna strategi utan att använda de verktyg vi har till hands. Som ni mycket väl vet, herr Barroso, är vi inte alls så rika. Vi har ett verktyg som heter stabilitets- och tillväxtpakten; vi har ett annat verktyg som heter budgetramen. Om de inte samordnas på ett tydligt sätt kommer vi ingenstans.

När vi dessutom tittar på utgångspunkten har vi vissa farhågor. För det första kräver vi i S&D-gruppen att medlemsstaterna inte längre drabbas av marknadsspekulation. Detta handlar inte om Grekland eller någon annan medlemsstat. Det handlar om dominoeffekten och bristen på bestämmelser om begränsning av spekulation.

Det är därför vi föreslår att vi inför en finansiell stabiliseringsmekanism för att skydda medlemsstaterna från sådan spekulation, så att de kan göra vad de måste, dvs. komma på rätt spår igen och återhämta sig och därigenom skydda den sociala modellen. Alla vet ju, alla har sagt under denna kris att vår sociala modell är vår största tillgång när det gäller globaliseringen.

Om vår 2020-strategi resulterar i en budgetkonsolidering som fullständigt krossar denna sociala modell kommer EU att bli förlorare i framtidens internationella konkurrens. Det kommer därför att förlora sin förmåga att kraftfullt hävda denna modell som vi förkroppsligar, och så överlämnar vi vår plats till andra världsdelar, om vi inte bara överlämnar den till marknadskrafterna. Detta är inte vår framtidsvision.

Lena Ek, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Vi har i många månader vetat att Grekland befinner sig i ett svårt läge. Vi vet att euron tappar värde snabbt och att skillnaderna i avkastningen hos statsobligationer ökar. Ingen kan fortfarande hysa tvivel om att EU befinner sig i en allvarlig kris, just när vi trodde att vi hade kommit på fötter igen.

Vi måste på allvar ta itu med konkurrenskraften, produktiviteten och en hållbar ekonomisk tillväxt, men EU:s politiska ledare kivas fortfarande om vilka åtgärder man ska vidta. Det är inte rätt tidpunkt. Vi behöver verkliga åtgärder, och vi behöver dem nu. Eftersom det är uppenbart att den inbördes utvärderingen i rådet inte fungerar behöver vi bindande mål och nya genomsynliga medel för att granska rapporterna om medlemsstaterna. Vi behöver en grundläggande respekt för stabilitets- och tillväxtpakten, och vi behöver pålitliga och riktiga siffror på vilka vi kan grunda våra beslut.

För att utöva ytterligare påtryckningar på regeringarna måste strukturfonderna och annat EU-stöd knytas till regeringarnas förmåga att ge oss korrekta siffror. Låt mig göra en jämförelse. När en småjordbrukare tar

fel på en halv hektar förlorar han eller hon allt stöd under ett antal år. Det är denna jämförelse vi måste göra. Detta är skälet till varför vi är så hårda när det gäller styrning i våra resolutioner.

Det är också väldigt pinsamt att kommissionen inte har lagt fram de förslag som vi har diskuterat i årtal. För att kunna skapa en plattform för framtida tillväxt måste den strategiska politiska agendan inbegripas i Europa 2020-strategin. Låt mig ta ett par exempel. Vi förhandlade fram den ekonomiska återhämtningsplanen. Det mesta i den har inte genomförts. Parlamentet ville ha en plan B, så den finns med i resultaten, men plan B har ännu inte inletts. Vi har fattat beslut om en strategisk EU-plan för energiteknik. Vi har ännu inte ordnat 50 procent av finansieringen för denna plan, som är ett verkligt strategiskt verktyg. Det mest kostnadseffektiva medlet för att minska växthusgaserna är att gå vidare med en strategi för energieffektivitet. Jag uppmanar därför kommissionen och medlemsstaterna att sätta energieffektiviteten överst på den aktuella agendan.

Den befintliga lagstiftningen måste ses över eftersom den inte är tillräcklig. Vi behöver den utlovade handlingsplanen för energieffektivitet, som man har talat om så länge. Vi behöver energi i infrastrukturen, den energi som motsvarar snabbtåg, "supernät" och högteknologiska smarta nät. Vi har pengar till detta.

Vi måste säkra den tekniska innovationen, och vi måste också främja och lägga fram en strategi för att bekämpa det sociala utanförskapet och för införlivande av könsrelaterade frågor. Mot bakgrund av den rådande krisen måste kommissionen ta itu med sitt ansvar och avsluta det som vi inledde tillsammans. Rådet måste bli djärvare och sluta kivas. Vi kommer att lägga fram en djärv resolution om det andra steget i 2020-strategin.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Det gränsar nästan till politisk provokation att presentera detta Europa 2020-program som en viktig strategi som ska bidra till att ta oss ur krisen. Vi behöver bara titta på den tidigare politiken för reglering av finansmarknaderna för att se att vi – om vi är någorlunda ärliga – i månader – eller faktiskt i årtal – har lovat att reglera dessa marknader som löpt amok, men än så länge har vi bara lyckats göra pyttesmå framsteg. Vad gäller Grekland tvingas vi nu ta oss en titt på oss själva.

Av krisen i Grekland ser vi att vad som har skett hittills är fullständigt otillräckligt. Våra medborgare har hört oss säga att vi räddar bankerna. De har bitit ihop och accepterat det. Nu får de betala priset. De offentliga finanserna är redan överbelastade på grund av dessa åtgärder. Nu räddar vi Grekland, och det måste vi göra; om det råder det inga tvivel. Det kommer att bli ytterligare en utmaning för de offentliga finanserna i många EU-länder.

Bankerna går med vinst, och ändå hyllas de när det visar sig att de frivilligt bidrar med någonting till Grekland. Herr Barroso! Inom Europeiska unionen, som är en marknad med 27 stater, har vi inget annat alternativ än att faktiskt införa en finansiell transaktionsskatt eller något annat instrument som kan minska spekulanternas vinsthunger på detta område. Vi behöver verkligen ett instrument som på ett verkligt rättvist sätt kan få dem som gynnas av denna kris och som spekulerar mot euron att bidra till vad vi nu måste finansiera. När det gäller de offentliga finanserna kan vi inte fortsätta på det här sättet.

I det dokument som ni lagt fram ser jag fortfarande ingen vision om vad som ska ske nu. Konstaterandet att detta måste regleras globalt känns igen från klimatdebatten. I det hänseendet har vi inte gjort några framsteg på många år.

För mig är klimatet den näst viktigaste frågan. Vi har inte på något sätt tagit oss ur den krisen heller, utan sjunker allt djupare eftersom vi inte har lyckats vidta lämpliga åtgärder. Jag tycker faktiskt att det är beklagligt att det i dag, strax före den här debatten, blev tydligt att Connie Hedegaard arbetar så hårt som möjligt i kommissionen för att försöka genomföra minimimålet för Europeiska unionen. Om vi tittar på den nuvarande situationen är det hög tid att vi höjer våra mål till 30 procent. Om vi inte höjer detta mål kan vi till exempel glömma vår berömda handel med utsläppsrätter inom EU. Om koldioxid inte har något lämpligt pris för att våra mål är för otydliga, då har vi fört hetsiga debatter i årtal men är fortfarande långt ifrån att nå det mål som vi själva antagit. När det gäller omvandlingen av EU:s ekonomi för att göra den mer hållbar – liksom anges i rubrikerna i kommissionens program – skulle vi alla säga att vi vill delta. Men när det gäller detta program, herr Barroso, har kommissionen ännu inte sagt hur målen ska nås inom EU-ekonomin. Vilka instrument och vilka stimulansprogram ska användas i detta syfte?

Lena Ek tog upp ett antal specifika områden. Det återstår en hel del arbete med detta program. Med utgångspunkt i vad vi för närvarande har framför oss kan Europaparlamentet enligt min åsikt ännu inte säga att efter Lissabon är detta nu en lyckad strategi. Europa 2020 har så att säga utarbetats för att ta oss från misslyckandet med Lissabonstrategin till nästa misslyckande.

Michał Tomasz Kamiński, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag tror att José Manuel Barroso i dag verkligen har en mycket svår roll. Hans jobb är ett av de svåraste i Europeiska unionen. Han måste fördela sin tid mellan att resonera med vänster- och högersidan – med människor som har de bästa svaren på de svåraste problemen. José Manuel Barroso måste skickligt navigera mellan dessa argument. Jag tror att det bästa av dessa är 2020-strategin, som har föreslagits av kommissionen. Jag förvånas över de förslag som lagts fram här i parlamentet, enligt vilka den nuvarande mycket svåra situationen ska lösas genom att vi upprepar våra misstag.

Jag vill berätta att jag tillbringat 18 år av mitt liv i ett land som kallades Folkrepubliken Polen, där det fanns ett ministerium för inrikeshandel och där hyllorna i butikerna gapade tomma. Det fanns ett ministerium för inrikeshandel, men det fanns ingen inrikeshandel. I dag och sedan 20 år vid det här laget, vilket jag tackar Gud för, har vi inget ministerium för inrikeshandel i Polen, och vi bedriver inrikeshandel.

Jag vill påstå att lösningen på den nuvarande krisen sannerligen inte är mer reglering, högre skatter eller mer ingripande. Jag är naturligtvis ingen fanatiker när det gäller den fria marknaden. Jag anser att statens uppgift är att korrigera marknadsmekanismerna men att det bör göras mycket försiktigt. Om vi vill tala uppriktigt om utvecklingen i Europa, låt oss då komma ihåg hur vi röstade om tjänstedirektivet under parlamentets föregående mandatperiod. Låt oss komma ihåg vad som hände med tjänstedirektivet här i kammaren. För utan det fria flödet med personer, tjänster och kapital kommer Europa inte längre att kunna konkurrera effektivt med världens andra kontinenter.

Vi hör här i dag att vi inte kan konkurrera med andra regioner i fråga om politisk och ekonomisk integration, men det är väl ändå vi själva som tvingar vår kontinents entreprenörer att söka sig till andra platser genom överdriven reglering och genom alltför stora bördor för företagen. Låt oss därför fråga oss vad vi mer kan göra för att stödja 2020-strategin, eftersom det inte finns någon annan, och naturligtvis vad vi måste göra för att ta oss ur krisen.

Det råder heller inga tvivel om att vi måste hjälpa Grekland. För oss polska medborgare, som jag företräder här, har ordet "solidaritet" stor betydelse. Vi måste därför visa vår solidaritet med Grekland i dag. Jag vill återigen betona att vi måste göra allt i vår makt för att EU ska återhämta sig från den ekonomiska krisen, eftersom detta inte bara är ett problem som drabbar miljontals familjer, utan även ett problem som rör tron på vår framtid. Jag tror på Europas framtid och på att vi kan lyckas.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Om jag jämför debatten om den föregående punkten på föredragningslistan med denna debatt talar vi helt klart om två parallella världar. Å ena sidan har vi Europeiska unionen där stater som Grekland, Italien, Spanien och Portugal befinner sig i djup kris och där andra stater som Tyskland och Frankrike vidtar blockerande åtgärder, medan vi å andra sidan har en europeisk union för vilken en strategi har utarbetats som inte på något sätt tar itu med dessa utmaningar.

Med denna strategi har vi varken fastställt någon ny inriktning för EU:s utveckling eller besvarat frågorna om de instrument som inte fungerar. Vi har inte heller gjort något försök att förtydliga befogenhetsfördelningen mellan medlemsstaterna och Europeiska unionen eller förbindelserna mellan euroområdet och de länder inom EU som inte ingår i euroområdet. Vi har inte införlivat några av de frågor som kommit upp under de senaste åren i fråga om Lissabonstrategin, och vi har inte gett några framåtblickande svar. Vi har inte gjort några förtydliganden om EU:s framtida utveckling. Detta har naturligtvis gett upphov till en stor del av den oenighet som vi nu känner av.

Med tanke på diskussionen om det europeiska ekonomiska styret och även om Europeiska valutafonden kan vi helt enkelt inte låtsas som om vi kan fortsätta med den här strategin på detta sätt. Innan vi talar om genomförandet av Europa 2020 måste vi omgående lägga strategin på is och ge oss själva lite mer tid för beslutsprocessen, och vi måste analysera de utmaningar som vi nu står inför. När vi gör det måste vi göra det civila samhället delaktigt och framför allt göra parlamentet avsevärt mycket mer delaktigt än vad som tidigare varit fallet. Annars går vi rakt in i en katastrof!

Godfrey Bloom, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Det är synd att José Manuel Barroso lämnat kammaren. Jag tror att han hade kunnat lära sig en hel del av mig här i kväll!

Jag skulle råda er alla att inte oroa er alltför mycket över EU år 2020, eftersom jag har en känsla av att jag inte kommer att finnas kvar här! Det kommer att gå på samma sätt som i Sovjetunionen, som unionen verkligen liknar, och av samma skäl: unionen är centraliserad, den är korrupt, den är odemokratisk och den är inkompetent, den drivs av en ohelig allians av storfinanser och rika byråkrater, den sponsras genom en

ekofascistisk agenda som utgår från en plattform med förvrängd nonsensvetenskap som kallas "klimatförändringar".

När EU-medborgarna får chansen att delta i en folkomröstning förkastar de den. Britterna har naturligtvis inte fått chans att säga sitt, tack vare sveket av de enda tre partier som har tillgång till tv-debatten i mitt land, med hjälp och stöd av ett EU-korrumperat public service-företag som kallas BBC.

EU faller redan isär. Händelserna i Grekland i dag kommer att spridas till de andra Medelhavsländerna snarare än vi anar och kommer slutligen att nå de nordeuropeiska länderna, som får stå för notan. Våra barn och våra barnbarn kommer att förbanna oss för att de tvingas reda ut denna röra som helt hade kunnat undvikas!

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Smart hållbar tillväxt, aktioner, reformer, ekonomiskt styre är alla fina ord och beundransvärda mål. Det finns dock ett par frågor i detta hänseende som oroar mig. Kommer den tillkännagivna nya strategin att gå samma öde till mötes som sin föregångare? Hur kan vi involvera regionerna och de lokala myndigheterna så att denna strategi faktiskt kommer att lyckas, och hur kan vi i synnerhet bättre främja och övervaka omorganisationen av de nationella budgetarna? Vi måste vara mycket försiktiga när det gäller våra förslag till lösningar och se till att en centralistisk form av europeiskt ekonomiskt styre inte förs in i smyg och urholkar de sista spåren av nationell suveränitet.

Suveränitet innebär också att man måste ta ansvar, och därmed också ta ansvar för den felaktiga finanspolitiken. Det är oacceptabelt att vissa medlemsstater lever över sina tillgångar på bekostnad av de andra medlemsstaterna. Vi måste naturligtvis visa solidaritet, men det måste gå åt båda hållen. Ett centralistiskt ekonomiskt styre från Bryssel som dikterar EU-normen vore säkerligen fel väg att gå.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Fru talman! Jag tror att det är viktigt att vi talar om goda styrelseformer i det hänseendet att det naturligtvis är viktigt att vi alla känner press att införa de reformer som krävs, men vi får inte glömma att de viktigaste goda styrelseformer som vi förfogar över är att se till att Europeiska unionen gör vad Europeiska unionen borde göra.

Det har funnits vissa brister på det området, och vårt bevarande av stabilitets- och tillväxtpakten hör till dessa. Låt oss inte glömma att innan vi utarbetar nya regler måste vi hålla oss till de mest grundläggande reglerna, och låt mig också framhålla vissa andra saker. När det gäller finansmarknaderna, låt oss tala om dem som en del av ekonomin och inte som en separat sektor, för vi kommer aldrig att få investeringar och skapa nya arbetstillfällen om vi tror att detta är en separat fråga.

Jag blev aningen upprörd när jag noterade att ordföranden för Basel II-kommittén utgick från att den nya regeln för kapitalkrav kommer att minska den ekonomiska tillväxten med en procent. Det är en tämligen låg nivå för honom. Att öka kapitalkravet kan leda till färre investeringar, och det är inte riktigt vad vi behöver när vi vill skapa ett nytt förtroende för den europeiska ekonomin samtidigt som vi avskaffar våra budgetunderskott.

Låt mig framhålla en av de saker som vi kan göra tillsammans, vilket är att skapa en kunskapsekonomi. Det är en paradox att ju mer våra samhällen och ekonomier omvandlas till kunskapsekonomier, ju mindre av en inre marknad får vi eftersom lagstiftningen om den inre marknaden utarbetades för industrin och den gamla tidens ekonomi, och inte så mycket för tjänstesektorn, där vi måste göra mer angående tjänstedirektivet. Låt mig också säga att vi borde genomföra en reform för att göra de europeiska universiteten mer självständiga och mer europeiska, öppna för studerande och forskare och för att skapa en dynamisk utveckling inom kunskapssamhället.

Låt oss hålla oss till allt det som vi kan göra tillsammans på EU-nivå. Bättre goda styrelseformer inom EU kan vi inte ha.

Marita Ulvskog (S&D). – Fru talman! Jag kommer från samma medlemsland som den förre talaren, men jag står på den vänstra sidan i politiken. Det märks också i de förslag som vi socialdemokrater står för.

Vi ser läget i världen. Vi ser läget i Grekland, gatustrider, en annalkande generalstrejk, desperation, ilska, ilska över marknadens lek med hela länder. Detta har också naturligtvis blivit värre med att euroländernas kärna har svikit medlemslandet Grekland. Men kris smittar. Det är farligt för alla länder. Få länder kan räkna med att gå säkra. Av det skälet måste vi alla ägna oss åt krisbekämpning och komma med bra förslag. Vi måste dock välja en väg som innebär att vi inte bara når kortsiktiga lösningar, kortsiktiga framgångar, och släcker en eld som sedan flammar upp och bränner ner väldigt mycket runt omkring sig.

Därför måste vi för det första satsa på sådant som innebär att man håller uppe efterfrågan. Det som oroar mig inför toppmötet i juni är att man väljer den väg som den förre talaren talade om. Det är viktigt att toppmötet gör klara utfästelser om att inte sätta Europa på sparlåga. Det gäller att hålla uppe efterfrågan. Det gäller att stimulera investeringar. Det gäller att pressa tillbaka arbetslösheten för kvinnor, för män, för unga och för gamla. Jag var själv väldigt besviken över den jämställdhetsbluff som det senaste ministerrådet presenterade efter sitt möte.

För det andra måste vi inleda omställningen till klimatsmarta samhällen. Det är klart att det i varje kris också ligger en möjlighet till utveckling – att byta väg, att ställa om. Det är otroligt viktigt att kommissionen låter Connie Hedegaard få utrymme att faktiskt vara en klimatpolitiker som kan hjälpa till att göra skillnad i Europa vid mötet i Cancún.

Det tredje handlar om finansmarknaderna. I kriskommittén hade vi för några veckor sedan besök av en amerikansk professor som formulerade sig så här: I USA säger vi att vi inte kan reglera finansmarknaden, eftersom de inte gör det i Europa. Vi skulle behöva, men vi vågar inte. Hur säger ni då i Europa? Jo, ni säger att ni inte kan reglera finansmarknaden, eftersom de inte gör det i USA. Så håller vi på och bollar mellan varandra på det sättet. Det finns vinnare på en sådan politik, och det finns många förlorare. Det måste vi våga ändra på i detta Europa.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Min ekonomiska erfarenhet har lärt mig att strategier bara är så bra som deras specifika genomförandeåtgärder och sätten att övervaka dem. Kommissionen har ännu inte lämnat något svar i detta hänseende. Vi lyssnar på målen, som vi verkligen kan identifiera oss med, vi hör de beundransvärda intentionerna, men vi hör nästan ingenting om hur dessa mål ska nås i konkreta termer.

Jag hade faktiskt utgått från att den finansiella och ekonomiska krisen – den allvarligaste vi upplevt sedan andra världskriget och som nu har fördjupats på grund av det tillkommande problemet med den nationella skuldkrisen – skulle ligga högst upp på kommissionens lista över överväganden. Det borde enligt min åsikt ha varit den logiska utgångspunkten, eftersom båda kriserna har förändrat situationen avsevärt.

Om vi inte bara nöjer oss med beundransvärda intentioner utan faktiskt vill genomföra något under de kommande tio åren måste vi ta itu med ett antal frågor på ett mycket konkret sätt:

Till att börja med måste vi se över våra finanser – inte bara inom EU utan i alla medlemsstater, genom enhetliga kriterier – så att vi vet var vi faktiskt står, vilket finansiellt spelrum vi har och vad vi faktiskt har råd att göra.

För det andra måste vi utveckla en krislösningsmekanism för att förhindra att vi hamnar i svårigheter igen i framtiden om det återigen skulle storma på marknaderna.

För det tredje måste vi fullborda den inre marknaden på områden där den ännu inte har fullbordats – jag förväntar mig en hel del av Mario Montis rapport – och också när det gäller tjänster.

För det fjärde måste vi på ett övertygande sätt fastställa hur vi ska kunna komplettera den gemensamma valutapolitiken med en gemensam och nära sammanlänkad ekonomisk och finansiell politik och till och med en skattepolitik.

För det femte måste vi mycket specifikt fastställa hur vi kan ersätta de skillnader som vi har konstaterat mellan medlemsstaterna med en allt större konvergens genom att inrikta oss på ekonomiska projekt som är verkligt europeiska till sin natur. Det finns en mängd sådana: energipolitiken, sammankoppling av energinät, höghastighetsjärnvägar och vägnät, sjöfartssystem och många liknande projekt.

Emilie Turunen (Verts/ALE). – (DA) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att säga att arbetet med denna Europa 2020-strategi är mycket viktigt, eftersom vi allvarligt måste överväga hur vi ska stödja oss själva inom EU i framtiden. Vi måste allvarligt överväga vad de 23 miljonerna arbetslösa EU-medborgarna ska göra i framtiden. På det stora hela anser dock vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att strategin saknar specifika mål på ett antal viktiga områden som är avsedda att ge projektet med ett socialt Europa högsta prioritet under de kommande tio åren.

För det första ser vi inget tydligt mål för att minska ungdomsarbetslösheten, som är alarmerande hög i alla medlemsstater. De första stegen på det området skulle kunna vara att införa en europeisk ungdomsgaranti,

som skulle ge unga människor fotfäste på arbetsmarknaden. För det andra borde vi se till att vi har specifika mål för att bekämpa fattigdomen. Jag anser att det vore skamligt om EU-medlemsstaterna i världens rikaste region inte skulle kunna enas om specifika mål för att minska fattigdomen. Somliga säger att de inte gillar den definitionen. Till dessa personer säger jag att de inte borde låta teknikaliteter stå i vägen. Andra säger att det inte finns någon rättslig grund i fördragen. Till dessa personer säger jag att vi har det nya Lissabonfördraget.

För det tredje måste vi arbeta på ett konsekvent sätt med en bindande sysselsättningsplan. Vi måste binda samman gröna investeringar med nya arbetstillfällen. Vi måste omskola och utbilda vår arbetskraft för att kunna tillsätta dessa jobb. Till sist måste EU:s stats- och regeringschefer se till att det finns ett tydligt mål när det gäller att utveckla ett socialt Europa, där samma ambitionsnivå tillämpas på sysselsättning och social trygghet och där fokus inte bara ligger på kvantitet, utan även på kvalitet för de arbetstillfällen som skapas. Europa 2020 uppfyller ännu inte dessa parametrar, så vi måste arbeta vidare.

Malcolm Harbour (ECR). - (EN) Herr talman! Jag vill tala om en bristande ambition som jag ser i denna Europa 2020-strategi när det gäller hur vi kan använda de instrument som vi nu har – den inre marknaden – för att få strategin att fungera effektivt och skapa dessa nya arbetstillfällen och möjligheter, vilket är ungefär vad Emilie Turunen talade om. Det är inte tillräckligt – och det säger jag till ordföranden och till rådet, om kommissionsledamoten lyssnar – att införa den inre marknaden och dess fullbordande under denna rubrik: "flaskhalsar och andra brister". Det är mycket viktigare än så. Och det är helt enkelt inte gott nog att säga att kommissionen kommer att föreslå åtgärder. Detta är ett gemensamt uppdrag för kommissionen och medlemsstaterna.

Mitt utskott, utskottet för den inre marknaden, antog ett betänkande den här veckan med stor majoritet som innehåller ett antal verkligt ambitiösa förslag om gemensamma åtgärder som syftar till att fullborda den inre marknaden. Ni kommer att få texten nästa vecka i samband med professor Mario Montis rapport. Vi hoppas på att få se ett antal fundamentala ändringar här från båda parter. Vad vi vill ha är en lag om den inre marknaden, en uppsättning med tydliga politiska mål för att fullborda den inre marknaden, och vi vill också tillämpa offentlig upphandling, vilket är ett i hög grad underutnyttjat verktyg för att nå dessa mål med innovation och miljövänlig teknik. Dessa frågor nämns knappt i dokumentet. Varför i hela fridens skull talar vi om dessa andra mål när vi faktiskt inte utgår från vad vi redan har?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! Denna strategi ger inget svar på de allvarliga problem som vi står inför, och än mindre på den verkliga ekonomiska och sociala katastrof som införandet av fri konkurrenspolitik skapar i vissa medlemsstater med bräckligare ekonomi. Det är ett misstag att insistera på politik som är identisk med den liberala Lissabonstrategin, som övergav målen med full sysselsättning och fattigdomsutrotning som antogs för tio år sedan och i stället prioriterade de ekonomiska och finansiella gruppernas intressen, vilket gynnade dem men skedde på bekostnad av en försämrad situation socialt och sysselsättningsmässigt.

Allt man behöver göra är att se på konsekvenserna av att tillämpa de besinningslösa kriterierna i stabilitetspakten, och av liberaliseringarna och privatiseringarna av strategiska sektorer för allmännyttiga tjänster, däribland finansiella tjänster, energi, transport och posttjänster. Allt man behöver göra är att se på vad som sker på arbetsmarknadsområdet, där arbetstryggheten minskar och arbetslösheten ökar och nu överskrider 23 miljoner personer, till vilka man kan lägga de 85 miljoner människor som lever i fattigdom.

Till skillnad från vad de försöker få oss att tro visar alla indikatorer att om de strategier som hittills följts bevaras kommer den ekonomiska tillväxtgraden att vara mycket låg och lägre än i andra delar av världen, vilket innebär att arbetslösheten kommer att öka, att arbetstillfällena blir mindre säkra med lägre löner och att fattigdomen och den sociala utestängningen kommer att förvärras. Unionsbudgeten ger tyvärr inget svar på behovet av ekonomisk och social sammanhållning, vilket framgår av Greklands situation.

Det är därför dags att utvärdera och erkänna följderna av den politik som har förts. Det är dags att prioritera social hållbarhet. Det är dags att sätta stopp för finansiell spekulation och finansernas dominans av ekonomin. Det är dags att sätta stopp för stabilitetspakten och ge Europeiska centralbanken andra uppdrag, att införa effektiva kontroller av finanssektorn och prioritera en verklig pakt för framsteg och social utveckling.

Mario Borghezio (EFD). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det faktum att vi här diskuterar och granskar innehållet i denna Europa 2020-strategi, medan arbetstagare i Aten dör och ett land och en nation står på randen till en avgrund, är en tämligen talande, eller man skulle till och med kunna säga grotesk bild av EU-politiken.

Det är helt och hållet anmärkningsvärt att kommissionen i en sådan här situation inte anser att den borde ta en riktigt ordentlig titt på sig själv, eftersom det inte är som om den inte inser att denna kris, som i vissa hänseenden nu har fått vad jag skulle kalla dramatiska proportioner, är en följd av många allvarliga misstag, liksom framgår av misslyckandet med Lissabonstrategin. Det har skett många misstag, och det finns en svarande i förhållande: euron.

Ni säger här i alla era uttalanden att Grekland är en engångsföreteelse, men kommer ni att säga det när ytterligare en liknande situation uppstår – även om vi hoppas att så inte blir fallet – till exempel i Spanien: kommer det att vara ytterligare en engångsföreteelse? Vi är aningen trötta på att höra ursäkten med att det rör sig om engångsföreteelse: krisen med subprimelån var också en engångsföreteelse. Det är svårt att tro och mycket svårt att acceptera vad kommissionen säger när Europeiska unionen ännu inte har beslutat att städa upp Europas banker och att tala om för spararna, tillverkarna och realekonomin vilken ordning som fortfarande råder vid de europeiska bankerna, med målet att utarbeta en strategi.

Vi måste påminna oss själva om dessa frågor och komma ihåg att en seriös strategi måste bygga på realekonomin, på systemet med små och medelstora företag, och naturligtvis också ge arbetstagarna en ansvarsfull roll genom att låta dem delta.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Det största problemet inom EU är utan tvekan arbetslösheten. Vi kan dock inte beskylla arbetstagarna, småbrukarna eller företagen för denna situation. Den enda syndaren är den politiska och ekonomiska filosofi som har ställt sig på de multinationella företagens sida mot arbetstagarna, småbrukarna och de lokala småföretagen. De rotlösa och uteslutande vinstorienterade multinationella företagen vill ha merparten av vinsterna trots att de bidrar så lite som möjligt till de offentliga kostnaderna.

Alla strategiska beslut som gynnar lokala intressen är bra för EU-medlemsstaterna, och alla beslut som bevarar de multinationella företagens hegemoni är dåliga. Jobbik vill sätta stopp för de multinationella företagens ekonomiska monopol och återföra Europa till småbrukarna och familjeföretagen, så att vi med deras hjälp kan avskaffa arbetslösheten inom EU.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande! Kommissionens ordförande har just sagt att i tider som dessa kan vi inte anta en utsagningsstrategi, utan vi behöver först och främst ett bra samarbete och beslutsamma åtgärder. Det är sant. Vi behöver därför också en åtgärdsstrategi. Mitt intryck är dock att detta 2020-projekt, och i synnerhet vårt sätt att förhandla om det och slutföra det här, inte omfattar någon genuin strategi. Det liknar mer en reflexion på papper som nu tvingas genom ett påskyndat förfarande. Om detta är det rätta sättet att undvika de problem som José Manuel Barroso med rätta har beskrivit är tveksamt. Han har till exempel sagt att det största problemet med Lissabonstrategin var att de berörda parterna inte var delaktiga, att det inte fanns något egenansvar och att de därför inte deltog i strategins genomförande. Det är exakt vad som hände.

Men om det är fallet måste vi för att utarbeta en ny strategi ta oss tiden att lugnt arbeta för att få de berörda parterna genuint delaktiga för att sedan kunna diskutera frågan i lugn och ro. Jag förstår att vi inte kan hantera frågan på detta sätt nu när finanskrisen och den problematiska situationen i Grekland dagligen ställer oss inför nya problem. Det är heller ingen kritik. Min kritik är att vi i parlamentet låter diktera för oss hur vi ska hantera programmet.

Vid utskottsordförandekonferensen har vi ett flertal gånger uttryckt en önskan om att strukturera tidsplanen lite mer noggrant så att vi kan gå till väga mer grundligt. I stället påskyndas förfarandet, och vi håller i dag en debatt och kommer att hålla ännu en debatt vid sammanträdesperioden i maj, och sedan i juni kommer förslaget att gå vidare till rådet, och det är det. Snälla, bli inte förvånade om vi efter allt detta inte ser någon urskiljbar förändring med hänsyn till de åtgärder som vidtagits. Det skulle inte förvåna mig, för vi kan inte genomföra en förändring på det sättet. Vi måste göra en noggrann analys och inte dra den typ av ytliga slutsatser som kommissionsledamoten med ansvar för klimatåtgärder har dragit under de senaste dagarna – slutsatser som bygger på krissituationen och på det faktum att mindre koldioxid nu släpps ut – så att vi nu kan sträva efter 30 eller 40 procent.

Krisen får inte vara normen! Normen måste vara ett framåtblickande perspektiv. Vi måste noga se över situationen och noga överväga vilka slutsatser vi kan dra av innovationer, ekonomisk utveckling, innovation och forskning. Men det kommer vi naturligtvis inte att göra.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Tack, herr López Garrido! Tack för att någon kan föra budskapet vidare till kommissionskollegiets ordförande.

Jag hoppas att era ord kommer att åtföljas av handling och att vi i juni får se ett helt annat rådsmöte jämfört med det som hölls i våras. Det beror på att era ord, som jag stöder från början till slut, inte lugnar mig eller skingrar mina farhågor om att få se ett råd som utmärks av apati och tvivel och som ibland till och med tar upp frågor som verkligen skrämmer oss, som till exempel att målen, våra stora politiska och uträknade mål, inte är tillrädliga och inte ens genomförbara.

Tack, herr López Garrido! Jag hoppas att det spanska ordförandeskapet kommer att bidra till att lösa alla dessa osäkerheter, för jag är övertygad om att denna tid kommer att uppfattas som mycket betydelsefull i EU:s historia när den tiden kommer. Detta är en mycket kaotisk tid då de stora utmaningarna när det gäller att avgöra om vi vill ha mer Europa eller mindre Europa ska diskuteras.

Det är syftet med Europa 2020-strategin. Kommer vi om tio år att vara mer eller mindre enade? Kommer de som anser att vi måste samarbeta för att lösa de ekonomiska och sociala problemen att ha vunnit, eller kommer de att ha vunnit som går tillbaka till att nöja sig med nationalism och med att förstöra till och med de grundläggande faktorer som har skapats under de senaste 40 åren? Kommer vi att vara mer stödjande? Kommer vi att vara redo att anta gemensamma solidaritetsmål, dela med oss på ett mer rättvist sätt och skapa mer rikedom och dela den mer rättvist, eller kommer vi att låta marknaderna sköta allt?

Liksom vissa av mina kolleger har sagt anser jag inte att detta har inträffat för att vi har haft mycket EU, mycket reglering och mycket social rättvisa. Det är tvärtom bristen på Europa och den bristande regleringen som har lett till krisen.

Jag vill därför begära två saker, herr López Garrido: behåll målen med att bekämpa fattigdomen och att främja bättre utbildning, som finns med i kommissionens text men inte i rådets text, och förena parlamentet med folkets röst, så att folkets agenda blir Europas agenda, snarare än teknokraternas agenda eller de så kallade "marknadernas", vilket ofta är spekulanternas agenda.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Greklands sak är allas vår sak, också för de länder som står utanför euroområdet. Vad Europa behöver i dag är samling och kraftfullt agerande, inte ytterligare uppdelning. Därför är det, herr kommissionär, ytterst dystert att 11 länder inte är närvarande på fredag. *We have a common destiny in Europe*, men så är det tyvärr inte just nu.

Visst måste tillsynen över finansmarknaderna stärkas, och visst krävs det tuffare lagstiftning! Det kan också jag som liberal inse och medge, men det måste ske på ett balanserat sätt och samordnas globalt.

Låt oss agera kraftfullt och aggressivt, om så behövs, men vi får inte agera i panik utan måste hålla huvudet så kallt som det går, så att vi inte ytterligare skadar den ekonomiska uppgång som trots allt och trots Grekland kan skönjas.

(EN) När jag lyssnade på Godfrey Bloom blev jag verkligen upprörd. Han är inte här nu, men att jämföra Europeiska unionen med Sovjetunionen är en förolämpning mot alla de som led under den sovjetiska tyrannin och mot alla de miljontals människor som dog. Jag tycker att Godfrey Bloom borde framföra en ursäkt till alla de personer som han har förolämpat.

Lajos Bokros (ECR). - (EN) Herr talman! När Spaniens premiärminister José Luis Rodríguez Zapatero invigde det spanska ordförandeskapet i Strasbourg höll han ett anförande om Europa 2020 utan att en enda gång nämna varför i hela friden Lissabonstrategin misslyckades till att börja med. Jag ställde honom då frågan: hur kan man rimligen utarbeta en ny strategi utan att analysera varför den tidigare var ett misslyckande?

Nu har jag inget annat val än att upprepa min fråga, eftersom det i det nya dokumentet inte sägs ett ord om varför den förra strategin misslyckades. Señor Garrido, vill ni vara vänlig och besvara min fråga: hur kan man rimligen utarbeta en ny, mycket ambitiös uppsättning mål utan att först analysera varför Lissabonstrategin blev ett misslyckande?

Cornelis de Jong (GUE/NGL). - (NL) Herr talman! Jag utmanar kommissionen och rådet att fatta tydliga beslut. Till att börja med: välj demokrati. Hur har rådet tänkt fatta beslut som kommer att ligga till grund för den socioekonomiska politiken i medlemsstaterna under en period på tio år utan att väljarna får framföra sina åsikter om denna politik under tiden, under dessa tio år? Det skulle till exempel innebära att en avgående nederländsk premiärminister skulle kunna fatta beslut för tio år, och det är helt enkelt inte acceptabelt.

För det andra: arbete måste innebära arbete mot betalning. Målet med en sysselsättning på 75 procent låter bra, men Europa behöver inte fler fattiga arbetstagare. Hur definierar rådet egentligen sysselsättning?

För det tredje: välj sunda offentliga utgifter. Hur kan kommissionen lägga fram en budget för 2011 med ett löfte om en tillväxt på inte mindre än 5,8 procent, medan Europa 2020 lägger stor vikt vid åtstramningsåtgärder?

För det fjärde: välj en social inre marknad. Är kommissionen och rådet eniga med utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd som har föreslagit att den inre marknaden ska ha mer sociala etiska normer och att anbudsförfaranden ska vara mer inriktade på kvalitet och social rättvisa?

För det femte: välj fattigdomsminskning. När det gäller fattigdomsminskning eftersträvar rådet endast ekonomisk tillväxt. Under senare år har den ekonomiska tillväxten främst lett till att chefer får topplöner, och till att de fattiga blivit allt fattigare. Vilka åtgärder kommer ni att vidta för att till exempel se till att de som tjänar mest och bankerna, och inte de fattiga, får betala för krisen?

Mara Bizzotto (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För att ta itu med sysselsättningsproblemet på ett konstruktivt sätt måste det finnas tre ledord för EU:s åtgärder: reagera, utvecklas och skydda.

Reagera: det vill säga att sluta upp med den lovsångsliknande europapropagandan när det gäller att vidta praktiska åtgärder för EU-medborgarnas problem, vilket skulle garantera en direkt koppling mellan utbildnings- och marknadskraven och de territoriella kraven och ändra unga människors uppfattning om manuella yrken.

Utvecklas: det vill säga att göra Europa 2020-strategin till en positiv sammanställning av företagens och arbetstagarnas krav, till stöd för en arbetsmarknad där det är anställningsavtalens flexicurity som svarar mot den instabila marknadsefterfrågan.

Skydda: det vill säga att ge arbete till dem som först förlorat det, och först och främst till våra medborgare. Medlemsstaterna måste därför utarbeta en invandringspolitik som är förenlig med de aktuella invandringskraven, och med 23 miljoner arbetslösa borde de överväga att under ett par år blockera invandring från länder utanför EU. Jag ser inget annat sätt att skydda våra jobb och vårt sociala system. Vad vi behöver är pragmatism, mod och decentralisering.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) En hållbar ekonomisk tillväxt kräver en enorm och stadig investering även inom transportsektorn. Transportsektorn står för tio procent av EU:s BNP och mer än 10 miljoner arbetstillfällen.

Jag tar detta tillfälle i akt att uppmana Europeiska kommissionen och rådet att när de slutför Europa 2020-strategin beakta även följande oerhört relevanta faktorer för transportsektorn: främjande av forskning, utveckling och innovationer för att genomföra miljövänliga transporter, befastande av EU-målet med utfasning av fossila bränslen för transporter genom användning av alternativa resurser, elbilar, intelligenta transportsystem (ITS), intelligent trafikstyrning, vilket även skulle omfatta luftfartssektorn, förbättrad samordning av infrastruktur för att förbättra miljöskyddet, arbetstagarnas sociala villkor och passagerarnas säkerhet och trygghet.

Jag vill betona följande absolut oundgängliga aspekter på specifika områden: det akuta behovet av att genomföra det gemensamma europeiska luftrummet inom luftfartssektorn, det akuta behovet av att genomföra driftskompatibilitet inom järnvägssektorn, att utöka och förbättra väginfrastrukturen och säkerheten på de europeiska vägarna inom vägtransportsektorn, att genomföra sammodalitet i inlandshamnar och utöka sjömotorvägarna för sjö- och flodtransporter, och det akuta behovet av en hållbar utveckling av rörligheten i städerna.

Europeiska kommissionen måste beakta alla dessa aspekter av rörligheten, som måste vara ett av de centrala inslagen i Europa 2020-strategin. En väl samordnad utveckling av transportsektorn är avgörande för en hållbar utveckling och för att bevara och skapa stabila arbetstillfällen.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Tack så mycket, herr talman! Låt mig som grekiska börja med att framföra min djupa sorg över de tragiska händelserna i mitt land som ledde till att tre medborgare som var instängda på en bank dog när extremister som deltog i ett stort och helt fredligt möte tände eld på banken.

Eftersom jag vet att hela Europa och alla europeiska medier i dag har ögonen på Grekland vill jag ta detta tragiska tillfälle i akt att be mina kolleger här i parlamentet att visa ansvar, allvar, solidaritet och framför allt respekt för en nation som genomgår en så svår tid. Jag säger detta eftersom jag är rädd för att vissa stora europeiska tidningar i vissa storstäder från och med i morgon, just på grund av dessa tragiska händelser,

kommer att hävda att deras farhågor och tvivel om huruvida Grekland kan och är beslutet att genomföra de mycket svåra beslut som landet har fattat om finansreformen är berättigade.

Precis samma dag som överenskommelsen ingicks förra söndagen hördes nämligen samma historia som vi har hört sedan den 11 februari, med en rad kommentarer om de grekiska åtgärdernas ineffektivitet och om möjligheterna att omstrukturera den grekiska skulden, med spekulationer om huruvida Grekland skulle lämna euroområdet, och naturligtvis med nya attacker från marknaderna på såväl grekiska obligationer som portugisiska och spanska obligationer.

Med tanke på att vi också debatterar utsikterna för 2020-strategin undrar jag vart detta kommer att leda. Vart är vi på väg med de nationella ekonomiernas fullständiga beroende av marknadskrisen, av kreditvärderingar från kreditvärderingsföretag som inte svarar inför någon och vars kreditvärderingar av företag eller stater, särskilt stater inom euroområdet, oavsett om de har rätt eller fel, inte får några som helst konsekvenser och inte omfattas av någon typ av kontroll?

(Applåder)

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – (RO) Under de senaste två åren har vi genomgått en mycket allvarlig global ekonomisk kris. Det är därför oerhört viktigt att våra insatser blir mer målinriktade så att vi kan stimulera konkurrensen, produktiviteten och den ekonomiska tillväxtpotentialen.

Strategin måste ha realistiska målsättningar. Därför måste de utarbetas i nära samband med medlemsstaternas nationella mål, som i sig utarbetas enligt varje medlemsstats prioriteringar och specifika särdrag. Därför välkomnar jag idén att de målsättningar som antas på gemenskapsnivå bör delas upp i olika nationella målsättningar.

Som en del av en parlamentsresolution uppmanade jag kommissionen att lägga fram nya åtgärder, som exempelvis eventuella sanktioner för de medlemsstater som inte tillämpar strategin och incitament för de som gör det. EU-finansieringen bör faktiskt villkoras, inte bara genom uppnådda resultat utan också genom förenligheten med strategins målsättningar. Vi får dock inte bortse från sammanhållningspolitikens betydelse när det gäller att nå EU:s ekonomiska mål och utvecklingsmål.

Vi måste därför granska kommissionens förslag noga eftersom ett förslag som detta om att automatiskt dra in strukturfonderna för en medlemsstat med ett stort budgetunderskott vore en orealistisk åtgärd och helt strider mot sammanhållningspolitikens målsättningar, särskilt de som syftar till att minska skillnaderna mellan medlemsstaterna.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Europeiska unionen är världens befolkningsmässigt största geopolitiska enhet. Våra framgångar hittills, som vi måste närma oss med stor ödmjukhet under den nuvarande krisperioden, består i våra ekonomiers förmåga att utveckla sin kapacitet, i synnerhet i fråga om innovation och export.

Det är särskilt tydligt när det gäller konkurrenser som exempelvis USA och Japan, men även Kina, Indien och Brasilien. I det sammanhanget anser jag att det är centralt att bevara vårt strategiska fokus på i synnerhet ekonomisk tillväxt och arbetstillfällen. Vi får i detta hänseende inte låta sociala problem och klimatförändringar dra uppmärksamheten från de viktigaste målen.

Samtidigt måste vi komma ihåg att en väsentlig förutsättning för intelligent och hållbar tillväxt i våra medlemsstater och deras regioner och kommuner är tillräcklig infrastruktur, såväl ur transport- som miljöperspektiv. Denna faktor beaktas inte tillräckligt i Europa 2020-strategin, och det viktiga fokuset på att bevara och stärka investeringarna för att utveckla infrastrukturen är därför helt bristfälligt, särskilt i de stater och regioner där infrastrukturen för närvarande är otillräckligt utvecklad.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! EU-kommissionens centrala strategi för EU fram till 2020 är att förlita sig på nyliberal kapitalism och ett marknadssystem – med andra ord, exakt samma faktorer som har fått världen att sjunka ned i det nuvarande ekonomiska kaoset och som utmärker kommissionens och EU-regeringarnas svar på den finansiella krisen i Grekland: en skamlig kapitulation inför finansmarknadshajarnas spekulation och ocker som innebär att Greklands arbetarklass, pensionärer och fattiga får se sina tjänster och sin levnadsstandard angripna för att finansmarknadernas omätliga girighet ska mättas. Finansmarknaderna är dock inte något slags allsmäktig gud, vilket mediekommentatorerna vill få oss att tro, utan investeringsbanker, hedgefondförvaltare, obligationsinnehavare och liknande – parasiter som eftersträvar supervinster genom avsiktlig spekulation i syfte att skapa finansiell instabilitet för att sedan utnyttja detta för att skinna arbetande människor på pengar. Är det ett sådant Europa vi vill ha 2020?

Det är patetiskt att höra José Manuel Barroso vädja till finansmarknaderna att ta ansvar: det är som att be en haj att sluta upp att vara blodtörstig! Den grekiska arbetarklassens motangrepp bör stödjas av alla Europas arbetstagare. Vi måste bryta marknadens diktatur. Det kommer inte att ske genom att idioter bränner ned banker, utan genom ihärdig massmobilisering och strejker av arbetstagarna och genom att detta sjuka system ersätts med en demokratisk socialism och ett verkligt mänskligt samhälle före 2020.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Med all respekt för de dokument som lagts fram kan man inte bortse från dessa dokumenters likhet med de femårsplaner som skulle bringa välbefinnande till östblocket. I dokumenten tillstår man till och med inledningsvis att den föregående strategin av olika skäl var ett misslyckande.

Sedan fastställs djärva målsättningar, och man försöker övertyga människor om att allt faktiskt kommer att bli bättre den här gången. Det blev dock inte bättre. Strategier kom och gick och ekonomin kollapsade. Dessa strategier respekterade inte det ekonomiska livets grundläggande regler. Dagens Europa håller på att tappa ångan trots att det har fler utbildade medborgare än mer framgångsrika länder som exempelvis Kina eller Indien. Vad beror det på? Det beror på att EU bemöter varje nytt problem på samma sätt som Europeiska rådet eller kommissionen, genom att inrätta ytterligare en ny institution eller myndighet. De flesta utbildade européer sugs sedan upp i olika organisationer, och dessa miljontals utbildade människor, som samtidigt hade kunnat arbeta kreativt på andra områden, till exempel med innovationer och utveckling inom den produktiva sektorn, skyfflar bara papper på kontor och gör slut på gemensamma resurser.

Om vi verkligen vill lyckas bättre måste vi framför allt förenkla samexistens- och företagsreglerna och minska den administrativa bördan. Vi måste skapa mer utrymme för att dra nytta av människors oberoende, entreprenörskap och kreativitet, och vi måste leda över de pengar som vi nu spenderar på administration på framsteg och stöd för innovation och utveckling inom den produktiva sektorn.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Europeisk gemenskap, en trovärdig politisk union, hållbar tillväxt, hållbar sysselsättning och innovation, social sammanhållning och hållbar konkurrenskraft är våra mål.

Europa 2020 är inte vårt mål. Europa 2020 måste vara ett instrument som låter oss nå våra mål. Det måste bli vår Robert Schumandeklaration för 2010 och vara lika påtagligt som Schumandeklarationen var den 9 maj 1950. Europa 2020 får inte degenerera till en samling ouppnåbara önskemål inför framtiden eller en soptunna full med alla våra olösta frågor, problem och frustrationer. Det måste vara ett påtagligt, finansierbart och hållbart instrument som ger ett svar på krisen, och det måste vara ett motiverande testbart projekt för Europeiska unionen som vi kan stödja. Europa 2020 måste leda till specifika projekt för tillväxt, sysselsättning, forskning, innovation och hållbar konkurrenskraft.

Vi måste se över våra finanser i alla medlemsstater och inom EU för att få en ärlig utgångspunkt för våra framtida planer, så att vi också vet vad vi måste finansiera och vad vi behöver pengar för. Vi måste inom ramen för Europa 2020 också kontrollera lämpligheten hos vår nationella politik om budget, skatter, forskning, energi, innovation och sociala frågor. Vi borde stödja Olli Rehns åtgärder fullt ut.

Europa 2020 måste vara ett uttryck för den nya, gemensamma politiska viljan och vårt svar på den tyvärr växande nationalismen, egoismen och protektionismen. Låt oss fullborda den inre marknaden och vid sidan av valutaunionen skapa en stark ekonomisk union som ingår i en trovärdig politisk union. Det är vad vi behöver, varken mer eller mindre.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste tillstå att jag oroar mig över toppmötet i juni, eftersom jag inte ser något nytt i debatten som kan korrigera rekommendationerna från vårens rådsmöte. Dessa rekommendationer var redan då en besvikelse eftersom de inte innehöll minsta kritik av Lissabonfördragets begränsningar och konsekvenserna av misslyckandet att genomföra några av de viktigaste politiska och kulturella planer som utarbetats vid den tidpunkten.

Rekommendationerna är också en besvikelse eftersom de bortser från krisen: 10 punkter fastställs rent allmänt, utan någon logisk koppling sinsemellan. De är summan av goda avsikter som dock inte tycks utgöra någon politik, och vi befinner oss fortfarande i samma läge. Jag ser inte heller någon påtaglig önskan att fastställa prioriteringar. Europas problem är dess konkurrenskraft i det globala systemet. Europa kan därför inte bortse från social sammanhållning, som är en av de grundläggande konkurrensfaktorererna. Utan sammanhållning kan inget land – och än mindre en överstatlig grupp – hålla sig kvar på världsmarknaden, eftersom det skulle ha interna konflikter som gör det mindre konkurrenskraftigt varje dag.

Å andra sidan har vi frågan om innovationer: det är inte tillräckligt att bara nämna detta, utan vi måste fastställa specifika mål som inte finns med i rekommendationerna när det gäller beloppet för de resurser som ska öronmärkas för innovationer, såväl för produkter som för processer. Endast kvalitet, såväl i det civila livet som i arbetet och å andra sidan i produktionen av varor och tjänster, kan åter göra EU konkurrenskraftigt efter de oerhört allvarliga konsekvenserna av denna kris. Till sist vill jag tillägga att en fråga aldrig har nämnts: vi kan eftersträva ambitiösa mål om vi också har politisk integration. Medlemsstaterna talar inte om detta, för de har avslutat den diskussionen: den förfärliga hanteringen av den grekiska krisen bevisar detta.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Jag kommer från en medlemsstat där jag fram till 28 eller 29 års ålder levde under ett system som byggde på central planering, där livet reglerades enligt femårsplaner och där alla femårsplanerna alltid ersattes med nya planer, eftersom de föregående planerna aldrig fullföljdes. Ni får därför förlåta mig om jag kanske är alltför känslig eller överkänslig när det gäller att planera hur Europa kommer att se ut 2020, och om vi under denna mycket intressanta debatt inte tar hänsyn eller tar alltför lite hänsyn till vad som sker i dag inte bara i Grekland, utan i hela euroområdet. Jag har lyssnat mycket noga till debatten i kammaren hela eftermiddagen, och jag har hört att man efterlyser mer Europa, mer centralisering, mer central kontroll. För närvarande och i denna debatt vill jag svara att vi behöver mindre centralisering, större förtroende för marknaden och mer marknad och marknadsmekanismer, för det som faktiskt inträffar i dag, inte bara i EU och i euroområdet, utan också i USA och i liknande länder, är ett otroligt misslyckande för alla statliga ingripanden.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Herr talman! Många kolleger har undrat varför Lissabonstrategin misslyckades och om vi inte bör analysera detta misslyckande för att kunna gå vidare.

Enligt min åsikt var problemet med Lissabonagendan att den till slut inte var något annat än en symbol innesluten i en bubbla, som inte alls genomfördes i praktiken. Till slut fann vi att å ena sidan fanns teorin som vi alla talade om, nämligen Lissabonagendan, och å andra sidan fanns praktiken som inte hade något att göra med den.

Mot bakgrund av denna erfarenhet anser jag att Europa 2020-strategin måste vara en ny agenda som bara kan tas framåt om det finns ett beslutsamt engagemang, jag betonar, ett beslutsamt engagemang från alla institutioner: de europeiska politiska institutionerna och de nationella politiska institutionerna.

Detta engagemang måste också kunna bekräftas och utvärderas, det bör finnas information och en omedelbar möjlighet till justeringar om åtagandena inte uppfylls vid misslyckanden. Detta krävs för att vi inte någonsin ska hamna i extrema omständigheter. Antingen förstår vi alla att detta gemensamma projekt behöver dessa instrument för att kunna tas framåt, eller också kommer vi snart att befinna oss i en liknande situation.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Herr talman! Temat för Lissabonstrategin var konkurrenskraft, och det var en mycket starkt ensidig ekonomisk strategi som, naturligtvis, delvis har misslyckats. Jag är därför mycket glad över att temat för Europa 2020-strategin är hållbarhet. Det är rätt väg att gå, och det innebär också en bättre balans mellan ekonomisk, social och miljömässig utveckling och tillhörande behov.

Nackdelen med hållbarhet är att det är ett mycket allmänt begrepp som också kan sakna substans. Vi måste därför göra det mer specifikt. I detta avseende är kommissionens dokument alltför vagt, eftersom det saknas för många bitar av bilden för att vi ska kunna genomföra den. Ett resurseffektivt Europa är rätt tillvägagångssätt – vi har knappa energireserver och knappa råvarutillgångar – men det finns en brist på mål och instrument för att vi ska kunna ta oss till denna resurseffektivitet i vår produktion och i vår konsumtion. I detta avseende hoppas jag att vi senast i juni kommer att ha något mer konkret och att vi vet exakt vad var och en av oss måste göra – vad kommissionen kommer att göra, vad parlamentet kommer att göra och vad medlemsstaterna kommer att behöva göra.

I detta resurseffektiva Europa tycks miljön ha blivit tämligen bortglömd, emedan luft, vatten, mark och även ekosystem också är resurser. Det har glömts bort totalt. Jag skulle därför vilja höra mer från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet beträffande vad vi vill göra i detta avseende. Strategin för biologisk mångfald har misslyckats. Naturligtvis har en ny utarbetats för att ta oss till 2020, och detta måste beaktas i denna strategi.

Klimatskyddet har verkligen diskuterats hit och dit många gånger. Jag anser att vårt minskningsmål måste höjas från 20 till 30 procent, och vi behöver bindande mål för energieffektivitet. Det här är fortfarande alltför vagt – vi måste göra det juridiskt bindande.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Europa 2020-strategin som vi diskuterar har framför allt en ideologisk dimension. Den uttrycker många lovvärda mål, som en ökning av arbetskraftsdeltagandet och att 40 procent av EU:s medborgare ska uppnå examensbevis över högre utbildning, samt en ökning av utgifterna till innovationsverksamhet. Det är märkligt att inga sanktioner har fastställts för länder som inte uppfyller skyldigheten att genomföra sådana vackra idéer. Man kan få intrycket att författarna till strategin inte bryr sig om den allvarliga krisen i Grekland, eller vad som kan hända snart i Spanien och Portugal – händelser som kan leda inte bara till sönderfall av euroområdet, utan också till att Europeiska unionen försvagas.

Vid en sådan dramatisk tidpunkt för Europa framställs upprepade gånger en rekommendation att minska utsläppen av växthusgaser med 30 procent, något som kommer att kväva ekonomin i länderna i Central- och Östeuropa, däribland Polen. Dessa länder kan även misslyckas till följd av de restriktioner som gäller för sammanhållningspolitiken. Det finns många tecken på att det utopiska och socialistiska 2020-projektet kommer att dela Lissabonstrategins öde. Låt oss hoppas att det under tiden inte orsakar mer skada.

Danuta Maria Hübner (PPE). – (EN) Herr talman! För att en strategi ska bli effektiv är det enligt min åsikt nödvändigt att skapa starka band mellan målen och policyverktygen, och jag ser fyra huvudsakliga policyverktyg som mekanismer för genomförandet av Europa 2020-strategin.

För det första, det viktigaste är förordningen för den inre marknaden som stimulerar konkurrens och ekonomisk dynamik och erkänner de sociala åtaganden som följer av ekonomisk integration, och på den punkten jag vill starkt stödja det som Malcolm Harbour sade.

Det andra är kapitalinvesteringar i infrastrukturerna för transport, energi och telekommunikation. Vi behöver kapitalinvesteringar utan tidigare motstycke. Både offentlig och privat finansiering måste därför mobiliseras. Särskilt offentlig-privata partnerskap måste få starkt stöd, och europeiska finansinstitut måste stärkas för att klara de tillväxthinder som härrör från budgetunderskotten och de kreditgivare som investerat i statsobligationer.

Det tredje är de offentliga utgifterna genom EU:s budget. Eftersom EU:s mål främst är övergripande och inte sektorspecifika bör EU:s utgiftsbudget grundas på ett integrerat synsätt till utveckling, i kombination med stärkta finansieringstekniska instrument, och främja öppnandet av våra ekonomier till den globala konkurrensen.

Det fjärde är att samordna de nationella budgetutgifterna inom prioriterade områden genom den öppna samordningsmetoden. De mjuka mekanismerna i denna metod – även om de har förbättrats – kan tyvärr bara ta oss en liten bit på vägen mot de överenskomna målen för Europa 2020, varför de endast kan vara ett stödjande verktyg.

Den europeiska samordningen måste inriktas på områden där verkligt europeiskt mervärde finns eller kan utvecklas, och där den inte skadar konkurrensen. Tillgängliga policyverktyg måste användas på ett sätt som garanterar att fällan med en starkt reglerande tillväxtmodell driven av traditionell och sektoriell industripolitik undviks. Detta skulle kunna undergräva Europas attraktionskraft när det gäller investeringar och företag och minska tillväxtpotentialen. Europa 2020 måste vara en strategi för tillväxt och sysselsättning, därför att det inte finns något annat alternativ.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Den finansiella, ekonomiska och sociala kris som vi nu går igenom saknar motstycke. Den slår hårt mot vår kontinent och dess folk. Den orsakar stora sociala och mänskliga problem, och Grekland är för oss tyvärr ett hårt och skamligt exempel på detta.

Arbetslösheten ökar stadigt. Miljoner européer är redan arbetslösa, och siffran stiger från dag till dag. Reaktionen måste vara politisk, stark, snabb och samordnad, och den måste ta hänsyn till den allvarliga miljökris som vi går igenom, vilket kräver en ny utvecklingsmodell.

Alla dessa kriser ger upphov till en hel del förväntningar bland våra medborgare, och till ett hopp som Europa 2020-strategin borde ha svarat upp på. Tyvärr har svaret på dessa exceptionellt omfattande problem inte blivit verklighet, och jag beklagar detta. De riktlinjer som Europeiska rådet fastställde i mars är inte tillräckliga. Det finns ingen beslutsamhet och ingen ambition, men det förvånar mig inte längre.

Ni ledamöter av rådet och kommissionen skryter om konsekvensen i era politiska åtgärder. Jag har emellertid intrycket att detta bara är en övergripande idé för att dölja er handlingsbrist. Ni har inte någon konsekvent strategi som kombinerar politiken för ekonomi, samhälle, handel, industri, jordbruk eller forskning för att kunna säkerställa en hållbar och rättvis utveckling.

Dessutom finns det ingen yttre dimension i de europeiskt handelsrelaterade åtgärderna, eller också är de under beskydd av den liberala och oåtkomliga dogmen "EU i världen". Vi vill att handeln ska vara ett lämpligt instrument som hjälper till att skapa arbetstillfällen och tillväxt, bekämpa fattigdom och främja utveckling.

Men ni strävar – inte av tekniska skäl, men av politiska skäl – efter ett annat syfte: ni har bråttom med att minska kostnaderna och sänka lönerna, ni skyndar er att ingå bilaterala frihandelsavtal på bekostnad av multilateralism vilket därmed orsakar social och skattemässig dumpning. Denna politik är ansvarig för alltför många förlorade arbetstillfällen, för många omlokaliseringar och för alltför många sociala problem för att fortsätta som det är.

Sammanfattningsvis förväntar vi oss att kommissionen och rådet återuppväcker den europeiska andan, och att man tillbakavisar nationella egenintressen, så att Europa blir en oas av både välbefinnande och solidaritet. Att se till att EU ger en annan bild av sig självt, inte bara till sina egna medborgare, utan även till resten av världen: det är vad resolutionen från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet handlar om.

Richard Seebler (PPE). – (DE) Herr talman! Det är föga meningsfullt att kommentera yttranden från högerns och vänsterns politiska yttergrupper i parlamentet, eftersom de är av ringa betydelse i detta förnuftiga parlament som drivs av politiska krafter som är intresserade av utvecklingen i Europa. Men om Europa 2020-strategin nu jämförs med en kommunistisk femårsplan måste vi be dessa människor att slå upp ekonomisk politik i en lärobok och läsa om dess historia. Då kommer de att förstå skillnaden.

De längst till vänster – inte de förnuftiga krafter som sitter här lite till vänster om oss – säger nu att Europa mer eller mindre bör återgå till kommunismen. Delar av Europa har tyvärr upplevt kommunismen, och vi känner alla till resultatet. Vi kan önska oss många saker, men det viktiga är att vi kan möjliggöra för våra medborgare att leva ett värdigt liv med ett välbefinnande som gör att de kan njuta av utbildning och andra samhällstjänster.

Därför är det också nödvändigt att vi, som politiskt system, överväger hur vi kan använda de befintliga resurserna på bästa möjliga sätt. Det är helt enkelt en fråga om att genomföra denna planering. Varje familj och varje lokal myndighet överväger hur man ska använda sina resurser för att säkerställa att man kan ta sig framåt under en viss period. Det är förståeligt.

Hittills har endast en marknadsekonomi – med gränser, inte en otyglad marknad – lyckats erbjuda dessa tjänster på lång sikt. Det är därför rimligt att vi på europeisk nivå överväger hur vi kan organisera denna marknadsekonomi i Europa. Att tänka helt och hållet inom nationella gränser är inte längre en framgångsrik strategi och är dömt att misslyckas. Vi måste därför överväga hur vi kan göra så att den europeiska marknaden tjänar folket. Det handlar inte om konkurrenskraften som sådan, utan om att se till att Europa är konkurrenskraftigt så att folket kan tillhandahållas tjänster. Allt handlar om denna debatt.

Många kolleger har redan gått in på detaljer. Jag vill begränsa mig till dessa allmänna uttalanden. Men till de politiska yttergrupperna måste vi då och då säga: tänk på vad ni säger, men framför allt läs historieböckerna!

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) För närvarande har arbetslösheten i Europeiska unionen nått 10 procent, medan ungdomsarbetslösheten har nått 20 procent. I år fanns det ingen anledning att fira 1 maj, som är arbetarrörelsens internationella dag, eftersom det finns 23 miljoner arbetslösa i EU.

Vi måste tydligt fastställa de sektorer i EU som behöver investeringar för att skapa sysselsättning. Endast genom utbildning kan vi ge unga människor de färdigheter de behöver för att få ett arbete och skapa ett anständigt liv. Investeringar i jordbruket kommer också att säkerställa att EU kan sörja för sina grundläggande behov i form av mat och biobränslen.

Investeringar i transportinfrastruktur är av avgörande betydelse. I år gör vi en översikt över förteckningen med prioriterade TEN-T-projekt. EU behöver ett järnvägsnät för höghastighetståg som kan förbinda alla EU-huvudstäder och Europas större städer. Man måste också modernisera väginfrastrukturen, hamnar och flygplatser. Jag anser att EU måste prioritera investeringar i utvecklingen av transportinfrastrukturen i Östeuropa. Detta är det enda sättet för oss att möjliggöra en verkligt effektiv inre marknad. Alla dessa projekt kräver emellertid finansiering som uppgår till flera miljarder euro, som kommer att återvinnas i de offentliga budgetarna genom skatter och avgifter och, framför allt, genom de arbetstillfällen som skapas och den ekonomiska utveckling som frigjorts.

Dessutom kommer investeringarna i energiinfrastrukturen, energieffektivitet och förnybara energikällor att minska EU:s energiberoende och generera ungefär 2,7 miljoner nya arbetstillfällen fram till 2030. Men i

stället för att investera i initiativet för smarta städer ser vi att mer än 1 50 miljoner euro från den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa fortfarande är oanvända. Sist men inte minst måste EU investera i forskning och en hållbar utveckling av den europeiska industrin.

Jag skulle vilja avsluta med en vädjan till kommissionen och rådet att skapa ett instrument liknande Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, till stöd för arbetstagare inom den offentliga sektorn som på grund av den ekonomiska krisen har förlorat sina arbeten.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Mina damer och herrar! Jag tror vi alla inser att vi har en stor uppgift framför oss. Vi måste utarbeta en gemensam strategi för medlemsstaterna och EU:s institutioner som säkerställer att följdverkningarna av krisen kommer att åtgärdas, och som samtidigt möjliggör för unionen och alla dess medlemsstater att vara konkurrenskraftiga i den globala ekonomiska miljön och kan utveckla ett miljömässigt hållbart sätt, så att alla medborgare i unionen snabbt känner att deras levnadsstandard ökar även på kort sikt.

Jag anser att den nya strategin omfattar det mest grundläggande, men det finns två saker som är viktiga att nämna. För det första är en viss försiktighet och klokhet motiverad med hänsyn till kvantifierbara mål. Dessa måste vara ambitiösa men realistiska och genomförbara, och ta hänsyn till varje medlemsstats utgångspunkt och kapacitet. Fattigdom innebär en sak i Storbritannien och en annan i Bulgarien. Våra utbildningssystem är olika. Frågan är också huruvida det är värt att öka andelen personer med en universitetsexamen till 40 procent överallt, eller om vi inte bara ökar antalet arbetslösa akademiker. Däremot anser jag att en förbättrad yrkesutbildning i alla fall ska finnas med bland våra mål.

För det andra bör strategin förstärka EU:s interna sammanhållning, med andra ord sin konvergens. Jag håller med om att nyckelsektorer bör få stöd eftersom de är motorn i den europeiska ekonomin. Samtidigt måste man komma ihåg att de interna skillnaderna mellan de 27 medlemsstaterna endast skulle öka i olika stadier av utvecklingen om vi eftersträvar en ensidig politik för ekonomisk utveckling som betonar konkurrenskraften utan att beröra medlemsstaternas särdrag. Utan inre sammanhållning kan det inte bli någon extern konkurrenskraft. Att minska klyftan till underutvecklade områden skulle innebära större marknader, en effektiv efterfrågan och en innovativ potential för hela unionen och samtidigt kräva mindre samhällsvård. En ram måste inrättas för de mindre utvecklade områdena som gör det möjligt för dem att dra nytta av de möjligheter den inre marknaden erbjuder. Därmed skulle alla med tiden bli konkurrenskraftiga på sin egen styrka. Jag hoppas att vi kommer att finna utrymme för sammanhållningspolitiken i den nya strategin.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) I dag diskuterar vi det EU vi vill se om tio år. För närvarande är arbetslösheten, särskilt bland ungdomar, ett av EU:s största problem, och tyvärr något som gör att vi hänvisar till dagens ungdomar som denna tids förlorade generation. Vi talar om skapandet av nya arbetstillfällen, miljöskydd, att främja ungdomsinitiativ, om stöd till utbildningssystemet och om många andra viktiga faktorer, men oftast talar vi om dessa som om de vore skilda ting och vi missar att se saker i ett större sammanhang.

Att läsa de nuvarande förslagen om EU:s Europa 2020-strategi ger mig tyvärr en känsla av att det än en gång kan vara bara tomma ord, om vi inte tar hänsyn till åsikterna från dem som måste förverkliga denna strategi, med andra ord ungdomarna. Jag skulle vilja att Europa 2020-strategin är en länk mellan ekonomi och ekologi som ungdomar skulle bidra till att genomföra, så att detta blir ett tillfälle för ungdomar att erbjuda sina kunskaper och skapa Europeiska unionens framtid. Eftersom jag själv är en företrädare för dessa ungdomar som ska genomföra strategin skulle jag vilja ge några konkreta förslag.

Först och främst, låt oss främja skapandet av gröna jobb, det vill säga låt oss tillhandahålla möjligheter till att ge större stöd till företag som skapar gröna jobb och sysselsätter ungdomar, oavsett om det gäller jordbruk, tillverkning eller transport- och tjänstesektorerna. För det andra, låt oss ägna mer uppmärksamhet åt miljövärd, närmare bestämt åt miljöutbildning, och både integrera dessa i utbildningsprogram och presentera det som en ny disciplin. När vi har tagit dessa två steg kommer vi att locka fler ungdomar att delta i skapandet av den gröna ekonomin: ungdomar som har tillräckligt med kunskaper, färdigheter och, tror jag, beslutsamhet. Jag skulle verkligen vilja ha mindre skepsis här i parlamentet och färre ogrundade jämförelser, som vi hörde i går, och att det ska finnas mer beslutsamhet, optimism och enighet.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Jag är fast övertygad om att Europa 2020 kommer att skapa ett ekonomiskt starkare och mer innovativt Europa. Jag är också övertygad om att vi tar oss ur den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen med framgång, eftersom vi har stor potential i form av en innovativ

arbetsmarknad och naturresurser. Jag välkomnar de ansträngningar som kommissionen gjort för att lägga fram detta meddelande till oss.

Jag känner mig emellertid tvungen att ta upp sammanhållningspolitiken till diskussion och uttrycka mitt missnöje över att vägen mot genomförandet av Lissabonstrategin tycks ha ändrat riktning. Att uppnå ekonomisk, social och territoriell sammanhållning omfattar andra faktorer än de som rör en tillväxt som är smart, hållbar och främjar integration. Medborgarna säger genom oss och våra valda företrädare att de fortfarande behöver investeringar i infrastruktur, tillgång till tjänster och utveckling av alla regioner, oavsett hur isolerade de är.

De prioriteringar som fastställts för perioden 2007–2013 har visat vilket stort behov det finns av att förbättra infrastrukturen och stödja den ekonomiska konkurrenskraften i konvergensområden. Det ömsesidiga beroendet mellan ekonomierna visar på behovet av sammanhållning och av att säkerställa [...]

(Talmannen avbröt talaren.)

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Herr talman! Får jag börja med att uttrycka mina kondoleanser från denna tribun i parlamentet för mina tre landsmän som dödades i dag i incidenter i Aten. Jag är uppriktigt ledsen över att vi inte fick höra kondoleanser från ordförande José Manuel Barroso på kommissionens vägnar. Jag hoppas att Olli Rehn, som företräder honom, kommer att rätta till detta i sitt andra anförande.

Det andra jag vill säga är att kommissionen måste agera nu, för ju längre den dröjer med att hitta en lösning på de problem som EU står inför i dag, och därmed Greklands problem, desto mer undergrävs 2020-målen. 2020 är baserat på 2010. Målet med mindre fattigdom baseras på i dag. Med de åtgärder som man tvingas vidta kommer Grekland inte att kunna bidra till detta mål.

Ni måste hjälpa Grekland, annars kommer 40 procent unga akademiker att vara utan arbeten. Fundera på det och agera nu.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Tack så mycket, herr talman! José Manuel Barroso talade om åtgärder vi måste vidta i samband med Europa 2020, men sedan lämnade han kammaren. Han kommer nu att missa en av de viktigaste åtgärderna. Jag kommer därför att vända mig till det spanska ordförandeskapet och tacka rådets ordförande för att han stannat kvar här och följer debatten till slutet.

En av de viktigaste åtgärderna som måste vidtas inom ramen för Europa 2020 är att använda en hållbar utveckling för att utnyttja potentialen för gröna jobb. Detta kräver ett omfattande initiativ för dessa potentiella gröna jobb. I detta sammanhang måste det säkerställas att utbildningar och arbetstagarnas rättigheter också beaktas, och att det finns ett initiativ för utbildning och fortbildning. Jag vet att de spanska och belgiska ordförandeskapen arbetar med detta, och jag vill uttryckligen uppmuntra er att fortsätta med det, och att lägga fram ett rådsinitiativ före årets slut.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Vi diskuterar Europa 2020 – som är aktuellt om 10 år – men jag tycker att vi kanske borde reflektera över de senaste 10 timmarna. Det var med stor sorg jag blev varse om dödsfallen i Grekland; det är mycket sorgligt. Jag tycker synd om de anhöriga, och mina kondoleanser går till de avlidnas familjer och vänner. För några veckor sedan i parlamentet varnade jag emellertid för oroligheter kring situationen i euroområdet och de problem som man står inför.

Jag anser att det är dags att parlamentet, kommissionen och rådet vaknar upp och inser det faktum att euroområdet är bristfälligt: det fungerar inte. Vi har sett problemen i Grekland. Jag har en känsla av att det kommer att fortsätta till Spanien och, innan fler liv går förlorade, låt oss vara uppriktiga och verkligen se på situationen för länderna i euroområdet och erkänna att den är bristfällig.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman! EU:s ekonomi fortsätter att vara den starkaste, men detta eldorado kommer inte nödvändigtvis att vara för evigt. Krisen och de tragiska händelserna i Grekland har visat oss att vi i dag måste dra vissa slutsatser av den ambitiösa Europa 2020-strategin. I motsats till Lissabonstrategin behöver vi mod och konsekvens i genomförandet av Europa 2020. Oavsett om vi möjliggör för framtida generationer att leva i ett sammanhållet och välmående Europa, eller om vi lämnar dem i ett Europa som domineras av en kris, så beror det på oss.

I dag saknar 30 procent av européerna yrkeskvalifikationer. Detta förklarar de ambitiösa planerna för utbildning: att minska andelen personer som lämnar skolan i förtid till 10 procent och att 16 miljoner människor ska uppnå högskoleexamen. Därför kan min vädjan sammanfattas genom att säga att i dag måste

de stora pedagogiska utmaningarna eftersträvas mycket samvetsgrant och snabbt. Jag vädjar om samordnade och mycket konsekventa åtgärder från alla EU-institutioner och medlemsstater.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Det är synd att kommissionens ordförande inte stannade kvar, även om han har viktiga uppgifter att utföra, men enligt min mening är Europa 2020 ett ytterst viktigt strategiskt dokument, och jag vet inte vad som kunde vara viktigare för ordföranden just nu.

Det är dock tydligt av den debatt som har ägt rum här genom hela det politiska spektrumet, att detta dokument inte har väckt någon större entusiasm i parlamentet. Objektivt kan konstateras att läget i Europa vid tillfället för planeringen av detta dokument är mycket komplicerat, och att handlingen har kommit till mot bakgrund av en av de värsta ekonomiska kriserna i mannaminne. Jag anser att en av de viktigaste sakerna som strategin bör lösa är skyddet för de mest ekonomiskt utsatta människorna, som levde under svåra förhållanden före krisen och som fortsätter att leva under sådana förhållanden i dag, och som inte orsakade krisen.

Därför anser jag – och detta är ett konkret förslag angående detta dokument – att det skulle vara bra om riktlinjerna på området fattigdom och social utslagning integreras, så att det inte är en andra klassens riktlinje som gäller bara på området för sysselsättning, utan ett tvärsnitt som gäller för alla dessa viktiga områden.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Strategin för Europas framtid bygger på två värdesystem, och låt mig poängtera att dessa två värdesystem bara kan förenas med yttersta svårighet, om det alls är möjligt, varför vi bör välja ett av dem. För det ena värdesystemet är nyckelorden konkurrenskraft, tillväxt och globalisering, för det andra är nyckelordet hållbarhet – det vill säga hållbarhet i miljöhänseende. Vi vet att forcerad tillväxt och globalisering får fruktansvärda följder för miljön. Det är inte tal om någon hållbarhet – det vill säga hållbarhet i socialt hänseende. De människor, småbrukare, små och medelstora företag och andra som inte kan hålla jämna steg med den överhettade konkurrensen och globaliseringen går under, konkurreras ut och utarmas. Detta går stick i stäv mot hållbarhet i socialt hänseende. Mina väljare och jag själv anser att vi av dessa två värdesystem måste välja hållbarhet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Låt mig först svara på den direkta fråga som ställdes till mig av Lajos Bokros. Detta ämne har även tagits upp av Sergio Gaetano Cofferati, som inte är här idag, och av Pilar del Castillo, som inte heller är här. Det har även tagits upp av andra.

Varför misslyckades Lissabonstrategin? Det var den direkta fråga som Lajos Bokros ställde.

Jag är övertygad om att det finns flera orsaker, och det vore lite överdrivet och arrogant att försöka förenkla situationen. Men om jag var tvungen att välja en av dessa orsaker som förklaring till varför Lissabonstrategin inte blev en framgång menar jag att den viktigaste var att EU – som vid denna tidpunkt upprättade den gemensamma marknaden, som införde en gemensam valuta – inte har tagit det nödvändiga steget mot en ekonomisk union. Detta steg har inte tagits.

I Maastrichtfördraget talades det om en ekonomisk och monetär union. Vi har fortsatt att vara en monetär union och inte gått vidare till att bli en ekonomisk union.

Detta är anledningen till att jag anser att Europa 2020-strategin måste vara ett led i en ny fas för unionen, nämligen steget mot en ekonomisk union. Denna ekonomiska union skulle först och främst innebära en ekonomisk och social styrning av EU.

En grundläggande förutsättning för denna ekonomiska union är att det finns en strategi för tillväxt och sysselsättning av hög kvalitet, vilket i grund och botten är själva syftet med denna debatt. Det är en debatt som jag har funnit vara mycket intressant och oerhört bred i fråga om synpunkter, och den har även nya, viktiga dimensioner som inte ingick i Lissabonstrategin eller inte framhölls lika mycket i den. Det handlar bland annat om den tekniska dimension eller den sociala dimension som Sergio Gaetano Cofferati, Alejandro Cercas och Kader Arif tog upp, och den dimension som rör bekämpningen av klimatförändringar, som har anknytning till det Elisabeth Schroedter sade.

Men en ekonomisk union kan inte uppnås enbart med en strategi för tillväxt och sysselsättning av hög kvalitet. Det räcker inte. Detta är svaret på frågan från Rebecca Harms, som inte är här idag.

Vi måste också ha något som kommissionsledamot Olli Rehn – som kommer att tala härnäst – arbetar med och som jag anspelade på tidigare. Vi måste ha samordning av den ekonomiska politiken, sysselsättningspolitiken och socialpolitiken, vilket inte har skett tidigare i EU och inte blev fallet genom Lissabonstrategin.

Detta är dessutom något som vi är skyldiga att göra enligt Lissabonfördraget. I artikel 5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt sägs att medlemsstaterna ska, att de är skyldiga att – det är inte frivilligt – samordna sin ekonomiska politik och sin sysselsättningspolitik. De kan också om de vill – vilket de enligt min mening bör – samordna sin socialpolitik.

Förutom en strategi för att skapa tillväxt och sysselsättning och samordningen av den ekonomiska politiken och sysselsättningspolitiken, måste vi ha en tillsyn över finansmarknaderna på EU-nivå. Detta är det lagpaket om tillsyn som jag tog upp tidigare och som jag fick respons på från Guy Verhofstadt. Det gläder mig att han anser att Europaparlamentet ska anta en ståndpunkt om lagpaketet om finansiell tillsyn så snart som möjligt.

Därutöver behöver vi något som José Manuel Barroso specifikt nämnde i sitt anförande: en extern dimension. EU:s ekonomiska union måste ha en extern dimension, en gemensam extern ståndpunkt, närmare bestämt inom G20. Jag hänvisar här till det som José Manuel Barroso sade och som jag nästan helt instämmer i.

Vad vi också behöver för en ekonomisk union är institutioner som har hand om styrningen: ett europeiskt råd som drar upp de strategiska riktlinjerna, en kommission som följer upp och genomför strategin och lagstiftningsorgan för strategin, dvs. rådet och Europaparlamentet.

Vi behöver också instrument för att ge strategin drivkraft, till exempel tillstånd att använda strukturfonderna och EU-fonderna för denna strategi, något som inte direkt hände – eller åtminstone inte i någon större utsträckning – under åren med Lissabonstrategin.

Det är detta jag tror redan håller på att hända i EU: ett steg mot nästa fas, den fas som måste till under 2000-talet, fasen av globalisering, vilket innebär en ekonomisk union. Inte bara den inre marknaden och den monetära unionen, utan också en ekonomisk union. Det är denna väg vi måste följa, och vi måste göra det på ett konsekvent sätt, med en dialog mellan institutionerna av det slag som vi för här denna eftermiddag, och vi måste göra det så snabbt som möjligt.

Jag menar att det är detta Europas invånare vill att vi ska göra.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka er för en mycket bred och ansvarsfull debatt denna kväll, och låt mig också rätta till något som sades om ordförande José Manuel Barroso. Han uttryckte faktiskt sitt deltagande på kommissionens vägnar, och jag vill göra detsamma och uttrycka mitt deltagande till familjerna och vännerna till dem som föll offer för våldet i Aten idag. Det är normalt att det finns meningsskiljaktigheter i en demokrati, men det är aldrig acceptabelt att ta till våld.

Det stämmer att skapandet av hållbar tillväxt och sysselsättning står i centrum för Europa 2020, och jag vill säga ett par ord om den finansiella stabiliteten, som är en förutsättning för en återgång till hållbar tillväxt och ett uppnående av målen i Europa 2020. Man kan kalla det "Europa 2010", för det handlar om vad som krävs för att lyckas med Europa 2020.

Beslutet av medlemsstaterna i euroområdet förra söndagen att aktivera mekanismen för samordnat och villkorat ekonomiskt stöd till Grekland var inget enkelt beslut, men det var nödvändigt. Det var det rätta och ansvarsfulla att göra. Kommissionens uppgift blir nu att se till att den bilaterala sjösättningen av stödet samordnas och att villkoren tillämpas systematiskt och rigoröst.

Det ekonomiska stödet ger Grekland andrum att återställa hållbarheten i sina offentliga finanser och sin ekonomiska konkurrenskraft överhuvudtaget. Detta är inte bara nödvändigt för Greklands skull, utan för att skydda den finansiella stabiliteten i Europa så att inte buskbränderna i Grekland utvecklas till en skogsbrand i Europa. Finansiell stabilitet är en förutsättning för EU:s fortsatta ekonomiska återhämtning, för skapandet av hållbar tillväxt och sysselsättning.

Några av er tog upp risken för smittspridning och oron för andra länder i euroområdet eller i EU. Ingen kan förneka att det har funnits en oro på finansmarknaderna de senaste dagarna och veckorna, men precis som på alla finansmarknader reagerar man i överkant. Alla medlemsstater i euroområdet vidtar åtgärder för att konsolidera sina offentliga finanser, inte minst Portugal och Spanien.

Grekland utgör ett särfall för euroområdet och nu EU. Medlemsstaterna i euroområdet tar tillsammans med kommissionen, ECB och IMF hand om fallet Grekland. Jag är säker på att vi kommer att lyckas och klara av de väldiga utmaningarna.

Vi måste också dra lärdomar av krisen, vilket är viktigt för den ekonomiska styrningen i Europa 2020. Det som har hänt den senaste tiden i den europeiska ekonomin, inte minst när det gäller Grekland, har visat att det är absolut nödvändigt och brådskande att stärka den ekonomiska styrningen i EU. Kommissionen kommer nästa vecka att lägga fram konkreta förslag om hur vi kan stärka samordningen av den ekonomiska politiken och EU:s övervakning av medlemsstaternas budgetar.

I Ekonomiska och monetära unionen har "m:et" varit mycket starkare än "e:et", men det är hög tid att vi blåser liv i "e:et". Detta var också grundtanken för dem som upprättade Ekonomiska och monetära unionen. Vår vägledande princip är att det alltid är effektivare att förebygga än att korrigera, och våra förslag kommer därför att handla om att stärka det förebyggande arbetet, men också om att korrigera. Våra förslag har tre huvudkomponenter.

Vi måste för det första stärka både de förebyggande och de korrigerande inslagen i stabilitets- och tillväxtpakten. Vi behöver en mer systematisk och rigorös förebyggande budgetövervakning så att det som hände i Grekland aldrig kan hända igen.

Vi måste för det andra gå längre än till budgetövervakning. Vi måste ta itu med makroekonomiska obalanser och skillnader i konkurrenskraft, vilket innebär att vi måste stärka både konkurrenskraften på exportsidan, vilket behövs omgående i många länder, och den inhemska efterfrågan där detta är nödvändigt och möjligt.

Den tredje komponenten är en mekanism för krislösning. Stödmekanismen för Grekland löser de akuta behoven här och nu. Det är emellertid uppenbart att vi måste inrätta en permanent krislösningsmekanism med inbyggda villkor som är stränga och även avskräcker från dess utnyttjande. Som ordförande Barroso sade tidigare idag är det bättre att ta det säkra före det osäkra och se till att vi är rustade att klara av även de värsta scenarierna.

Låt mig avslutningsvis säga att jag räknar med ert stöd. Jag räknar med att Europaparlamentet sluter upp bakom en förstärkning av den ekonomiska styrningen i EU. Jag uppmanar också stats- och regeringscheferna i medlemsstaterna i euroområdet att på fredag – och Europeiska rådet överhuvudtaget – stödja våra förslag och snabbt och utan dröjsmål se till att de blir verklighet. Varför? Därför att vi inte har råd att vänta, och jag uppmanar därför alla att i stället fatta beslut så snabbt som möjligt så att vi kan göra Europa 2020 till en framgång och verkligen lägga grunden till hållbar tillväxt och sysselsättning i EU. Det är vad våra medborgare förväntar sig av oss.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den andra sammanträdesperioden i maj.

(Sammanträdet avbröts i fem minuter på grund av tekniska problem.)

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU går igenom en svår period som orsakats av den globala ekonomiska krisen. Återhämtningen är fortfarande skör, och det pris som medlemsstaterna tvingas betala för att övervinna krisen varierar. EU behöver en ny strategi inriktad på att skapa nya arbetstillfällen, satsa på utbildning, tillvarata möjligheterna till livslångt lärande och förbättra levnadsvillkoren. Jag vill poängtera att ett av kommissionens viktigaste åtaganden är att minska fattigdomen i EU och öka det sociala innanförskapet. Låt mig emellertid betona att vi för att infria detta åtagande måste vidta särskilda åtgärder, till exempel stärka de obligatoriska sociala minimikraven och minimilönen inom hela EU, och att även andra åtgärder måste vidtas för att skydda de mest utsatta samhällsgrupperna. Jag vill också påpeka att målsättningarna i den nya strategin utgör ett enda gemensamt mål för hela EU som vi måste försöka uppnå genom insatser på både nationell nivå och EU-nivå. Jag vill därför uppmana kommissionen att fortsätta att föra en dialog med medlemsstaterna så att de nationella besluten överensstämmer med EU:s grundläggande mål, för först då kommer strategin att utmynna i konkreta resultat och inte bara vara en samling vackra slagord.

Vasileica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Det är en absolut förutsättning att både den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken främjar EU:s strategi för sysselsättning och ekonomisk tillväxt. Jag menar att den gemensamma jordbrukspolitiken måste erbjuda omedelbara lösningar för att hantera följderna av den ekonomiska krisen för jordbruksföretag i form av svårigheter för jordbrukare att få lån, pressade jordbruksinkomster och stigande arbetslöshet i landsbygdsområden. Den måste också fortsätta att erbjuda lösningar på det hot som nedläggningen av jordbruk, avfolkningen av landsbygden och en allt äldre landsbygdsbefolkning i EU utgör så att landsbygdssamhällena i unionen kan bli långsiktigt bärkraftiga.

I anslutning till dessa utmaningar måste jag också ta upp att den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 måste sända en stark signal och bemöta oron både på landsbygden och i samhället i stort genom att föra en stark, hållbar, välfinansierad, trovärdig och multifunktionell livsmedelspolitik. Jag vill understryka hur viktigt det är att locka unga generationer till landsbygden och hitta nya, alternativa utkomstmöjligheter för att säkra en hållbar landsbygdsbefolkning. Jag anser också att man bör angripa arbetslösheten på landsbygden genom att erbjuda möjligheter till diversifiering och nya inkomstkällor.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag vill tacka kommissionen och rådet för deras uttalanden om den nya EU-strategin för sysselsättning och tillväxt. Jag anser att fastställandet av nya energimål kommer att vara en viktig faktor för att göra EU mer resurseffektivt fram till 2020. Jag vill också framhålla för kommissionen att vissa medlemsstater kommer att behöva särskilt stöd för att kunna utveckla ny teknik och ta denna i bruk så att målet om att 20 procent av energin ska komma från förnybara källor kan uppnås. Jag vill betona de positiva effekter som stöd till initiativ inom ramen för den digitala agendan som ett av huvudinitiativen kan få när det gäller att utveckla ny kompetens och nya arbetstillfällen, och jag skulle önska att kommissionen lade fram konkreta lagförslag för att hantera Internetmiljöns utveckling genom att skapa finansiella och administrativa förutsättningar som främjar e-företagande och e-handel. När det gäller forskning och innovation i EU välkomnar jag svaret från kommissionsledamot Máire Geoghegan Quinn om att det är nödvändigt att förbättra infrastrukturen för forskning i de nya medlemsstaterna. Forskningsinstitut och forskare väntar på ett snabbt och samordnat agerande av kommissionen och rådet för att tackla detta problem, så att de får likvärdiga möjligheter att delta i ramprogrammen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den djupa kris som den i EU dominerande nyliberalismen har försatt kontinenten i har gjort att upphovsmännen till 2020-strategin har försökt linda in sina mål i en social- och miljöretorik, i en propaganda som har fått stor spridning. Icke desto mindre har man i denna retorik övergett de mål om "full sysselsättning" och "utrotning av fattigdomen" som vi fann i föregångaren, Lissabonstrategin. Det vi vet om Europa 2020-strategins medel lämnar dock inte mycket utrymme för tvivel: det handlar om en gammal strategi som försöker rättfärdiga en gammal politik och göra den genomförbar, vilket kommer att få välkända konsekvenser. När allt kommer omkring var det ju den ökade flexibiliteten och avregleringen på arbetsmarknaden, prioriteringen av en fördjupning av den inre marknaden, liberaliseringen och privatiseringen av fler och fler ekonomiska sektorer och liberaliseringen och avregleringen av världshandeln som sammantaget ledde till dagens situation. Att fortsätta på samma sätt är verkligen att "satsa allt på ett kort" och fortsätta att följa vägen mot en ekonomisk, social och miljömässig katastrof. De mer än 20 miljoner arbetslösa utnyttjas för att påtvinga övriga arbetstagare nya devalveringar av arbetskraften, så att de otrygga arbetsvillkoren breder ut sig, sysselsättningen blir sporadisk och arbetslösheten strukturell. Alla stora ord om en "social marknadsekonomi" betyder i slutändan ingenting annat än en kommersialisering av alla sektorer av samhällslivet, naturen och naturresurserna.

Edít Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Den ekonomiska tillväxten i EU har bromsat in, och arbetslösheten ligger på över 10 procent. Vi måste därför utforma en strategi för hållbar tillväxt och sysselsättning som kan återuppliva unionen, vilket kommer att vara beroende av EU:s förmåga att förnya sig, att låta ekonomin vila på nya grunder och av om medborgarna kan leva enligt ett nytt tänkesätt. En sådan förnyelse inom EU kan åstadkommas genom innovation och genom forskning och utveckling. För sina medborgares framtid arbetar EU med en 2020-strategi för tillväxt som baseras på innovation, forskning och utveckling och kan garantera en fortsatt ekonomisk tillväxt och skapa nya arbetstillfällen för dess medborgare.

Utan resurser kan forskning och utveckling inte skapa de nödvändiga ekonomiska förutsättningarna och därmed inte tillvarata alla möjligheter till innovation. Innovation är bara möjlig som ett resultat av partnerskap, av gemensamt stöd. Resurserna kommer från tre håll: från EU, medlemsstaterna och den privata sektorn. Innovation på företagsnivå förutsätter att det finns lämpliga mänskliga resurser. Detta kan uppnås genom utbildning av hög kvalitet som samordnas mellan medlemsstaterna. Universitet behöver stöd för att få fram unga forskare som ständigt kan skapa nya möjligheter till innovation för små och medelstora företag. På utbildningsområdet är det digitaliseringen och minskningen av energiförbrukningen som är de två huvudtrender som skapar möjligheter till innovation.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Den ekonomiska krisens eskalering i Grekland och en bestående arbetslöshet i EU på omkring 10 procent innebär att Europa 2020-strategin måste genomföras omedelbart. Målen måste uppnås genom trovärdiga, samlade insatser för att ta oss ur krisen, och sysselsättning måste vara en av de viktigaste punkterna på dagordningen. Vi är alla överens om att EU behöver en högt kvalificerad arbetskraft som kan ta sig an dagens och framtidens utmaningar och skapa en mer konkurrenskraftig och hållbar ekonomi. Men det räcker inte med vackra uttalanden för att lösa de nuvarande problemen. Jag vill därför påminna er om att omedelbara investeringar inte bara måste göras i lämplig kompetens, utan också

i utbildningssystem för att anpassa dem till efterfrågan på marknaden. Medlemsstaterna måste agera aktivt för att fullgöra de åtaganden som de har gjort i Europeiska rådet. De måste också göra det som krävs för att få EU att ta sig ur den nuvarande krisen och främja ekonomisk tillväxt.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Den viktigaste frågan i diskussionerna om Europa 2020-strategins framtid är utmaningen att hantera behov och hållbarhet. Det är uppenbart att Lissabonstrategin inte har lyckats leverera, och vi måste nu se realistiskt på om den framtida Europa 2020-strategin kommer att kunna leverera. För att Europa 2020 ska bli en framgång är det absolut nödvändigt att medlemsstater, EU-institutioner och alla aktörer i samhället gör gemensam sak. En "uppiifrån och ned"-syn måste samsas med en "nedifrån och upp"-syn. Det måste fastställas realistiska måttstockar för att öka sysselsättningen och framför allt förbättra ungas anställningsmöjligheter. Utbildningssystemen i EU måste bli mer inriktade på forskning och innovation – ökade satsningar på utbildning är ofrånkomliga. Det måste finnas en bättre matchning mellan arbetsmarknad och utbildning. Idén om det livslånga och livsvida lärandet måste tas på allvar. Jag tror starkt på att yrkesutbildningssystemen måste förbättras och att det här behövs ett mycket närmare samarbete med den privata sektorn. I en värld där konkurrensen hårdnar måste EU ha ambitioner och agera på alla nivåer. Annars kommer vi än en gång ha en strategi som mer liknar Sovjetunionens femårsplaner. En övertygande EU-strategi för att stärka EU måste ha globalt ledarskap som mål.

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (HU) Integrerade riktlinjer för ekonomi och sysselsättning utgör själva byggstenarna i Europa 2020-strategin. När det gäller utkastet till sysselsättningsriktlinjer tycker jag att det är viktigt att nämna att en inkluderande tillväxt bara är möjlig om man faktiskt investerar i människor. Ökad livslängd är inte i sig detsamma som en längre produktiv karriär. Investeringar i hälsa är särskilt viktiga i Ungern, där människor dör mycket tidigare än i Västeuropa, samtidigt som födelsetalen sjunker. Det är nödvändigt att bevara lämpliga förmågor även bland äldre, vilket bara är möjligt med en modernare och mer tillgänglig sjukvård. Man bör med andra ord tänka mer på att skapa arbetsplatser som är tillgängliga för ett växande antal äldre personer som fortfarande är aktiva. Detta skulle även vara positivt för yngre personer som är funktionshindrade. Hälsa bör därför ges särskild prioritet (t.ex. genom att man förbättrar arbetsförhållanden, gör rehabilitering mer framgångsrik och gör det lättare att hålla sig frisk etc.). Detta tas för övrigt upp i riktlinje 8 (investeringar i utvecklingen av mänskliga resurser), men utan någon särskild betoning eller några konkreta detaljer. Det pågår många debatter om sjukvård i EU och runt om i världen, och ingenstans är tillvägagångssättet detsamma. Vi måste dock inse att om vi ska säkra EU:s långsiktiga konkurrenskraft måste det finnas en balans mellan äldrekvoten och den friskare och mer yrkesverksamma befolkningen. Jag ber EU-institutionerna att beakta detta i sin strategi och i dess genomförande.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag stöder Europa 2020-strategin för en ekonomisk tillväxt som är smart (baserad på kunskaper och innovation), miljövänlig och främjar socialt innanförskap. Jag skulle vilja att denna strategi genomfördes genom att man skapade välbetalda arbetstillfällen och höjde människors levnadsstandard. Om vi vill ha ett starkt och balanserat Europa måste vi fokusera mycket på den ekonomiska utvecklingen i de nya medlemsstaternas regioner så att de befintliga skillnaderna minskar. Självklart måste inrättandet av lämplig infrastruktur prioriteras.

Jag vill understryka hur viktigt det är att genomföra det symboliska "Unga på väg"-initiativet. Vi måste öka anslagen till EU-program som ska se till att utbildningen hela tiden hänger med utvecklingen på alla nivåer och göra det lättare för lärare, studenter och forskare att flytta mellan olika länder. Kvaliteten på utbildningen i europeiska skolor och universitet måste höjas så att den överensstämmer med kraven på arbetsmarknaden. Vi måste dra nytta av lämpliga program och ekonomiska medel för att uppmuntra studier i främmande språk, tvärvetenskaplig verksamhet och dubbla specialiseringar på universitet, vilket är viktigt för forskning och innovation, samt för att förbättra unga människors möjligheter på arbetsmarknaden. Jag välkomnar också att 2020-strategin föreslår en "ram för ungdomssysselsättning" på EU-nivå.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Lissabonagendans historia har visat att vackra idéer och principer inte räcker: det viktiga är att man genomför de föreslagna åtgärderna. Tyvärr sammanföll den ekonomiska och finansiella krisen med slutet på Lissabonagendan. Jag anser ändå att det vore fel att lägga hela skulden för programmets misslyckande på krisen och inte försöka se vilka misstag EU gjorde i genomförandeprocessen. De lärdomar som vi drar kommer kanske väl till pass när vi ska genomföra den kommande Europa 2020-strategin.

Jag anser att vi har viktiga gemenskapsinstrument för att genomföra nya strategier, och då menar jag främst sammanhållningspolitiken. Det är emellertid viktigt att understryka att vi inte får överge sammanhållningspolitikens omfördelningsmål för att genomföra Europa 2020-strategin. Det vore ett misstag som skulle få allvariga konsekvenser för de medlemsstater som behöver dessa medel för att överbygga de

utvecklingsskillnader som skiljer dem från de övriga staterna. Det skulle innebära ett fiasko för principen om sammanhållning i EU.

Kristiina Ojuland (ALDE), skriftlig. – (ET) Herr talman! Det bör verkligen välkomnas att kommissionen har dragit upp huvudlinjerna för den framtidsblickande strategin "Europa 2020 – En strategi för smart och hållbar tillväxt för alla", för många europeiska länder har i alltför många år organiserat sin ekonomi och sina finanser utifrån mottot "Efter oss – syndafloden". Trots kommissionens lofvärda arbete med strategin förundras jag över dess naivitet. I sitt uttalande målar kommissionen upp en bild av ett grönt och jämlikt Europa med social marknadsekonomi, men gör inte klart vilka resurser som ska användas för att uppnå detta. I Sovjetunionen var det gängse praxis att då och då utlova kommunismens ankomst om tio år, oavsett hur verkligheten såg ut. Jag hade hoppats att kommissionen efter nederlaget för den deklaratoriska Lissabonstrategin inte skulle presentera ännu en ihålig utopi att förleda EU-medborgarna med. Vad vi nu behöver är inte drömmar, utan konkreta åtgärder för att rädda den europeiska ekonomin från tillbakagång. Det är hög tid att vi på allvar börjar genomföra strukturreformer i Europa, i synnerhet på socialpolitikens område, för den nuvarande sociala välfärdsmodellen är inte längre hållbar.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Möjligheterna att minska fattigdomsnivån i EU med minst 25 procent fram till 2020 är nära kopplade till möjligheterna att öka sysselsättningsnivån till 75 procent. Det är problematiskt att ha ett kvantitativt mål för fattigdomsminskning. Fattigdom har ekonomiska, sociala, kulturella och utbildningsrelaterade aspekter, och därför behövs det snarare kvalitativa riktmärken för att uppnå det uppsatta målet.

I Rumänien visar officiell statistik från mars 2010 att sysselsättningsnivån ligger långt under den miniminivå som förutses i Europa 2020-strategin (på 50 i stället för 75 procent), och det rådande ekonomiska klimatet gör att den nedåtgående spiralen fortsätter. Kvinnor, personer över 45 år och unga är fortfarande de som har störst problem att hitta arbete. Det är svårt att tro att Rumänien kommer att kunna uppnå detta mål till 2020.

Vi behöver finna svar på frågor som rör bidraget från hela den potentiella arbetskraften och våra kunskaper om olika grupper i samhället: kvinnor och män, ungdomar, äldre och invandrare på arbetsmarknaden. Andra frågor handlar om hur vi kan minska arbetslösheten bland unga och effektivt öka arbetskraftsdeltagandet bland kvinnor genom att se till att de blir mer involverade inom alla ekonomiska sektorer. Om vi inte kommer fram till ett tydligt svar på dessa frågor kommer de två målen att öka sysselsättningen och minska fattigdomsnivån att gå samma öde till mötes som Lissabonagendan.

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Jag vill uttrycka min tillfredsställelse över rådets slutsatser från mötet i mars, i vilka man erkänner sammanhållningspolitikens betydelse för Europa 2020 och därmed täpper igen det stora hål som fanns i kommissionens ursprungliga text, där sammanhållningspolitiken inte nämndes överhuvudtaget. Både José Manuel Barroso och kommissionsledamot Johannes Hahn har dessutom slagit fast att sammanhållningspolitiken spelar en central roll för att denna strategi ska kunna förverkligas. Sammanhållningspolitiken har på ett avgörande sätt bidragit till att stärka konkurrenskraften och sysselsättningen, i synnerhet genom "öronmärkning", och vi måste dra nytta av allt som har uppnåtts inom denna ram. Därmed inte sagt att sammanhållningspolitiken ska reduceras till att bara vara ett verktyg för att genomföra Europa 2020. Dess potential är långt större än så. Som ett konkret uttryck för solidaritetsprincipen på lokal och regional nivå garanterar den att utvecklingsinitiativ ska kunna genomföras och att Europa 2020 ska bidra till EU:s övergripande mål om ökad sammanhållning i tre avseenden: ekonomiskt, socialt och territoriellt, och inte bara inriktas på enkelspårig ekonomisk utveckling. Vi måste slutligen utnyttja sammanhållningspolitikens potential för att undvika att mål och stöd överlappar mellan EU:s olika politikområden.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Europa 2020-strategin måste främja en "grön revolution" i den europeiska ekonomin, en energisparande, miljövänlig och hållbar ekonomisk omstrukturering och grön innovation. Men utvecklingen får inte bara gynna de europeiska regioner som redan ligger över genomsnittet, utan måste främst inriktas på stöd till de mest underutvecklade och eftersatta regionerna. Det finns fortfarande enorma skillnader i fråga om ekonomisk effektivitet mellan Öst- och Västeuropa. I Bulgarien krävs det till exempel tre gånger så mycket energi för att producera en BNP-enhet än i Tyskland, så om energipriserna stiger kommer landets konkurrensförmåga stadigt att försämrans.

Samtidigt som EU främjar en grön omstrukturering av ekonomin får man inte glömma bort den beprövade EU-politik som redan finns, såsom den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken. Den gemensamma jordbrukspolitiken kommer också att behövas för att nå målen när det gäller miljöskydd

och kampen mot klimatförändringar. De bästa förvaltarna av Europas landsbygd är jordbruksproducenterna själva. Europa 2020-strategin kan inte heller lyckas utan sammanhållningspolitiken. Sammanhållningspolitiken har hela den uppsättning verktyg och den flexibilitet som krävs för EU:s politik för ekonomisk utveckling. Med sammanhållningspolitikens verktyg kan vi göra det lättare att uppnå målen på specifika områden. Vi kan till exempel främja utvecklingen av förnybara energikällor, förbättra energi- och resurseffektiviteten och främja miljövänlig innovation.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Tio år har gått sedan Lissabonstrategin antogs, och de flesta av dess mål har fortfarande inte förverkligats. Det som oroar mig mest är den svaga ekonomiska tillväxten eftersom den är avgörande för de övriga målen, samt det faktum att tillväxten bara var högre än 3 procent under två av strategins tio år.

Lissabonstrategin rymde stora ambitioner, men saknade handlingskraft eftersom den baserades på icke-bindande instrument och den öppna samordningsmetoden. Förutom sysselsättningsmål innehåller den nya Europa 2020-strategin också mål beträffande utbildning, miljö, fattigdomsbekämpning och investeringar i innovation. Både de nya målen och instrumenten för att uppnå dem sorterar under medlemsstaternas behörighet, och mot bakgrund av krisen och åtagandena i samband med stabilitets- och tillväxtplaner behöver vi bättre styrningsmekanismer och verklig ekonomisk och budgetmässig samordning mellan länderna. Detta program kommer i ett läge av ekonomisk osäkerhet och hög arbetslöshet, vars minskning måste ha omedelbar prioritet. Kommissionen måste ta kommandot och leda denna process. En stark ekonomisk tillväxt är avgörande för att man ska kunna hålla sig till stabilitets- och tillväxtplanerna, och den kan främjas genom reformerna och investeringarna i Europa 2020-strategin.

Iuliu Winkler (PPE), skriftlig. – (HU) Det är min tro att vi måste drömma djärva drömmar. Europa 2020-dokumentet måste omfatta alla samarbetsområden inom EU och bli en strategi på medellång och lång sikt för EU. Men framgång med strategin förutsätter att det finns solidaritet mellan EU:s medborgare. I enlighet med Lissabonfördraget utformas den nya strategin med hjälp av bidrag från de 27 medlemmarna i det utvidgade EU för att våra medborgare ska kunna känna sig delaktiga i en gemensam europeisk ansträngning. De ungerska väljarna i Rumänien förväntar sig att EU ska ge uttryck för denna solidaritet genom att snabbt finna en lösning som gör att regionerna i södra och östra Centraleuropa kommer ifatt. Strategin måste hantera frågor som våra länders mer långsiktiga utveckling, den inre marknaden, främjandet av jordbruk och små och medelstora företag, men också känsliga frågor som sociala skyddsnät, demografiska utmaningar, lika möjligheter på arbetsmarknaden, hur EU:s system och nätverk berör alla livets områden. Europa 2020-strategin bör vara en strategi för att komma i fatt och för konvergens.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) När vi debatterar Europa 2020-strategin får vi inte glömma bort en så viktig och relevant sak som transporter. Transportsektorn genererar omkring 10 procent av EU:s BNP och skapar mer än 10 miljoner arbetstillfällen. Den spelar också en viktig roll för EU:s inre marknad och för personers och varors fria rörlighet. Jag anser att man snabbt och med kraft måste ta itu med frågan om järnvägstransporter. Jag är övertygad om att vi kan utvidga det transeuropeiska nätverket av järnvägskorridorer fram till 2020. Enligt min uppfattning bör all ny rullande materiel och alla nya järnvägsförbindelser från och med 2014 vara utrustade med system som är kompatibla med det europeiskt trafikstyrningssystemet för tåg.

20. Europeiska unionens avtal om anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna * (debatt)

Talmannen. – Vi återupptar nu sammanträdet.

Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om EU:s avtal om anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (2010/2647(RSP)).

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Idag förlorade tre människor i Aten sin viktigaste mänskliga rättighet: rätten till liv. Det var följden av våldshandlingar som vi absolut och kategoriskt fördömer. Det spanska ordförandeskapet i rådet vill på rådets vägnar uttrycka sitt deltagande och sin medkänsla med familjerna och ställer sig därmed bakom det uttalande som gjordes av parlamentets talman.

Det vi talar om är mänskliga rättigheter, om att följa Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilka som jag sade omfattar rätten till liv och fysiskt välbefinnande.

EU bygger på de mänskliga fri- och rättigheterna, och under hela dess existens har det ständigt hänvisats till rättigheter och grundläggande friheter i de texter som har antagits. Lissabonfördraget utgör kulmen på detta.

För första gången i EU:s historia omfattar Lissabonfördraget en juridiskt bindande stadga om grundläggande rättigheter för unionens medborgare. Det säger också till institutionerna att EU ska ansluta sig till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Det vi ser är kulmen på EU:s politiska, kulturella och juridiska utveckling när det gäller mänskliga rättigheter, som unionen ställer i centrum för sin politik, sitt agerande och sitt väsen.

Vi anser i detta sammanhang att det är av största vikt att EU redan har satt igång processen, så att man när det blir dags kan underteckna Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Det innebär bland annat att man erkänner Strasbourgdomstolens rättsliga behörighet och ökar garantierna för medborgarna. Det innebär också att de olika lagar om mänskliga rättigheter och friheter som finns i Europa kommer att föras närmare varandra: den nationella lagstiftningen – de garantier som finns i vart och ett av EU-länderna, som är demokratiska länder som respekterar och försvarar de mänskliga rättigheterna – EU:s lagstiftning och Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, som är ett annat stycke lagstiftning som inte bara har undertecknats av EU:s medlemsstater utan även av andra europeiska länder utanför unionen.

Vi ser alltså en process där dessa olika stycken lagstiftning närmar sig varandra, vilket EU:s undertecknande av konventionen blir ett uttryck för.

Den 17 mars lade kommissionen fram en rekommendation om att unionen skulle inleda förhandlingar om ett undertecknande av konventionen. Rådet har sedan dess gjort allt i sin makt för att skynda på diskussionerna om förhandlingsmandatet. Diskussionerna förs i en arbetsgrupp i rådet i nära samarbete med Europeiska kommissionen.

Rådet har i högsta grad tagit hänsyn till alla mandat i protokoll 8, som utgör den juridiska utgångspunkten i detta sammanhang, däribland EU:s eventuella deltagande i Europakonventionens kontrollorgan och vikten av att EU:s behörighet och institutionernas befogenheter respekteras. Man har också tagit ställning till om en EU-domare bör utses till domstolen, om parlamentet bör delta i Europarådets parlamentariska församling och om EU bör delta i ministerkommittén när den fullgör sitt uppdrag att tillämpa Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna.

Rådet har också mycket noggrant följt debatterna och utfrågningarna som hölls i parlamentet i mars i år och tar i högsta grad hänsyn till de synpunkter som parlamentet har uttryckt i det förslag till betänkande som har upprättats av Ramón Jáuregui Atondo, Kinga Gál och Cristian Dan Preda. Det spanska ordförandeskapets räknar, liksom rådet, med att mandatet för förhandlingarna med Europeiska rådet, vilka kommer att ta tid och vara tekniska och komplicerade, ska ha antagits före utgången av första halvåret 2010.

Viviane Reding, kommissionens vice ordförande. – (EN) Fru talman! Min kollega Olli Rehn har redan uttryckt kommissionens syn på och deltagande när det gäller den grekiska katastrofen, så låt mig bara se hur vi kan gå vidare med vårt arbete, eftersom detta kommer att vara av yttersta vikt för att EU:s system för skydd av de grundläggande rättigheterna ska bli komplett. EU:s anslutning till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna föreskrivs i Lissabonfördraget och är inte ett fritt val utan ett mål, vilket ordföranden beskrev så väl alldeles nyss. Anslutningen är emellertid bara ett av fyra inslag i en mycket ambitiös och omfattande EU-politik när det gäller de grundläggande rättigheterna.

För det första har stadgan om de grundläggande rättigheterna i och med Lissabonfördragets ikraftträdande blivit juridiskt bindande. Den juridiskt bindande stadgan utgör den allra senaste bearbetningen av de grundläggande rättigheterna internationellt och är ett politiskt åtagande för tydliga och rättssäkra grundläggande rättigheter, samt befäster alla de rättigheter som fastställs i konventionen. Rättigheterna har samma innebörd och räckvidd som i konventionen, men stadgan går ett steg längre. I den finner vi till exempel den så kallade tredje generationen grundläggande rättigheter: uppgiftsskydd, garantier för bioetik och för god och öppen förvaltning. Skyddet enligt stadgan ska alltid vara minst lika starkt som skyddet enligt konventionen, men i många fall är det starkare.

För det andra har vi främjandet av de grundläggande rättigheterna som en av prioriteringarna i Stockholmsprogrammet, i vilket fastställs strategiska riktlinjer för skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europa.

För det tredje inrättas det en ny portfölj – rättvisa, grundläggande rättigheter och medborgarskap – som visar hur viktigt kommissionen anser det vara att förstärka sitt arbete på detta område.

Och för det fjärde, EU:s anslutning till konventionen. Därmed garanteras att alla som hävdar att de har blivit offer för kränkningar av konventionen av en EU-institution eller ett EU-organ kan väcka talan mot EU vid Strasbourgdomstolen på samma villkor som när en talan väcks mot en medlemsstat. Rent politiskt innebär anslutningen att EU ånyo bekräftar den väsentliga roll som konventionens system för skydd av de mänskliga rättigheterna spelar i Europa – i Europa i vid bemärkelse, inte bara i EU – men genom att ansluta sig till konventionen ställer sig EU bakom Strasbourgssystemet, som är ett system för extern rättslig kontroll av grundläggande rättigheter, eftersom vi nu helt och formellt underställer vår rättsordning denna kontroll. Därmed får naturligtvis EU:s mycket starka engagemang för de grundläggande rättigheterna en starkare trovärdighet både internt och i omvärldens ögon.

I mitten av mars hade kommissionen lagt fram ett förslag om förhandlingsmandat till rådet. Enligt protokoll 8 till Lissabonfördraget måste det finnas ett visst antal väsentliga garantier i avtal om anslutning eftersom vi måste bevara EU-lagstiftningens särskilda egenskaper, och detta beaktas till fullo i kommissionens rekommendation till rådet. Låt mig bara nämna två av dessa garantier.

EU:s behörighet och befogenheter enligt fördragen får naturligtvis inte påverkas av anslutningen, och detta måste vara fullständigt klart i avtalet om anslutning. EU:s anslutning får inte heller påverka enskilda medlemsstaters förhållande till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna eller till protokollen där och förbehållen. Man måste därför under förhandlingarna se till att avtalet om anslutning bara leder till skyldigheter enligt konventionens materiella bestämmelser som gäller EU-institutionernas och EU-organens rättsakter och åtgärder.

Kommissionen försöker nu se till att EU inordnas på ett smidigt sätt i konventionens system. Anslutningen måste därför bevara detta systems innehålls- och förfarandemässiga särdrag. Den måste dock uppfylla två krav. För det första måste EU-lagstiftningens särdrag som sagt bevaras – att skydda EU-domstolen och dess prerogativ efter anslutningen är en viktig fråga. Intressanta förslag har lagts fram som går ut på att EU-domstolen ska involveras i ärenden där Strasbourgdomstolen ska ta ställning till om en EU-rättsakt är förenlig med konventionen och det inte har gjorts någon begäran om förhandsavgörande. Dessa förslag kan förmodligen utformas på ett sätt som gör att det inte krävs fördragsändringar, och de förtjänar att noggrant analyseras och diskuteras i rådets arbetsgrupp. Jag vet att det spanska ordförandeskapet gör allt för att föra diskussionerna framåt.

För det andra är det viktigt att hantera den särskilda situation som det innebär att EU är en egen juridisk person med självbestämmanderätt, som kommer att bli en avtalspart sida vid sida med medlemsstaterna i en mekanism som ursprungligen inte utformades för detta – utan som utformades för medlemsstaterna – och det måste därför göras ett begränsat antal tekniska och förfarandemässiga anpassningar av konventionerna på grund av EU-lagstiftningens särställning. Det handlar bland annat om den så kallade medsvarendemekanismen.

Denna mekanism är särskilt viktig för att ta hänsyn till att EU-lagstiftningen genomförs decentraliserat av medlemsstaterna och ger EU rätt att delta som medsvarende i mål mot en medlemsstat som rör EU-lagstiftningen.

Från institutionell synpunkt vill jag även framhålla att kommissionen anser att företrädare för EU ska få delta i konventionens organ på samma villkor som företrädare för andra avtalsparter. Detta gäller till exempel valet av en domare för varje avtalspart som en av konventionens grundprinciper. Denna princip är en garanti för att alla rättssystem är representerade i domstolen och är även ett uttryck för det system för kollektiv garanti som inrättas genom konventionen och som alla avtalsparter är skyldiga att delta i. Vi måste alltså ha en permanent och fullvärdig domare vald av EU som har samma status och skyldigheter som sina jämlingar och kan intervensera i alla mål.

En specialdomare som bara intervenerar i mål mot EU eller i mål som rör EU-lagstiftningen skulle inte vara tillräckligt. När det gäller hur domaren ska väljas bör det normala förfaringsätt som föreskrivs i konventionen gälla. Det skulle innebära att Europarådets parlamentariska församling väljer en domare från en lista med tre kandidater som läggs fram av EU. Vi anser att ett lämpligt antal ledamöter från Europaparlamentet bör få delta i den parlamentariska församlingens sammanträden när den väljer domare till Strasbourgdomstolen.

Jag vill tacka föredragandena från utskottet för konstitutionella frågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, Ramón Jáuregui Atondo och Kinga Gál, för deras förträffliga

samverkan i denna fråga, och den utfrågning som anordnades av utskottet för konstitutionella frågor den 18 mars gjorde verkligen stor nytta. Det gläder mig också att det spanska ordförandeskapet i rådet har gett frågan så hög prioritet. Jag är därför säker på att vi kommer att kunna inleda förhandlingar om en anslutning efter sommaren. Jag kommer att se till att kommissionen, i egenskap av EU:s förhandlare, håller parlamentet fullständigt informerat under hela förhandlingsprocessen.

Det är knappast nödvändigt en dag som denna att återigen understryka hur viktiga de grundläggande rättigheterna är för EU och för alla lagförslag som vi lägger fram. Jag är säker på att det inte kommer att vara svårt för EU att uppfylla konventionens krav, men anslutningen till konventionen kommer alldeles säkert att förbättra skyddet för de grundläggande rättigheterna i EU, och med detta menar jag för varje enskild individ som lever i EU.

Marietta Giannakou, för PPE-gruppen. – (EL) Fru talman! Jag skriver definitivt under på uttalandena av Diego López Garrido för det spanska ordförandeskapets räkning och av Viviane Reding, och jag vill tacka Ramón Jáuregui Atondo och Kinga Gál för deras betänkanden och det arbete de har lagt ned.

EU:s anslutning till Europarådets Europakonvention och dess protokoll är en följd av tillämpningen av Lissabonfördraget och utvidgar skyddet för medborgarnas mänskliga rättigheter. Därmed upprättas ett paneuropeiskt system för skydd av grundläggande friheter och mänskliga rättigheter som omfattas av den rättspraxis som har utvecklats vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg. Förutom det externa skyddet får EU samtidigt ett internationellt externt skyddsorgan, vilket stärker dess trovärdighet inför tredjeländer, som EU ofta kräver ska respektera Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna inom ramen för sina bilaterala förbindelser.

Debatten om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna sammanfaller idag med mordet på tre medborgare, tre arbetare, av extremistiska element på ytterkanten i mitt hemland, i Aten, i samband med demonstrationerna mot regeringens åtgärder för att hantera den ekonomiska krisen. Förutom den djupa bedrövelse och smärta som jag känner vill jag för mina kollegers räkning i det största oppositionspartiet i Grekland understryka att vår politiska fraktion är fast besluten att ge ett avgörande bidrag till att värna demokratin och fungerande institutioner.

Vi respekterar de pengar som våra partner och Internationella valutafonden har gett oss i detta kritiska läge och är fast beslutna att hjälpa till med de reformer som krävs för att vi ska ta oss ur denna kris. Vi är ett ansvarsfullt parti och kommer därför att bidra till ansträngningarna att uppehålla lugn och värna det grekiska folkets enighet genom att få bort de extremistiska element som undergräver vår demokrati.

Ramón Jáuregui Atondo, för S&D-gruppen. – (ES) Fru talman! Om jag var tvungen att reducera det vi pratar om idag till en enda idé skulle jag säga högt och tydligt till den europeiska allmänheten att de för första gången kommer att få en domstol som garanterar deras mänskliga rättigheter och grundläggande friheter i förhållande till EU och sina hemländer, när dessa tillämpar EU-lagstiftningen.

Själva grundtanken är att det finns en ny domstol för européerna, Strasbourgdomstolen, som ska garantera att EU-lagstiftningen och dess tillämpning i de enskilda medlemsstaterna uppfyller de minimigarantier som ligger till grund för Europatanken. Dessa minimigarantier är en del av navelsträngen, av den historiska processen av europeisk integration. Det är en integrationsprocess som är civiliserande och bygger på tanken om mänsklig värdighet – om folkets värdighet – och den sker i form av demokrati, rättssäkerhet, en välfärdsstat baserad på rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter.

Lissabonfördraget har gett EU en möjlighet att formalisera den stadga som Viviane Reding påpekade är den mest fullständiga stadga om grundläggande rättigheter som har upprättats på detta område, vilket förutsätter att vi underställs Strasbourgdomstolen.

Det är detta vi nu ska anta. Jag vet att det finns många tekniska problem, men låt mig bara framhålla hur viktigt kommissionens snabba och effektiva arbete har varit för att få fram ett konkret mandat som gör det möjligt för oss att komma vidare i dessa förhandlingar.

Jag vill tacka er, fru Reding, för ert arbete, som alltså har varit snabbt och effektivt, och jag vill också tacka det spanska ordförandeskapet. Jag vill tillkännage att vi kommer att anta parlamentets betänkande under nästa sammanträdesperiod och be om er uppföljning, information och medverkan under de förhandlingar som kommer att vara komplicerade men som är mycket viktiga för EU.

Cecilia Wikström, för ALDE-gruppen. – Fru talman! EU:s anslutning till Europakonventionen har länge stått på agendan. Nu finns det en rättslig grund för att anslutningen ska bli verklighet. Vi kan alla glädjas åt detta.

EU:s anslutning till Europakonventionen innebär att skyddet av de grundläggande rättigheterna kommer att kompletteras och förstärkas, att medborgarna i våra medlemsstater får bättre skydd i förhållande till EU:s verksamhet, och att det blir bättre samklang i rättspraxis på människorättsområdet i de båda europeiska domstolarna, Haag respektive Strasbourg.

Med anslutningen till Europakonventionen kommer EU:s institutioner att vara föremål för Europeiska domstolens rättsskipning. Det kommer att garantera en oberoende extern kontroll av EU:s respekt för människors grundläggande fri- och rättigheter.

Detta är ett mycket viktigt steg. Det är så lätt att vaggas in i tron att vi i Europa står fria från det slags kränkningar av mänskliga rättigheter som begås i andra delar av världen. Som medlemsstater i unionen har vi lagar, stadgar och en djupt rotad europeisk värdegrund som säkrar våra rättigheter. Utgår man från den text som finns i början av Lissabonfördraget är yttrandefrihet, pressfrihet och religionsfrihet europeiska friheter som undantagslöst ska respekteras överallt inom unionen. Så är tyvärr inte alltid fallet, eftersom det finns medlemsstater som kränker grundläggande rättigheter i EU. Dessvärre händer det att också vi i detta hus står handfallna och låter detta ske.

I och med att EU ansluter sig till Europakonventionen i syfte att förstärka och komplettera medborgarnas fri- och rättigheter är det viktigt att vi i parlamentet lagstiftar och agerar i samstämmighet med konventionen. Faktum är nämligen att det i våra medlemsländer finns en hel del kvar att göra för att städa vår egen bakgård innan de vackra ord som utgör vår gemensamma värdegrund blir verklighet.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Fru talman! Det är mycket viktigt att vi betraktar de mänskliga rättigheterna som något som har ett intrinsiskt värde, även om de också har ett instrumentellt värde, vilket jag inser när jag som ordförande i underutskottet för mänskliga rättigheter talar med företrädare för tredjeländer.

Så sent som idag talade jag med några marockanska parlamentsledamöter. Det är mycket bra att kunna säga till dem att EU betonar vikten av mänskliga rättigheter även i sin egen verksamhet och inte bara försöker lära andra hur viktiga de är. Då kan vi förklara för företrädare för tredjeländer att EU:s anslutning till Europakonventionen om mänskliga rättigheter faktiskt innebär att vår verksamhet blir föremål för extern kontroll, vilket här har gjorts klart. Jag kan också säga att vi för första gången har en kommissionsledamot som uttryckligen ansvarar för detta inom ramen för rättsliga frågor.

Jag vill nämna att EU:s anslutning till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna naturligtvis inte kommer att lösa problemet med att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna är alldeles överbelastad. Vi bör fundera över hur vi kan lösa detta problem, som är en följd av eftersläpningar i hanteringen av ärenden.

Jag vill också starkt förordna att EU även beslutar sig för att ansluta sig till de meningsfulla tillkommande protokollen som handlar om frågor som motstånd mot tortyr och bekämpning av rasism, samt effektivare lagar.

Zbigniew Ziobro, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Effekterna av att underteckna avtalet om EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna tycks bli begränsade, eftersom konventionen sedan länge accepteras i Europa som en måttstock för människorättskyddet. Det är en status som den har både i EU:s lagstiftning och i enskilda medlemsstaters politik.

Men det är också nödvändigt att peka på vissa problem som kan uppstå till följd av konkurrensen mellan EU-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna när det gäller vilka rättsliga beslut som de får fatta. Frågan bör därför analyseras mycket noggrant så att man inte begår misstag som sedan måste rättas till.

Det kan dessutom antas att EU-domstolens beslut och tolkning av EU-lagstiftningen kommer att granskas av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Det innebär att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna kommer att få en betydande rättslig behörighet över EU:s institutioner. Man bör därför tänka igenom alla rättsliga konsekvenser av detta beslut så att man inte gör något förhastat. Samtidigt bör även frågan om att reformera verksamheten vid båda dessa viktiga europeiska domstolar övervägas.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Som advokat som arbetar med människorättsfrågor förstår jag inte vilket mervärde det skulle innebära för skyddet av EU-medborgarnas mänskliga rättigheter om EU anslöt sig till samma människorättskonvention som samtliga europeiska länder redan har anslutit sig till. Låt mig klargöra

några punkter för, som jag ser det har våra kolleger som inte är advokater vilsetts i betydande utsträckning. Situationen är som följer: Det finns ett människorättsinstrument som verkligen är mycket viktigt, kallat Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Denna konvention har inte undertecknats av EU utan av dess halvtvilling, Europarådet.

Om ett land kränker de medborgarligena rättigheter som beskrivs och fastställs i konventionen har dess medborgare rätt att vända sig till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg för att få upprättelse och driva igenom sina rättigheter gentemot landet i fråga. Denna möjlighet har, som vi alla vet, idag alla medborgare i EU. Jag tror inte att det finns en enda ledamot bland oss som inte känner till ett fall där någon i hemlandet hotade att driva en sak hela vägen till Strasbourg och sedan även gjorde det och vann målet mot sin medlemsstat. Så vad är nytt, vari ligger mervärdet, förutom att någon från EU:s nätverk får ett vävlönat jobb som domare i Strasbourg?

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru talman, herr minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vår debatt idag markerar en mycket viktig händelse i EU:s historia. Vi diskuterar här något som för många år sedan tycktes vara ett oöverstigligt hinder: ett mandat för kommissionen att förhandla om EU:s anslutning till Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna. Det är i år 60 år sedan konventionen ratificerades, och under dessa 60 år har den fått många medborgare att känna tilltro till att rättvisa kan skipas även mot deras egna hemländer. Vad kommissionsledamot Viviane Reding redan har tagit upp har en nära anknytning till denna debatt och bör därför betonas igen och igen, nämligen att EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna sedan december är juridiskt bindande. Detta dokument är ett av de mest progressiva dokumenten när det gäller grundläggande rättigheter.

Genom konventionen stärks stadgan samtidigt som stadgan kompletterar konventionen. Sedan december har EU en skyldighet enligt Lissabonfördraget att ansluta sig till konventionen om de mänskliga rättigheterna. Vårt mål måste därför vara att se till att genomförandet blir så bra som möjligt. Den viktigaste frågan här är vilket mervärde anslutningen till konventionen kommer att medföra för EU-medborgarna. Mitt betänkande om anslutningen till konventionen upprättades med detta i åtanke och ratificerades enhälligt av utskottet för medborgarligena fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Jag vill därför be rådet och kommissionen att göra allt de kan under förhandlingarna för att se till att anslutningen till konventionen verkligen skapar ett värde, ett mervärde, för medborgarna i EU, men utan att inge överdrivna förväntningar.

Det finns samtidigt flera frågor som klargörs under förhandlingarna. En av dessa viktiga frågor gäller förhållandet mellan domstolarna. Det är också en förutsättning att interna rättsmedel måste vara uttömda. Jag anser samtidigt att det är viktigt att under förhandlingarna ta hänsyn till att reformeringen av verksamheten vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg kommer att sammanfalla med EU:s anslutning till konventionen. EU:s anslutning till konventionen kommer att vara ett unikt experiment, men det får inte hota något som redan fungerar när det gäller upprätthållandet av de mänskliga rättigheterna. Anslutningen till konventionen kan bara bli en framgång om den verkligen befäster de redan fungerande institutionerna och ger medborgarna möjlighet att vända sig till dem. Vi måste vara försiktiga så att vi inte äventyrar denna process och se till att vi i vår stora entusiasm inte kastar ut barnet med badvattnet, som det ungerska talesättet så träffande lyder. Jag menar att detta är ett mycket viktigt ögonblick och att vi är på rätt väg. Jag vill be kommissionen och rådet att fastställa sitt mandat och föra de kommande förhandlingarna för att befästa det som här har tagits upp.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Fru Gál! Ni är den första ungerska ledamot som jag har träffat sedan vi fick nyheten om att vår kollega och vän Pál Schmitt har valts till talman i det ungerska parlamentet. Jag vill säga att vi verkligen kommer att sakna vår vän Pál Schmitt och ber er vidarebefordra våra lyckönskningar direkt till honom. Jag är säker på att han kommer att göra en storartad insats som ledare för sitt lands parlament.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Trots att alla medlemsstater har undertecknat konventionen kommer anslutningen av EU som helhet inte bara att skapa en ny dimension i människorättskyddet i EU, utan också – vilket jag vill framhålla – sända en rättslig och politisk signal om starkare förbindelser mellan EU och Europa. Jag vill också uttrycka mitt stöd för tanken att man i samband med EU:s anslutning till konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna också på allvar bör överväga att i stor skala införa lagstiftning om sociala rättigheter – till exempel skulle antagandet av en reviderad europeisk social stadga på EU-nivå naturligtvis vara ett välkommet steg.

EU:s anslutning till konventionen ger även upphov till frågan om EU:s politiska representation i Europarådets organ. Det sägs samtidigt att även Europaparlamentet bör spela en aktiv roll i denna process. Jag håller i princip med om detta, fru kommissionsledamot, men jag är rädd att denna process, och dess enskilda komponenter, inte alls kommer att vara enkel. Trots att jag just nu delar er entusiasm – och rådet bör naturligtvis också tackas för sin starka insats – måste vi vara beredda på att processen kommer att bli mycket komplicerad och att vi fortfarande har mycket att göra när det gäller detta.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Herr talman! EU grundades på respekt för de mänskliga rättigheterna. Det är faktiskt en av de finaste aspekterna med denna institution. Det är bara det att jag får intryck av att vi bara skapar dessa mänskliga rättigheter för våra egna medborgare. Monika Flašíková Beňová och Cecilia Wikström tog upp detta. Ändå får jag intrycket av att vi bortser från det som Heidi Hautala talade om, dvs. arbetet för att sprida de mänskliga rättigheterna utanför EU. Det är min övertygelse att EU saknar engagemang på detta område.

Det är med hoppfullhet som jag välkomnar EU:s anslutning till konventionen, eftersom det gör det möjligt att uppnå en viss enhetlighet i systemet av rättigheter och skyddet av mänskliga rättigheter i EU. Man måste tänka på att skapandet av nya rättigheter inte får leda till att andra friheter inskränks. Detta är naturligtvis en fråga för filosofer och rättsteoretiker, men det finns verkligen en spänning mellan fri- och rättigheter. Det är något som både lagstiftare och de domare som i senare led verkställer lagen bör vara medvetna om.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I artikel 6 i Lissabonfördraget sägs att EU ska ansluta sig till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilket skulle stärka systemet för grundläggande rättigheter inom EU. Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna är oerhört viktig för skyddet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter i Europa. Vår anslutning till detta rättssystem skulle stärka EU-medborgarnas grundläggande rättigheter, eftersom de skulle få ännu ett rättsmedel att kunna tillgripa om de ansåg att deras grundläggande rättigheter hade kränkts.

Jag ser EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som ett mycket positivt steg, eftersom det dessutom kommer att öka medvetenheten om de grundläggande rättigheternas betydelse i EU och i bästa fall stärka EU:s trovärdighet i de yttre förbindelserna.

Rafał Trzaskowski (PPE). – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att tacka våra båda föredragande – Kinga Gál och Ramón Jáuregui Atondo – och även kommissionen och ordförandeskapet.

(ES) Tack så mycket för det mycket hårda men nödvändiga arbete som ni har gjort.

(EN) När vi har talat om EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna – och jag tror att vi har talat om det i EU de senaste tio åren – har det funnits rätt många farhågor om att det skulle uppstå konkurrens mellan Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna och EU-domstolen, att det skulle uppstå problem kring den rättsliga behörigheten och att EU-domstolens självständighet skulle kunna ifrågasättas.

Men jag tror att det vi har lyckats uppnå i vårt arbete är att vi får en situation där dessa två domstolar kan komplettera varandra. Vi har försökt göra allt för att undvika ett hierarkiskt tänkande och i stället fått en korsbefruktnings mellan dessa två system för skydd av de mänskliga rättigheterna. Med tanke på utvecklingen på senare tid, där EU-domstolen följer Strasbourgdomstolens rättspraxis och vice versa, tror jag att de två systemen kan samexistera och att det faktiskt inte kommer att uppstå någon konkurrens, och därmed har de flesta farhågorna skingrats.

I Bosphorus-domen nyligen som vi alla väl känner till slog Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna fast att det inte var nödvändigt att pröva ärendet eftersom EU i sig erbjuder ett tillräckligt skydd för de mänskliga rättigheterna. Frågan blir då: varför är anslutningen till konventionen nödvändig? Denna fråga har ställts av våra kolleger här, och, jo, den är faktiskt nödvändig. Varför är den nödvändig? Det är inte enbart för att den är av symbolisk betydelse, vilket är viktigt, utan för att hela EU:s system för skydd av de mänskliga rättigheterna kommer att få ökad trovärdighet hos de medborgare som kommer att få ett skydd mot EU:s agerande, och inte bara mot medlemsstaternas agerande som är fallet i dag. När det inte görs någon faktisk rättslig prövning på vare sig nationell nivå eller gemenskapsnivå – när till exempel klaganden förvägras talerätt eller talan inte kan väckas mot det berörda EU-organet – det är i dessa situationer som vi kommer att få ett mervärde.

Vi ansluter oss till konventionen för att göra systemet för skydd av de mänskliga rättigheterna mer enhetligt, inte för att undergräva dess trovärdighet. Det krävs lojalitet, vilket är skälet till att vi förutsätter att stater inte ska väcka mellanstatlig talan om påstådda överträdelser om handlingen i fråga omfattas av unionsrättens tillämpningsområde. Vi förutsätter detta, och måste göra vårt yttersta för att fastställa det i lag.

Jag vill slutligen rikta ett stort tack till kommissionen för att man har inrättat ett generaldirektorat för mänskliga rättigheter. Jag minns när jag som student läste Joseph Weilers artiklar om skyddet av mänskliga rättigheter. Hans slutsats var att man kan göra vad som helst när det gäller att ansöka om och ansluta sig till konventionen om mänskliga rättigheter – utan verkställande och uppföljning i kommissionen kommer den att vara fruktlös.

Så äntligen, tack vare er, har vi den! Vi kommer förhoppningsvis att komma vidare och få ett bättre skydd av de mänskliga rättigheterna i EU än vi har idag.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Jag är mycket glad över att EU genom att underteckna det mest grundläggande människorättsdokumentet tar ännu ett steg mot ett verkligt enat Europa och stärker sin trovärdighet när man agerar mot brott mot de mänskliga rättigheterna i tredjeländer. Vi får emellertid inte glömma bort att Europarådet i många avseenden ligger före EU när det gäller skyddet av de mänskliga rättigheterna. Jag uppmanar därför kommissionen att undersöka om det är möjligt att underteckna andra av Europarådets konventioner och upprätta en förteckning över de internationella fördrag som har ingåtts i Europarådet och som om vi anslöt oss till dem skulle kunna hjälpa oss att höja kvaliteten på EU:s människorättslagstiftning.

Jag anser att EU kommer att behöva samarbeta med Europarådet och anamma de framsteg som det har gjort på människorättsområdet för att verkligen kunna bli en region av frihet, säkerhet och rättvisa. Till de framsteg som särskilt bör uppmärksammas hör stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk och ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter, i vilken det fastställs minimikrav i frågor som rör inhemska nationella minoriteter på grundval av europeiska värderingar, respekt för mångfald och rättigheterna i stadgan om grundläggande rättigheter. EU:s medlemsstater är alla medlemmar i Europarådet, och de flesta av dem har undertecknat och ratificerat de nämnda dokumenten. Det skulle vara naturligt att unionsrättens utvidgning på detta område skedde genom att man anslöt sig till dessa allmänt ratificerade konventioner.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Lissabonfördragets ikraftträdande innebär att EU måste ansluta sig till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Europeiska domstolen för mänskliga rättigheter i Strasbourg ska i själva verket skydda grundläggande fri- och rättigheter mot åtgärder från EU:s sida. Detta är desto viktigare som medlemsstaterna har överfört viktiga befogenheter till EU. Jag vill framhålla att anslutningen inte kommer att påverka principen om EU-rättens oberoende, eftersom EU-domstolen i Luxemburg även i fortsättningen kommer att vara den enda högsta instansen för frågor som rör EU-rätten.

Rumänien undertecknade Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna 1993. Det är viktigt att påpeka att det i artikel 20 i den rumänska konstitutionen fastställs att internationella författningar om grundläggande mänskliga rättigheter som Rumänien har undertecknat har företräde framför nationell lagstiftning.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr kommissionsledamot! Det är mycket viktigt att Europarådet har en mekanism som har utvecklats och fungerat i flera decennier under överinseende av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, och att EU nu kommer att få dela den. Jag har länge sagt att när det gäller skyddet av mänskliga rättigheter och minoriteter i Europa så är det mycket oroande att det är Europarådet som har ett fungerande system för att skydda mänskliga rättigheter och minoriteter, samtidigt som den verkliga politiska tyngden i Europa ligger hos EU. Jag vill lyfta fram Kinga Gáls utmärkta betänkande, i vilket hon påpekar att relevant prejudicerande lagstiftning eller rättspraxis ofta utgör ett starkt stöd för skyddet av minoriteters rättigheter som EU inte kan erbjuda. Jag vill också instämma i det Csaba Sógor sade. Detta kan bli ett prejudikat för EU:s anslutning till Europarådets ramkonvention om skydd för nationella minoriteter, med tanke på att 8,5 procent av EU:s invånare tillhör minoriteter och unionen inte har något som helst system för att skydda minoriteter.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag vill tacka Ramón Jáuregui Atondo för hans mycket seriösa insats.

Detta betänkande klargör de institutionella och operativa aspekterna av EU:s undertecknande av Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Det var för tre decennier sedan som Europeiska kommissionen och parlamentet båda antog resolutioner om att unionen skulle underteckna konventionen. Idag, då unionen är mer komplicerad och har 27 medlemsstater, är det ingen som ifrågasätter om detta borde ske. Enigheten kring dessa principer utgör själva grunden för den politiska sammanhållningen och identiteten i EU, och när det uppstår kriser kring dessa frågor så leder det till politiska, men också ekonomiska problem.

Att i alla lägen och utan att tveka försvara alla mänskliga rättigheter och grundläggande friheter innebär att arbeta för att stärka demokratin och för framsteg, och att helt avvisa alla yttringar av våld, tvång eller totalitarism. Vi får inte glömma bort att det var detta som var det viktigaste rättesnöret i EU-projektet. Det är denna kurs vi måste hålla, och jag ber kommissionen och rådet att verka för att så blir fallet.

Jag vill också sända en hälsning och uttrycka mitt deltagande med familjerna till offren i Grekland.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna är en av hörnstenarna i den europeiska värdeteori som försvarar individens rättigheter och de mänskliga rättigheterna. Det var detta som utgjorde värdegrunden för upprättandet av Europeiska unionen.

Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har i många år mycket väl fullgjort sitt uppdrag att försvara de svaga och förföljda. På senare tid har det emellertid förekommit flera domar som ifrågasätter Europadomstolens tolkning av principen om individens frihet. Förra året utlöste en dom som förbjöd kors på offentliga platser en debattvåg och protester i hela Europa.

När EU nu ansluter sig till konventionen i enlighet med bestämmelserna i Lissabonfördraget anser jag att man även ska börja diskutera och debattera på djupet, så att den här typen av förvrängningar av individens frihet och felaktiga tolkningar av de mänskliga rättigheterna inte upprepas i framtiden.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Europaparlamentet har många gånger antagit resolutioner i vilka man har fördömt brott mot de mänskliga fri- och rättigheterna i olika delar av världen. Det bör emellertid konstateras att vi i EU inte klarar av att hantera uppenbara kränkningar av dessa grundläggande rättigheter i EU:s medlemsstater.

Låt mig ta upp ett mycket relevant exempel. Nyligen bestraffade Litauens huvudkommitté för etiska frågor i officiella sammanhang Valdemar Tomaševski, ledare för den polska minoriteten och ledamot i Europaparlamentet, för att han ställde en fråga till José Manuel Barroso om respekten för minoriteters rättigheter. Det är en bisarr och fullkomligt skandalös situation. Jag vill ställa följande fråga: kommer anslutningen till ramkonventionen att innebära någon förändring? EU bör uppnå en standard i dessa frågor som är mycket högre än den som fastställs i ramkonventionen. Det är hög tid att sätta stopp för sådana fall av diskriminering i EU:s medlemsstater.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Låt mig börja med att beklaga att tre grekiska medborgare i dag har dött i Grekland under fredliga demonstrationer för en bättre framtid. Vissa personer i utkanten av demonstrationerna, vissa personer som agerade på ett antidemokratiskt sätt, bär ansvaret för dessa personers död.

Det är verkligen en ödets ironi att vi genom dagens debatt om EU:s anslutning till Europakonventionen om skyddet för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna just debatterar hur vi ska stärka och fördjupa skyddet av EU-medborgarnas mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

För att kunna stärka Europatanken, ett Europa som bygger på gemensamma värderingar, ett Europa där människan sätts i centrum, måste vi inse att vi – hur effektivt domstolen i Strasbourg än fungerar – först och främst måste prioritera solidariteten. Vi måste prioritera solidaritet mellan medlemsstater, solidaritet mellan nationer, den solidaritet som Grekland så väl behöver för närvarande.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Nästan alla ledamöter som har yttrat sig har uttryckt sitt stöd för EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Vi delar helt denna syn.

Jag vill ta upp de två anföranden i vilka det uttrycktes förbehåll eller som inte verkade dela denna syn, och i vilka anslutningen till konventionen antingen sågs som ett hot mot unionens befogenheter, som i Zbigniew Ziobros fall, eller som något onödigt, som i Krisztina Morvais fall.

Jag vill ta upp båda dessa anföranden och besvara båda specifikt. När det gäller Zbigniew Ziobros argument kommer domstolen i Strasbourg inte att inkräkta på unionens behörighet. Detta är inte dess syfte, och dessutom fastställs detta i protokoll 8 till Lissabonfördraget. Det framgår tydligt att detta inte ändrar EU-institutionernas behörighet eller befogenheter.

Utöver mekanismen med "medsvarande" – dvs. att EU tillsammans med en medlemsstat fungerar som svarande – vid en talan mot en medlemsstat vid domstolen i Strasbourg, är ett av de ämnen som en särskild arbetsgrupp håller på att behandla just frågan om att man först måste uttömma möjligheterna att överklaga till domstolen i Luxemburg, innan man går vidare till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Detta är en av de tekniska frågor som man diskuterar i arbetsgruppen. Det ska inte råda något tvivel om att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna inte inkräktar på unionens behörighet. Domstolen ska enbart fastställa huruvida det har skett en kränkning av Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Det andra argumentet framförs av Krisztina Morvai. Hon säger: "Jag kan överklaga ett beslut av en myndighet i mitt hemland, och jag kan vända mig till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, så vad vinner jag på att EU undertecknar konventionen?" Jag tycker att detta tydligt framgår. EU har befogenheter som medlemsstaterna inte har. EU har inte bara befogenheter; det har dessutom fått utökade befogenheter.

EU har blivit en institution som fattar rättsliga beslut med hjälp av direktiv, förordningar och beslut. Detta skulle kunna inkräkta på Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. På samma sätt som medlemsstaterna blir föremål för Strasbourgs jurisdiktion när de undertecknar Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna innebär EU:s väg mot institutioner med allt större makt därför att även EU måste bli föremål för Strasbourgs jurisdiktion. Det är därför detta fastställs i Lissabonfördraget.

Dessutom har Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna en historia och en rättspraxis som verkligen har gynnat de mänskliga rättigheterna i Europa. Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som är den text som domstolen tillämpar, är ganska gammal – den författades på 1950-talet – och undertecknades precis som Romfördraget i Rom. Över tiden har det sedan dess tillkommit olika protokoll. Konventionen är gammal, men ändå har den resulterat i en omfattande rättspraxis som omvandlats till rättspraxis i medlemsstaternas författningsdomstolar och högsta domstolar. Den har skapat ett slags gemensam doktrin, vilket i grund och botten är den doktrin som domstolarna i Luxemburg och Strasbourg tillsammans försöker tillämpa i sin framtida tolkning av mänskliga rättigheter.

Därför anser vi att det är helt rätt att EU undertecknar konventionen. Vi tror dessutom att detta inte bara kommer att skydda människor i medlemsstaterna utan även människor som kommer från länder utanför EU och som räknas som tredjelandsmedborgare. Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna skyddar nämligen alla som omfattas av en medlemsstats jurisdiktion och i framtiden alla som omfattas av jurisdiktion som påverkas av de beslut som EU fattar. Om EU undertecknar konventionen är det därför inte bara medlemsstaternas medborgare utan även de personer som inte är medborgare i någon av medlemsstaterna som kommer att skyddas av konventionen.

Det gläder oss att det råder samförstånd om hur viktigt det är att gå vidare och utveckla det mandat som Europeiska kommissionen har presenterat, och att det enligt Ramón Jáuregui Atondo är parlamentet som kommer att inneha detta mandat. Jag vill passa på att tacka honom och de andra föredragandena som har varit inblandade i detta betänkande, Kinga Gál och Christian Dan Preda. Det spanska ordförandeskapet tänker dessutom verka för att detta mandat – baserat på det förslag som lagts fram av kommissionen, som vi håller med om måste ha ansvaret för att förhandla fram mandatet med Europeiska rådet – antas av ministerrådet (rättsliga och inrikes frågor) den 4 juni.

Viviane Reding, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Låt mig först och främst tala om hur mycket jag håller med de svar som det spanska ordförandeskapet precis har gett på några av ledamöternas frågor. Jag tänker inte upprepa svaren, för jag skulle bara säga exakt samma sak.

Låt mig bara tacka de ledamöter som på ett så positivt sätt har bidragit till att framhålla hur viktiga de mänskliga rättigheterna är, vilka utgör grunden för vår union. Att stärka varje enskild medborgares grundläggande rättigheter är en positiv utveckling av det som vi betraktar som Europas sanna värden.

Jag vill särskilt tacka de två föredragandena. De har gjort ett mycket viktigt arbete för att få parlamentet att enas om det grundläggande mandatet. Som påpekats här i kammaren är detta emellertid bara början. Vi

måste även förhandla. Förhandlingarna kommer säkert att ta lång tid, och när förhandlingarna har avslutats måste ratificeringsprocessen inledas.

Jag förväntar mig därför att väldigt ofta komma tillbaka hit till parlament – givetvis med glädje – för att rapportera var vi står, vilka framsteg som görs, vilka problem som finns och hur dessa kan lösas. Jag är säker på att ledamöterna kommer att hjälpa oss att nå det gemensamma målet, ett Europa som bygger på värderingar och rättigheter.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Europaparlamentet måste se till att EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna inte förstärker den tendens som domare vid EU-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna för närvarande har att upphäva medlemsstaternas demokratiskt fattade beslut, exempelvis på asyl- och invandringsområdet. Det finns flera färskta exempel på detta. Domarna, som inte är valda och är därför inte behöver svara inför någon, blandar sig alltmer i medlemsstaternas lagstiftningsmakt och verkställande makt. Denna utveckling är farlig och förstärker EU:s demokratiska underskott.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna är något som länge har stått på EU:s dagordning. Tack vare att Lissabonfördraget tillhandahåller en rättslig grund för detta kan förhandlingar nu inledas. Detta är ett mycket viktigt steg som gör att EU-medborgarnas grundläggande rättigheter kan upprätthållas på ett mycket effektivare sätt.

Vi måste emellertid vara medvetna om att det återstår mycket arbete innan EU blir part i konventionen. Det finns många frågor av juridisk karaktär som måste besvaras under förhandlingarna. Bland annat följande frågor: Bör EU endast ansluta sig till själva konventionen, eller bör det även bli part i protokollen? Hur ska frågan om EU:s representation i Europarådets organ lösas? Avslutningsvis, och viktigast av allt, vilket förhållande ska råda mellan de två domstolarna – EU-domstolen i Luxemburg och Europeiska domstolen för mänskliga rättigheter i Strasbourg?

Låt oss komma ihåg att en grundläggande princip i EU:s rättssystem är EU-domstolens exklusiva behörighet att tolka EU-rätten. Det gläder mig att den nytilträdde kommissionen har behandlat anslutningen till konventionen som en prioriterad fråga och har utarbetat en rekommendation om att inleda förhandlingar. Det viktigaste just nu är att medlemsstaterna måste enas i grundläggande frågor så att förhandlingarna kan flyta på utan störningar.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Med Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna skapar EU vissa problem för sig självt. Jag tänker exempelvis på den påstådda kränkningen av konventionen i samband med Italiens tvångsrepatriering av afrikanska flyktingar. I det fallet framhölls Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning, trots att skyddet av flyktingar uttryckligen gäller politisk och religiös förföljelse. I dag rör det sig främst om ekonomiska flyktingar. Försöker vi via omvägar enas om att ta emot dessa?

Rent allmänt slår vår misslyckade invandringspolitik under de senaste årtiondena nu tillbaka mot oss. Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna kommer kanske att införa minareter och burka i EU, och vissa rättsprocesser som rör detta pågår redan. Omvänt, kommer krucifixet att försvinna från skolväggar och så småningom från första hjälpen-lådor, stämplat, vapensköldar och nationsflaggor? Avsikten med religionsfriheten var faktiskt att den skulle tillämpas mot en stat som förbjuder utövande av religion på allmän plats. Den ursprungliga befolkningen borde inte tvingas förneka sitt västerländska kulturarv för ett fåtal individers rätt att känna sig väl till mods. Framför allt kommer lagringen av uppgifter troligen inte heller att vara förenlig med Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Frågan inställer sig om den nuvarande planen på att blockera barnpornografi på Internet är förenlig med konventionen, framför allt eftersom underhållningsindustrin använder blockering av Internet som en möjlighet att installera upphovsrättsfilter, och en majoritet av webbplatserna har sitt ursprung i USA och därför inte omfattas av EU-rätten. Därför kommer man inte åt roten till missbruket.

Cristian Dan Preda (PPE), skriftlig. – (RO) Som föredragande för utskottet för utrikesfrågor i frågan om EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna frågade jag mig, i likhet med andra ledamöter, vad ett sådant beslut egentligen innebär. Svaret är

att anslutningen ger en extra extern kontrollmöjlighet på EU-nivå för att se till att dessa rättigheter respekteras. Detta bidrar till att stärka den allmänna ordningen i Europa, vilken som vi alla vet är något som bygger på mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Avslutningsvis ger anslutningen EU ökad trovärdighet i EU:s utrikesförbindelser.

Å andra sidan måste vi vara medvetna om att det finns ett antal frågor som måste lösas. Vilket område omfattas av anslutningen? Bara konventionen eller även tilläggsprotokollen? Vilken typ av representation ska EU använda sig av i konventionsorganen? Vilken roll kommer parlamentet att spela vid utnämningen av EU:s domare till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna? Jag är övertygad om att alla dessa frågor snart kommer att få ett svar.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) EU saknar fortfarande ett effektivt system för skydd av de mänskliga rättigheterna. Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna är det viktigaste instrumentet för att skydda de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna i Europa. Detta är av särskild betydelse för medborgarna i mitt hemland, som regeringar på högerkanten har fråntagit möjligheten att skydda de grundläggande rättigheter som anges i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg, som upprätthåller konventionen, har prövat över 100 000 mål sedan den inrättades. Antalet mål ökar kraftigt för varje år som går. År 2009 lämnades nästan 60 000 klagomål in till domstolen, vilket utgör en ökning med 20 procent jämfört med 2008. Medlemsstaterna har ingen brådska när det gäller att erkänna domstolens domar. Om detta gjordes snabbt och effektivt skulle antalet klagomål minska betydligt.

EU:s anslutning till Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna kommer att vara en extra sporre för att uppmuntra effektivt verkställande av domstolens beslut – en institution som upprätthåller medborgarnas rättigheter och gör det möjligt för dem att få rättslig prövning. Domstolen kommer att kontrollera att rättsakter är förenliga med konventionstexten. I samband med detta bör domstolens beslut även lysa igenom i EU:s politik. Tack vare detta kommer den polska högern kanske att, bland annat, förstå att staten bör garantera konfessionell neutralitet i statliga utbildningsanstalter, där närvaroplikt råder oavsett religiös tillhörighet (från domstolens dom i målet Lautsi mot Italien).

21. Eldrivna bilar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om eldrivna bilar.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot, kommissionens vice ordförande, herr Tajani! Som ni känner till har den europeiska industrin överlag drabbats hårt av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Alla ekonomiska sektorer, och även industrin, har det tufft. Därför anser vi att EU:s främsta uppgift är att återskapa tillväxt och sysselsättning.

I dag har vi hört goda nyheter i kommissionens prognoser om den återhämtning som äger rum i hela EU. Även om återhämtningen är liten rör det sig i slutändan ändå om en återhämtning, och framför allt måste detta innebära industriverksamhet.

Vi anser att industrin – och på denna punkt är jag säker på att jag tycker likadant som kommissionens vice ordförande, för vi diskuterade nyligen denna fråga, och han håller med oss – är och måste fortsätta att vara en oersättlig drivkraft för EU:s ekonomiska tillväxt och återhämtning. Därför måste vi stödja den europeiska industrin.

Jag upprepar att den europeiska industrin kan spela en drivande roll för ekonomin. För att så ska bli fallet måste vi för det första skydda våra industrier under de tuffa tider som vi genomlider. För det andra måste vi stärka den europeiska industrins konkurrenskraft. Med andra ord måste den europeiska industrin återgå till att vara ledande och konkurrenskraftig på världsmarknaden. Den måste stödja innovation och utvecklingen av ny teknik. Som när det gäller så mycket annat är det väldigt viktigt att svaret på dessa utmaningar präglas av ett europeiskt perspektiv och ett europeiskt fokus.

Inom industrisektorn måste vi framför allt betona de sektorer som har störst kapacitet att påverka och skapa tillväxt. En av dessa sektorer är utan tvekan fordonssektorn, med dess stora kapacitet när det omvandlar teknik till annan verksamhet, dess påverkan på sysselsättningen, dess exportkapacitet och dess tillväxtpotential. Därför är det viktigt att vi fokuserar på fordonssektorn. Enligt kommissionens egna siffror är detta en sektor

som direkt eller indirekt sysselsätter 12 miljoner personer i EU och den främsta privata investeraren när det gäller forskning, utveckling och innovation, med årliga investeringar på 20 miljarder euro.

I den europeiska fordonsparken, som kan komma bestå av 270 miljoner fordon 2030, finns en typ av fordon som måste uppmärksammas mer än andra när det gäller att nå de mål som jag hänvisade till. Jag avser eldrivna bilar, som är ett av de främsta exemplen på de innovativa strategier som denna sektor måste överväga.

Det spanska ordförandeskapet har därför tagit upp utvecklandet av eldrivna bilar som en prioriterad fråga på sin dagordning. Detta är ett alternativt transportsätt som är att föredra eftersom det minskar transportsektorns beroende av oljebaserade fossila bränslen. Därmed rör vi oss också tydligt i riktning mot ett energieffektivt och miljömässigt hållbart transportsystem. För att lyckas med detta anser rådet att vi behöver en global teknikutvecklingsstrategi, däribland just en strategi för att utveckla elteknik.

Rådet uppmuntrar därför till en debatt om vilka åtgärder som bör antas för att främja den europeiska fordonsindustrins tillverkning av eldrivna bilar. Den 8–9 februari tog vi upp frågan vid det informella mötet med rådet (konkurrenskraft) i San Sebastián. Vi hade en intensiv debatt där vi identifierade tre centrala områden där det behövs mer arbete. För det första måste vi sträva efter att EU blir en ledande tillverkare av eldrivna bilar och deras batterier. För det andra måste vi se till att eldrivna bilar antas och accepteras som ett transportmedel på samma sätt som vanliga bilar. Vi måste placera dem på samma nivå, eller försöka placera dem på samma nivå i framtiden, eftersom de för närvarande inte är på samma nivå, och det kommer att ta lite tid för dem att nå dit. För det tredje måste vi skapa förutsättningar för en gemensam marknad för eldrivna bilar.

Vi kom därför överens om att uppmana Europeiska kommissionen att utarbeta en handlingsplan. Som svar på denna uppmaning har kommissionen – som kommissionsledamot Antonio Tajani kommer att ta upp senare – offentliggjort sin strategi för rena och energieffektiva fordon. Detta gjordes i form av ett meddelande som offentliggjordes den 27 april. I meddelandet tar man upp elteknik, annan alternativ teknik på området och andra frågor. Vid mötet med rådet (konkurrenskraft) i maj skulle vi vilja enas om vissa slutsatser om kommissionens meddelande av den 27 april. Detta är också vår avsikt.

Sammanfattningsvis anser vi att vi måste sträva efter att nå målen i denna strategi och inom ramen för strategin målen för 2010–2012 års handlingsplan, så att de stora åtgärdsområdena omvandlas till 15 specifika åtgärder – vilket även kommissionen föreslog – och att vi på så sätt kan lägga grunden för att införa eldrivna bilar.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, herr López Garrido! Precis som det spanska ordförandeskapet just meddelade antog kommissionen förra veckan ett meddelande om rena och energieffektiva fordon. Jag hade nöjet att lägga fram denna text som en prioriterad fråga till ledamöterna i utskottet för industri, forskning och energi under min utfrågning förra onsdagen.

Meddelandet består av två huvuddelar. En del rör förbättringar av den traditionella förbränningsmotorn, och den andra delen syftar till att fastställa en färdplan för att främja och underlätta en utbredd användning av avancerad teknik i fordon med extremt låga koldioxidutsläpp, vätgasfordon, biobränslefordon, hybridfordon och 100 procent eldrivna fordon. Just eldrivna bilar är föremålet för kvällens debatt och den resolution som parlamentet förbereder för omröstning i morgon.

Alla som noga har följt utvecklingen inom bilindustrin håller säkert med mig om att ett aldrig tidigare skådat samförstånd har nåtts till förmån för eldrivna fordon. Avgörande ögonblick har varit ministermötet i San Sebastián, under ledning av det spanska ordförandeskapet, tillkännagivandet av nationella program för elektrisk rörlighet och motormässorna, inte bara i Europa utan även i Detroit och Peking.

Vi vet nu att europeiska biltillverkare kommer att lansera de första helt eldrivna fordonen och laddningsbara hybridbilarna på marknaden under 2011, samtidigt som de kommer att fortsätta att tillverka mer avancerade, konventionella fordon med högre energieffektivitet. Vad som är ännu viktigare är att dessa rena bilar inte bara är något det riktas nyfikna blickar mot på motormässor eller hos återförsäljare. De är även efterlängttade av de europeiska konsumenterna. Dessa har tydligt visat att de föredrar mindre och mer miljövänliga fordon.

Jag vill kort illustrera innehållet i kommissionens strategi. Strategin innehåller mer än 40 konkreta åtgärder. Jag vill passa på att ta upp de tre åtgärder som de berörda parterna har identifierat som de åtgärder som det är viktigast att kommissionen tar itu med, nämligen standardisering, finansiella incitament och forskning.

Det är viktigt att standardisera eldrivna fordon så att EU-medborgarna kan ladda sina fordon när de korsar gränserna. Så kallad driftskompatibilitet är en nödvändig förutsättning för att konsumenterna helhjärtat ska omfamna denna nya teknik och eldrivna fordon verkligen ska komma in på massmarknaden.

I meddelandet förutser kommissionen därför ett samarbete med de europeiska standardiseringsorganen som grundas på en konsoliderad standardiseringsprocess. Med detta som grund skulle man kunna anta en gemensam driftskompatibilitetslösning, ta itu med säkerhetsrisker och ta fram ett smart laddningssystem för elbilsladdare. Standarden måste använda sig av befintliga tekniska lösningar och givetvis garantera säkerhet och skäliga priser för konsumenterna.

Jag är övertygad om att vi måste utnyttja den nuvarande framåtandan för att hitta en gemensam europeisk lösning som grundas på våra inre marknadsprinciper. Om vi låter denna möjlighet glida oss ur händerna kan resultatet bli en fragmentarisk marknad under många år framöver. Detta skulle inte bara vara negativt för konsumenterna och det europeiska näringslivet utan skulle även vara oklokt med tanke på de många konkurrerande internationella initiativ som finns.

När det gäller finansiella incitament har flera medlemsstater å andra sidan redan infört sådana. I vissa fall rör incitamenten just eldrivna fordon, medan de i andra fall är knutna till låga koldioxidutsläpp. Kommissionen tänker givetvis inte tvinga medlemsstaterna att erbjuda incitament, men just för att undvika att marknaden fragmenteras vill den gärna samordna utbytet av information och förslå en uppsättning riktlinjer i frågan.

Ett tredje område är forskning. Kommissionen tänker sträva efter att se till att europeisk forskning når målet om rena och mycket energieffektiva transporter. Kommissionen kommer att stödja forskning inom alla dessa tekniksektorer, samtidigt som den planerar att effektivisera och förenkla förfarandena för att motta EU-stöd.

Avslutningsvis vill jag betona den effekt som strategin kommer att få, och som sträcker sig långt bortom bilindustrin. Jag delar det spanska ordförandeskapets syn. Vi här är för att undersöka en strategi, det vill säga den strategi som ingår i det Europa 2020-dokument som kommissionen har föreslagit och rådet har antagit, som placerar industri- och näringslivspolitik i centrum för vår strategi för att resa oss ur krisen och för att skapa välbefinnande och främja vår samhällsutveckling de kommande åren. De åtgärder som vidtas till förmån för bilsektorn, så att denna verkligen kan hitta innovativa lösningar, men även så att den kan konkurrera på världsmarknaden, är en del av denna strategi för att skydda industrin. Åtgärderna skyddar emellertid även alla dessa små och medelstora företag som finns runt de stora europeiska industriföretagen, och som faktiskt utgör en av storföretagens pelare.

Därför anser jag att vårt arbete för att ge bilindustrin framtidsmöjligheter är ett lovvärt initiativ. Jag blev verkligen glad när jag lyssnade till det spanska ordförandeskapet, som välkomnade kommissionens strategi. Kommissionen vill tillsammans med parlamentet och rådet undersöka vilken strategi som kommer att göra det möjligt för vår europeiska industri, vårt europeiska entreprenörssystem, att utvecklas. I likhet med vad som anges i Lissabonfördraget är vi alla övertygade om att en stark marknad är bästa sättet att skapa en sund socialpolitik.

Utan näringslivet och utan industrin kan vi inte skydda sysselsättningen, eller skydda våra medborgares rätt till arbete.

Pilar del Castillo Vera, för PPE-gruppen. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr López Garrido! Denna debatt handlar om en fråga som det i stort sett råder enighet i. Det är därför inte en debatt som präglas av radikalt motsatta åsikter. De olika ståndpunkterna ligger inte långt ifrån varandra. Det framgick av Diego López Garridos och kommissionsledamotens anföranden, och speglas även i den resolution som kommer att gå till omröstning i parlamentet i morgon och som stöds av samtliga politiska grupper.

Trots detta måste vi emellertid lösa en rad problem innan eldrivna bilar blir helt effektiva. Fokus måste nu ligga på hur vi kan lösa dessa problem så snabbt som möjligt, så att även eldrivna bilar kan bli en del av projektet för mer hållbar och effektiv energiförbrukning.

I detta sammanhang vill jag lyfta fram en av de frågor som har nämnts, och som även finns med i resolutionen, nämligen frågan om forskning. Det finns fortfarande en rad grundläggande problem när det gäller batteriernas effektivitet och laddningen av batterierna, liksom problem i samband med standardisering, driftskompatibilitet osv., där det fortfarande återstår mycket arbete.

För att så snabbt som möjligt lösa dessa problem anser jag att det – i likhet med så många andra aspekter som är knutna till energi och andra frågor – är nödvändigt att inrikta insatserna på forskning. Detta kräver enorma finansiella insatser, både från EU-institutionerna och från de nationella institutionerna.

Teresa Riera Madurell, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! För det första vill jag på min grupps vägnar gratulera det spanska ordförandeskapet för att det med rätta har inkluderat eldrivna bilar som en av sina prioriteringar, och även kommissionen och Antonio Tajani för att de har antagit utmaningen.

Förmågan att snabbt komma in på marknaden med standardiserade produkter av hög kvalitet kommer att avgöra vilka aktörer som i framtiden kommer att bli ledande på denna mycket konkurrensutsatta marknad.

Herr Tajani! Vi håller med om att standardisering av infrastrukturer och laddningsmetoder är viktigt för att projektet ska bli en framgång. Men hur tänker ni snabba på denna standardisering för att förhindra att frågan försenar införandet av eldrivna bilar i EU? Vi håller med om att det är viktigt att stödja forskning och utveckling så att kostnaderna kan minskas och effektiviteten förbättras, eftersom vi redan nu är oerhört tekniskt beroende av omvärlden. Vi vill dessutom gärna veta vilka åtgärder som kommer att vidtas på EU-nivå för att främja forskning, särskilt om batterier.

Jag avslutar med en fråga till Antonio Tajani. Kommissionen har en tendens att hänvisa till bilar med ren framdrivning i största allmänhet. Tekniken med elektrisk framdrivning är emellertid den mest utvecklade tekniken. Tillverkarna har en rad olika modeller och kommer snart att börja marknadsföra dessa. Tror ni inte att eldrivna bilar kan införas i EU mycket tidigare än andra rena framdrivningsformer? Tror ni inte att det är realistiskt att tro att eldrivna bilar kommer att vara allmänt utbredda i EU 2015–2020?

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för ert uttalande. Jag är mycket tacksam för detta initiativ från det spanska ordförandeskapet – och såvitt jag förstår rör sig om ett rent spanskt initiativ – för att anta denna serie av förslag och leda vägen framåt på detta område.

Elektromobilitet måste ges en central roll i framtiden. Som vi alla känner till återstår emellertid mycket arbete innan vi når en heltäckande elektromobilitet. Därför bör vi inte göra misstaget att låta tankarna på eldrivna bilar skena iväg, så att vi gör politiska utfästelser som vi inte kan uppfylla. Därför bör vi inte överge vårt fokus på att förbättra konventionella framdrivningssystem, eftersom vår rörlighet förmodligen kommer att vara beroende av råolja som drivmedel under lång tid framöver.

Följande punkter är emellertid viktiga.

Precis som både ni och andra talare har påpekat behöver vi för det första en EU-strategi för att utveckla gemensamma standarder. Förenta staterna och Kina arbetar tillsammans på konduktiva laddare. Vi får inte halka på efterkälken på detta område. Vi bör vara vägledande och får inte förblindas av europeisk fåfänga. Är fransmännen snabbare, eller tyskarna eller spanjorerna? Vi bör alla sträva efter samma mål, och kommissionen bör absolut ges en ledande roll i detta arbete. Vi måste utveckla kostnadseffektiva batterier med hög prestanda.

För det andra måste vi utöka vårt infrastrukturnät så att det täcker in alla områden. För oss innebär det att vi på ett mer målinriktat sätt måste inrikta vårt sammanhållningsstöd, regionalstöd och även landsbygdsutvecklingsstöd på detta. Medborgarna måste kunna ta sig fram med eldrivna fordon över gränserna, annars kommer de inte att använda dem.

För det tredje måste vi dessutom ta hänsyn till eldrivna bilar i våra koldioxidutsläppsberäkningar. Biltillverkare som för närvarande utför beräkningar av sin bilpark får än så länge inte inkludera eldrivna bilar. I framtiden måste vi kunna ta med dessa i beräkningen.

För det fjärde måste vi ge skattelättnader för eldrivna bilar i hela Europa. Detta gäller framför allt batterier, som fortfarande är den dyraste komponenten. Vi måste bedriva forskning på detta område, men vi måste även harmonisera våra skatter.

Michael Cramer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I Europa står trafiken för cirka 30 procent av koldioxidutsläppen. Vägtransporter står för den största delen av detta. Att undvika, skifta och förbättra är därför det som gäller. Vi måste hitta den miljövänligaste tekniken för framdrivning av fordon. Eldrivna fordon inkluderar tåg, spårvagnar, bussar, bilar och cyklar. Ett villkor för detta är emellertid att vi inte får återuppliva den farliga kärnkraften. Därför är framställningen av förnybar energi en helt nödvändig förutsättning. Dessutom måste hela livscykeln, från tillverkning – via användning – till

avfallshantering och återvinning vara positiv. Det är bara då vi i Verts/ALE-gruppen kommer att kunna stödja elektromobilitet.

Att ersätta den nuvarande bilparken med eldrivna bilar kommer varken att lösa problemet med trafikstockningar eller skydda klimatet. Det finns fem nackdelar med biltransporter: bullret, föroreningarna, olyckssiffrorna, kostnaderna och markanvändningen. På sin höjd kan eldrivna bilar lösa utsläppsproblemen. De områden som enbart används i transportsyfte är enorma. Därför har exempelvis Tyskland åtagit sig att från 2020 begränsa andelen mark som permanent är begravd under betong och asfalt till 30 hektar. För närvarande är denna siffra 117 hektar. Därför måste antalet bilar minska. För återstoden av bilarna, och även för tågen, bussarna, spårvagnarna och cyklarna, behöver vi hitta den mest miljövänliga tekniken. Om detta visar sig vara elektromobilitet kommer vi att behöva standardisering på EU-nivå och på internationell nivå.

De gröna kommer att rösta för resolutionen.

Edvard Kožušník, för ECR-gruppen. – (CS) Jag har ägnat mycket tid åt problemet med reglering och byråkrati i mitt eget hemland. Många av er känner säkert till mig enbart tack vare min 886 km långa cykelfärd från Prag till Europaparlamentet i Strasbourg. De flesta av er vet emellertid inte att jag i Prag kör omkring på en eldriven cykel. Jag är ingen miljöextremist. Jag använder den av praktiska skäl, för att den fungerar för mig. Den är snabbare i Pragtrafiken, och jag kan ha på mig kostym när jag använder den. Det är på ett liknande sätt som jag tycker vi ska angripa frågan om standardisering av eldrivna fordon.

Jag har äran att vara föredragande för det betänkande om standardisering och normalisering som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd håller på att utarbeta. Vi kommer att anordna en utfrågning om detta ämne i juni, där även kommissionsledamot Antonio Tajani kommer att delta. Det gläder mig verkligen att han anser att detta är en viktig fråga. Det kommer säkerligen att bli mer utrymme för diskussioner under utfrågningen. Mer än någonsin behöver Europa i dag vara konkurrenskraftigt och innovativt. Standarder är emellertid bara ett redskap för att hjälpa industrin. För egen del håller jag med industrins företrädare om att Bryssels regler för införandet av eldrivna fordon markerar början till slutet. Trycket på innovation bör inte komma från regler utan från efterfrågan. Om utvecklingen av eldrivna fordon ska omfattas av så många regler kommer de att bli oacceptabelt dyra och ingen kommer att köpa dem. Den eldrivna cykel jag cyklar på är förresten tillverkad i Kina.

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr López Garrido! Det är oerhört viktigt att vi tänker igenom frågan om eldrivna fordon och låter den blir föremål för en grundlig debatt. Många av de punkter som jag tänkte nämna har redan tagits upp. Trots detta tycker jag att det är viktigt, för vi måste ändå från början tänka på denna fråga inom ramen för den rådande utvecklingsmodellen. Frågan om eldrivna bilar är grundläggande för att vi ska kunna ompröva denna modell, vare sig det rör sig om att minska vårt beroende av fossila bränslen eller om att minska utsläppen av koldioxid, vilket redan har nämnts, eller om att öka energieffektiviteten och stärka den potential som finns i användningen av förnybara energikällor.

Det finns emellertid två punkter som jag anser är helt grundläggande. Vi kan inte pröva någon av dessa strategier om de inte först integreras inom ramen för en bredare mobilitetsstrategi som går utöver fordonssektorn och även omfattar andra transportmedel. Strategin måste vara mycket mer omfattande. Annars kommer vi inte att lösa problemen. En annan viktig punkt är att vi måste ta hänsyn till den kris som vi just nu går igenom. I dessa kristider måste vi passa på att omvandla och omskola arbetsmarknaden så att vi undviker negativa sociala effekter. Vi klarar inte fler negativa sociala effekter. Jag uppmanar er därför att anta denna strategi och se den på ett integrerat sätt, vilket vi gör i det förslag till resolution som vår grupp kommer att lägga fram för parlamentet i morgon.

Laurence J.A.J. Stassen (NI). – (NL) Herr talman! När Henry Ford tillverkade sin första bil lär han ha sagt: "Min bil går att få i alla färger så länge den är svart." Inte mycket har hänt sedan dess. En bil går att få i alla olika modeller så länge den är miljövänlig. Jag har inget emot miljövänlighet. Men för närvarande har vänsterpolitiker sett till att miljön kostar för mycket. Konsumenterna betalar ett överpris för miljöåtgärder, men detta döljs av olika typer av statsbidrag. Om man tog bort allt stöd som skattebetalarna betalar skulle man emellertid se att miljöåtgärderna är väldigt dyra och oekonomiska. Nu vill vi ha en standardiserad eldriven bil i EU.

Det nederländska Frihetspartiet anser inte att detta är något som EU bör syssla med. Det är snarare något som industrin själv bör göra. För närvarande är dessutom eldrivna bilar värdelösa. Batterierna och deras livstid är fortfarande alltför begränsade och innehåller extremt skadliga ämnen. Om miljontals människor snart ska koppla in sina eldrivna bilar på kvällen för att ladda dem kommer alla säkringar att gå på direkten

och ljusen kommer bokstavligen talat att slockna, eftersom elnäten inte kommer att klara denna påfrestning. För att generera all extra el för dessa eldrivna bilar kommer det dessutom att behövas nya kraftverk.

Sammanfattningsvis är eldrivna bilar därför för dyra och förorenar för mycket. De utgör en alltför stor påfrestning på elnäten, och de är i allmänhet inte heller särskilt snygga, vare sig de är svarta eller inte. Därför vill vi inte ha någon standardisering på EU-nivå av eldrivna bilar. Inte nu och inte i framtiden.

Ivo Belet (PPE). - (NL) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! För det första vill jag uppmana er att inte bry er om föregående talares otroligt korkade kommentarer. Sedan vill jag säga att bilindustrin, som ordföranden redan har påpekat, är den viktigaste branschen i EU och att den kommer att förbli otroligt viktig för arbetsgivare, för anställda och för sysselsättningen. Vi bör snarast gå över till elbilar, som kommissionsledamoten redan har sagt. Därför måste vi nu genomföra handlingsplanen som ni, herr kommissionsledamot, lade fram för en vecka sedan.

Låt mig lyfta fram tre prioriteringar i er handlingsplan. För det första, de anställda. De måste naturligtvis få utbildning så att de kan arbeta med den nya tekniken, och det är något som vi understryker kraftigt i vår resolution. Jag ber er att verkligen uppmärksamma denna fråga. Vi vill se en rejäl satsning på utbildning, framför allt via Europeiska socialfonden.

För det andra vill jag peka på framtidens fordon och framför allt frågan om batterier. Den frågan har redan tagits upp här, men kan inte nog framhållas. Vår ambition inom EU är att ta ledningen globalt och åtminstone hålla jämna steg med Kina. Om vi ska lyckas med det måste batteritekniken vara en absolut prioritet i det sjunde och åttonde ramprogrammet för forskning och utveckling. Här måste man göra vissa omstuvningar, och det måste vi prioritera.

För det tredje, infrastrukturen för laddning. I motsats till vad föregående talare sade måste vi utarbeta en europeisk standard till slutet av nästa år, och det ingår i er plan. I annat fall kommer vi att fastna i en fragmenterad marknad. Vi har här en unik chans att kraftigt stimulera sysselsättningen i EU, samtidigt som vi undviker att dränkas i produkter och delar tillverkade i Kina. Det är fortfarande inte för sent att undvika det.

Judith A. Merkies (S&D). - (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot och herr statssekreterare! Låt mig framhålla ett par saker. Det gäller teknik, neutralitet, standardisering, smart mätteknik och råmaterial. Men låt mig först av allt gratulera kommissionen till att ha antagit en teknikneutral strategi. Jag ställer mig bakom den, för bilarnas energieffektivitet måste regleras genom ambitiös koldioxidlagstiftning, och vi måste välja grön teknik. Tekniken kommer att välja sig själv. Det hör till att man ska dela ut komplimanger i parlamentet, och det gör jag gärna. Men med er tillåtelse, herr talman, vill jag spara lovorden till nästa gång, för jag tycker att kommissionen är ganska sent ute när det gäller standardisering av elfordon. Ni har talat om laddningsgränssnitt, men batterier nämns i stort sett inte alls. Standarderna kommer att bli tillgängliga först 2012, och de kommer kanske att börja gälla så sent som 2013. Vågar jag föreslå att ni gör vad ni kan för att påskynda det?

Ni har över huvud taget inte nämnt smarta mätare i bilar, och ändå har ni faktiskt talat om smart laddning. Får jag be er att se till att smarta mätare tas med i ert nästa meddelande, för det är det enda tänkbara sättet att övervaka rörligheten och ta ut skatt på energin, om det skulle behövas. När det sedan gäller råmaterial så har ni talat om alla möjliga alternativ, men om jag ska vara ärlig är inte litium tillgängligt i stor skala. Vågar jag därför be er öka era ansträngningar och genomföra mer forskning för att hitta alternativ till detta bristmaterial?

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). - (PL) Herr talman! EU behöver samordnad forskning, innovativa åtgärder och riktade investeringar för att stimulera utvecklingen av elbilarnas bränsleteknik. Den europeiska marknaden måste påskynda utvecklingen av infrastruktur för att ladda batterier och också se till att det finns finansiell stimulans för konsumenterna att köpa elbilar.

Det är absolut avgörande att bilarna standardiseras och att man ser till att de kan användas överallt inom EU. I sina prioriteringar, och framför allt under mötet i San Sebastian i februari i år, framhöll det spanska ordförandeskapet klart behovet av att utveckla en enhetlig ståndpunkt såväl i EU som globalt. Jag hoppas att de europeiska konstruktörerna tänker bidra till att förverkliga idéerna i 2020-strategin genom att skapa moderna lösningar för att ansluta elbilar till smarta elektriska nät.

Men vi får inte glömma att de ändringar som ligger framför oss måste genomföras på ett balanserat sätt, med lämpliga åtgärder för att harmonisera och använda energikällor som redan finns inom motorbranschen, till

exempel propan, butan och naturgas. Samtliga dessa källor kan ge miljövinster. Elbilarna, deras betydelse för den ständiga processen mot koldioxid och deras effektivitet måste analyseras noggrant med avseende på utsläppen av koldioxid.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! EU vidtar åtgärder för att utveckla ett nytt alternativ till traditionella fordon, nämligen elbilar. Jag vill tacka det spanska ordförandeskapet för detta, dvs. för att det har tagit upp denna viktiga fråga på sin politiska agenda. Jag är också tacksam mot kommissionsledamot Antonio Tajani för hans påpekanden.

Många medlemsstater investerar i och förespråkar denna typ av ren teknik, men EU måste helt klart tänka om vad gäller infrastrukturen, utarbetandet av säkerhetsstandarder, laddningssystemen och interoperabiliteten. Stora framsteg har redan gjorts för att minska bilarnas utsläpp av koldioxid, och jag hoppas att elbilar, med hjälp av innovationer, snart blir ett ekonomiskt överkomligt transportalternativ för den breda allmänheten.

Det är framför allt viktigt att stödja ny teknik när utmaningen är att utveckla en lågkolekonomi. Men vi får inte vidta några åtgärder som straffar den traditionella bilindustrin som har gjort och fortsätter att göra mycket för att främja hållbar rörlighet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Herr talman! Jag välkomnar meddelandet nyligen om rena och effektiva fordon. Införandet av elbilar på marknaden skulle kunna innebära en konkurrensfördel för EU:s industri. Men vi får inte glömma att EU för närvarande är världsledande inom bilbranschen, och vi får inte äventyra denna konkurrensfördel.

Jag vill därför uppmana kommissionen och medlemsstaterna att skapa de nödvändiga förutsättningarna för en inre marknad för elbilar. Jag vill också påpeka behovet av att harmonisera standarderna för batterier och kompatibla laddningsstationer i de olika medlemsstaterna. Dessutom är det viktigt med skattestimulanser och lämpliga elpriser för konsumenterna. En annan viktig faktor kommer att bli elnätens modernisering. Här krävs det större investeringar i forskning och utveckling kring smarta nät och batteriteknik, så att råmaterialen till batterierna ska kunna utnyttjas effektivare. Vi måste därför göra allt vi kan för att bevara EU:s ledande ställning inom bilindustrin.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag vill också tacka det spanska ordförandeskapet, men även kommissionen för att den har lyft fram frågan om elbaserad rörlighet. Jag tror också att vi skulle kunna utnyttja elbaserad rörlighet till att återuppliva rörlighetsekonomin i EU. Och det måste vi göra för att skapa mervärde och skydda arbetstillfällen.

Men för att använda en annan liknelse, vi måste trycka på gaspedalen, för frågan om elbaserad rörlighet påverkar många politikområden. Vi har naturligtvis frågan om standardisering, om teknik, men också frågan om integrering av den elbaserade rörligheten i transportsystemet som helhet, för vi kan behöva nya former av rörlighet, framför allt i städerna. Energin måste vara förnybar och vi behöver råmaterial, så även handeln påverkas. Därför vill jag be er, herr kommissionsledamot, att eventuellt integrera den elbaserade rörligheten ytterligare i uppföljningen till Cars 21.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! I går fylldes parlamentet av borgmästare som skrev under en överenskommelse om att verkligen satsa på en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Det som slog mig under diskussionen var att de är beredda att vidta konkreta åtgärder till våra medborgares fromma och att verkligen genomföra sina löften. Elbilen är ett bra flaggskepp för den målsättningen. EU har en lång tradition och ett gott rykte när det gäller kvalitet. Men ur ett globalt perspektiv, och jag vill uppmana er att titta på siffrorna över elbilsutvecklingen i Kina, måste vi verkligen lägga i en högre växel, som framgår av kommissionens meddelande.

Borgmästarna lanserade idén om smarta städer. Man kan se att det finns utrymme för ett stort steg framåt för elbilen, och för transportområdet i allmänhet, framför allt i städerna. I det sammanhanget är verkligen standardiseringen av batterier, laddningspunkter etc. av stor betydelse. Mitt land, Nederländerna, har gjort sitt val. Vi har sagt ja till den tyska kontakten. Det är att tänka europeiskt, och tillsammans tänker vi gå vidare med Mennekes sexpoliga kontakt. Vi måste helt enkelt tänka på det sättet och knyta samman våra bästa tekniska lösningar.

Jag vill kommentera ytterligare två punkter. För det första fattas det en riktig kommunikationsstrategi. Redan från början var detta projekt ett utmärkt sätt att föra EU närmare sina medborgare, och här kan EU vara tydligare. Folk går inte och röstar, och vad kan EU göra åt det?

Detta är faktiskt något som förtjänar att E-märkas (EU), European Electric. Den tanken bör vi utveckla ytterligare, för det kommer att göra projekt av denna typ synligare och vi kommer att E-säkra oss själva i processen. Vi jobbar med ett EU-projekt för att bevara sysselsättningen och ta ledningen, så kanske man skulle kunna se till så det märks lite tydligare i kommunikationen.

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Herr talman, herr López Garrido, mina damer och herrar! Tack för er rapport, herr Tajani. Elbilsprojektet startades redan 2006; samtliga institutioner håller med om att det är ett bra projekt. Europaparlamentet framförde den åsikten redan 2008, kommissionen utarbetade ett meddelande om intelligenta bilar redan 2006 och i dag gör vår kommissionsledamot en seriös och konkret ansträngning för att lansera dessa bilar inom en nära framtid. Jag hörde att statsminister José Luis Zapatero när han presenterade programmet nämnde elbilar som en av de prioriterade frågorna för det spanska ordförandeskapets sexmånadersperiod.

Jag vill upprepa att en sådan positiv attityd måste följas av praktiska åtgärder: praktiska åtgärder vad gäller framdrivning, utrustning och laddningssystem, vilket är de faktorer som krävs för att elbilarna ska fungera nu och i framtiden. Elbilar har den fördelen att de kan ta sig fram i trafiken enkelt, och de kräver ingen omfattande infrastruktur för underhållet. Därför tycker jag att denna fråga är av strategisk betydelse. Man bör också komma ihåg – ni bör komma ihåg, herr kommissionsledamot – att det också finns bränslecellprototyper, som är minst lika viktiga.

I dag finns det redan hybridbilar på marknaden, och hybridmodellen fungerar för både el- och vätgasdrivna bilar. Vätgas med metan och de övriga med traditionella diesel- eller bensinkomponenter. Fordon som drivs av alternativa bränslen är ett vinnande koncept. Det faktum att marknadsandelen nästan fördubblades under 2008 bevisar detta. Men de svarar fortfarande bara för 1,3 procent av alla registrerade fordon. Vi är på rätt spår, men tiden börjar rinna ut för innovationer som kan hjälpa miljön och arbetsmarknaden.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman, herr Tajani! I dagens diskussion skulle jag vilja rikta uppmärksamheten på en ny fara som har uppkommit genom spridningen av el- och hybridbilar. Dessa bilar är helt enkelt för tysta i stadsmiljön.

Paradoxalt nog kan den låga ljudnivån, som skulle kunna betraktas som en fördel, innebära en allvarig risk för barn och äldre, och framför allt för blinda. Därför måste vi redan nu börja fundera på hur man kan undvika olyckor med hybridbilar, för det enda ljud de ger ifrån sig är ljudet av däck som rullar mot asfalten. Vi måste besvara följande frågor så snabbt som möjligt: bör dessa bilar avge ljud, och i så fall, vilken typ av ljud och hur högt bör det vara? Bör vi inte redan nu införa en skyldighet för tillverkarna att utveckla system som varnar när ett fordon närmar sig och att installera dem som standard?

Talmannen. – Vi ska nu gå vidare till ögonkontaktsförfarandet, och jag ska förklara de kriterier som jag kommer att tillämpa så att ingen blir irriterad eller arg på mig senare.

Vi har fortfarande många punkter på föredragningslistan. Därför tänker jag ge ordet åt fem ledamöter den här gången, och jag tänker i första hand välja dem av er som inte redan har yttrat sig i frågan i dag. Jag kommer naturligtvis att behandla de olika politiska grupperna rättvist.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tänker vara mycket kortfattad, inte minst eftersom jag helt instämmer i det som både Antonio Tajani och Diego López Garrido sade. Jag tänker i själva verket helt frångå det anförande jag hade förberett, för ni, herr López Garrido, startade en diskussion som borde utvecklas vidare inom EU.

Låt mig förklara tydligare. Jag tänker inte heller ta upp miljöfrågorna i samband med elbilar. I stället tänker jag tala om sysselsättningsproblemen. Ni och Antonio Tajani påpekar att om EU vill skydda sig från tillväxtländerna och om unionen vill bli ett riktmärke på internationell nivå, så kan den inte bortse från forskning och innovation.

Den centrala frågan i dag, en fråga som måste diskuteras i Europaparlamentet, är vilken typ av EU och vilka förbindelser mellan medlemsstaterna vi vill ha. När jag ser, framför allt i mitt eget utskott, en tendens bland medlemsstaterna att tävla med varandra genom att sänka skattetrycket så vill jag påstå att vi tydligen inte har begripit vad EU borde stå för. Tack, herr López Garrido, tack herr Tajani: forskning och innovation kan göra EU till världsekonomens nervcentrum.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Vägtransporterna svarar för 28 procent av de förorenande utsläppen inom andra områden än dem som omfattas av EU:s utsläppshandelssystem. Enligt nuvarande bestämmelser måste biltillverkarna senast 2020 tillverka bilar vars utsläppsnivåer ligger under 120 g koldioxid/km. Fordonstillverkarna kan dessutom bevilja prisrabatter åt köpare som byter gamla, mindre miljövänliga bilar mot fordon som släpper ut mindre förorenande ämnen.

Tack vare detta fick vi se en sjuprocentig ökning av efterfrågan på hybrid- och elbilar inom EU under 2009. Dessa fordon är särskilt väl lämpade för stadstrafiken. En storskalig användning av el- och hybridbilar är beroende av den täckning som kan erbjudas av infrastrukturen för att förse dem med elkraft. I det sammanhanget blir en standardisering av elfordonen av avgörande betydelse.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Begränsningarna i samband med elfordon, t.ex. föroreningarna i samband med batteritillverkningen, svårigheterna med att leverera strategiska produkter som litium och fordonens begränsade räckvidd, gör att man inte bör ta några risker i samband med försäljning eller marknadsföring.

De här fordonen är emellertid ett viktigt alternativ som måste övervägas allvarligt, trots dessa problem. Hur som helst kommer de aldrig att komma i närheten av att ersätta samtliga fordon som för närvarande drivs av fossila bränslen.

Det bilburna samhälle som vi har i dag har med andra ord fått en villkorlig dom. Därför finns det i dag ett stort behov av att omedelbart öka användningen av alla typer av offentliga kollektiva transporter och göra dem tillgängliga för alla, framför allt de eldrivna alternativen: järnväg på och under marken, tunga och lätta fordon, snabbspårvägar, trådbussar etc. På medellång och lång sikt måste bilar – också elektriska sådana – spela en kompletterande roll för att uppfylla familjernas särskilda behov.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Elbilar anses vara ett sätt att uppfylla strikta miljöbestämmelser, eftersom de inte avger några utsläpp.

Många biltillverkare i både Europa och Asien har redan avslutat utvecklingen av dessa fordon och är nu redo att lansera dem på marknaden. Men en bredare distribution av dessa fordon förhindras av bristen på universella standarder för laddningsstationer och hård- och mjukvara som skulle göra det möjligt att ladda fordon som importeras till EU från olika tillverkare effektivt och snabbt i ett nät av sådana stationer som är så finmaskigt som möjligt. Medan kommissionen undersöker, funderar och förbereder sig arbetar våra japanska vänner redan flitigt. I Tokyo har man bildat en federation av elbilsproducenter, som redan har utarbetat gemensamma standarder för dessa bilar och som även erbjuder sig att samarbeta med europeiska producenter.

För att vi ska kunna skapa ett område för elbilar så snabbt som möjligt vill jag därför uppmana kommissionen att förena sina krafter med de japanska tillverkarna så snart som möjligt och bidra aktivt till införandet av globala standarder för användningen av elfordon.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Det handlar om Europa 2020 och elbilen. Innovation och konkurrenskraft är i sig kunskaper. Det finns många regioner som ligger före de medlemsstater de ingår i vad gäller innovationspolitikens kraft och effektivitet.

Som bask är jag stolt över att kunna informera er om att för fem år sedan började vi bygga upp ett informationscenter för bilindustrin. I dag deltar över 50 företag i forskning, utveckling och innovation kring eldriven rörlighet för hela EU.

I Baskien finns det dessutom ett konsortium vars företrädare har rapporterat om sina erfarenheter här i parlamentet. De berättade om *Hiriko*, en moduluppbyggd elbil avsedd för stadstrafik. Allt startade som ett offentlig-privat partnerskap och med regionalt stöd, vilket betyder att Spanien, som inte deltog i denna satsning förrän i slutskedet, kunde inkludera resultaten i sitt program och organisera sitt innovationstoppmöte i Baskien.

Regionerna och deras kunskaper måste en gång för alla få central betydelse om vi ska kunna bygga upp ett mer integrerat och effektivare EU. Då kommer det att bli lättare att möta de framtida utmaningar som vi beskriver i denna resolution, som vi stöder.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill tacka de ledamöter som applåderade det spanska ordförandeskapets initiativ att göra stödet till eldrivna bilar till en prioriterad fråga i ordförandeskapets program.

Jag vill också tacka de föredragande som har bidragit till förslaget till resolution som Europaparlamentet kommer att rösta om i morgon. Några av dem har tagit tillfället i akt att yttra sig inför kammaren, bland andra Teresa Riera Madurell, Pilar del Castillo Vera, Michael Cramer och Marisa Matias. Jag är mycket tacksam för deras anföranden som, i likhet med andra, gör klart att detta är ett strategiskt mål för EU, även om de också har varnat för de svårigheter som fortfarande finns i samband med tillverkning, spridning och masstillverkning av elfordon, och också i samband med behovet av att få stöd från alla politiska och ekonomiska intressenter. Izaskun Bilbao Barandica har precis nämnt regionerna som en viktig faktor i utvecklingen av elbilar.

Jag är övertygad om att EU måste beakta samtliga dessa faktorer i framtiden.

Därför vill jag peka på några av de argument till förmån för eldrivna bilar som jag kan se. Jag kommer emellertid också i slutet att redovisa några av de svårigheter eller hinder som vi måste klara av.

Om vi börjar med fördelarna, så anser jag att det finns två aspekter av de eldrivna fordonen som ger betydande vinster. Den ena är tekniken, och den andra är energin.

Vad gäller tekniken, så finns det redan eldrivna fordon. De fungerar i dag. Det finns faktiskt över 90 olika modeller av eldrivna bilar som enligt fordonstillverkarna ska lanseras på marknaden inom en snar framtid.

Samtidigt måste vi också acceptera att en del av den tekniken måste utvecklas vidare, eftersom den fortfarande är begränsad. Detta gäller batterierna, uppladdningen eller den varning som Artur Zasada gav oss om frånvaron av ljud och de faror som det kan innebära för fotgängare. Jag tror att det är mycket viktigt att vi beaktar hans synpunkter.

Den teknik som utnyttjas av elbilar är dessutom den effektivaste och den som är bäst för miljön. Elmotorer har en verkningsgrad som kan vara så hög som 60 procent, medan verkningsgraden för traditionella motorer ligger på 20 procent.

När det gäller energin kan eldrivna bilar dessutom hjälpa oss att uppnå de mål som vi talade om här i dag när vi diskuterade Europa 2020 och kampen mot klimatförändringen, det som kallas 20/20/20-målen. Tack vare sin lagringskapacitet har eldrivna fordon en teknik som bidrar till att lindra ett av problemen, de negativa eller svaga punkterna med förnybar energi. Elfordon hjälper de olika typerna av förnybar energi, som har en svag punkt: de är inte konstanta. Elfordonen kompenserar denna brist på kontinuitet med sina egna särskilda funktioner.

De bidrar dessutom till försörjningstryggheten. Det finns till exempel många länder i EU som inte har några oljereserver. Elfordonen skulle kunna kompensera denna brist och bidra till något som även är ett strategiskt mål för unionen: kampen för energitrygghet som, vilket vi har sett, ibland gör våra samhällen extremt sårbara.

Men trots detta, trots de fördelarna, kommer elfordon helt klart att kräva av oss att vi ändrar många av våra produktionssystem, och också många av de tekniska system som jag nämnde tidigare, människors vanor och näten för kraftdistribution. Det kommer till och med att bli nödvändigt att starta utvecklingen mot en ny kommunikationsstrategi, som Lambert van Nistelrooij med all rätt påpekade.

Elfordon medför med andra ord en hel del fördelar, men det finns också hinder och svårigheter, och det innebär helt klart att vi måste ta itu med detta ur ett alleuropeiskt perspektiv. Europas regeringar, kommissionen och parlamentet, som i morgon ska rösta om en serie resolutioner, måste särskilt uppmärksamma detta. Det är därför det är så viktigt att EU:s tre institutioner, rådet, kommissionen och Europaparlamentet samarbetar kring den strategiska linje de ska driva när det gäller eldrivna bilar.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det spanska ordförandeskapet har helt rätt satt in elbilsstrategin i ett brett – bredare – sammanhang, som inte bara har att göra med elbilar utan också med bilindustrins utveckling och bevarande, dvs. EU:s näringslivspolitik. På det viset beaktar det spanska ordförandeskapet hur näringslivet, industrins utveckling och möjligheterna att skapa sysselsättning kommer att se ut under de närmaste decennierna.

Därför är detta beslut, som kommissionen ställer sig bakom, inriktat på två områden genom en dubbelriktad strategi där det sannerligen inte saknas seriösa ansträngningar att minska koldioxidutsläppen från traditionella fordon. De båda områdena är fordon som drivs med förbränningsmotorer, som måste förbättras, samt teknik och forskning. För, som Izaskun Bilbao Barandica och Alfredo Pallone sade, det är rätt att vi fokuserar på teknik och forskning om vi ska kunna klara utmaningarna på den globala marknaden. Man kan inte tänka

sig en konkurrenskraftig europeisk bilindustri om man inte vidtar kraftfulla åtgärder inom innovation och forskning. Alla initiativ och allt stöd från Europaparlamentet på detta område är därför mycket välkomna.

Att välja en elbil utesluter inte andra alternativ. Jag säger detta till Antonio Cancian, som framhöll betydelsen av hybridbilar och vätgasdriva bilar. Elbilar är en viktig resurs som redan har fått brett stöd och uppnått positiva resultat. Många medlemsstater väljer dem i själva verket. Men jag upprepar – för jag har också hört att vissa parlamentsledamöter vänder sig mot tanken på elbilar i dagens diskussion – att eldrivna bilar är en fantastisk möjlighet, men inte den enda möjligheten. Vårt mål är nämligen att skapa en europeisk industri som är konkurrenskraftigare på de internationella marknaderna och att minska föroreningar och utsläpp av koldioxid inom transportsystemet, inklusive städernas transportsystem. Jag vill framhålla för Lambert van Nistelrooij att kommissionen under den förra mandatperioden lade fram en handlingsplan för städerna som lägger enormt stor vikt vid eldrivna transporter.

Naturligtvis krävs det mycket arbete för att producera en konkurrenskraftig elbil. Någon tog upp frågan om standardisering. I kommissionens dokument från 2010 har EU:s standardiseringsorgan redan fått uppdraget att utveckla en harmoniserad EU-standard för laddningssystem för elfordon till nästföljande år. Vi har redan reagerat på dessa frågor, precis som vi också har reagerat, i det dokument som godkändes av kollegiet, på de frågor om råmaterial som togs upp av Judith Merkies. Hon och andra ledamöter av Europaparlamentet som har talat om batterier i denna diskussion nämnde litium. Och eftersom kommissionen inser problemet har den beslutat att ta med ett meddelande om råmaterial, som är en prioriterad fråga för oss, i arbetsprogrammet, något som vi också diskuterade under ett möte nyligen med Judith Merkies.

Några ledamöter, Ivo Belet och Marisa Matias, nämnde frågan om sysselsättning. Flera andra ledamöter talade om omskolning av de anställda, för om vi ska ha ett system inom bilindustrin som är riktigt innovativt, som fokuserar inte bara på elbilar, utan också på att utveckla en ny typ av förbränningsmotorer, en förbränningsmotor som förorenar mindre men också alla de andra alternativen, så måste vi även fokusera på att omskola arbetstagarna. Vårt mål är att uppfylla Lissabonfördraget, som framhåller marknaden som det bästa instrumentet för att skapa en social politik.

Den oro som vissa ledamöter redovisar har emellertid redan tagits upp i texten till kommissionens meddelande. Där sägs det uttryckligen att kommissionen är villig att avsätta resurser från Europeiska socialfonden till riktade initiativ för att omskola och ge yrkesinriktad fortbildning åt arbetstagarna, just för att även de ska kunna spela en viktig roll i denna förnyelse, som bör göra det europeiska näringslivet mer konkurrenskraftigt.

Jag anser att EU har en strategi. Laurence Stassen är motståndare till eldrivna bilar: de är en möjlighet, men i slutändan är det marknaden som ska avgöra. Vi har också alternativet att inte köpa elbilar. Ingen tvingar européerna att köpa dem. Men Artur Zasada tog upp ett annat problem, som gäller transporternas säkerhet. När det gäller saluförandet kommer vi utan tvekan att behöva en bred utvärdering av de framtida problemen i samband med både bullerföroreningar och förorenande ämnen, samt samtliga biltillverkningens och skrotningens miljöeffekter. Detta problem har vi förklarat tydligt, och i själva verket är vi övertygade om att elbilar kommer att göra det möjligt för oss att göra framsteg, bland annat på säkerhetsområdet. Men vi måste förse tillverkarna i branschen med detaljerade riktlinjer, så att det verkligen blir möjligt att bygga elbilar som inte förorenar.

Jag har försökt att besvara nästan samtliga frågor som ställdes av Europaparlamentets ledamöter, och jag ska också svara Bernd Lange, som nämnde Cars 21. I meddelandet som godkändes av kommissionen och som sedan lades fram i parlamentet och rådet sägs det uttryckligen, på de sista sidorna, att vi verkligen vill återuppliva högnivågruppen Cars 21. Den gruppen erbjöd en fantastisk möjlighet att arbeta med aktörerna på området, och den måste få finnas kvar. Framför allt eftersom vi, i likhet med det spanska ordförandeskapet och en överväldigande majoritet av Europaparlamentets ledamöter som har yttrat sig under denna diskussion, anser att bilindustrin är en unik tillgång. Naturligtvis måste den anpassas, i vissa fall omstruktureras och naturligtvis moderniseras, men den har fantastiska möjligheter och är juvelen i kronan på EU:s industri- och entreprenörssystem.

Därför försöker vi alla se till att denna industrisektor kan bli ännu mer konkurrenskraftig, vilket framgår av kvällens diskussion. Vi blir mer konkurrenskraftiga om vi fokuserar på innovation och forskning. Jag tror dessutom att valet att satsa på eldrivna bilar är ett bra sätt att se till att EU:s industri kan konkurrera på den globala marknaden.

Talmannen. – Som avslutning på debatten har jag mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾ från sex politiska grupper enligt artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Gröna fordon kan erbjuda ett effektivt sätt att minska utsläppen av koldioxid och bekämpa klimatförändringen. Men utvecklingen av sådana fordon måste vara en integrerad del av en framtida politik för hållbar rörlighet. Rumänien skulle vilja införa eldrivna bilar gradvis på sin inhemska marknad. Därför har premiärminister Emil Boc nyligen beslutat att inrätta en interministeriell grupp för att utveckla en nationell strategi för tillverkning av elbilar. I länder som Danmark och Israel installeras och testas laddningsstationer som kommer att invigas officiellt i slutet av 2011. De franska, spanska och irländska regeringarna beviljar dessutom bidrag till den som vill köpa denna typ av fordon. För tillfället är priset på elbilar högt, eftersom det till stor del bestäms av kostnaden för batterierna.

För att stödja tillverkningen av elbilar i Europeiska unionen och underlätta gränsöverskridande elektrisk rörlighet måste laddningsinfrastrukturen och tekniken standardiseras. Kommissionen måste här ge medlemsstaterna finansiellt stöd. Gröna bilar medför betydande fördelar. De bidrar till att bekämpa klimatförändringen, de minskar EU:s oljeberoende och de hjälper oss att uppnå målsättningen i strategin Europa 2020. Därför måste vi uppmuntra användningen av eldrivna bilar.

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) I april offentliggjorde kommissionen meddelandet om rena och energieffektiva fordon, dvs. EU:s strategi för att uppmuntra utveckling och eventuell allmän användning av fordon som är "rena och effektiva" vad gäller låga utsläpp av koldioxid och föroreningar.

Enligt färskas beräkningar kommer elbilarna 2020 att svara för 1–2 procent av marknaden. De kommer med andra ord att utgöra mindre än 4 procent av alla fordon. Uppenbarligen kommer majoriteten av framtidens fordon även i fortsättningen att drivas av förbränningsmotorer, och de måste få stöd snarare än bestraffas när de förbättras. Jag anser därför att vi bör uppmärksamma vissa faktorer som rör EU:s gren av branschen: leda processen för att standardisera infrastrukturen, framför allt vad gäller tidsschemat jämfört med våra konkurrenter, Kina, Förenta staterna, Japan och Korea, samt förhindra att det vidtas en mängd olika åtgärder för att stimulera produktion och försäljning av elbilar inom området för tillgängliga resurser, tillträde till städerna och offentlig upphandling.

Genom att uteslutande främja eldrivna bilar riskerar vi i själva verket att minska en allmän användning av fordon som drivs av traditionella eller alternativa bränslen (metan eller biogas), vilket leder till en snedvridning av den inre marknaden och till att man försämrar bilindustrins konkurrenskraft.

António Fernando Correia De Campos (S&D), skriftlig. – (PT) Kommissionen har just lagt fram ett meddelande om rena och energieffektiva fordon som bygger på en neutral uppfattning om eldrivna fordon och inte prioriterar något av de tillgängliga alternativen, oavsett om det är elektriska, hybriddrivna eller vätgasdrivna fordon. Vid det informella mötet med rådet i San Sebastian i februari kom vi trots detta överens om att EU måste leda en gemensam strategi för elfordon. Det innebär att kommissionen måste prioritera att lösa de problem som fortfarande finns i samband med elbilstillverkningen, dvs. kostnaden för batterier, behovet av mer forskning och utveckling för att förbättra funktioner och, framför allt, harmoniseringen av elfordon och laddningspunkter, såväl globalt som i EU. Det gäller att garantera en god konkurrenskraft på marknaden. Eldrivna fordon måste kunna konkurrera med bilar som drivs av traditionella förbränningsmotorer på lika villkor. Låt mig påminna kommissionen om behovet av att prioritera de finansiella resurserna för detta syfte. Eldrivna bilar erbjuder nämligen den ytterligare fördelen att ha mycket god kapacitet för energilagring, vilket de andra alternativen inte har och som är så nödvändig för vårt energiberoende.

Petru Constantin Luhan (PPE), skriftlig. – (RO) Användningen av elfordon erbjuder ett antal viktiga fördelar för hållbar rörlighet. Det gäller bland annat minskning av utsläppen av koldioxid och förbättring av luftkvaliteten, ett minskat beroende av fossila bränslen och elbilarnas förbättrade effektivitet jämfört med övriga transporttekniska lösningar.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Globalt investerar EU:s konkurrenter i forskning och utveckling av ny teknik för att minska koldioxidutsläppen och lanserar program för att stödja övergången till gröna vägtransporter. För att EU:s fordonsindustri ska kunna behålla sin globala konkurrenskraft och se till att den spelar en viktig roll inom grön teknik, måste EU skapa en lämplig ram för att främja innovativ teknik, uppmuntra forskning och utveckla den infrastruktur som behövs för att stödja övergången till en effektiv ekonomi som bygger på knappa kolresurser och små utsläpp.

Jag stöder kommissionens åtgärder på detta område, och jag välkomnar offentliggörandet av planen som syftar till att främja inrättandet av ett europeiskt nätverk för snabbladdningsstationer för elbilar till 2011, inklusive gemensamma standarder för teknik och säkerhet för sådana stationer.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Övergången till ett hållbart, energieffektivt transportsystem har blivit en prioritet för EU mot bakgrund av klimatförändring och fluktuerande bränslepriser. Att utveckla eldrivna fordon i EU för att ersätta konventionella fordon är en framkomlig väg med allt större marknadspotential. För att uppnå detta måste medlemsstaterna samordna sina insatser så att de kan fatta beslut om en EU-standard för bland annat systemen som används för laddning och lagring av energi, inklusive smarta nät och mätare i bilarna samt inbördes kompatibilitet. EU måste också ge forskning och innovation ett kraftfullare stöd, framför allt i syfte att förbättra batteri- och motortekniken, samt stimulera tillverkning av elfordon. Jag vill uppmana kommissionen att vidta specifika åtgärder för att föregripa förändringarna inom bilbranschen och försörjningskedjan och stödja harmoniseringen av de nationella politiska åtgärderna på området. Det är dags för EU att stimulera konkurrenskraften för rörlighetsindustrin genom att minska tillverkarnas utvecklingskostnader och gradvis sänka nivåerna av koldioxid som vägtransporterna genererar.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar kommissionens senaste strategi om rena och energisnåla fordon och särskilt att den inriktas mot eldrivna bilar i stället för mot biobränslen, vilket är ett steg i omställningen till miljövänligare transporter. Men precis som biobränslen är kontroversiella och inte sällan problemfria, utgör eldrivna bilar väsentliga utmaningar som måste övervinnas innan de blir ett realistiskt alternativ för invånarna i Europa och innan de verkligen påverkar miljön positivt. Om bilarna ska uppnå sin fulla miljöpotential måste koldioxidsnåla källor stå för den ökade efterfrågan på elkraft till transporter. Jag oroas över att EU:s utveckling av dessa källor inte räcker för att möta den efterfrågan som kommer att uppstå genom en ökad användning av eltransporter. Det måste ingå som en del i EU:s energistrategi när vi går mot en ekonomi med låga koldioxidutsläpp och minskat beroende av oljeleveranser från tredjeländer. Ett nätverk av standardiserade uppladdningsstationer måste också inrättas, och jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna som arbetar för en sådan standardiserad infrastruktur att se till att eldrivna bilar blir lönsamma för såväl konsumenter som biltillverkare. Om dessa stora utmaningar kan övervinnas kan vi se fram emot transporter med låga koldioxidutsläpp och låga föroreningar, som innehar alla fördelar för miljö och människors hälsa som hör därtill.

22. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt i enlighet med artikel 150 i arbetsordningen.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag den 5 maj är det dagen mot pedofili och barnporr i Italien.

Dagen instiftades enligt lag 41 från 2009, och det är en dag för närmare eftertanke om det som tyvärr är en utbredd och allt allvarigare företeelse. Dagens pedofiler är nämligen inte bara äldre män som lurar barn i parker, utan människor som rör sig inom en internationellt organiserad struktur och som använder den allra senaste tekniken som till exempel Internet. I dag är därför pojkar och flickor inte ens trygga i sina egna hem.

Jag hoppas därför att Europeiska unionen också finner det lämpligt att utropa en dag som tillägnas det här allvarliga ämnet, och det är också därför jag har inkommit med en skriftlig förklaring om att ett tidigt varningssystem bör införas för att se till att polisen i de enskilda medlemsstaterna är välorganiserad och snabbt kan utbyta information. Jag hoppas att majoriteten i kammaren välkomnar initiativet.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Herr talman! I förra veckan gick vi miste om ett stort tillfälle – tillfället att bli världsledande inom forskning i astrofysik under de kommande tjugo åren. Utifrån rapporter som var långt från att tillåta insyn beslutade Europeiska sydobservatoriet att det europeiska jätteteleskopet (E-ELT) skulle placeras i Chile i stället för på Kanarieöarna.

Chile ska gratuleras, men vi bör också fundera över om vi i Europa gjorde allt vi kunde för att få en europeisk installation placerad i Europa snarare än i Amerika – en installation som en europeisk institution hade fattat beslut om och som innebar en investering på över en miljard euro som skulle finansieras med europeiska medel.

Europaparlamentet var enhälligt i sitt stöd för att placera det i La Palma, och det är jag tacksam för, men vad gjorde rådet? Vad gjorde det spanska ordförandeskapet? Ägde möten med observatoriet rum? Ägde möten rum med någon av de medlemsstater som ansvarade för beslutet om placeringen av teleskopet? Fick det europeiska budet verkligen stöd?

Européer från La Palma, Kanarieöarna och övriga Europa väntar på svar. De är för närvarande övertygade om att inte allt gjordes, som hade kunnat göras.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Vi har lagt ett förslag till resolution om ett allmänt förbud mot användning av cyanidbaserad gruvdriftsteknik, eftersom det är vår plikt att vidta alla nödvändiga säkerhetsåtgärder för att skydda människor och miljö mot ekologiska katastrofer. Om vi kan ingå historiska åtaganden om minskade utsläpp och ange tonen för miljöskydd i hela världen, varför kan vi då inte göra en grundläggande gest genom att stödja en ren miljö och avskaffa den här skadliga metoden från Europeiska unionens sida?

Olyckan i Baia Mare som inträffade för tio år sedan i Rumänien betraktas på samma sätt som Tjernobyli. Den drabbar tre länder och förstör ekosystemen i drabbade floder längs flera tiotals mil. I Rumänien avser man nu återigen bygga en ny gruva i Roşia Montană och använda cyanidbaserad driftsteknik.

Det är därför jag i dag mer än någonsin vill tacka er för att ni röstar mot användningen av cyanidbaserad gruvdriftsteknik. Europeiska unionen måste stödja de regioner som drabbas, så att de får en hållbar utveckling och kan använda sin fulla potential.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). – (RO) Den extremt svåra situation som Grekland befinner sig i – utan att nämna de djupt oroande uppgifterna om andra medlemsstater med allvarliga problem – visar tydligt att den ekonomiska krisen inte är över ännu och att risken för obalanser fortfarande kvarstår trots vissa framsteg som Europeiska unionens äldre medlemsstater har gjort.

I ett läge där några länder står inför minskade budgetinkomster är tyvärr den omedelbara frestelsen att höja skatter och avgifter. Det är precis vad som håller på att ske i Rumänien också. Regeringen diskuterar för närvarande en höjning av inkomstskatten och moms. Det är fel att tro att en plötslig höjning av skatter och avgifter skulle dra in mer pengar till budgeten. Sådana åtgärder skadar ekonomin mycket allvarligt på medellång och lång sikt.

Europeiska unionen har tyvärr svårt att utveckla en gemensam strategi mot den ekonomiska krisen. Jag anser att det fordras bättre kommunikation och samarbete mellan de länder som har tagit sig ur krisen genom proaktiva stimulansåtgärder snarare än genom höjda skatter och de länder som står inför stora problem och som är beredda att i ren desperation höja skatter och avgifter och därmed riskera att hamna i än djupare kris.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Finansiella spekulanters angrepp mot euroområdet mest sårbara och beroende ekonomier blir allt värre. Det är samma finansiella kapital som har tagit emot tusentals miljarder euro från medlemsstaterna, som nu spekulerar i statsbudgetens sårbarhet som överföringarna och det ekonomiska beroendet av randekonomier framkallat. Beroendet förorsakades av den penning- och valutapolitik som Europeiska centralbanken med ett låtsat oberoende drev till förmån för storkapitalet och de större europeiska makterna. Det förvärras dessutom allt mer genom liberaliseringen av marknaderna och genom fri konkurrens inom internationell handel.

Mot denna bakgrund har medlemsstaterna och Europeiska unionen nyligen tydligt klargjort vad europeisk solidaritet innebär: att sopa den fortsatta plundringen av finansiellt kapital under mattan och vid behov överföra kostnaderna av stölden på arbetstagarna och vanligt folk genom åtgärder som inte är annat än social terrorism. Men arbetstagare och vanligt folk kommer inte att kunna tvingas in på den väg som påstås vara ofrånkomlig – den är inte det. De kommer att fortsätta sin kamp för att bevisa det. Vi välkomnar modet och beslutsamheten hos alla i Grekland, i Portugal och i många andra länder.

Trevor Colman (EFD). - (EN) Herr talman! Den här tragiska dagen står det nu klart att drastiska åtstramningsåtgärder kommer att vidtas mot Grekland för att rädda euron. Det kan inte vara riktigt. Det straffar helt enkelt det vanliga hårt arbetande grekiska folket för deras politikers slöseri och samma politikers önskan att stödja valutaunionen som är dömd att misslyckas.

I Storbritannien minns alla att vi i september 1992 lämnade växelkursmekanismen ERM eller, som den brittiske politikern Norman Tebbit kallade det, den "oändliga recessionsmekanismen". Medlemskapet visade sig katastrofalt för Storbritannien. Vi undkom tack vare Bundesbanks vägran att stödja det brittiska pundet.

Tuff kärlek fungerar. Så länge Grekland är kvar i euroområdet finns det ingen utväg. Befria grekerna från eurons bojar. Låt Internationella valutafonden göra sitt arbete och se hur snabbt Grekland återhämtar sig, så som vi i Storbritannien gjorde när vi lämnade ERM. Låt inte grekerna betala priset för en EU-superstat, ett mål som ändå inte kommer att nås!

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman! I dag vill jag tala om flygsäkerhet. Det är en fråga som vi har talat mycket om under de senaste veckorna, och den angår oss alla.

Människors liv är viktigare än någon ekonomisk vinning. Det är precis därför jag är för ett flygförbud om det föreligger en extern risk, ett askmoln till exempel, som hotar passagerarnas säkerhet, eftersom det vore oansvarigt att utsätta människors liv för några risker. Jag vill påminna er om de två olyckstillbudet 1982 och 1989 och om stridsflygplanet där man hittade glasdelar från ett askmoln.

Testflygningar har genomförts, men utvärderingen tar tid. Sakkunniga har tillfrågats, men deras svar pekar inte i någon entydig riktning. Faktum kvarstår. Människoliv är dyrbara och får inte utsättas för risker, och effektiva alternativ till flyget, som man har råd med, bör genomföras.

Vasilia Viorica Dăncilă (S&D). – (RO) För att se till att livsmedelskedjan i Europa fungerar bättre och för att få största möjliga insyn anser jag att en enhetlig rättslig ram måste upprättas på gemenskapsnivå. Målet bör vara att fastställa dels tidsfristerna inom handelsförbindelserna mellan livsmedelsleverantörer och detaljister och effektivare metoder för att skydda leverantörerna mot verksamhet som strider mot konkurrensreglerna, dels betalningssätt och tidsfrister.

Jag anser också att det vore lämpligt att skärpa överensstämmelsen med konkurrensreglerna och se till att de tolkas på ett standardiserat sätt i samtliga medlemsstater. Med beaktande av nuvarande handelsförbindelser mellan leverantörer och detaljister anser jag att bestämmelserna i konkurrensreglerna måste utvärderas. Det skulle skapa en balans mellan Europeiska unionens gemensamma jordbrukspolitik och konkurrenspolitik. Att styra marknaden skulle kunna omfatta en effektiv insyn när det gäller att sätta priser och fastställa vinstmarginaler inom livsmedelskedjan i synnerhet.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Många gånger här i kammaren har vi tagit upp frågan om diskriminering av den polska minoriteten i Litauen. Polackerna som lever där tillåts inte skriva sina namn med den ursprungliga stavningen, skolklasser som har polska som undervisningsspråk stängs av och mark som beslagtogs under Sovjetperioden lämnas inte tillbaka till sina rättmätiga ägare av den enkla anledningen att de är polacker.

Chefen för den etiska kommissionen i Litauen straffade nyligen ledaren för den polska minoriteten och ledamoten i Europaparlamentet Valdemar Tomaševski för att ha ställt en fråga – här i kammaren – till José Manuel Barroso om respekten för minoriteternas rättigheter i Litauen. De här skandalösa handlingarna förvärras. För flera dagar sedan krävdes direktören för lokala myndigheten i Salcininkai på höga böter av litauiska språkinspektionen för att han använde tvåspråkiga skyltar. Åttio procent av regionens befolkning är polacker.

Det är hög tid att Europaparlamentet sätter stopp för den litauiska regeringens skandalösa handlingar. Vi är stolta över att de mänskliga rättigheterna ligger till grund för unionen. De utgör en bräcklig grund om vi inte kan efterleva dessa rättigheter i medlemsstaterna.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Miljoner arbetare har gått ut i strejk och demonstrerar i dag med Panhelleniska fronten mot de barbariska åtgärder som kapitalet, den grekiska regeringen, Europeiska unionen och Internationella valutafonden påtvingar dem.

Åtgärderna är varken nya eller tillfälliga. De är en uppenbar tillämpning av kapitalistisk utveckling som leder till kris. De syftar till att värna om den grekiska och europeiska plutokratins vinster och en fortsatt tillämpning av Maastrichtfördraget. De ingår i Lissabonstrategin och Europa 2020-strategin och leder därför in i en återvändsgränd.

Men låt oss anta att det inte är en enkelriktad väg och att det finns en lösning. Lösningen är att återupprätta arbetarnas rörelse och stödja en utveckling som grundas på behoven hos dem som producerar välbefindandet. Lösningen är att förstatliga monopolerna och ge folket makt. Varken provokatörer eller utpressare från den

grekiska regeringen kan stoppa rörelsen, och det kan inte heller morden som begicks i dag i Aten och som satte oss alla i chocktillstånd.

Vi tror på att det grekiska folket kommer att vinna sin kamp.

Chrysoula Paliadeli (S&D). - (EN) Herr talman! För några timmar sedan skulle jag ha sagt att trots den osmakliga förvridningen av kulturella emblem och trots artiklar av tvetydig objektivitet som hänvisar till föråldrade stereotyper, trots att rådet misslyckades med att behandla den grekiska ekonomiska krisen som en större europeisk fråga och trots att kommissionen misslyckades med att använda den för att testa europeisk sammanhållning, så var det grekiska folket redo att stödja sin nya socialistiska regering i kampen för ekonomisk och social återhämtning.

I ljuset av de senaste timmarnas tragiska händelser i Aten när tre människor omkom på grund av våldet som uppstod med anledning av hårda ekonomiska åtgärder, tänker jag nu på Poul Nyrup Rasmussens ord som han nyligen uttalade: nedgraderingen av Greklands kreditbetyg till skräpstatus är en anklagelse mot undanflyktpolitiken. Jag anser att det är oerhört brådskande för ledamöterna i Europaparlamentet att stärka kampen för sammanhållning.

Jag hoppas att det som hände för några timmar sedan i dag i Grekland inte kommer att sprida sig, och jag hoppas att det i stället blir inledningen till en gemensam kamp för att forma den europeiska identiteten genom solidaritet och partnerskap.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! För några dagar sedan firades det 120:e jubileet av första maj som är den internationella arbetarrörelsens dag.

Det har varit 120 år av oavbruten hård och tapper kamp i hela världen för arbetstagarnas rättigheter och för arbetarpartiets emancipation, för ett samhälle där arbete, som äntligen befriats från exploatering, innebär att människors kreativa förmågor kan förverkligas fullt ut. Det har varit 120 år med lysande framsteg för arbetarna, plågsamma motgångar och ihärdigt motstånd. Första maj och dess allmänna paroller har historiskt sett sin upprinnelse i ett våldsamt förtryck som krävde otaliga kamper, uppoffringar och liv. Det konsoliderades vid varje steg som folket tog genom att man vann frihet och man drabbades och drabbas fortfarande av motgångar varje gång historiens omständigheter låter det stora kapitalet gå till offensiv. Det är vad som nu sker i Europeiska unionen, och man ser det i Grekland, i Portugal och i så många andra länder.

Man måste ta hänsyn till dessa kamper och sätta stopp för än värre exploatering. Det är dags att respektera värdigheten hos dem som arbetar och skapar välbefinnande.

Alan Kelly (S&D). - (EN) Herr talman! Jag vill uppmärksamma kammaren på en fråga som är mycket brådskande. Den unge irländaren och EU-medborgaren Michael Dwyer sköts till döds i Bolivia för drygt ett år sedan. Många observatörer anser att han blev mördad. Michaels familj, som är med oss här i kammaren i kväll, har inte fått några svar på hur och varför han dog.

Den enda officiella uppgiften som har lämnats ut är att han dog efter att ha varit inblandad i en förmodad komplott för att mörda Bolivias president. Det är inte alls likt någon som kommer från en kärleksfull, omtänksam och opolitisk familj. Men den verkliga frågan här är att informationen som lämnas av myndigheterna i Bolivia inte är tillförlitlig. Deras versioner av vad som hände är motsägelserfulla, oavsett om det rör sig om rättsmedicinska bevis, ballistiska bevis eller de argument som framförs.

Jag vill därför uppmana kammaren och EU:s nya höga representant för utrikes frågor, Catherine Ashton, att stödja den irländska regeringens ansträngningar för att omedelbart tillsätta en oberoende utredning. Jag gör det med stöd av de olika partigruppernas irländska parlamentsledamöter, som inom kort kommer att skriva till henne.

Kristian Vigenin (S&D). - (BG) Jag vill uppmärksamma er på ett problem i mitt land. Bulgarien styrs av en inkompetent men populistisk regering som använder metoder typiska för 1930-talet.

Det bekräftas av att de för närvarande mest populära politikerna är inrikesministern följd av ministeriets tidigare chefssekreterare, numera premiärminister. Som följd av valet sades hundratals företrädare för oppositionen upp av politiska skäl. Påtryckningar har utövats på de viktigaste medierna. Politiker arresteras brutalt och hänsynslöst, och löjeväckande anklagelser riktas mot dem.

Åklagare struntar allmänt i att de anklagade är oskyldiga tills motsatsen har bevisats, samtidigt som ministrar utövar påtryckningar på domstolarna och avkunnar domar i tv. Enligt en ny lag räcker uppgifter från

telefonavlyssning och bevis från ett anonymt vittne för att avkunna en dom. Åtgärder vidtas för att inrätta en extraordinär domstol som officiellt kallas en "specialiserad domstol". Rädslan sprider sig.

Under flera år i rad uppmanades Bulgarien att öka sina ansträngningar för att bekämpa brottsligheten. Ansträngningar görs för närvarande, men kampen mot brottsligheten håller på att övergå till en kamp mot demokratin. Europaparlamentet uppmärksammar kränkningar av demokrati, frihet och mänskliga rättigheter världen över. Det måste vara precis lika uppmärksamhet när det sker i medlemsstaterna.

Csanád Szegedi (NI). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Finanskrisen, arbetslösheten, staternas växande budgetunderskott och statsskulderna utgör de största utmaningarna för Europas nationer i dag. Men jag vill fästa uppmärksamheten vid korruptionen som är typisk för länderna i Centraleuropa, men som i Ungern är av särskilt allvarlig omfattning, och som har förvärrat krisen ytterligare och kastat vårt land i en allt värre skuldsättning efter att nya lån beviljats. Den avgående ungerska socialistiska regeringen satte den ungerska ekonomin i en ohållbar situation, eftersom inga offentliga investeringar gjordes eller statliga kontrakt ingicks utan mutbrott och bestickning, för vare sig motorvägar, reparation av broar, parkeringar, vård och omsorg, inhemsk finansiering eller EU-upphandlingar. Rörelsen för ett bättre Ungern (Jobbik) uppmanar den nyvalda ungerska regeringen att anta och genomföra en lagstiftning mot korruption, och i ljuset av krisen uppmanar vi alla EU:s medlemsstater att göra likadant. Jobbik anser att det går att bli kvitt politisk korruption.

Alexander Mirsky (S&D). – (LV) Tack, herr talman! Den 8 maj firas segern över nazismen. Men jag har tråkiga nyheter. I tyst samförstånd med myndigheterna marscherade i Lettland den 16 mars i år veteraner från Waffen-SS med flaggor i Riga till minne av den dag då lettiska SS bildades. I 20 år har nu vi i oppositionen inte kunnat förhindra det. Ledarna i de europeiska staterna låtsas som om inget händer. I Lettland förstörde SS' straffbataljoner 130 byar, och de dödade över 150 000 människor i Lettland, Vitryssland, Polen och Ryssland. Men i dag hyllas de som hjältar i Lettland. Den oroväckande tystnaden i Europeiska unionens medlemsstater är ett brott mot de miljoner människor som omkom under andra världskriget. Det är utomordentligt allvarligt. Tack.

Iuliu Winkler (PPE). – (EN) Herr talman! Historien har visat att kriser kan leda till utveckling. Under påtryckning kan nya idéer uppstå och innovativa mekanismer skapas för att framkalla utveckling och undvika de fel som ledde till krisen.

Jag vill betona två sådana idéer som kan leda till meningsfulla instrument. Om vi vill att EU även i fortsättningen ska vara en relevant global aktör, bör en europeisk valutafond och ett europeiskt ratinginstitut inrättas. Trots de omfattande institutionella ansträngningar som krävs är det fortfarande en åtgärd som är värd att vidtas om vi ser till våra intressen på längre sikt. Vi är nog alla överens om att nya kriser kommer att inträffa i framtiden.

Den europeiska sociala marknadsekonomin och den gemensamma valutan utgör världsekonomin och det globala finanssystemets hörnstenar. Inrättandet av en "europeisk IMF" skulle stärka stabilitets- och tillväxtpakten, och det europeiska ratinginstitutet skulle göra sina bedömningar utifrån verkliga kunskaper om europeiska ekonomier. Båda idéerna bör debatteras allvarligt, och ett positivt beslut vore enligt min åsikt ett klokt beslut.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Vi har nyligen bevittnat en oroande ökning av antalet högerextremister samt fler främlingsfientliga och rasistiska attityder. Såväl regionala val i Italien och Frankrike som allmänna val i Ungern har bekräftat de högerextrema rörelsernas växande framgångar, som sprider ett farligt, nationalistiskt, antieuropeiskt och aggressivt budskap riktat antingen mot nationella minoriteter eller mot grannstater. Det är inte vad vi avsåg med ett enat Europa, och jag tror heller inte att det är lösningen på medborgarnas problem.

Jag vill uttrycka min oro för de fientliga budskap som sprids om östeuropéer – i synnerhet om rumäner – i utländska medier och som hittills har tagit formen av extrem retorik. I fransk television förolämpas rumänerna på ett allmänt sätt, samtidigt som en kandidat från det spanska Partido Popular drev sin valkampanj under kommunalvalen i Barcelona under slagordet "Vi vill inte ha rumäner".

Jag vill ta tillfället i akt att vädja till alla ansvariga politiska partigrupper i Europaparlamentet att gå samman och bekämpa den här farliga utvecklingen i Europeiska unionen.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Jag vill först och främst beklaga sorgen för familjerna till offren för angreppen i dag i Aten.

Jag vill gå tillbaka till klimatförändringarna. De 35 000 representanter för människor i världen som möttes i Cochabamba i Bolivia gick inte som katten kring het gröt. De vill att vi i samband med Mexikokonferensen ska ingå rättsligt bindande åtaganden för att minska våra utsläpp. De har rätt. Vi kan inte skjuta upp beslutet längre.

Europeiska unionen måste omedelbart och officiellt åta sig att minska utsläppen med 30 procent fram till 2020. Det kommer att förändra dynamiken i förhandlingarna som – och det är sant – har kört fast med risk för att beslutet att minska utsläppen kommer att skjutas upp till efter Mexiko, utan att ett fast datum och utan att en specifik tidsplanering anges.

Vi kan också göra mycket mer i parlamentet. Man har redan beslutat om en minskning med 30 procent av Europaparlamentets fotavtryck fram till 2020. Vi måste statuera exempel för medlemsstaterna genom att minska vårt fotavtryck med 50 procent.

Vi vet alla att det finns stora marginaler för att spara energi på våra dagliga arbetsplatser och för att minska vårt ekologiska fotavtryck, och vi måste göra det.

Elisabeth Köstinger (PPE). – (DE) Herr talman! Europaparlamentet har i dag beviljat kommissionen ansvarsfrihet för 2008 och det är bra. Andelen oegentligheter när det gäller EU-medel som betalats ut har aldrig varit så låg som den var under det året.

Under de tre senaste åren har man kunnat halvera de områden där andelen oegentligheter låg över 5 procent och därför över toleransgränsen. Sammanhållningsområdet i sig lämnade mycket övrigt att önska. Större ansträngningar måste i framtiden göras särskilt inom det området. Jordbruks- och naturresursområdet måste särskilt framhävas. Andelen oegentligheter inom det området låg under 2 procent och därför klart inom den gröna zonen. Övervaknings- och kontrollsystemen är effektiva.

Men i det här sambandet vill jag också nämna föranslutningsstödet till Turkiet som det hänvisades till i rapporten om ansvarsfrihet. En ökning av medlen till Turkiet bör allvarligt ifrågasättas med tanke på avsaknaden av mätbara kriterier. Det är oacceptabelt att betala ut EU-medel till tredjeländer utan fastställda indikatorer. Direktkontroll över utbetalningarna och hur medlen används är avgörande. Först då kan stödet få önskad effekt.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) I artikel 11 i den europeiska konventionen om de mänskliga rättigheterna fastställs rätten att engagera sig i fackföreningsverksamhet som en mänsklig rättighet. I direkt strid med den lagbestämmelsen utförde den ungerska militärdomstolen i förra veckan en allvarlig dom mot Judit Szima, ledare för en fackförening som företräder tio tusen poliser, för att hon – oavsett om man ser det ur ett lekmanaperspektiv eller ur ett juridiskt perspektiv – försvarat de anställdas rättigheter och drivit fackföreningsverksamhet. Jag betonar att det inte hände i någon typ av bananrepublik någonstans i världen, utan i en av Europeiska unionens medlemsstater. Såväl i kammaren som i de olika utskotten talar vi ständigt om att Europeiska unionens respekt för de mänskliga rättigheterna har ökat i samband med att Lissabonfördraget trädde i kraft och att rättigheterna skyddas mer effektivt. Jag uppmanar till att vi tar upp Judit Szimas fall som ett pilotfall, en fallstudie, och vi bör alla – genom att se till att den europeiska lagstiftningen om mänskliga rättigheter tillämpas – noggrant följa hur denna modiga kvinna försvaras och får tillbaka den dignitet och försörjning som hon förlorat.

Adam Giersek (S&D). – (PL) Herr talman! En dold form av människohandel blomstrar i Polen. Det sker på grund av att den liberala icke-humanitära marknadslagen prioriteras full ut. Som en del i utförsäljningen av den tidigare folkrepubliken Polens tillgångar har under de senaste åren många lägenheter och hyreshus, som ägs av statliga företag, sålts med sina hyresgäster.

Hyresgästerna är oftast äldre och sjuka människor som inte fått erbjudande om förköp. Till följd av hyror som snabbt skjuter i höjden skuldsätter de sig och blir ofta vräkt. Grundläggande mänskliga rättigheter kränks. Det behövs lämpliga rättsliga och verkställande instrument som ger myndigheterna i EU:s medlemsstater möjlighet att agera effektivt för att se till att hyresgästerna i privatiserade lägenheter, som tidigare ägdes av statliga företag, skyddas. Brådskande stöd från allmänna fonder behövs också för att hjälpa offren för icke-humanitär privatisering.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Tack herr talman! Jag tar ordet för att uppmärksamma en orättvisa.

Låt oss inte lura oss själva till att tro att vanliga greker är helt oskyldiga till det som har hänt i Grekland. Orsaken till det inträffade där, vilket även har bidragit till den finansiella krisen, är den 14:e, 15:e och 16:e månadslönen jämte helt okända pensioner och privilegier som inte förekommer någon annanstans i EU.

Under de tio senaste åren har Grekland ljutit för den Europeiska centralbanken om landets ekonomiska situation. Europas ledare har emellertid just i detta skede röstat igenom att Grekland ska belönas med 110 miljarder euro för alla dessa lögnar och detta bedrägeri. Samtidigt kommer länder som har skött sina finanser exemplariskt, till exempel Bulgarien och Estland, att straffas för denna kris. Resultatet blir högst sannolikt att deras inträden i euroområdet skjuts upp.

Detta är en dubbelmoral som varken är värdig euroområdet eller EU. Det är rimligt att de skyldiga straffas, och att ledarna för euroområdet kräver att Grekland lämnar det.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

23. Gruppundantagsförordning för motorfordon (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till kommissionen om tillvaratagandet av konsumenternas intressen i utformningen av konkurrensregler för den inre marknadens motorfordonssektor från Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyn Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Adam Bielan, Heide Rühle och Kyriacos Triantaphyllides för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd (O-0044/201 – B7-0209/2010), och

– en muntlig fråga till kommissionen om gruppundantagsförordningen för motorfordon från Sharon Bowles för utskottet för ekonomi och valutafrågor (O-0047/2010 – B7-0210/2010).

Theodor Dumitru Stolojan, ersättare för frågeställaren. – (EN) Herr talman! Utskottet för ekonomi och valutafrågor har tagit upp den här frågan eftersom vi har följt prövningsförfarandet av gruppundantagsförordningen för motorfordon med intresse, och eftersom frågan måste övervägas noggrant.

Som ni vet är gruppundantagsförordningar mycket viktiga instrument för näringslivet. Denna förordning antogs 2002. Vid den tidpunkten ansåg kommissionen att det förelåg en oligopolistisk situation på den europeiska bilmarknaden där de sex största europeiska tillverkarna tillsammans hade 75 procent av marknaden. Mot den bakgrunden anser kommissionen att motorfordonssektorn inte bör inkluderas i den allmänna vertikala gruppundantagsförordningen och har därför antagit en särskild förordning.

Förordningen upphör att gälla den 31 maj 2010. Kommissionen bedömer att nybilsmarknaden är mycket konkurrenskraftig och att koncentrationen har minskat. Till följd av denna bedömning föreslår kommissionen att ett särskilt gruppundantag inte längre behövs för försäljning av nya bilar och kommersiella fordon. Kommissionen föreslår att en särskild gruppundantagsförordning införs endast för verkstads- och underhållsservice samt för distribution av reservdelar.

Parlamentet är oroad för denna reform. Som ni vet genomgår EU just nu en allvarlig finansiell och ekonomisk kris och arbetslösheten är hög. Den europeiska fordonsindustrin är en nyckelsektor i den europeiska ekonomin och bidrar till sysselsättning, innovation och konkurrenskraft för hela ekonomin. Vi anser att det är nödvändigt att införa allmänna kontraktsvillkor för att göra sektorn hållbar och tillåta den att fortsätta vara ekonomiskt effektiv och miljövänlig.

Vi måste även garantera att marknadens små och medelstora företag åtnjuter gynnsamma villkor. Vi får inte glömma vikten av dessa företag som arbetsgivare och som leverantörer av närhet. Många fordonshandlare och reparationsföretag har emellertid uttryckt stor oro över det nya regelverket och hävdar att det kommer att leda till ytterligare försämring av maktbalansen mellan tillverkare och resten av värdekedjan för motorfordon.

Därför, kommissionsledamot Joaquín Almunia, vill utskottet för ekonomi och valutafrågor börja med att fråga er vilka resultat från marknadsanalyser som ledde till kommissionens slutsats att primärmarknaden just nu är konkurrensutsatt medan eftermarknaden fortfarande är problematisk?

För det andra, hur bedömer kommissionen maktbalansen mellan biltillverkare och bilhandlare enligt den nuvarande gruppundantagsförordningen för motorfordon och genom det föreslagna regelverket? Finns det aktörer med en egen eller kollektiv dominerande ställning?

För det tredje, hur avser kommissionen att övervaka hur marknadsinflytandet utvecklas på primärmarknaden och eftermarknaden? Vilka åtgärder planerar kommissionen om det skulle visa sig att konkurrensförhållandena, särskilt på primärmarknaden, har förvärrats avsevärt?

För det fjärde, vilka är de förväntade effekterna av det nya regelverket för konsumenterna, särskilt vad avser priser och erbjudna villkor?

För det femte, vilka kommentarer från berörda parter, särskilt de som framkommit under samråden, planerar kommissionen att införliva i det slutliga regelverket?

Slutligen, kan kommissionen tänka sig att överväga om en harmoniserad lagstiftning kan föreslås på distributionsområdet, till exempel genom att ändra direktivet om handelsagenter i syfte att säkerställa att alla handlare åtnjuter samma höga avtalsskydd i varje EU-medlemsstat?

Malcolm Harbour, frågeställare. – (EN) Herr talman! För utskottet för den inre marknaden och konsumentskydds räkning är jag glad över att kunna närvara i kväll för att framföra vår ståndpunkt i frågan, och jag vill särskilt tacka våra kollegor i utskottet för ekonomi och valutafrågor som är ledande i konkurrensfrågor, för ett nära samarbete. Detta är en fråga om konkurrenspolitik som är av grundläggande intresse även för konsumenterna, och från vår sida har vi garanterat att vissa av dessa konsumentintressen är mycket välrepresenterade.

Till att börja med anser jag att de inslag i kommissionens förslag rörande marknaden för försäljning, service och reparationsarbete ligger i linje med de konsumentintressen som vi redan har tagit upp i vårt utskott. Inte sådana som är specifikt relaterade till generaldirektoratet för konkurrens men som gäller områden relaterade till exempelvis information om service och reparation, där vi tillsammans med miljöutskottet arbetat med bestämmelser kring teknisk information kopplad till miljöstandard för motorfordon. Jag anser att dessa inslag, som har förstärkts i det nya förslaget, är mycket välkomna när det gäller att upprätthålla konkurrens mellan oberoende bilreparatörer och i fråga om tillgång till reservdelar med likvärdig kvalitetsmärkning: ett öppnande av den marknaden är mycket välkommet.

Jag anser att den klausul som vi borde uppmärksamma, som innefattas i den förordning som vi ska rösta om i morgon, är den som berör frågan om tillgång till information. Vi är inte övertygade om att de riktlinjer som ni har offentliggjort är genomförbara eller tillräckligt kraftfulla för att kunna göra denna tekniska information tillgänglig. Särskilt med tanke på att biltillverkarna kommer att tillgängliggöra sådan information i elektroniskt format, men att den utan rätt mjukvaruprogram och sökbarhet kanske inte är lika användbar för verkstadsreparatören som vi önskar att den ska vara.

Med det sagt vill jag nu ta upp frågan om försäljning som vice ordföranden för utskottet för ekonomi och valutafrågor nyss tog upp så välformulerat. När det gäller försäljning är vi inte lika övertygade om att kommissionen verkligen har tagit hänsyn till konsumenternas oro. Utskottet för ekonomi och valutafrågor höll ett mycket viktigt sammanträde där vi lyssnade till företrädare för både bilhandlare och konsumenter om deras oro att de garantier som infördes 2002 i syfte att säkerställa konkurrens på försäljningsmarknaden, har sopats bort. Många av garantierna har försvunnit på grund av en något överdriven entusiasm från er sida att förenkla frågor och underlätta för er själva som administration.

Det kan finnas problem med detta, men jag skulle vilja påstå, och jag vill att ni ser på de bevis som lades fram under vårt sammanträde, att bilhandlare och konsumenter är mycket oroliga över ett direkt införlivande av motorfordonsindustrin i den allmänna gruppundantagsförordningen. Under 2002 – för inte så länge sedan i bildistribueringscykeln – inrättades tydliga garantier för att återställa maktbalansen mellan oberoende bilhandlare och tillverkare. I fall man ser till vad som hänt på marknaden sedan dess tror jag att bilhandlarna skulle säga att det faktiskt har fungerat rätt bra under denna tid.

Jag tror inte att ni var närvarande vid den tidpunkten, så får jag påminna kommissionsledamoten om att det förekom mycket lobbying från biltillverkarna om att dessa garantier var överdrivna medan bilhandlarna var för dem. Hur ser det ut i dag? Vi har bilhandlare som säger att garantierna är för svaga och tillverkare som säger att de är mycket nöjda med dem.

Jag anser att ni behöver se över det här. Jag säger inte att vi ska avbryta processen, men anser att det bästa vore att se över garantierna eftersom det bara är ett par dagar kvar till de införs. Däremot ber vi er att se över uppdateringarna och informationen. Jag ska också säga att kommissionsledamot Michel Barnier arbetar med att sammanställa en rapport om konkurrens inom detaljhandelns leveranskedja. Motorfordonssektorn bör utgöra en del av den, och det är något ni måste se över eftersom vi behöver en konsekvent politik från kommissionen.

För det andra går det att läsa följande i kommissionens dokument: anser ni att det här är föreberedande för en ny generation av miljövänliga bilar, elektriska fordon och lågutsläppsfordon? Men ni har inte på något sätt utvecklat den frågan i er analys.

Vi har även Antonio Tajanis rapport. Får jag be er att läsa den och Michel Barniers rapport under det kommande året för att försäkra oss om att vi gör det rätta. På så sätt tror jag att det går att återupprätta en viss trovärdighet i frågan, eftersom vi inte är övertygade om era planer.

Joaquín Almunia, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Den nuvarande gruppundantagsförordningen för motorfordon löper ut den 1 juni i år och vi behöver anta en ny förordning innan dess. Kommissionärskollegiet har fört upp frågan på dagordningen för sammanträdet den 26 maj.

Det förslag som kommissionen nu diskuterar och de kollegiedebatter som våra ledamotskanslier förbereder, är resultatet av en djupanalys av sektorn. Det offentliga samrådsförfarandet inleddes i juni 2006. Tre och ett halvt år senare, i december förra året, offentliggjorde kommissionen ett utkast till gruppundantagsförordning och riktlinjer. Genom hela denna process har berörda parter, parlamentet och medlemsstaterna haft ett nära samarbete och flera argument har beaktats. Ett antal debatter och seminarier har också ägt rum, även här i parlamentet. Den senaste ägde rum den 12 april i år i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Vilka är då huvudslutsatserna av detta långa samrådsförfarande?

Till att börja med lärde vi oss något positivt: nämligen att konsumenter i Europa åtnjuter en kraftfull konkurrens på bilmarknaden. I våra årsrapporter om bilpriser har vi rapporterat om 80 bilar från cirka 25 tillverkare och priserna är inte den enda faktor som indikerar att konkurrensen är sund. I dag finns också ett större utbud än för tio år sedan med fler tillgängliga märken för varje biltyp. Under dessa omständigheter är det svårt för en biltillverkare att ha en dominerande position, både individuellt och kollektivt.

Det nuvarande systemet innehåller sektorspecifika regler som var relevanta på den tiden (2002), då man förväntade sig en konsolideringsvåg inom fordonsindustrin. Denna konsolideringsperiod ägde inte rum, och i stället har vi i dag en mycket konkurrenskraftig marknad. Genom att tillåta större flexibilitet för fordonsdistribution kommer de föreslagna ändringarna att motivera tillverkarna att minska kostnaden för bilförsäljning. Jag vill påminna er om att distributionskostnader utgör i genomsnitt 30 procent av nybilspriset. Genom att minska dessa kostnader kommer tillverkarna att förbättra sin konkurrenssituation, vilket gynnar konsumenterna.

Jag är fullt medveten om att det finns en viss oro för de föreslagna ändringarna kring försäljning av flera varumärken och avtalsskydd för bilhandlare, och ni har båda tagit upp dessa frågor. Jag vill betona att försäljning av flera varumärken förekommer, och kommer att finnas kvar där marknaden efterfrågar den. Så är det i länder med många stora återförsäljare, till exempel i Förenade kungariket, som har kapacitet att distribuera flera märken, och så är fallet även i glesbefolkade områden där försäljare av ekonomiska skäl säljer flera märken på samma ställe.

Så var det innan den nuvarande gruppundantagsförordningen antogs 2002, och så ser det fortfarande ut åtta år senare, men då som nu är försäljning av ett enda varumärke den vanligaste distributionsmodellen. Men vi har noterat att biltillverkare allt oftare tar till andra distributionsformer, däribland sina egna försäljningsställen.

Distributionsutvecklingen i Tyskland till exempel är kännetecknande för denna trend, och 67 procent av bilarna säljs genom bilhandlarnätverk jämfört med 90 procent innan förordningen trädde i kraft 2002. Vi har emellertid reagerat på den oro som framkommit under samrådet, inklusive det samråd som ägde rum här i parlamentet, och ett antal garantier har införts med hänsyn till försäljningen av flera varumärken.

Jag vill också betona att vi föreslår en övergångsfas under vilken den nuvarande förordningen kommer att fortsätta att gälla för bildistributionsmarknaden fram till 2013, för att ge de bilhandlare som har investerat i försäljning av flera varumärken tid att amortera sina investeringar.

Anledningen till att vi föreslår ett avskaffande av klausuler som garanterar bilhandlarna ett avtalsskydd är helt enkelt att konkurrenslagstiftning inte är det rätta verktyget för att hantera eventuell obalans mellan avtalsparter. De här frågorna, som vi diskuterade när vi föreberedde förordning (EG) nr 1/2003, hör till området för kommersiell lagstiftning.

På en konkurrenskraftig marknad som bilmarknaden bör inte konkurrenslagstiftning störa maktbalansen mellan de olika avtalsparterna. Det vore inkräktande. Våra ingripanden på marknaden måste vara väl avpassade.

Under samrådet fick vi även höra några mindre positiva saker. Till skillnad från bilpriserna så har kostnaden för ett genomsnittligt reparationsarbete faktiskt stigit under de senaste åren. Reparation och underhåll är mycket viktigt för konsumenterna, inte bara med tanke på säkerhet och pålitlighet, utan även eftersom

reparationer står för 40 procent av den totala kostnaden för att äga en bil. Tyvärr hämmas oberoende verkstäders förmåga att konkurrera med auktoriserade verkstäder fortfarande av ett antal inskränkningar, däribland begränsad tillgång till reservdelar och teknisk information. Därför vill vi genom vår reform låta oberoende verkstäder få bättre tillgång till reservdelar och teknisk information och förhindra att de stängs ute från marknaden genom andra, nya metoder. Detta kommer att resultera i mer kvalitativa reparationer till lägre priser.

För att sammanfatta är jag övertygad om att det nya regelverket kommer att vara mer gynnsamt för konsumenterna. Vår huvudprioritet är att öka konkurrensen på eftermarknaden, för reparationer och service, där det knappt förekommer någon konkurrens. Även om fordonstillverkare har en stark kommersiell position gentemot bilhandlarna, så utsätter de varandra för hård konkurrens. I dagsläget finns det ingen anledning att avvika från den gruppundantagsförordning till förmån för vertikala avtal, som nyligen antogs av kommissionen och som också kommer att träda i kraft i slutet av den här månaden, för att bevara konkurrensen när det gäller denna typ av avtal. Kommissionen och särskilt min enhet, generaldirektoratet för konkurrens, kommer att övervaka sektorn mycket noggrant, och det kommer inte att råda några tvivel om kommissionens beslutsamhet att driva igenom konkurrensregler och vidta nödvändiga åtgärder i fall allvarliga överträdelser och felaktigheter upptäcks.

Othmar Karas, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot, damer och herrar! Nu har vi hört en hel del. Med den här muntliga frågan och resolutionen ville vi ge bilhandlare och små och medelstora företag en röst, eftersom kommissionen inte har hört sammat den rösten tillräckligt under senare år. Under sammanträdet uttryckte bilhandlarna framför allt oro när det gäller orättvis behandling i förhållande till tillverkarna. Rättslig osäkerhet togs upp liksom minskad konkurrens till följd av problem hos mindre bilhandlare. Vi har emellertid inte fått något svar.

I sista minuten väddar jag till er att använda de 21 dagarna fram till den 26 maj för att införliva den resolution som parlamentet ska anta imorgon i er förordning i syfte att möta bilhandlarna halvvägs utan att äventyra den bana som kommissionen vill följa. Ta parlamentet på allvar och även bilförsäljarnas oro, och införliva deras och alla små och medelstora företags intressen i förordningen.

Olle Ludvigsson, för S&D-gruppen. – Herr talman! Jag skulle vilja lyfta fram fyra frågor i denna debatt. För det första är det olyckligt att det tenderas att ställas små och stora företag i bilbranschen mot varandra. I viss utsträckning har de olika intressen, men vad vi i första hand måste fokusera på är att skapa ett regelverk som gör att de kan arbeta effektivt tillsammans.

För det andra är det mycket positivt att konkurrensen på nybilsmarknaden förbättrats det senaste året. Det är ett bra exempel på att ingen marknad är omöjlig, och att det i längden går att åstadkomma mycket med konkurrensstärkande åtgärder. Förhoppningsvis kan vi framöver se en lika positiv utveckling på eftermarknaden.

För det tredje är det viktigt att kommissionen mycket aktivt följer med i hur konkurrensen på nybilsmarknaden utvecklas. Uppföljning bör vara kontinuerlig. Alla intressenter bör så tidigt som möjligt få ett definitivt besked om vilka regler som kommer att tillämpas från och med juni 2013.

För det fjärde bör vi intensifiera diskussionen om hur omställningen till gröna, mer miljövänliga bilar ska gå till. Det är en helt nödvändig process. Dels måste konkurrensreglerna vara flexibla i förhållande till de subventioner som behövs för att elbilar och andra miljövänliga alternativ ska kunna etableras på marknaden, dels måste reglerna säkerställa att miljöbilar inte missgynnas i återförsäljarledet eller på eftermarknaden.

Cristian Silviu Buşoi, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Inköp och underhåll av en bil bedöms vara en av de största utgifterna för ett hushåll. Syftet med konkurrenspolitik är att garantera konsumenterna valfrihet och produkter till lägre och mer överkomliga priser.

Som parlamentsledamot, och därmed representant för EU:s medborgare vilka också är konsumenter på bilmarknaden, är jag djupt oroad över översynen av gruppundantagsförordningen för motorfordon och dess inverkan på konsumenterna. Jag lyssnade mycket uppmärksamt till kommissionsledamotens argument, och kommissionen hävdar att den sektorspecifika förordningen inte längre behövs för försäljningsmarknaden eftersom det är bevisat att konkurrensmålen har uppfyllts och att man har uppnått rätt konkurrensnivå.

I fall det inte utgjorde någon risk för konsumenterna, skulle jag i princip inte vara emot avskaffandet av den särskilda gruppundantagsförordningen. Vi bör använda den treåriga övergångsperioden till att utvärdera effekten av beslutet att utesluta försäljning från gruppundantagsförordningen för motorfordon. De stora

biltillverkarna dominerar obestridligen marknaden. Jag skulle vilja höra kommissionens åsikter om metoderna för att garantera att dessa inte kommer att utnyttja sin marknadsandel och begränsa de valmöjligheter som konsumenterna bör ha på marknaden.

Jag skulle också vilja uttrycka mitt stöd för förslaget att behålla den särskilda gruppundantagsförordningen för reparation och underhåll, som visade sig mindre konkurrenskraftig än marknaden för försäljning. Min oro för eftermarknaden har särskilt att göra med de fall där konsumenter i onödan är knutna till en särskild aktör för att reparera sin bil. Något som antingen kan bero på att oberoende verkstäder inte har ordentlig tillgång till nödvändig teknisk information, eller på att biltillverkarna missbrukar garantitiderna.

Detta är en oacceptabel begränsning av den valfrihet som konsumenterna bör ha, och jag förväntar mig att kommissionen tar fram lösningar för sådana här situationer. Därför ber jag kommissionen att göra ett förtydligande när det gäller de åtgärder man har för avsikt att vidta för att undvika en situation som är skadlig för konsumenterna.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman, herr Almunia! Åttio procent av alla komponenter i en ny bil tillverkas av oberoende producenter. Å andra sidan har biltillverkarna själva en oerhörd kommersiell fördel gentemot komponenttillverkarna och de oberoende verkstäderna.

Nu måste vi göra allt för att den europeiska motormarknaden inte åter igen börjar likna ett oligopol. Våra medborgare måste garanteras rätten att välja både bildelar och oberoende verkstäder. Garantier för tillgång till teknisk information behövs, och vi måste agera för att motverka tillverkarnas missbruk av garantier. Även auktoriserade verkstäder måste ha rätt att köpa reservdelar, verktyg och utrustning av oberoende tillverkare. Utan en tydligt definierad garanti i den nya förordningen kommer marknadens grundläggande rätt till valfrihet för Europas kunder att förbli fiktion.

Bernd Lange (S&D). – (DE) Herr talman! Utskottet för industri, forskning och energi anser naturligtvis också att det är viktigt att skydda även små och medelstora företag. Konkurrens är inte ett självändamål.

Ser vi till situationen för mindre bilhandlare och verkstäder behöver vi öka deras ekonomiska handlingskraft, annars kommer vi en dag bara att ha större återförsäljare och verkstadskedjor. I första hand innebär det en gedigen auktorisering av försäljningen av flera varumärken. Det innebär att verkstäder och bilhandlare ska få obegränsad tillgång till information om fordon och reparationsalternativ. För det tredje behöver vi skapa de möjligheter som krävs för att förvärva kvalifikationer. Vi har tidigare talat om elektromobilitet. Verkstäder och bilhandlare måste även kunna sköta underhåll av elbilar. För det fjärde behöver de investeringssäkerhet, med andra ord avtalsskydd och inga fler revideringar. De måste kunna göra säkra investeringar under en lång period.

Frank Engel (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt oss tala om bilhandlarnas verklighet. Bilförsäljare i mitt land, liksom i andra länder, oroar sig för den iögonfallande skillnaden mellan deras eget och tillverkarnas handelsutrymme. Genom förordning (EG) nr 1400/2002 minskades denna skillnad. Utan den skulle bilindustrin, som redan har fått lida på grund av krisen, möta en tilltagande osäkerhet när det gäller investeringar och kommersiella mål.

De krav som tillverkarna ställer på bilhandlarna kommer helt enkelt att bli outhärdliga och ohanterbara för ett flertal mindre verkstadsägare. Men, herr kommissionsledamot, konkurrensen står inte på spel i det här fallet. Konkurrensen skulle öka mellan biltillverkarna, inte mellan bilhandlarna, och inte mellan bilhandlarna och tillverkarna. Lokala verkstadsägare utgör inget hot mot fri konkurrens i EU.

Ni talar om marknadsdominans, potentiell dominans. Låt oss tala om det i så fall! Denna dominans förekommer inte när det gäller konkurrerande tillverkare. Den förekommer inte när det handlar om andra tillverkare. Den förekommer mellan biltillverkare och distributörer, och det är en välbekant verklighet runt om i EU.

Kommissionen intar en vetenskaplig ståndpunkt som bygger på att stora företag har att göra med ett stort antal mindre aktörer som bara önskar en sak, nämligen lite frihet och säkerhet i förhållande till biltillverkare som i vissa fall betar sig uppriktigt sagt skrämmande mot sina återförsäljare. Det är David mot Goliat, men den här gången verkar kommissionen vilja försäkra sig om att Goliat verkligen vinner.

Ståndpunkten och resonemanget bakom avskaffandet av undantagsförordningen är missriktade. De är felaktiga och riktas mot fel personer. Att minska handlingsutrymmet, rättssäkerheten och verkstadsägars vilja att investera kommer inte att främja den inre marknaden och det kommer definitivt inte att gynna konsumenternas intressen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Motorfordonsindustrin i EU, däribland biltillverkare och bildelstillverkare, måste förbli ekonomiskt effektiv och innovativ.

Med tanke på att vägsäkerheten påverkas av konkurrensförhållanden inom motorfordonssektorns reservdelsmarknad, uppmanar vi kommissionen att främja effektiv konkurrens på reservdelsmarknaden så att alla slags reservdelar går att köpa till överkomliga priser. Kunder ska kunna köpa fordon till konkurrenskraftiga priser och välja den leverantör de vill för reparationer och underhållstjänster, oavsett vilket distributionssystem som leverantören har valt.

Den förestående ramlagstiftningen ska kunna garantera att små och medelstora företag i motorfordonssektorns leveranskedja åtnjuter gynnsamma förhållanden och förebygga att beroendet av större tillverkare ökar. Dessutom bör de nya bestämmelserna i förordningen för det allmänna gruppundantagssystemet för motorfordonssektorn utvidgas och inbegripa en definition av slutkonsumenter så att även leasing omfattas.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det framgår mycket tydligt i tidigare anföranden att parlamentsledamöterna oroar sig mycket över balansen mellan bilhandlare och biltillverkare, något som oundvikligen återspeglas i den service som konsumenterna får.

Denna balans måste vara tydlig särskilt på små marknader och i glesbefolkade områden, som till exempel i Finland och på andra ställen i Skandinavien. Att tillåta försäljning och förvärv av försäljning av flera varumärken är en prioritering för oss och den viktigaste förutsättning för att garantera konsumenterna en ordentlig tillgång till bilindustrins tjänster.

Finland har en befolkning på fem miljoner, och runt 100 000 bilar kommer att säljas i år. Det låter antagligen som en löjligt låg siffra, men just därför är det mycket viktigt att dessa förändringar inte på något sätt äventyrar flermärkesförsäljningen.

Den tidigare förordningen som garanterade flermärkesförsäljning i bilbranschen var utmärkt, så vi undrar varför den ändras i detta skede. Ytterligare en betydande effekt blir att bilhandlarnas förhoppningar om att betjäna konsumenter i glesbefolkade områden kanske går om intet, något som troligen gör det svårt för konsumenterna att köpa fordon lokalt. Det kan också innebära att mindre märken inte alls representeras utanför stora tätbefolkade områden och att konsumenternas möjlighet att välja mellan olika bilfabrikat begränsas avsevärt.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman! Kommissionsledamoten har nu lyssnat på oss, och man skulle nästan kunna tro att detta är vad som skiljer teori från praktik. Jag kan bara vädja till er på samma sätt som jag gjorde till kommissionsordföranden redan våren 2009.

Det återstår olösta problem för fordonshandlarna och för de små och medelstora företagen. Vi har en finansiell och ekonomisk kris och en osäker tillväxt och arbetsmarknad. Det bästa vore om vi kunde förnya den befintliga förordningen i stället för att skapa en ny som bara förvärrar problemen. Om bara försäljningen av ett enda märke blir kvar, så är det ett problem att länderna har olika bestämmelser. Vi vill inte ha en frivillig uppförandekod, utan föredrar en fungerande mekanism för kontroll av efterlevnaden. Vi vill kvar 30-procentsgränsen för reservdelsinköp, eftersom den ger auktoriserade återförsäljare större valfrihet.

Riktlinjerna är inte så tydliga att de garanterar samma rätt som tidigare att få tillgång till teknisk information. Ni har helt enkelt struntat i flera viktiga avtalsbestämmelser, exempelvis de som har att göra med uppsägningsvillkor och uppsägningsperioder, försäljning av flera varumärken, företagsöverlåtelser och lösning av tvister. Jag uppmanar er att slå ett slag även för de små och medelstora företagen. Konkurrens innefattar bland annat försäljning av flera varumärken, vilket bidrar till att skydda konsumenterna. Vi vill öka konkurrensen. Att minska små och medelstora företags och bilhandlares valfrihet hämmar konkurrensen. Jag hoppas att ni verkligen tar hänsyn till marknadens och företagens behov och till parlamentets resolution, och att ni använder er av de 21 dagar som ni har till ert förfogande.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Alla som har begärt ordet här i parlamentet har faktiskt talat för en förordning som gynnar små och medelstora företag. Vi behöver ett starkt distributionssystem. Mindre återförsäljare skapar åtskilliga arbetstillfällen. För dem är det viktigt att det fortfarande råder konkurrens inom ramen för systemet, och det gäller också återförsäljarna – såväl stora som små. Vi måste ha en fungerande konkurrens. Konsumenterna har, som jag ser det, rätt till en fungerande konkurrens, i synnerhet när det gäller personbilar, så att de inte är hänvisade till ytterst ensidiga system som stryper valfriheten. Just denna valfrihet kommer att spela en viktig roll i framtiden, särskilt för landsbygden.

Vi behöver sörja för ett bra utbud i hela landsbygden. Därför anser jag att Othmar Karas hade helt rätt när han sade att det nu är ont om tid, och att vi därför behöver använda tiden effektivt.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Herr talman! Först vill jag säga att alla på det här stadiet är ense om att bilen har upphört att vara en lyxprodukt och nu är ett måste. Detta fick jag synnerligen klart för mig när vulkanaskan slog till för två veckor sedan. Jag blev tvungen att resa tvärs igenom Europa, tvärs över England, med bil, tåg och färja. Jag har aldrig känt mig så oberoende och lycklig som när jag satt i min egen bil.

Alla åtgärder som kan öka konsumenternas valfrihet och liknande är mycket viktiga. De får dock inte gå ut över små och medelstora bilhandlare, som i de flesta fall är familjeföretag med lokal förankring i städer och samhällen. De försöker att tillgodose behovet på marknaden och att konkurrera på villkor som naturligtvis är mycket hårda, och det gör att deras verksamhet gynnar alla parter. Jag håller därför helt med Othmar Karas och övriga talare om att vi måste ta hänsyn till dessa människors behov och sörja för att de kan överleva när vi fortsätter vårt arbete.

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Låt mig börja med att säga att jag har förståelse för att vi strävar efter att garantera konsumenterna valfrihet, så att de själva kan välja vilken verkstad de vill använda sig av.

Å andra sidan är jag medveten om att det finns objektiva gränser för den absoluta friheten på det här området. Det skulle inte falla någon av er in att skicka en Airbus från EU på service till en Tupolev-verkstad. Ägaren till en personbil av ett visst märke är på samma sätt beroende av att fordonstillverkarens teknik och arbetsmetoder används vid servicetillfället.

En fordonstillverkare som ger kunden en fordonsgaranti har rätt att kräva att kunden följer tillverkarens serviceinstruktioner. Om kunden låter utföra servicen på fordonet på en verkstad vars medarbetare saknar de kunskaper och den skicklighet som krävs, kan resultatet bli mindre lyckat. Det kan till och med gå så illa att fordonet skadas. Om vi vill skydda konsumenten ska vi därför inte utgå ifrån att alla verkstäder har samma kompetens att tillhandahålla service för alla bilmärken. Som konsument föredrar jag att det finns välutrustade verkstäder med välutbildad personal som specialiserat sig på ett enskilt fordonsmärke. Specialisering och balans i förhållandet med tillverkaren är också den bästa framtidslösningen för konsumenternas del.

Joaquín Almunia, kommissionens vice ordförande. - (ES) Herr talman! Inledningsvis tackar jag er för ert förträffliga sätt att leda det här sammanträdet, och alla ledamöter för deras debattinlägg.

Jag tackar er alla mycket varmt, inte bara för de anföranden ni hållit här i dag, utan för alla era utomordentligt intressanta och värdefulla bidrag till samrådsprocessen, som både har varit långvarig och faktiskt har involverat alla möjliga parter – precis som jag sade i mitt anförande. Samrådet har inte bara berört parlamentet och de ledamöter och utskott som ansvarar för bilfrågor, konkurrensen mellan återförsäljarna och konsumentfrågor, utan har även omfattat medlemsstaterna och alla berörda parter och övriga som har velat göra sin röst hörd.

Alla konkurrensförordningar och -beslut syftar till att gynna konsumenten. Det är målet, den bärande tanken och huvudsyftet med vår förordning.

Inför det viktiga beslutet att bege sig till bilhandlaren – som en av er konstaterade är detta en stor utgift för alla konsumenter och hushåll – så vill konsumenterna veta mer om priser och kvalitet, så att de kan göra jämförelser. Detta kan de göra, och i dag är det antagligen lättare än någonsin. De vill kunna göra sitt val obehindrat och utan att detta försvåras av bristande konkurrens. Vår uppfattning är att den nya förordningen ger en kraftigt ökad valfrihet – den minskar inte, utan blir snarast större. Som många av er påpekade både kan och måste konsumenterna kunna välja eftermarknadsservice samt reparations- och serviceverkstäder för sitt fordon. De vill att dessa verkstäder ska ha tillgång till tillförlitlig teknisk information, liksom till de reservdelar och specifikationer som erfordras, oavsett om verkstäderna står biltillverkaren nära eller ej.

Kommissionens aktuella förslag är ett framsteg på samtliga dessa områden. Vi får förbättringar i alla dessa avseenden. Läs själva vad det står i den text som ni har fått ta del av, i förslaget och i de bifogade riktlinjerna. Denna framtida förordning kommer att ge konsumenterna bättre förutsättningar än den nuvarande – i alla dessa avseenden.

Vad har då hänt när det gäller små och medelstora företag? Det är viktigt att ta del av människors åsikter, och det gör vi med stor uppmärksamhet och stort intresse. Då syftar jag på allas åsikter – även era, förstås.

Hur har det gått för de mindre återförsäljarna de senaste åren? Har de blivit fler eller färre? Har de gagnats, har det blivit lättare för dem att ta sig in i distributionsledet, på distributionsmarknaden? Eller har situationen försämrats, så att de har stött på olika hinder? Om sanningen ska fram så har utfallet mestadels varit av

sistnämnda slag. Det är en erfarenhet som vi har gjort de senaste åren, även om det naturligtvis inte var vad de som utarbetade och antog förordningen 2002 avsåg. Det är detta som vi vill rätta till.

Hur har det gått för vissa verkstäder och reservdelstillverkare hittills, och hur går det för dem i dag? De har drabbats av problem som kommer att försvinna tack vare den nya förordningen och de nya riktlinjerna.

Vi föreslår därför en förordning och riktlinjer som ökar valfriheten och småföretagens möjligheter genom hela kedjan, från tillverkningen av reservdelar till fordonsreparationer.

Många av er nämnde återförsäljarna. Jag har lyssnat på dem personligen, inte bara genom att läsa igenom skriftliga samrådsdokument eller protokoll från möten som jag inte själv har deltagit i. Jag har träffat dem och talat med dem, och vårt möte var utomordentligt konstruktivt. Alla återförsäljare har ju inte samma intressen. Vi har dels stora återförsäljare med en stark marknadsnärvaro i flera olika medlemsstater, och dels en rad mindre återförsäljare som tycker att vårt nuvarande förslag är bättre än 2002 års regler. De har nämligen konstaterat att vissa inslag, stick i stäv med lagstiftarens avsikt 2002, inte har gynnat dem, utan snarare försvårat för dem att hävda sig i konkurrensen från de större handlarna.

Slutligen har vi tidsfristerna för uppsägning. Här inför vi ett skydd och skapar till och med undantag på varje område där vi anser att konkurrensen hämmas av de nuvarande bestämmelserna, både i fordonsförordningen och i den allmänna gruppundantagsförordningen, oavsett vad vi som lagstiftare hade för mål. Vi kan avstå ifrån att tillämpa förordningen om det visar sig att den inte främjar konkurrensen. Vi kan göra detta med den allmänna gruppundantagsförordningen, och vi kommer att kunna göra detta med den särskilda förordningen för motorfordon.

Jag delar således er oro. Men jag tror faktiskt att förslaget till förordning är ett bättre sätt att bemöta den än den hittillsvarande situationen – inte för att vi har blivit intelligenter under de åtta år som gått, utan helt enkelt därför att vi alla lär oss av våra erfarenheter. Det är viktigt att lyssna på människors synpunkter, men det är också viktigt att lära av sina erfarenheter.

Talmannen. Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾ som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

George Sabin Cutaş (S&D), skriftlig. – (RO) Ett bilköp är ofta den största utgift som ett EU-hushåll har, näst efter bostadsköpet. Europeiska kommissionen avser att genom förslaget till gruppundantagsförordning för motorfordon avlägsna bilbranschens nuvarande undantag och införa de allmänna konkurrensbestämmelserna.

När vissa bestämmelser i den nuvarande förordningen för branschen tas bort – framför allt de som rör möjligheten att upp till 70 procent av försäljningen kan göras genom mellanhänder som säljer flera bilmärken – tror jag att det uppstår en risk för att tillverkarnas mellanhänder hamnar i mer av en beroendeställning. Det skulle hämma konkurrensen och minska konsumenternas valfrihet på EU:s bilmarknad.

Vi är i ett läge där ett stort antal mellanhänder i motorfordonssektorn kan försvinna från EU-marknaden, särskilt de sårbarare små och medelstora branschföretagen. Det skulle försvaga hela motorfordonsmarknaden i EU.

Jag uppmanar därför kommissionen att utvärdera följderna av sitt förslag genom att ta hänsyn till den europeiska motorfordonssektorns struktur, där små och medelstora företag spelar en avgörande roll. Vid behov bör kommissionen även lägga fram en ny förordning när den treåriga förlängningen av den nuvarande förordningen löper ut.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Genom mitt inlägg i dagens debatt om gruppundantagsförordningen för motorfordon, skulle jag vilja påminna om att Europeiska kommissionen 2009 offentliggjorde sitt meddelande om den framtida konkurrensrättsliga ramen för motorfordonssektorn. Där redogör kommissionen för sin rättsliga strategi för distribution av motorfordon och service efter försäljningen efter att förordning (EG) nr 1400/2002 löpt ut. Problemet är nu vilka åtgärder som

(2) Se protokollet.

konkurrensmyndigheterna lämpligen bör vidta när det gäller tillgång till teknisk information och reservdelar samt de auktoriserade serviceverkstäderna, och även beträffande missbruk av garantier. Jag vill därför veta om kommissionen är säker på att dess lösning kommer att garantera konkurrens i branschen i alla avseenden.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Gruppundantagsförordningen för motorfordon är ett synnerligen betydelsefullt dokument för EU. Det påverkar direkt mer än 3,5 miljoner anställda i motorfordonssektorns nybils- och begagnatmarknader i EU. Genom denna förordning fick vi ett bra företagsklimat som stimulerat konkurrensen på motorfordonsmarknaden. Den ledde till att det skapades nya arbetstillfällen och till att marknaden utvecklades stabilt. Detta gagnar konsumenterna, de stora motorfordonskoncernerna och de oberoende företagen. En annan viktig sak är att EU:s konsumenter härigenom garanteras omfattande tillgång till motorfordonsmarknadens tjänster och varor. Dokumentet är särskilt viktigt dels för de oberoende serviceverkstäderna, som behöver tillgång till teknisk information för att kunna konkurrera med de auktoriserade serviceverkstäderna, och dels för de oberoende reservdelstillverkarna. Det var desto mer glädjande att höra att Europeiska kommissionen har bestämt sig för att förlänga förordningen. Europaparlamentet uppmanar i resolution B7-0245/2010 Europeiska kommissionen att göra de förtydliganden som jag efterlyste i en skriftlig fråga till kommissionen den 16 april i år. Det handlade bland annat om de oberoende tillverkarnas tillgång till teknisk information, och tydliga definitioner av begreppen "reservdelar av jämförbar kvalitet", "originaldelar" och "teknisk information". Gruppundantagsförordningen för motorfordon omfattar ekonomiska aktörer av rang, och därför behövs det en tydlig lagstiftning med entydiga definitioner.

24. Kommissionens meddelande om åtgärder mot cancer: ett europeiskt partnerskap (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Alojz Peterle, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om meddelandet från kommissionen: åtgärder mot cancer: ett europeiskt partnerskap (KOM(2009)0291 – 2009/2103(INI)).

Alojz Peterle, föredragande. – (SL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta betänkande är vårt ställningstagande till ett av EU:s svåraste problem. Cancer har fått en epidemisk spridning och är EU:s viktigaste sjukdom, som kommer att drabba var tredje unionsmedborgare.

Det är glädjande att så här i början av mandatperioden inte behöva uppmana kommissionen och rådet att vidta grundläggande åtgärder för att bekämpa cancer. Vi har nämligen de tydligt formulerade slutsatserna från rådet i juni 2008 och det europeiska partnerskapet om åtgärder mot cancer, ett ambitiöst projekt som kommissionen presenterade i september 2009 och som detta betänkande handlar om. Märk väl att åtgärder redan har inletts. I detta betänkande ställer vi oss bakom ett av kommissionens mest ambitiösa mål: att minska cancerbördan med 15 procent under en tioårsperiod.

Det glädjer mig också att partnerskapet utvecklades i linje med vår resolution för hälsostrategin "Tillsammans för hälsa: Strategi för EU 2008–2013". Där betonade vi hur viktigt det är med hälsa för alla och att hälsa integreras i all politik. Vi poängterade också betydelsen av förebyggande åtgärder mot cancer.

Det är lika förbluffande som oroande att medlemsstaterna i snitt bara satsar futtiga 3 procent av sina hälsobudgetar på att förebygga cancer. Man misstänker nästan något fel i statistiken, men denna siffra betyder att medlemsstaterna inte prioriterar förebyggande åtgärder särskilt högt när de utformar sin hälsopolitik. Det som verkligen behövs här är ett paradigmskifte, som ökar de förebyggande inslagen i våra strategiska, organisatoriska och finansiella åtgärder. Detta är vi på det klara med, och vi vet också att tidig diagnos av cancer kan minska cancerdödligheten betydligt – detta finns det belägg för.

Det andra nyckelordet i betänkandet är ojämlikhet, till och med i flera avseenden. Den allvarligaste formen brukar kallas "järnridån mellan öst och väst", vilket syftar på att cancerpatienterna har mycket olika överlevnadsutsikter – vi är dock också medvetna om att det finns stora skillnader även inom medlemsstaterna. Dels finns det skillnader i behandlingsresultatet, dels finns det betydande skillnader i frekvensen eller omfattningen av åtgärder för tidig upptäckt av cancer, skillnader i den palliativa vården och skillnader i hur väl cancerpatienternas rehabilitering fungerar.

Vissa medlemsstater har nationella program, medan andra inte har det, och i det perspektivet får unionsmedborgarna svårt att acceptera att kampen mot cancer förs med så skiftande organisatorisk ambitionsnivå. Det finns också skillnader i insamlingen av cancerstatistik. Inte ens genom Lissabonfördraget tilläts EU att göra mer än att vidta stödåtgärder. Ändå är det oerhört viktigt att arbeta samordnat och

välorganiserat på denna nivå för att vi ska kunna åstadkomma resultat i kampen mot cancer. Utbytet av bästa praxis vore otänkbart utan stöd från gemenskapens institutioner.

Det tredje nyckelordet i betänkandet är partnerskap. Förutsättningen för att vi ska kunna närma oss kommissionens ambitiösa mål är vertikalt och horisontellt samarbete. Det bygger på att kampen mot cancer förblir en viktig punkt på de europeiska och nationella institutionernas dagordningar. Det räcker inte med ömsesidigt förtroende hos läkare och patient. Vår uppgift är att bidra till ett starkt politiskt partnerskap och en politisk vilja, en motor som låter oss öka tempot i hela EU.

Jag vill passa på att framhålla hur viktig cancerpatienternas rehabilitering är. Vi borde göra mycket mer för de människor som har besegrat sin cancer. De får inte brännmärkas eller betraktas som hopplösa fall, utan måste i stället få en chans att helt och hållet återgå till sina gamla sociala liv och fortsätta sina yrkeskarriärer. I dag är närheten till medborgarna en av de mest betydelsefulla aspekterna av EU:s kamp mot cancer.

Slutligen tackar jag skuggföredragandena, som var med och utarbetade betänkandet, för deras avsevärda hjälp.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det glädjer mig att se att parlamentet fortfarande entusiastiskt stöder kommissionens arbete med att förebygga och bekämpa cancer. Jag uppskattar att så stora ansträngningar gjorts för att utarbeta betänkandet, särskilt av föredraganden Alojz Peterle.

Kraftfulla åtgärder på EU-nivå kan få en viktig stimulanseffekt på nationell, regional och lokal nivå. Detta understryker potentialen hos det europeiska partnerskapet för åtgärder mot cancer. Hur framgångsrikt partnerskapet blir beror i stor utsträckning på om vi får ett aktivt engagemang från de många och olikartade partner som ingår i det. De konkreta åtgärdsförslag som ska genomföras senast i slutet av 2013 har utarbetats under medverkan av medlemsstaterna, sjukvårdspersonal, cancerinstitut, frivilligorganisationer, patientorganisationer och branschföreträdare. Det återstår dock att se om detta nya samarbetsforum resulterar i hållbarare åtgärder mot cancer. Jag hoppas verkligen det.

Det övergripande syftet är att uppnå fler långsiktiga mål och att bättre utnyttja givna resurser. Det kräver att samliga partner går in för detta, och givetvis också att de finansiella förutsättningarna är uppfyllda. Att parlamentet ställer upp på att erforderliga resurser tillhandahålls i gemenskapens hälsobudget kommer att bli avgörande. Betänkandet hänvisar till ett stort antal åtgärder inom ramen för en övergripande strategi för att förebygga och bekämpa cancer. Åtskilliga av dessa har redan beaktats då partnerskapet utvecklades på grundval av kommissionens meddelande.

Partnerskapet vilar främst på fem pelare: hälsofrämjande och förebyggande åtgärder, bland annat främjande av den europeiska kodexen mot cancer; screening och tidig upptäckt, där syftet är att förbättra genomförandet av rådets rekommendation om cancerscreening; utbyte av bästa praxis i cancervården; samarbete och samordning i cancerforskningen; samt tillhandahållande av jämförande uppgifter och cancerstatistik. En av partnerskapets viktigaste uppgifter blir att hjälpa medlemsstaterna att utveckla och genomföra sina cancerplaner.

Målet är att alla medlemsstater ska ha integrerade cancerplaner när partnerskapet löper ut. Vissa åtgärder kan bygga vidare på tidigare framgångar, medan andra åtgärder kräver ytterligare hjälp. Kommissionen är redo att tillhandahålla det stöd som behövs. Kommissionen kommer dessutom att fortsätta sitt nära samarbete med Internationella byrån för cancerforskning kring dess bidrag till partnerskapet. Jag ska också nämna det övergripande målet att sörja för att hälsofrågor integreras bättre i alla våra politiska initiativ – detta ska jag driva vidare tillsammans med berörda kollegor i kommissionen. Vi kommer naturligtvis att behålla vår starka inriktning på förebyggande åtgärder genom vår politik för hälsans bestämningsfaktorer, som är en del av kampen mot cancer. Vi ska försöka få våra begränsade resurser att räcka till så mycket som möjligt. Jag välkomnar varmt Europaparlamentet starka stöd för dessa ansträngningar.

Gilles Pargneaux, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det förslag till betänkande som Alojz Peterle precis föredrog upprepar med eftertryck riktlinjerna i Europeiska kommissionens meddelande. Det har också hämtat inspiration ur Europaparlamentets resolution av den 10 april 2008 om åtgärder mot cancer i Europeiska unionen.

Jag vill passa på att uttrycka mitt stöd för målen för det europeiska partnerskap som Europeiska kommissionen vill inrätta i syfte att stärka kampen mot cancer. Det kan ske genom att inse vikten av förebyggande åtgärder och tidig upptäckt, genom att skapa en helt ny modell för förebyggande canceråtgärder eller, i synnerhet, genom att minska skillnaderna inom medlemsstaterna.

Jag delar oron och farhågorna i Europeiska kommissionens meddelande och i förslaget till betänkande. Jag vill ge en eloge till föredraganden Alojz Peterle för hans arbete med förslaget till betänkande, och till de kompromissförslag som lagts fram för att de olika ändringsförslagen ska kunna beaktas.

Som skuggföredragande för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet vill jag bland annat lyfta fram följande: För det första ökar antalet cancerrelaterade dödsfall som varje år orsakas av att människor utsätts för cancerframkallande ämnen på arbetsplatsen, samtidigt som det är viktigt att ge cancerpatienter bättre tillgång till läkemedelsinformation; genomförandet av Reach-förordningen, och att det görs regelbundna uppdateringar av förteckningen över ämnen som inger mycket stora betänkligheter, där bland annat cancerframkallande ämnen ingår; stödet till initiativ för att stoppa importen av produkter med cancerframkallande kemikalier, och att stärka övervakningen för att upptäcka sådana kemikalier i EU; samt, slutligen, att riktlinjer utarbetas för en gemensam definition av funktionshinder som innefattar människor med kroniska sjukdomar eller cancer.

Detta var de frågor som vi ville ta upp, samtidigt som vi uttalar vårt stöd för detta förslag till betänkande.

Antonyia Parvanova, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt mig först gratulera Alojz Peterle till hans fantastiska arbete med betänkandet. Han har sett till att kampen mot cancer förblir den viktigaste folkhälsofrågan. Det finns ingen anledning att rada upp siffrorna än en gång. Vi vet ju alla vad det kommer att kosta unionen från folkhälsosynpunkt samt från social och ekonomisk synpunkt om vi inte konsekvent tar itu med denna fråga och tillhandahåller de nödvändiga resurserna, i synnerhet för att undanröja skillnaderna mellan medlemsstaterna.

Cancer är en börda som hotar hållbarheten i våra offentliga sjukvårdssystem. EU borde definitivt gå i spetsen för att vidta lämpliga åtgärder. Det handlar naturligtvis om partnerskap, oavsett om vi talar om förebyggande åtgärder, diagnos, behandling, forskning eller information. Men vi kommer bara att lyckas att bekämpa cancerbördan genom att se till att vi långsiktigt engagerar samtliga berörda partner, i synnerhet patientorganisationerna. Vi behöver också sörja för ett verksamt utbyte av bästa praxis mellan medlemsstaterna, och säkerställa att ett sådant partnerskap dels får stöd, och dels står under noggrann övervakning.

Jag hoppas att kommissionen fullgör sina skyldigheter och ser till att partnerskapet når sina mål. Låt mig lyfta fram en sak, nämligen uppmaningen till kommissionen att använda det befintliga Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar, och att låta dess ansvarsområde omfatta även icke smittsamma sjukdomar. Jag är säker på att detta skulle stärka dess kompetens och rekommendationer.

Slutligen har vi frågan om en jämlik tillgång till förebyggande åtgärder, diagnos och vård i tid. Vi bör titta närmare på detta om vi vill se till att kampen mot cancer även stöder det mål som vi alla borde ha för ögonen, nämligen att minska ojämlikheterna på hälsoområdet i EU.

Herr kommissionsledamot! Jag ser fram emot att träffa er i morgon på Europeiska dagen för patienträttigheter. Den betyder mycket för alla patientorganisationer, och vi tycker alla att det är viktigt att ni markerar ert engagemang.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Jag tackar talmannen, kommissionsledamoten och föredraganden. Cancer är en fruktansvärd sjukdom, som i värsta fall är obotlig. Men som tur är kan vi göra något. Vi lever allt längre, och ju äldre vi blir, desto större risk är det tyvärr också att vi får cancer. Ju äldre befolkningen är, desto fler cancerfall kan man räkna med. Det är därför som samtliga medlemsstater måste göra sitt yttersta för att genomföra en verksam och socialt inriktad hälsopolitik. Förebyggande punktåtgärder genom förebyggande screeningprogram och cancerläkemedel till rimliga priser – det bör vi lägga vårt krut på.

En annan sak som vi kan göra något åt är de många cancerframkallande ämnena i miljön. Det finns gifter överallt i våra hem – till exempel asbest eller gifter i våra köksredskap eller till och med i maten. EU behöver skydda sina medborgare från sådana gifter, även om detta är till förfång för näringslivet. Medborgarnas intressen och deras hälsa är huvudsaken!

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Cancer är en utbredd sjukdom som vi tack vare en intensiv forskningsinsats börjar lära oss mer om. Vi vet att en person kan ha genetiska anlag för att utveckla cancer och att minst ett enzym bidrar till att sätta igång sjukdomen. Stress, livsstil, kemikalier och virus kan också orsaka cancer. I år förväntas nästan två miljoner EU-medborgare avlida i denna sjukdom. Cancer känner därför inga nationella gränser. Jag är därför glad över att kommissionen har tagit initiativet till att

utarbete en ambitiös handlingsplan mot cancer på EU-nivå. Jag har två frågor. Hur ställer sig kommissionen till forskningen? Kan tilldelade finansiella medel garantera effektiv forskning? I vilken mån prioriteras den? Kommissionen påpekar att antalet screeningtester är lågt i förhållande till rådets rekommendationer. Därför är min andra fråga hur det ambitiösa målet kan omvandlas till verkliga patienter i våra länder? Kan vi verkligen fördubbla screeningens effektivitet i hela EU?

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Jag vill börja med att tacka Alojz Peterle för hans arbete med betänkandet.

Enligt medicinska uppgifter är cancer den näst vanligaste dödsorsaken i Europa. Den drabbar män och kvinnor i lika stor utsträckning. Att Europeiska kommissionen tar del i det partnerskap som har bildats för att främja åtgärder mot cancer ger en ny livschans för dem som drabbas av denna fruktansvärda sjukdom samt deras familjer. Det är livsviktigt att vi fortsätter förena alla våra insatser för införande av ett permanent samarbete när det gäller både att öka specialistkunskapen och ta fram lösningar på de nya utmaningar som uppstår i dessa fall.

Det europeiska partnerskapet för åtgärder mot cancer måste därför leda till att alla medlemsstaters resurser, kompetens och inte minst pengar används på rätt sätt. Det måste leda till att resultaten av de framsteg som görs i kampen mot cancer i EU:s olika länder görs tillgängliga för hela EU.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Kampen mot cancer måste prioriteras. Nästan 30 procent av cancerfallen kan undvikas och konsekvenserna mildras genom tidig upptäckt och behandling. Vissa typer av cancer påverkar kvinnor och män på olika sätt. Varje år får 275 000 kvinnor i EU bröstcancer. Det har visat sig att antalet ökar, till och med bland yngre kvinnor. Varje år får 50 000 kvinnor i EU diagnosen livmoderhalscancer och 25 000 dör i sjukdomen.

Samtidigt kan livmoderhalscancer praktiskt taget elimineras genom att vaccinations- och screeningprogram görs allmänt tillgängliga. Därför är det viktigt att alla medlemsstater skyndsamt utvidgar sina vaccinations- och screeningprogram till att omfatta alla kvinnor i berörd åldersgrupp. Det är även nödvändigt att de främjar hälsoutbildningskampanjer, gör allmänheten medveten om vikten av tidig diagnos och informerar folk om tillgängliga program och tjänster. Jag välkomnar därför kommissionens initiativ.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Även jag vill tacka föredraganden för ett väl utfört arbete. Enligt kommissionens meddelande till parlamentet är det antal screeningtester som genomförs i EU mindre än hälften av det lägsta årliga antal undersökningar som skulle ha kunnat genomföras. Vi måste se till att cancerscreening är tillgänglig för så många människor som möjligt, så att det blir möjligt att nå målet.

Forskningen på området har gjort framsteg när det gäller att minska kostnaderna för testerna och öka cancerscreeningens exakthet genom användning av biomarkörer. En ny uppfinning, som prisbelönades vid *International Exhibition of Inventions* [internationella innovationsmässan] i Genève, gör det möjligt att kontrollera förekomsten av vissa typer av cancer på mindre än sex minuter och till en kostnad som ligger under en euro. Det är en sensor som har uppfunnits av den rumänska forskaren Raluca-Ioana van Stade, med hjälp av vilken man kan upptäcka vissa typer av cancer innan symptomen uppträder med den mest exakta metoden på marknaden, något som därigenom främjar att fler behandlingar blir framgångsrika.

Jag hoppas att kommissionen genom det gemensamma forskningscentrumet visar intresse för denna uppfinning och att det kan bli aktuellt att rekommendera dess användning inom diagnostiska program.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Det partnerskap som inrättades av Europeiska kommissionen förra året är ett absolut nödvändigt instrument, med tanke på att cancer är den vanligaste dödsorsaken efter hjärt- och kärlsjukdomar. Tyvärr finns det stora skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller sjukvårdens kvalitet och tillgången till behandling. Ny statistik har exempelvis visat att män i länderna i Sydösteuropa löper två gånger större risk att dö av cancer än män i de nordiska länderna.

Jag anser att det behövs ett ingripande på EU-nivå för medborgarnas skull, i syfte att förhindra stora skillnader i diagnos och behandling bland EU:s medlemsstater. Europeiska kommissionen måste ge pengar till forskningen inom detta område. Framgångar som rumänskan Raluca-Ioana van Stades uppfinning: en sensor som kan upptäcka förekomsten av cancer på molekylnivå i människokroppen direkt från personens blod genom ett enkelt förfarande som tar mindre än sex minuter, måste stödjas och utnyttjas till fullo.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Som flera föregående talare redan har anfört måste en effektiv kamp mot cancer innefatta hela spektrumet av åtgärder, från förebyggande till screening, inklusive diagnos, specialbehandlingar och palliativ vård. Jag vill dock nämna en annan mycket viktig sida av sjukdomen: de

anhöriga till patienter som förlorar kampen mot cancer. Familjen bör vara en plats för lättnad, stöd och uppmuntran för dess medlemmar. Det är dock enormt svårt att hantera en progressiv sjukdom. Familjerna får inte lämnas i sticket i denna besvärliga situation. När vi talar om kampen mot cancer måste vi därför även fundera över villkoren för ett värdigt slut. Detta bör ta formen både av systematisk vård och av rådgivning till familjer som står inför krävande långsiktig vård i hemmet, samt ett system med tillgängliga specialiserade inrättningar som ger expertvård och framför allt human vård för patienter i sjukdomens slutskede.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Herr talman! Det uppskattas att 3,2 miljoner invånare i EU varje år får diagnosen cancer. I takt med att EU:s befolkning åldras tyder tyvärr nuvarande utveckling på att det antal medborgare som får diagnosen varje år troligen kommer att fördubblas under de närmaste 20 åren.

Vi måste naturligtvis ta itu med denna hemsökelse. Cancer orsakas av många olika faktorer. Jag anser att rökning, övervikt, låg konsumtion av frukt och grönsaker, fysisk inaktivitet och överdrivet alkoholintag är bidragande faktorer. Det är nödvändigt att hälsofrämjande strategier både på EU-nivå och nationell nivå stärks och ges tillräckligt med resurser. Det är livsviktigt med tidig upptäckt. Vi har kunnat konstatera betydelsen av tidig upptäckt, eftersom många människor fortfarande är vid liv tack vare tidig upptäckt.

EU kan spela en ledande roll genom cancerforskning. Nog så viktigt är att mer än 750 miljoner euro har ägnats åt cancerforskning inom det sjunde ramprogrammet. Jag hoppas att ytterligare medel kan göras tillgängliga under de kommande åren. Som avslutning vill jag ge min hyllning till alla dem, särskilt i mitt eget land, som ger en sådan exceptionell vård åt cancerpatienter.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Hälsa är något värdefullt som det är viktigt att bevara. Cancer är fortfarande ett globalt problem, trots de medicinska framstegen. Enligt Världshälsoorganisationens bedömning orsakades 13 procent av alla dödsfall 2004 av cancer. I EU utvecklar cirka 3,2 miljoner människor cancer varje år. De huvudsakliga cancertyperna är lungcancer, tjock- och ändtarmscancer samt bröstcancer. Screening, särskilt när vi blir äldre, spelar också en viktig roll för att bevara hälsan. Principen att det är bättre att förebygga än att bota har visat sig vara riktig. Den kostnadseffektivaste strategin med de bästa framgångsutsikterna är screening.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Cancer är utan tvivel en fruktansvärd sjukdom. Som man säger i mitt land tar den död på landet, eftersom både unga och gamla avlider i sjukdomen varje dag. Statistikens vittnesbörd om att en av tre personer drabbas av cancer kan skrämma vem som helst. Samtidigt har de professorer, sjuksköterskor och läkare som inriktar sig på sjukdomen gjort stora framsteg. I framtiden kommer det dock bli nödvändigt att satsa mer pengar, särskilt på forskning.

EU har en viktig roll att spela i detta: främst genom att bidra med pengar till forskningen och för det andra genom att organisera denna forskning, särskilt genom att främja samarbete mellan de institut som ägnar sig åt denna forskning. Om vi gör det kommer vi att göra större framsteg i framtiden, och färre personer kommer att drabbas av cancer och avlida som en följd av sjukdomen.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag hoppas att ni ursäktar en ovanligt personlig kommentar, men medan vi har diskuterat programmet mot cancer och många har betonat vilken fruktansvärd sjukdom detta faktiskt är och hur många som avlider på grund av den, kunde jag inte annat än tänka tillbaka på att även jag för fyra år sedan led av sjukdomen. Vid denna tid på året tror jag att jag satte något sorts rekord enligt onkologiavdelningen. Från topp till botten hade jag 14 slangar dinglande ur kroppen och tillbringade veckor på intensivvården. Men nu är jag här, jag är ledamot i Europaparlamentet, jag uppfostrar mina tre barn och kan leva ett fullvärdigt liv. Jag vill använda min historia till att uppmuntra kvinnor i synnerhet och EU:s medborgare i allmänhet att gå på screeningtester. Jag vill på grundval av min erfarenhet skicka ett budskap till alla som lider av sjukdomen, till deras vänner och familjer samt deras läkare: ge aldrig upp hoppet. Jag önskar dem allt det bästa och tänker på dem.

John Dalli, ledamot av kommissionen. – (MT) Herr talman! Jag är mycket nöjd med den entusiasm som har uppvisats i parlamentet i dag för att förena våra krafter i denna gemensamma kamp mot cancer. Jag vill tacka Alojz Peterle för hans betänkande samt Krisztina Morvai, som just har avslutat sitt anförande, för att hon gjorde klart att det finns hopp och positiva aspekter: allt är inte förlorat när man drabbas av sjukdomen. Många saker har tagits upp. Många av de idéer som ni har uttryckt i parlamentet togs upp i kommissionens meddelande, och jag kan försäkra er om att de förslag som ni lägger fram i dag och de som nämns i betänkandet omsorgsfullt kommer att övervägas i vårt åtgärdsprogram.

När det gäller miljöaspekten kan jag säga att miljön är en verkligt viktig faktor – faktiskt avgörande – i kampen mot cancer. Man får dock även konstatera att de höga standarder vi för närvarande åtnjuter i EU är till stor

hjälp för att minska antalet insjuknanden. Därför bör vi öka våra insatser för att se till att dessa höga miljöstandarder behålls. Vi måste även fortsätta betona betydelsen av forskning. Nu när läkemedelsindustrin är en del av mitt ansvarsområde som kommissionsledamot är möjligheten mycket större att samarbeta med industrin och möjligen samordna forskningen på ett bättre sätt, vilket skulle säkra dess ändamålsenlighet.

En av de pelare som jag vill bygga mitt arbete på under de kommande fem åren är att läkemedlen på marknaden blir så tillgängliga som möjligt för gemene man. Ett av de största problemen i EU – vilket likaledes har nämnts här i dag – är olikheterna inom hälsovårdssektorn. Detta är något vi särskilt måste vinnlägga oss om: att allmänheten får tillgång till de läkemedel som släpps på marknaden. Tack återigen. Låt mig sammanfattningsvis upprepa att vi alla måste arbeta så hårt som möjligt för att övertyga folk om vikten av att förebygga sjukdomen, exempelvis om vikten av bröstcancerscreening, vilket upprepade gånger har nämnts i dag. Eftersom denna möjlighet existerar i många, om inte alla, delar av EU, är det viktigt att vi enträget uppmanar alla kvinnor att genomgå detta förfarande.

Alojz Peterle, föredragande. - (SL) Jag måste säga att jag verkligen njöt av kvällens debatt och att jag är uppriktigt tacksam för ert stöd och era tankeväckande ord. Jag är nöjd med att vi i så stor utsträckning har talat samma språk och att vi delar samma mål. Vi delar en medvetenhet om det större sammanhanget och om orsakerna till sjukdomen, precis som vi delar en medvetenhet om behovet av enad kamp mot cancer i partnerskap med varandra.

Eftersom tiden inte räckte till hade jag tidigare inte möjlighet att säga några ord om en hälsosam livsstil. Jag är fast övertygad om att vi politiker kan spela en viktig roll här genom att föregå med gott exempel. Vi måste främja en hälsosam livsstil. Eftersom jag själv har fått en diagnos på en liknande sjukdom som Krisztina Morvai vill jag ännu hjärtligare gratulera henne till hennes seger. Jag anser att vi på detta sätt visar att cancer inte nödvändigtvis behöver vara liktydigt med en dödsdom.

Jag vill särskilt tacka kommissionsledamot John Dalli för hans uppmärksamhet och för att han har tillkännagett snabbare åtgärder, för cancer har sin egen dynamik och därför behöver även vi agera dynamiskt. Jag erbjuder även kommissionsledamoten mina tjänster för ett nära samarbete i framtiden. Jag anser att vårt hittillsvarande samarbete har varit exemplariskt, och att vi tillsammans kan åstadkomma mycket mer.

Jag vill även tala om att vi inom kort kommer att återbilda ledamöternas grupp för kampen mot cancer, som under föregående valperiod var känd under akronymen MAC (*Members Against Cancer*) [Ledamöter av Europaparlamentet mot cancer]. Jag tror att vi denna gång, kanske med en ännu starkare grupp, särskilt kommer att sätta fokus på förebyggande verksamhet och på kampens dynamiska kraft. Tack. Jag önskar er alla en god natt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag kan bara välkomna kommissionens förslag till ett partnerskap i kampen mot cancer, som är ett allvarligt folkhälsoproblem i EU. Jag stöder till fullo föredragandens strategi, som särskilt betonar den förebyggande verksamheten. I detta perspektiv är jag fast övertygad om att heltäckande nationella cancerplaner är mer än välkomna. Jag skulle även vara för ett samarbete i detta ämne på forskningsområdet. Vi måste klart fastställa de huvudorsaker som ger upphov till sjukdomen, så att vi även kan fastställa vilka huvudområden vi måste inrikta oss på i våra förebyggande insatser. Detta är absolut nödvändigt för en ändamålsenlig förebyggande verksamhet. Jag anser även att det skulle vara förnuftigt att i våra framtida åtgärder utgå från befintliga initiativ, som Europeiska kodexen mot cancer eller rådets rekommendationer om screening för bröst-, livmoderhals- och tjocktarmscancer, som redan utgör en bra grund för åtgärder. Naturligtvis kan förebyggande arbete inte genomföras utan en lämplig nivå av finansiella medel. Jag uppmanar därför medlemsstaterna att bidra med de pengar som behövs till planerna för förebyggande, så att det mål som innebär en 15-procentig minskning av antalet nya fall förblir realistiskt.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar varmt detta initiativ och de möjligheter det erbjuder flera miljoner europeiska invånare som förväntas få diagnosen cancer under de kommande åren. Ett av de viktigaste målen i betänkandet är att drastiskt minska cancerbördan genom att genomföra screening för bröst-, livmoderhals- samt tjock- och ändtarmscancer för 100 procent av befolkningen senast 2015, genom att tillhandahålla 125 miljoner undersökningar för EU:s medborgare varje år. Även vi parlamentsledamöter

har en skyldighet att utnyttja vår tillgång till medierna och våra väljare för att bönfälla EU:s medborgare att utnyttja dessa centrala kontroller. Det råder fortfarande en oroande kunskapsbrist både om riskerna med cancer och om möjligheten till cancerscreening. Endast genom löpande upplysning om dessa fakta kommer detta initiativ att nå den framgång som det och EU:s medborgare är i så stort behov av.

Elisabetta Gardini (PPE), skriftlig. – (IT) Insatsen omfattar alla områden. Men trots den fortsatta förbättringen av kunskapsnivån och framstegen när det gäller behandling, är kampen mot cancer fortfarande en pågående utmaning i dag. Det är en utmaning som vi måste fortsätta bemöta genom att satsa våra bästa resurser, för effekterna av denna sjukdom är förödande vad beträffar dödlighet, men lika förödande är de psykologiska, sociala och ekonomiska aspekterna som är förknippade med den.

Det står klart att strategin måste vara heltäckande inte bara i fråga om forskning och behandling, utan även i fråga om förebyggande verksamhet. Vi måste uppnå en kritisk massa och skapa de förutsättningar som krävs för att se till att en persons resultat kommer alla till nytta. Därför är det viktigt att skapa ett europeiskt partnerskap för åtgärder mot cancer, som ska underlätta informationsutbytet och samordningen mellan enskilda medlemsstater. Nätverksarbetet bör inte enbart gälla forskning och hälsa, utan även utbildning, kost, kommunikation och miljön. Det civila samhällets medverkan och bidrag bör uppmuntras, bland annat i ett försök att bekanta människor med hälsosamma vanor och hälsosam livsstil. Kommissionens ambitiösa mål att minska bördan av tumörbildande sjukdomar med 15 procent fram till 2020 kan endast betraktas som realistiskt om denna metod tillämpas och understöds genom tillräcklig finansiering.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Betänkandet om kommissionens meddelande "Åtgärder mot cancer: ett europeiskt partnerskap" är mycket viktigt och relevant i dessa dagar. För närvarande är cancer den nästa största döds- och sjukdomsorsaken i EU. Det är mycket viktigt med ett stärkt samarbete och mer resurser till forskningen om cancer och förebyggande behandling. Medlemsstaterna måste dra tillbaka cancerframkallande kemikalier från marknaden och ersätta dem med oskadliga produkter. Förebyggande screening är nödvändig och effektiv. Tillräckliga belopp måste avsättas till detta. Informationskampanjer bör även inriktas på utbildningsanstalter. Kampen mot cancer behöver tydliga mål. Kommissionen och medlemsstaterna måste sträva mot dessa mål tillsammans. Kommissionen och medlemsstaterna måste vara modiga nog att binda sig för investeringar i framtiden, i forskning om cancer och hur sjukdomen kan förebyggas, eftersom pengar sparas och mänskliga liv räddas på lång sikt.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Cancer är en mycket kostsam sjukdom för samhället, en sjukdom som håller på att bli avsevärt mycket dyrare att diagnostisera och behandla, och som ofta leder till funktionshinder, invaliditet och för tidig död. Trots läkarvetenskapens många framsteg ökar cancer till mycket stor del epidemiskt i världen i dag. Var tredje invånare i EU kommer att någon gång under livet få diagnosen cancer, och var fjärde invånare i EU kommer att dö som ett resultat av sjukdomen. Medlemsstaterna, särskilt deras nationella strategi för förebyggande av cancer, spelar en viktig roll för att stoppa sjukdomens spridning. Eftersom det i kampen mot cancer endast kommer att vara möjligt att uppnå de resultat som läggs fram i strategin genom långsiktiga och konsekventa åtgärder, uppmanar jag samtliga medlemsstater att inte skära ned på de finansiella resurserna till kampen mot cancer och till både primär och sekundär förebyggande verksamhet i den nuvarande ekonomiska krisen. Överdriven sparsamhet i dag kan leda till alla möjliga olika utgifter i morgon. Förebyggande metoder spelar en viktig roll i kampen mot cancer, eftersom en tredjedel av cancerfallen kan undvikas med hjälp av förebyggande åtgärder. En annan viktig fråga när det gäller förebyggande åtgärder är, enligt mig, en ökad medvetenhet på området för könsspecifika former av cancer. Vi måste höja standarderna på den förebyggande verksamheten samt främja screeningundersökningar av dessa sjukdomar. Avslutningsvis välkomnar jag kommissionens förslag om en nystart på det europeiska partnerskapsinitiativet för åtgärder mot cancer under perioden 2009–2013, i syfte att stödja de åtgärder mot cancer som vidtas av medlemsstaterna. Endast genom en samlad insats kan vi vara framgångsrika i kampen mot en fiende som cancer.

25. Utnyttja informations- och kommunikationsteknik för att underlätta övergången till en energieffektiv ekonomi med låga koldioxidutsläpp (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Patrizia Toia, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om att utnyttja informations- och kommunikationsteknik för att underlätta övergången till en energieffektiv ekonomi med låga koldioxidutsläpp (KOM(2009)0111 – 2009/2228(INI)) (A7-0120/2010).

Patrizia Toia, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det betänkande som vi debatterar i kväll och som vi ska rösta om i morgon utgör en del av en större insats för att genomföra 20-20-20-paketet,

som jag betraktar som ett av de mest framsynta och betydande resultaten från Europaparlamentets senaste valperiod. Om någon frågade mig vad jag skulle bevara från de senaste fem åren, skulle jag definitivt placera 20-20-20-paketet högst upp på listan.

Det är viktigt att tillägga att betänkandet bygger på en mycket intensiv arbetsinsats, både av Europeiska kommissionen – ett meddelande och en rekommendation föregick betänkandet – och av utskottet för industrifrågor, forskning och energi, med flera. De berikade det ursprungliga betänkandet och vårt arbete med många förslag, tillägg och ändringar.

Jag tror att det fortfarande råder en viss åsiktsskillnad inom parlamentet när det gäller en punkt, och jag hoppas att den kan överbryggas genom morgondagens omröstning. Det berör den mer eller mindre bindande karaktär som vi vill ge innehållet i betänkandet. Jag vill dock gärna påpeka att betänkandet utarbetades i en anda av stort samförstånd och stor enhällighet.

Informations- och kommunikationsteknik (IKT) är en viktig sektor, inte minst eftersom den bär upp en stor del av den europeiska ekonomin. Den står för sju procent av arbetskraften – av den europeiska arbetskraften – och sex procent av BNP, alltså en betydande del av den europeiska ekonomin och av den europeiska produktionskraften och arbetskraften.

Den är även mycket viktig, inte enbart för det den representerar, utan även på grund av vad den kan bidra med och för den grundläggande och betydande roll som sektorn kan spela när det gäller att genomföra denna övergång från vår ekonomi till en situation där ekonomin, även om den fortfarande är utvecklad, producerar färre utsläpp och innehåller mindre koldioxid och därför i mindre utsträckning kommer att förorena vår framtid och kommande generationers framtid. Kort sagt kan sektorn utgöra ett exempel på förändringar, inte i ord utan i konkret handling, som kan leda till ett sätt att producera, leva, resa och konsumera i vårt samhälle, och till den industriella revolution som för många faktiskt kommer att karaktärisera det sociala och ekonomiska livets framtid, inte bara på vår kontinent utan i hela världen.

Hur kan informations- och kommunikationstekniken på detta avgörande sätt bidra till att omvandla vår ekonomi? För det första genom att förändra sektorn i sig. Avsikten med betänkandet är att visa hur sektorn först och främst kan vända sig inåt för att ta reda på hur den kan producera kommunikationsinstrument, mikroelektronik och andra instrument som drar mindre energi och därför i sig är mer effektiva.

Därefter kan de bidra i oerhört stor utsträckning i de större sektorerna, inom bostads- och transportsektorerna. I dessa två sektorer, och här citerar jag uppgifter från kommissionen, kan större effektivitet enligt EU:s regler och de mål som fastslagits genom 20-20-20-paketet leda till en avsevärd minskning av dessa utsläpp. I dag förbrukar nämligen transportsektorn 26 procent av energin i EU medan 40 procent förbrukas i hemmen för uppvärmning och kylning, beroende på årstid. Där kan en mycket hög effektivitet uppnås.

Dessutom påverkar de större sektorernas tillämpningsområde våra liv på mycket viktiga områden. Jag tänker på hela banksektorn, förhållandena inom den offentliga förvaltningen, hela e-förvaltningssektorn och alla tjänster. Kort sagt på områden där tillämpningen av denna teknik inte endast kan minska koldioxidutsläppen utan även spara tid, vilket i sin tur leder till att EU-invånarnas livskvalitet och kvaliteten på det sociala livet förbättras.

Detta är därför högst betydelsefullt. Jag anser dock att detta betänkande kommer att bli än mer betydelsefullt om parlamentet i morgon godkänner dess bindande karaktär. Låt mig bara ge två exempel: smarta mätare och det smarta elnätet samt smarta städer. Senast i går slöt 700 europeiska borgmästare ett nytt avtal i denna kammare, inför talmannen och kommissionsledamoten, som just var inriktat på att förbättra städernas effektivitet, där mer än 70 procent av EU-medborgarna bor i och som därför i hög grad kan bidra till att öka effektiviteten samt stärka den ekonomiska och sociala utvecklingen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag välkomnar Europeiska rådets slutsatser från mötet den 25–26 mars 2010, som tydligt och för första gången fastställer ett EU-mål som innebär en 20-procentig ökning av energieffektiviteten. Energieffektiviteten kan förbättras inom byggsektorn genom användning av informations- och kommunikationsteknik och effektiva mätsystem, samt inom transportsektorn genom införande av intelligenta transportsystem på EU-nivå. IKT-baserade system kan faktiskt minska energiförbrukningen i byggnader med upp till 17 procent och koldioxidutsläppen i samband med transporter med upp till 27 procent.

Jag anser att elnäten, i syfte att skära ned energiförbrukningen med 20 procent fram till 2020, bör bli smarta, med ett flexibelt kraftflöde samt styras av och baseras på användning av informations- och kommunikationsteknik. EU måste göra det till en prioritering att hjälpa fram den europeiska ekonomin

genom investeringar i utvecklingen av e-tjänster, ny teknik och i synnerhet genom utbyggnad av bredbandskommunikation i alla medlemsstater.

John Dalli, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar i högsta grad ert intresse, ert stöd och era värdefulla rekommendationer om att utnyttja IKT för att underlätta övergången till en energieffektiv ekonomi, och vi har noggrant läst Patrizia Toias betänkande.

Det är viktigt att inse vilken betydelsefull roll IKT-sektorn kan spela genom att göra det möjligt att minska växthusgasutsläppen, och vi behöver se till att denna potential faller i god jord och förverkligas.

Kommissionen har för avsikt att göra denna fråga till en prioritering inom den digitala agenda för Europa som kommissionen kommer att anta inom kort.

Liksom ni nämner i betänkandet kan IKT bidra väsentligt till att förbättra energieffektiviteten på andra områden, särskilt inom byggnads- och transportsektorn. Vi instämmer även med er i att smarta nät och installation av smarta mätare i medlemsstaterna är avgörande för att kunna förverkliga denna potential. Utbyggnaden måste drivas framåt inom medlemsstaterna, för att ge aktiva konsumenter som kan dra nytta av förnybara energikällor och energieffektiv teknik.

Det är också mycket viktigt att upprätta en gemensam ram för mätning av IKT-sektorns egna utsläpp. En strikt ram för mätning som är allmänt överenskommen och antagen inom branschen är ett måste för att man ska kunna beräkna de verkliga fördelarna med informations- och kommunikationsteknik. Detta måste tas med i beräkningen när man bedömer den positiva inverkan av IKT-användning.

Sedan rekommendationen om detta ämne antogs i oktober 2009 har kommissionen genomfört ett antal åtgärder tillsammans med berörda parter för att driva på utvecklingen på detta område. Låt mig nämna några exempel som svar på de farhågor som tas upp i ert betänkande.

I februari 2010 startades forumet "ICT for Energy Efficiency" [IKT för energieffektivitet]. Forumet sammanför ledande högteknologiska industriförbund från EU, Japan och USA. De kommer att fastställa mål som grundas på en gemensam ram för mätning av IKT-sektorns egna energi- och koldioxidavtryck. Dessa ska ha utarbetats vid slutet av 2010.

Forumet undersöker också hur IKT-sektorn kan bidra till att förbättra effektiviteten i andra sektorer, som byggnads- och transportsektorn. Flera europeiska storstäder har undertecknat "Green Digital Charter" [gröna digitala stadgan]. Dessa städer åtar sig att minska koldioxidavtrycket av sin egen IKT-användning med 30 procent senast 2020, och att starta fem storskaliga pilotprojekt per stad inom IKT senast 2015. Det sammanlagda antalet städer som skrivit på Green Digital Charter har ökat från 14 till 21.

I takt med att marknaderna kommer närmare konsumenterna blir frågor som rör detaljmarknaden för energi allt viktigare vid införandet av ny teknik och nya system i form av smarta mätare och smarta nät. Arbetet med kommissionens arbetsgrupp för smarta nät går också framåt. Syftet är att ge kommissionen råd om politik, upprätta ett regelverk samt samordna de första stegen mot införande av smarta nät enligt bestämmelserna i tredje energipaketet. En samling rekommendationer väntas vid slutet av 2011.

Avslutningsvis vill jag betona att kommissionen är mycket fast besluten att bidra till att uppnå 20-20-20-målen senast 2020, i enlighet med stats- och regeringschefernas beslut, och IKT har en viktig roll att spela i detta. Vi tackar er för era värdefulla bidrag genom betänkandet, och ser fram mot att samarbeta med er för att se till att vi antar en god politik för att uppnå dessa mål.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

26. Skydd av Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning – Årsrapport 2008 (debatt)

Talmannen. Den sista punkten är ett betänkande av Andrea Cozzolino, för budgetkontrollutskottet, om skydd av Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen och bedrägeribekämpning – Årsrapport 2008 (2009/2167(INI)) (A7-0100/2010).

Andrea Cozzolino, föredragande. - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I en tid då Lissabonfördraget ger EU större inflytande i miljoner européers liv, är utmaningarna med insyn och laglighet avgörande. Därför

är det betänkande som jag nu ska redogöra för resultatet av ett i högsta grad samordnat arbete. Arbetet begränsades först och främst till det scenario som beskrivs av revisionsrätten, enligt vilket de ekonomiska effekterna av oegentligheter sjönk från mer än 1 miljard euro 2007 till 783 miljoner euro 2008.

Denna minskning gäller alla utgiftsområden utom direkta utgifter och föranslutningsstöd. Det finns också fortfarande stora problemområden inom strukturfonderna. Enbart absoluta belopp och värden talar emellertid inte om för oss var de akuta problemen gömmer sig och var situationen är under kontroll. Våra analyser och sammanträden under de senaste månaderna har fått oss att prioritera två krav. För det första finns det ett brådskande behov att ge medlemsstaterna ett större ansvar för att spåra bedrägerier och oegentligheter och för att dela med sig av uppgifter som behövs för att bekämpa bedrägeri, slöseri och snedvridning av utgifterna och i skatteuppbörden.

För det andra är det viktigt att lägga fram förslag och arbetshypoteser som ska göra det enklare att genomföra åtgärder i medlemsstaterna, med administrativa förfaranden och förvaltningsstrategier som innebär att man prioriterar kvaliteten på projekten och deras inverkan på EU-medborgarnas levnads- och arbetsvillkor.

För att kunna uppnå dessa mål föreslår vi att parlamentet insisterar på vissa prioriteringar. För det första föreslår vi att Olaf utarbetar 27 landsprofiler genom noggranna analyser av varje enskild medlemsstats strategier för att bekämpa bedrägerier och oegentligheter i användningen av europeiska resurser, med en precis kartläggning av vilka myndigheter som ansvarar för att genomföra kontroller i varje enskilt land, samt uppgifter om kvantiteten och kvaliteten för de kontroller som genomförts och om deras effekter.

För det andra måste man minska antalet oegentligheter och avsevärt förbättra bestämmelserna. Vi påbörjar nu ett program för förenkling av lagstiftning och bestämmelser, avsett i synnerhet för strukturfonderna. Dessutom måste kampen mot korruption, ekonomisk brottslighet och brott mot bestämmelserna om offentlig upphandling trappas upp. I detta års betänkande har vi gjort framsteg på detta område med stöd från hela utskottet. Tack vare en intensiv, samlad insats har förslag utarbetats om de huvudsakliga problemen på detta område. Betänkandet omfattar alltifrån förbindelserna mellan EU och skatteparadis till databaser över mottagare av EU-stöd, och utgör ett praktiskt bidrag till ökad insyn i utgifterna och stärkta strategier för bekämpning av bedrägeri och korruption.

När det gäller Olaf slutligen, är det mycket viktigt att garantera ett fullständigt operativt oberoende, fullständigt samarbete från medlemsstaterna och en lämplig strategi för personalresurser, något som denna byrå definitivt behöver. Vi måste också hålla debatten om att inrätta en europeisk åklagarmyndighet vid liv i EU.

Avslutningsvis anser jag att det är oerhört viktigt att kämpa tillsammans för en öppen och effektiv förvaltning av EU:s resurser. I detta avseende måste vi se till att de befintliga problemen inte på något sätt utnyttjas för att ifrågasätta instrument som är av grundläggande betydelse för det europeiska projektet, som sammanhållningspolitiken och utvecklingsbistånd. I stället måste vi se klarsynt på problemen och de snedvridningar som fortfarande finns inom de olika europeiska utgiftsområdena, samt använda dessa uppgifter för att ta nya, beslutsamma steg framåt och därmed göra förvaltningen av vår ekonomi mer effektiv och öppen.

Jag anser att EU:s institutioner genom denna ansträngning verkligen kommer att kunna göra framsteg i att bygga upp ett Europa som är starkare, mer integrerat och bättre rustat att tillgodose européernas behov.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag anser att europeiska medel måste göras tillgängliga för medborgarna på ett rättvist och öppet sätt. En genomförbar metod som möjligen skulle kunna utrota korruption i fråga om offentliga upphandlingar är att införa ett öppet system i form av ett webbaserat anbudssystem.

Enligt kommissionens rapport tyder de minskande ekonomiska effekterna av oegentligheter under 2008 på att vissa av de rättsliga och institutionella åtgärder som syftar till att avskräcka från bedrägeri har genomförts framgångsrikt av medlemsstaterna. Större ekonomisk kontroll krävs emellertid fortfarande, tillsammans med effektiv lagstiftning för att bekämpa skattebedrägerier, särskilt när det gäller mervärdesskatt.

Att skydda EU:s ekonomiska intressen är en prioritering även för den rumänska regeringen. Som en del i detta inrättades ett bedrägeribekämpningsdepartement. Det utgör en gemensam rumänsk kontaktpunkt med Olaf för europeiska medel.

Monica Luisa Macovei (PPE). - (EN) Herr talman! Som skuggföredragande för PPE vill jag börja med att uttrycka min tacksamhet gentemot föredraganden och de andra kollegerna från de politiska grupperna för deras utmärkta samarbete. Vi ägnade särskild uppmärksamhet åt att öka insynen och att förbättra

bestämmelserna för offentlig upphandling, eftersom detta område är mest sårbart för bedrägerier och korruption som snedvrider marknaden och höjer de priser som konsumenterna får betala.

Dessutom bör mottagare av EU-stöd från alla medlemsstater offentliggöras på en och samma webbplats och grundat på samma kriterier. Jag uppmanade också till ömsesidigt erkännande av diskvalifikationer, till exempel genom att utesluta personer som gjort sig skyldiga till bedrägeri från att inneha poster som verkställande direktörer. Olafs verksamhet bör stödjas, och vi efterfrågar statistik och orsaker i fall där nationella myndigheter inte har väckt åtal efter rapporter från Olaf, vilket inträffar i 73 procent av de ärenden som Olaf inleder.

I betänkandet föreslås också ett förbud för företag vilkas verksamhet bedrivs via skatteparadis att ingå affärsavtal med företag med säte i EU, om deras utlokalisering ensidigt kommer att fördröja godkännandet av samarbetsavtal med unionen.

Som avslutning vill jag säga att EU måste behandla bedrägeri och korruption som tätt förbundna frågor och som en prioritering.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Herr talman! Jag anser inte att det är en överdrift att säga att den nuvarande ekonomiska krisen orsakades av en inledningsvis måttlig kris, en måttlig kris där girighet triumferade över generositet, korruption triumferade över integritet och egenintresse triumferade över solidaritet. Så länge inte generositet, integritet och solidaritet åter sätts i centrum för näringslivets och regeringarnas verksamhet kommer vi aldrig att kunna ta oss ur det trångmål vi befinner oss i just nu.

Jag samtycker fullständigt till alla insatser som gjorts för att bekämpa bedrägeri. Jag har sett program på Irland som visade folk som varje vecka fick ut socialbidrag på Irland, på Nordirland och i England, folk som landade på flygplatsen i Cork och sedan flög därifrån igen efter att ha hämtat ut socialbidrag. Värst av alla var bankerna – Allied Irish Bank och Irish Nationwide – som spelade pingpong med sin räkenskapspraxis för att dölja sin verkliga situation.

Detta har försatt oss i en verklig knipa på Irland, och varje ansträngning måste göras för att se till att bedrägeri stoppas. Man måste nå ut med ett klart och tydligt budskap om att bedrägeri kommer att spåras och åtgärdas mycket kraftfullt på både EU-nivå och varje övrig nivå.

John Dalli, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman, ärade ledamöter! På min kollega kommissionsledamot Algirdas Šemetas vägnar vill jag först tacka föredraganden för hans konstruktiva betänkande och för de förslag som framförts för att förbättra skyddet av EU:s ekonomiska intressen.

Kommissionen uppskattar att parlamentet så starkt understryker EU-institutionernas och medlemsstaternas gemensamma ansvar i detta avseende. Jag vill bara tillägga ett par kommentarer.

När det gäller medlemsstaternas rapportering av oegentligheter har Olaf upprättat ett nytt webbaserat rapportsystem som kallas IMS – *Irregularities Management System* [hanteringssystem för oegentligheter]. Detta har lett till avsevärda förbättringar i medlemsstaternas rapportering av oegentligheter, även i de medlemsstater som ni kritiserar i ert betänkande. Strukturfonderna är ett område som både parlamentet och kommissionen anser kräver särskild uppmärksamhet. Kommissionen har vidtagit kraftfulla åtgärder för att åtgärda svagheter inom de mest drabbade områdena och programmen inom ramen för handlingsplanen för strukturåtgärder under 2008, däribland stora satsningar på förenkling.

Tillsammans med sina kolleger i kommissionen kommer min kollega Algirdas Šemeta att fortsätta arbeta hårt för att ytterligare minska felmarginalen inom sammanhållningspolitiken. Kommissionen kommer att bistå och övervaka medlemsstaterna vid avslutandet av programmen för 2000–2006, samt se till att förvaltnings- och kontrollsystemen för den nya programplaneringsperioden fungerar fördelaktigt. Dessutom kommer kommissionen att stå i kontakt med medlemsstaternas myndigheter för att se till att de tar sitt fulla ansvar i den delade förvaltning som stärks genom de nya bestämmelserna i Lissabonfördraget.

Betydande framsteg i fråga om insyn har gjorts när det gäller mottagarna av EU-stöd. På jordbruksområdet har rådet beslutat att det är medlemsstaternas ansvar att offentliggöra mottagare av EU-stöd. Informationen måste göras tillgänglig på en enda webbplats i varje medlemsstat, i enlighet med principen om delad förvaltning. För att ge en överblick och underlätta tillgången till medlemsstaternas webbplatser finns länkar till dessa på Europa-webbplatsen.

Jag vill nu gå vidare till Olaf. Jag tackar föredraganden för det starka stöd han så tydligt uttrycker för Olafs arbete. Min kollega Algirdas Šemeta instämmer fullständigt i att kontoret bör koncentrera sig på sina viktigaste

uppgifter, att genomföra undersökningar, även om Olaf också har andra viktiga skyldigheter att fullgöra, särskilt på området för förebyggande av bedrägeri. Han instämmer också i att Olaf bör inrikta sitt arbete på de viktigare ärendena och att småskaligt bedrägeri bör behandlas av andra organ.

2008 såg Olaf över rutinerna för den ekonomiska uppföljningen för sina ärenden genom att införa tröskelvärden för minsta belopp. Algirdas Šemeta har noterat era synpunkter om behovet av att Olaf samarbetar med internrevisionen, en åsikt som han fullständigt delar. Olaf och internrevisionen har haft ett nära samarbete sedan 2003. De utbyter information och förser varandra med specifik utbildning för att förbättra personalens kunskap om frågor av gemensamt intresse. Olaf är villigt att samarbeta ännu närmare med internrevisionen.

När det gäller procedurgarantier ger Olafs nya handbok, som antogs i december 2009 och har översänts till parlamentet, redan omfattande vägledning för utredare från Olaf. Mer detaljerade bestämmelser om procedurgarantier kommer att ingå i lagstiftningsförslaget om översyn av Olaf-förordningen. I detta sammanhang vill kommissionen också påminna om att diskussionsunderlaget om reformen av Olaf-lagstiftningen kommer att inges till parlamentet och rådet före sommaruppehållet.

Algirdas Šemeta ser fram mot att redogöra för detta diskussionsunderlag inför budgetkontrollutskottet vid dess sammanträde i juli. Slutligen ser han också fram emot att arbeta med parlamentet som allierad för att förbättra Olafs effektivitet och skyddet av EU:s skattebetalares pengar.

President. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Alain Cadec (PPE), skriftlig. – (FR) Bedrägeribekämpning är en avgörande utmaning som EU och medlemsstaterna måste anta. Betydelsen av de offentliga medel som anslagits under rubriken sammanhållningspolitik innebär att yttersta vaksamhet är nödvändig, med tanke på potentialen för förskingring av dessa medel. Strukturfondernas trovärdighet bland EU-medborgarna står på spel. I detta sammanhang välkomnar jag insatserna från Europeiska kommissionen och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) för att bekämpa bedrägerier mer effektivt. Som föredraganden påpekar har de ekonomiska effekterna av oegentligheter på strukturåtgärderna minskat avsevärt. Dessutom vittnar ökningen av antalet oegentligheter som rapporteras till kommissionen om framsteg med systemen för förebyggande av bedrägerier. Det är viktigt för kommissionen och medlemsstaterna att fortsätta föra denna kamp så kraftfullt som möjligt. Det är emellertid också mycket viktigt att inte avskräcka tänkbara mottagare av medel från strukturfonderna genom överdrivet stränga restriktioner. Avsiktligt bedrägeri är en sak, brist på exakthet när projekt organiseras är en helt annan sak. Det förstnämnda måste ses som brottslig verksamhet, men det är viktigt att förenkla förfarandena för att begränsa effekterna av det sistnämnda.

Tamás Deutsch (PPE), skriftlig. – (HU) Den kris som breder ut sig i vissa länder inom euroområdet utgör en varning utan motstycke till de europeiska beslutsfattarna om att offentliga medel och EU:s finanser ovillkorligen måste skyddas. Ekonomin och de internationella marknaderna reagerar oerhört starkt på alla sorters åtgärder som EU vidtar, exempelvis de räddningspaket som nyligen antagits. Hela nationella ekonomier skulle kunna hotas om krishanteringen inte sköts på lämpligt sätt och på europeisk nivå. Därför överdriver jag nog inte när jag säger att våra finansministrar och EU:s institutioner har hela världens ögon på sig. Än i dag har vissa medlemsstaters regeringar, genom att verka för sina egna intressen och fungera som oligarkier, fört sina egna ekonomier till konkursens rand och gjort alla framtidsplaner ouppnåeliga för företagare, familjer och välutbildade unga människor. Mot denna bakgrund kan vi inte annat än välkomna föredragandens avsikt att öka medlemsstaternas ansvarsskyldighet. I dag är detta en av de mest centrala frågorna för framgångsrik krishantering. Sträng övervakning i syfte att göra slut på de korrupta regeringarnas era är viktigare än någonsin under denna kritiska period.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Betänkandet om bedrägeribekämpning tyder på en i grunden positiv utveckling. Från 2007 till 2008 minskade de negativa ekonomiska effekterna av oegentligheter inom alla sektorer. Detta var emellertid inte fallet när det gäller föranslutningsstödet. Här har de negativa effekterna ökat med 90,6 procent. I detta sammanhang vill jag påpeka att EU sedan 2002 har bidragit med ekonomiskt stöd till Turkiets "ansträngningar" för att närma sig en EU-anslutning, med allt högre utbetalda belopp för varje år. För perioden 2007–2013 kommer Turkiet att motta en summa på 4,84 miljarder euro. Detta är fallet trots att kommissionen är medveten om att Turkiet inte på långa vägar har gjort de framsteg som krävs enligt anslutningskriterierna. Ändå fortsätter pengarna att flöda in, och beloppen blir allt högre. I den senaste

särskilda rapporten från Europeiska revisionsrätten framgår det dessutom särskilt när det gäller föranslutningsstödet till Turkiet att pengarna investeras utan tillräckligt tydliga mål och riktmärken. Utan en tydlig strategi används pengarna utan någon särskild plan och på ett sätt som inte är konstruktivt. Vi måste sätta stopp för denna galenskap.

27. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

28. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.55.)